

Forslag til dyrevelfærdslov¹

Kapitel 1

Generelle bestemmelser

§ 1. Loven har til formål at varetage dyrevelfærdsmæssige og dyreetiske hensyn. Loven indeholder endvidere bestemmelser om objektivt erstatningsansvar og lovpligtig ansvarsforsikring for løsgående heste.

§ 2. Dyr er levende væsener og skal behandles forsvarligt og beskyttes bedst muligt mod smerte, lidelse, angst, varigt mén og væsentlig ulempe.

§ 3. Enhver, der holder dyr, skal sørge for, at de behandles omsorgsfuldt, herunder at de huses, fodres, vandes og passes under hensyntagen til deres fysiologiske, adfærdsmæssige og sundhedsmæssige behov i overensstemmelse med anerkendte praktiske og videnskabelige erfaringer.

§ 4. Det er forbudt at have seksuel omgang med eller foretage seksuelle handlinger med dyr, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Forbuddet omfatter ikke handlinger, som udføres af veterinærmedicinske eller zootekniske årsager, herunder i forbindelse med avl og reproduktion, dyreforsøg eller af andre lignende berettigede grunde.

¹Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Rådets direktiv 98/58/EF af 20. juli 1998 om beskyttelse af dyr, der holdes til landbrugsformål, EF-tidende 1998, nr. L 221, side 23, Rådets direktiv 2008/120/EF af 18. december 2008 om fastsættelse af mindstekrav med hensyn til beskyttelse af svin (kodificeret udgave), EU-tidende 2009, nr. L 47, side 5, Rådets direktiv 2008/119/EF af 18. december 2008 om fastsættelse af mindstekrav med hensyn til beskyttelse af kalve (kodificeret udgave), EU-tidende 2009, nr. L 10, side 7, Rådets direktiv 1999/74/EF af 19. juli 1999 om mindstekrav til beskyttelse af æglæggende høner, EF-Tidende 1999, nr. L 203, side 53, og Rådets direktiv 1999/22/EF af 29. marts 1999 om hold af vilde dyr i zoologiske haver, EF-Tidende 1999, nr. L 94, side 24. I loven er der medtaget visse bestemmelser fra Rådets forordning (EF) nr. 1/2005 af 22. december 2004 om beskyttelse af dyr under transport og dermed forbundne aktiviteter og om ændring af direktiv 64/432/EØF og 93/119/EF og forordning (EF) nr. 1255/97, EU-Tidende 2005, nr. L 3, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) Nr. 1523/2007 af 11. december 2007 om forbud mod markedsføring og indførsel i og udførsel fra Fællesskabet af pelsskind fra hunde og katte samt produkter, hvori sådanne pelsskind indgår, EU-Tidende 2007, nr. L 343, side 1, og Rådets forordning (EF) Nr. 1099/2009 af 24. september 2009 om beskyttelse af dyr på aflivningstidspunktet, EU-Tidende 2009, nr. L 303, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-Traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark.

§ 5. Det er forbudt at tvangsfodre dyr, medmindre det er påkrævet for at behandle dyret mod sygdom.

§ 6. Det er forbudt at anvende levende dyr som mål ved øvelses- og kapskydninger.

§ 7. Det er forbudt at lade et dyr deltage i dyrekampe. Det er endvidere forbudt at afholde dyrekampe.

Kapitel 2

Forbud mod og begrænsninger i hold af visse dyr

§ 8. Det er forbudt at holde ræve.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 omfatter ikke

- 1) hold af ræve i zoologiske haver, dyreparker og lignende,
- 2) hold af ræve i forbindelse med tekniske og videnskabelige undersøgelser, der udføres under tilsyn af Dyreforsøgstilsynet, og
- 3) privates hold af domesticerede ræve som familiedyr.

§ 9. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om forbud mod hold af dyr, der kan frembyde fare eller skabe frygt, eller som vanskeligt kan holdes i fangenskab på dyreværnsmæssigt forsvarlig måde.

Stk. 2. Politidirektøren kan træffe afgørelse om, at dyr, som holdes i strid med regler fastsat i medfør af stk. 1, om fornødent skal aflives.

Kapitel 3

Behandling og håndtering m.v. af dyr

§ 10. Enhver, der holder dyr, skal sørge for, at dyret tilses mindst én gang om dagen. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at dyr skal tilses oftere end nævnt i 1. pkt.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på fritgående dyr på græs eller lignende. Sådanne dyr skal dog tilses jævnligt. Ministeren kan fastsætte regler om, hvor ofte sådanne dyr skal tilses.

Stk. 3. Enhver, der erhvervsmæssigt holder dyr, skal sørge for, at dyreholdet tilses af en dyrlæge mindst én gang årligt. Ministeren kan fastsætte regler om tilsynets indhold, omfang og hyppighed, herunder at dyrlægetilsynet skal ske oftere end én gang årligt.

Stk. 4. Ministeren kan fastsætte regler om, at den ansvarlige for et dyrehold skal føre optegnelser over antallet af døde dyr, der konstateres i forbindelse med tilsyn udført efter stk. 1 og 2.

§ 11. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om hold af dyr på steder, hvor ejeren eller den, der fører tilsyn med dyret, ikke bor, herunder kan der fastsættes regler om forbud mod hold af dyr på sådanne steder.

§ 12. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om behandling og håndtering af dyr, herunder indfangning af dyr, opbinding af dyr, forhold vedrørende fødsel og nyfødte dyr, oplæring og træning, flytning af dyr, behandling af dyr med henblik på at skjule sygdomssymptomer, brug af hjælpemidler samt forbud mod brug af tvangsmidler.

Stk. 2. Ministeren kan fastsætte regler om pasning af dyr, herunder miljøberigelse, strøelse, tildeling af foder, herunder strukturfoder, og vand samt dyrs adgang til at udføre hud- og fjerpleje m.v.

Stk. 3. Ministeren kan fastsætte regler om behandling af syge og tilskadekomne dyr, herunder regler om, at den ansvarlige for et dyrehold skal føre optegnelser herom.

§ 13. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om dyrs adgang til udearealer og om, hvor ofte og hvor længe dyr skal opholde sig ude. Ministeren kan fastsætte regler om, at den ansvarlige for et dyrehold skal føre optegnelser over dyrs ophold på udearealer.

§ 14. Kraftmaskiner må ikke anvendes ved forløsning af dyr.

§ 15. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om udformningen og anvendelsen af genstande, herunder fjernbetjente eller automatisk virkende genstande, der påfører dyr elektriske stød eller anden væsentlig ulempe. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om forbud mod anvendelse af sådanne genstande.

§ 16. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om og kan herunder forbyde anvendelse af bioteknologi, genteknologi og lignende på dyr, som holdes til landbrugsmæssige formål.

Kapitel 4

Hov- og klovpleje

§ 17. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om kloveftersyn, - behandling og - beskæring, herunder regler om, hvem, der må foretage dette, og at det skal ske med en fornøden hyppighed.

Stk. 2. Ministeren kan fastsætte regler om beskæring af hove og anlæggelse af beslag, herunder at det skal ske efter behov.

Stk. 3. Ministeren kan fastsætte regler om, at redskaber, der anvendes til beskæring af klove og hove, kun må betjenes af særligt uddannede personer.

Kapitel 5

Rum og arealer, hvor dyr holdes, samt inventar m.v. heri

§ 18. Opholdsrum eller opholdsarealer, hvor dyr holdes, skal indrettes på en sådan måde, at dyrets behov tilgodeses, jf. § 3. Det skal herunder sikres, at dyret har den fornødne bevægelsesfrihed også under optagelse af foder og drikke og ved hvile. Dyr skal endvidere sikres mod vejr og vind i overensstemmelse med deres behov.

Stk. 2. Stk. 1, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse på bindsel, tøjlr og lignende indretninger.

§ 19. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om udformning og indretning af opholdsarealer og opholdsrum til dyr, herunder om plads, støj, lys og lysprogrammer, staldklima m.v. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om inventar m.v. i opholdsarealer og opholdsrum. Ministeren kan fastsætte regler om, at opholdsrum og inventar skal godkendes, før det tages i brug.

Stk. 2. Inden ministeren fastsætter regler efter stk. 1 vedrørende dyr i landbruget, hvor fastsættelse af reglerne ikke beror på en forpligtelse af international karakter, skal landbrugets organisationer, der særligt berøres af reglerne, inddrages, hvis reglerne vil være af indgribende betydning for landbruget. Inddragelsen af landbrugets organisationer, jf. 1. pkt., skal ske forud for udarbejdelse af forslag til regler.

Stk. 3. Ved fastsættelse af regler efter stk. 1 om dyr i landbruget skal der fastsættes overgangsordninger, der sikrer, at landbruget får rimelig tid til at omstille sig.

§ 20. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om udendørs hold af landbrugsdyr og heste, herunder om mulighed for skygge og adgang til stald eller læskur.

Stk. 2. Ministeren kan fastsætte regler om, at landbrugsdyr og heste af bestemte racer og krydsninger heraf kan holdes ude døgnet rundt i vinterperioden og i perioder med vinterlignende vejr uden adgang til læskur eller bygning, såfremt de naturgivne forhold tillader det.

Kapitel 6

Uddannelse m.v.

§ 21. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om uddannelseskrav vedrørende dyrevelfærd til personer, som er ansvarlige for landbrugsmæssigt hold af dyr.

Stk. 2. Ministeren kan fastsætte regler om godkendelse af uddannelseskurser, uddannelsers indhold og varighed, krav til undervisere, eksamen og opnåelse af kursusbevis for gennemført uddannelse samt udformning af kursusbeviser.

§ 22. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at den, som er ansvarlig for et professionelt hestehold, skal være over 18 år og besidde en relevant faglig uddannelse. Ministeren kan fastsætte regler om, hvilke uddannelser der opfylder kravet i 1. pkt.

§ 23. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om uddannelseskrav til personer, der foretager mærkning, beskæring eller anlæggelse af beslag på dyr af heste- eller æselarten eller krydsninger heraf.

Stk. 2. Ministeren kan fastsætte regler om uddannelseskrav til personer, der foretager kloveftersyn, -behandling og -beskæring af malkekvæg.

Stk. 3. Ministeren kan fastsætte regler om, hvilke uddannelser der kan opfylde kravene nævnt i stk. 1 og 2. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om godkendelse af uddannelseskurser og om uddannelsers indhold og varighed og om krav til undervisere.

§ 24. For andre dyr, end de i §§ 21-23 nævnte, kan miljø- og fødevareministeren fastsætte regler om uddannelseskrav vedrørende dyrevelfærd til personer, som er ansvarlige for

- 1) erhvervsmæssig handel med dyr,
- 2) erhvervsmæssigt opdræt af dyr,
- 3) drift af dyrepensioner,
- 4) drift af dyreinternater eller
- 5) formidling af dyr.

Stk. 2. Ministeren kan fastsætte regler om uddannelseskrav for andre personer end de, som er nævnt i stk. 1, og som håndterer dyr eller yder rådgivning om hold af dyr.

Stk. 3. Ministeren kan fastsætte regler om godkendelse af uddannelseskurser og om uddannelsers indhold og varighed og om krav til undervisere.

§ 25. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om uddannelseskrav vedrørende transport af dyr for personer, som er ansat i transportvirksomheder og på samlesteder, og for førere og ledsagere på vejkkøretøjer, der transporterer dyr.

Stk. 2. Miljø- og Fødevareministeren kan fastsætte regler om suspension, fratagelse og inddragelse af uddannelsesbeviser vedrørende transport af dyr.

Kapitel 7

Aflivning, herunder slagtning

§ 26. Den, der vil aflive et dyr, skal sikre sig, at dyret aflives så hurtigt og så smertefrit som muligt.

Stk. 2. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om aflivning, herunder slagtning af dyr. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om forbud mod visse former for aflivning, herunder slagtning, samt regler om, at aflivning, herunder slagtning, af visse dyr kun må foretages af en dyrlæge eller en anden særlig uddannet person.

§ 27. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om forbud mod aflivning, herunder slagtning, af drægtige landbrugsdyr og heste. Ministeren kan fastsætte regler om, i hvilken periode af drægtigheden forbuddet skal gælde, samt om hvordan og af hvem aflivning, herunder slagtning, skal foretages.

Stk. 2. Ministeren kan fastsætte nærmere regler om håndtering af fostre i forbindelse med aflivning, herunder slagtning af drægtige landbrugsdyr og heste i den sidste tiendedel af drægtighedsperioden.

Kapitel 8

Operative og lignende indgreb

§ 28. Operative indgreb, der kan påføre dyret lidelse bortset fra uvæsentlig smerte af forbigående karakter, må kun foretages af en dyrlæge, medmindre indgrebet er uopsætteligt. Lidelse og smerte skal begrænses i videst muligt omfang.

Stk. 2. Operative og lignende indgreb, som har til formål at ændre et dyrs udseende, må ikke foretages.

Stk. 3. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte nærmere regler om operative og lignende indgreb, herunder regler om kastration, halekupering, afhorning, mærkning, isætning af ring m.m. i næsen eller trynen, fjernelse af kløer, tænder og andre legemsdele samt beskæring af næb.

Stk. 4. Ministeren kan fastsætte regler om, at visse typer af operative og lignende indgreb kun må foretages af en dyrlæge eller andet særlig uddannet personale.

Stk. 5. Ministeren kan fastsætte regler om forbud mod visse typer af operative og lignende indgreb.

Kapitel 9

Fremvisning, cirkus, zoologiske haver m.v.

§ 29. Dyr må ikke dresseres eller bruges til fremvisning, cirkusforestillinger, filmoptagelser eller lignende, hvis dyret herved påføres væsentlig ulempe.

Stk. 2. Dyr må ikke fremvises i omrejsende menagerier.

Stk. 3. Zoologiske haver, dyreparker og lignende må ikke oprettes uden tilladelse fra miljø- og fødevareministeren. Ministeren kan fastsætte regler om indretning og drift af sådanne virksomheder og om tilsyn. Ved meddelelse af tilladelser efter 1. pkt. kan ministeren fastsætte vilkår med henblik på at sikre overholdelse af bestemmelser fastsat i medfør af 2. pkt.

Stk. 4. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om hold og fremvisning af dyr i cirkus, forlystelsesparker og lignende virksomheder, herunder om forbud mod hold og fremvisning af visse dyrearter. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om anmeldelse til Fødevarestyrelsen af turné med dyr, herunder arten og antallet af dyr samt turnéplanen.

§ 30. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, herunder om forbud mod, at hunde, som er blevet underkastet operative og lignende indgreb, der har til formål at ændre hundens udseende, udstilles eller på anden måde fremvises med henblik på bedømmelse af hundens ydre, dens brugsegenskaber eller færdigheder.

Kapitel 10

Opdræt, pensioner, internater, handel m.v.

§ 31. Erhvervsmæssig handel med og opdræt af dyr må kun drives med tilladelse fra miljø- og fødevareministeren. Det samme gælder for drift af dyrepensioner og dyreinternater samt formidling af dyr. Tilladelsen skal angive, hvilke dyrearter den omfatter. Tilladelsen kan tilbagekaldes, når særlige forhold taler derfor.

Stk. 2. Ministeren kan fastsætte regler om indretning og drift af virksomheden, herunder om krav, der kan stilles til personalet, og om tilsyn.

Stk. 3. Ved meddelelse af tilladelser efter stk. 1 kan ministeren fastsætte vilkår med henblik på at sikre overholdelse af bestemmelser fastsat i medfør af stk. 2.

Stk. 4. Stk. 1-3 finder ikke anvendelse på dyr til landbrugsformål og heste.

§ 32. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at der i forbindelse med erhvervsmæssigt salg af dyr, bortset fra landbrugsdyr og heste, til private skal udleveres skriftlig information til køberen om forsvarlig pasning og pleje af dyret.

§ 33. Dyr må kun overdrages til børn under 16 år, hvis forældremyndighedsindehaveren samtykker.

§ 34. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om forbud mod salg af visse dyr på markeder og andre samlinger af dyr.

§ 35. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om avl af familie- og hobbydyr.

Kapitel 11

Markedsføring af visse produkter

§ 36. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om forbud mod reklame for og salg af genstande, der ikke må anvendes ved behandlingen af dyr.

§ 37. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om forbud mod markedsføring m.v. samt indførsel og udførsel af skind og skindprodukter fra hunde og katte.

Kapitel 12

Transport af dyr

§ 38. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om transport af dyr, herunder syn af dyr, dyrs velbefindende og transportegnethed, håndtering af dyr under transport, forsendelsestider, hvil, vanding og fodring.

Stk. 2. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om kontrol, godkendelse og syn af transportmidler og containere, herunder gyldighed og vilkår for godkendelser samt tilbagekaldelse, annullering og suspension af godkendelser

Stk. 3. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om autorisation af transportvirksomheder, herunder gyldighed og vilkår for autorisationer samt tilbagekaldelse, annullering og suspension af autorisationer

Stk. 4. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om midlertidigt forbud mod transport af dyr for transportvirksomheder og transportmidler.

Stk. 5. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om indretning, konstruktion og udformning af transportmidler og på- og aflæsningsfaciliteter, herunder vedligeholdelse og anvendelse, inventar, ventilations- og temperaturovervågningssystemer, anvendelse af navigationssystem, pladsforhold og arealkrav for dyr, adgang til dyrene, forhold vedrørende strøelse eller tilsvarende materiale på transportmidlets gulv, forhold vedrørende tag eller overdække på transportmidler og beskyttelse af dyr mod vejret.

Stk. 6. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om planlægning af transport, herunder udveksling af information mellem aktører, varetagelse af dyr før, under og efter transport, udførelse og tilendebringelse af transporter, beredskabsplaner til brug i nødsituationer, foranstaltninger til at undgå forsinkelse og tilbageholdelse af transporter af dyr og føring og kontrol af logbog,

Stk. 7. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte krav om dokumentation og ledsagedokumenter, herunder forevisning på forlangende, oplysningspligt og registrering og opbevaring af dokumenter og oplysninger.

Kapitel 13

Det Dyreetiske Råd

§ 39. Miljø- og fødevareministeren nedsætter et råd, der ud fra en etisk vurdering skal følge udviklingen inden for dyrevelfærd. Rådet kan afgive udtalelser om spørgsmål inden for dyrevelfærd. Rådet skal

endvidere på ministerens begæring afgive udtalelse om særlige spørgsmål vedrørende lovgivningen om dyrevelfærd, herunder rådgive ministeren i forbindelse med fastsættelsen af regler efter denne lov.

Stk. 2. Rådet varetager på eget initiativ eller på ministerens begæring informations- og debatskabende aktiviteter inden for sit virksomhedsområde, jf. stk. 1.

Stk. 3. Det Dyreetiske Råd består af en formand og mindst 10 andre medlemmer. Medlemmerne beskikkes for 3 år ad gangen.

Stk. 4. Miljø- og fødevareministeren udpeger rådets formand og de øvrige medlemmer. Heraf udpeges to medlemmer efter udtalelse fra dyrevelfærdsorganisationer, to medlemmer efter udtalelse fra landbrugets organisationer og ét medlem efter udtalelse fra Forbrugerrådet Tænk.

Stk. 5. Miljø- og fødevareministeren skal ved sammensætningen af rådet så vidt muligt sikre, at der blandt rådets medlemmer er personer med indsigt i de faglige discipliner, der har særlig betydning for løsningen af de opgaver, som er tillagt Det Dyreetiske Råd.

Stk. 6. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte de nærmere regler for rådets virksomhed i en forretningsorden.

Kapitel 14

Særlige opgaver for dyrlæger og politi

§ 40. En dyrlæge, der bliver bekendt med, at et dyr behandles uforsvarligt, skal anmelde forholdet til politiet. Dette gælder dog ikke, hvis forholdet ikke er groft og i øvrigt straks rettes.

Stk. 2. En dyrlæge, der tilser et tilskadekommet eller sygt dyr, skal opfordre den ansvarlige til at lade dyret aflive, hvis det ikke kan helbredes, og det vil medføre unødigt lidelse at lade det leve. Aflives dyret ikke, skal dyrlægen indberette forholdet til politiet.

Stk. 3. Dyrlægen kan aflive dyret straks, hvis den ansvarlige nægter at efterkomme en opfordring efter stk. 2, og hvis det vil medføre unødige alvorlige lidelser for dyret at følge fremgangsmåden i § 41, jf. § 40, stk. 2, 2. pkt.

§ 41. Behandles dyr uforsvarligt, kan politidirektøren give den ansvarlige pålæg om dyrets behandling. Er dyret sygt eller kommet uhelbredeligt til skade, kan politidirektøren meddele pålæg om aflivning af dyret, hvis det vil medføre unødigt lidelse at lade det leve.

Stk. 2. Pålæg skal meddeles skriftligt. Inden der meddeles pålæg, skal politidirektøren indhente en erklæring fra en dyrlæge fra Fødevarestyrelsen eller om fornødent en privatpraktiserende dyrlæge. Endvidere skal den, der har ansvaret for dyret, have lejlighed til at udtale sig.

Stk. 3. Stk. 2 kan fraviges i det omfang, det er nødvendigt for at afværge en væsentlig lidelse for dyret.

Stk. 4. Politidirektøren afholder omkostningerne ved sagens behandling, men kan kræve beløbet refunderet af den, der har fået pålæg. Refusionskravet tillægges udpantningsret.

§ 42. Efterkommes pålægget efter § 41, stk. 1, 1. pkt., ikke, skal politidirektøren sørge for dyrenes pasning og kan herunder anbringe dyrene et andet sted. Efterkommes pålæg efter § 41, stk. 1, 2. pkt. ikke, skal politidirektøren sørge for, at dyret aflives.

Stk. 2. Politidirektøren kan straks eller senere bestemme, at dyrene skal sælges eller aflives, hvis forholdene taler derfor, herunder dyrenes tilstand, udsigten til, at ejeren kan passe dyrene igen, og udgifterne ved dyrenes placering andetsteds.

Stk. 3. § 41, stk. 4, finder tilsvarende anvendelse på udgifterne efter denne bestemmelse.

§ 43. Den, der har fået et pålæg efter § 41, stk. 1, og den, hvis dyr er solgt eller aflivet efter § 42, stk. 2, kan begære sagen indbragt for domstolene. Anmodning herom skal fremsættes over for politidirektøren inden 14 dage efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Sagen indbringes for retten efter reglerne i retsplejelovens kapitel 80. Indbringelse for domstolene har ikke opsættende virkning.

Kapitel 15

Formålsbestemte afgifter og gebyrer

§ 44. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om betaling for omkostninger ved kontrolopgaver, der udføres efter loven eller regler fastsat i medfør af loven eller af Den Europæiske Unions forordninger.

Stk. 2. Ministeren kan fastsætte regler om betaling for særlige ydelser og ekspeditioner, herunder autorisationer, godkendelser, registreringer, tilladelser, anmeldelser, undersøgelser, attestationer og dispensationer, der ydes i henhold til loven eller regler udstedt i medfør af loven eller i henhold til forordninger udstedt af Den Europæiske Union vedrørende de af loven omfattede forhold.

Stk. 3. Ejere af dyrehold, bortset fra akvakulturbedrug, som i Miljø- og Fødevareministeriets Centrale Husdyrbrugsregister (CHR) pr. 1. februar er registreret som ejer af en eller flere besætninger med en besætningsstørrelse på mindst 10 dyr betaler til dækning af omkostningerne ved ordinær kontrol i besætningerne et årligt beløb, hvis mindst en besætning har en størrelse på over 40 dyr, for fjerkræ dog 2.000 dyr, udgør beløbet [1.789 kr.] Hvis ingen besætning har en størrelse på over 40 dyr, for fjerkræ dog 2.000 dyr, udgør beløbet [647kr.] Taksterne, jf. 1. og 2. pkt., finder for så vidt angår fjerkræ kun anvendelse for besætninger, der er registreringspligtige i henhold til bekendtgørelse om registrering af besætninger i Det Centrale Husdyrbrugsregister (CHR). Beløbene pris- og lønreguleres årligt pr. 1. januar med den af Finansministeriet fastsatte sats for det generelle pris- og lønindeks. Det regulerede beløb afrundes til nærmeste hele kronebeløb og offentliggøres ved bekendtgørelse.

Stk. 4. Producenter, der leverer slagtekyllinger til slagterier her i landet, betaler et beløb på [772 kr.] for hver levering og pr. hus, hvorfra kyllingerne leveres, til dækning af udgifterne i forbindelse med kontrollen på slagterierne af slagtekyllingernes trædepuder og fjerdragt med henblik på identifikation af velfærdsproblemer. Beløbet pris- og lønreguleres årligt pr. 1. januar med den af Finansministeriet fastsatte sats for det generelle pris- og lønindeks. Det regulerede beløb afrundes til nærmeste hele kronebeløb og offentliggøres ved bekendtgørelse.

Stk. 5. Ministeren kan fastsætte regler om opkrævning af de i stk. 3-4 nævnte beløb.

Stk. 6. Ministeren kan fastsætte regler om, at betaling for kontrol, der udføres efter lov om hold af dyr eller lov om fødevarer, sker efter stk. 1-2, når kontrollen indgår som en del af et overordnet kontrolområde omfattet af denne lov.

§ 45. Betalingsforpligtelser, der er fastsat ved forordning inden for lovens område, i denne lov eller i regler udstedt i henhold til denne lov, og som ikke betales rettidigt, tillægges, medmindre andet er fastsat i Den Europæiske Unions retsakter, en årlig rente svarende til den i renteloven fastsatte referencesats med tillæg fra forfaldsdagen at regne. Den tillagte rente udgør dog mindst 50 kr. For erindringsskrivelser betales

et gebyr på 100 kr., som reguleres med tilpasningsprocenten i lov om en satsreguleringsprocent. Beløbet afrundes til nærmeste med 10 delelige kronebeløb.

Kapitel 16

Kontrol og offentliggørelse af kontrolresultater

§ 46. Miljø- og fødevarerministeren kan fastsætte regler om tilsyn og kontrol med, at loven eller regler fastsat i medfør af loven eller Den Europæiske Unions forordninger om forhold, som er omfattet af denne lov, overholdes.

§ 47. Ejere af dyrehold, virksomheder og andre, der udfører opgaver i forbindelse med behandling af dyr og beskyttelse af dyrs velfærd, skal efter anmodning fra tilsynsmyndigheden give alle oplysninger, som har betydning for tilsynet, samt vederlagsfrit yde tilsynsmyndigheden fornøden bistand ved tilsyn, undersøgelser og udtagning af prøver samt andre foranstaltninger, der iværksættes i henhold til loven eller regler fastsat i medfør af loven eller i henhold til Den Europæiske Unions forordninger om forhold, som er omfattet af denne lov.

Stk. 2. Tilsynsmyndigheden kan som led i kontrol medtage dokumenter, herunder udskrift af elektroniske data eller kopier heraf, samt medtage hele dyr eller udtage prøver fra levende og døde dyr mod kvittering. Hvis det skønnes nødvendigt for at undersøge, om der foreligger en overtrædelse af regler i denne lov eller regler, som er fastsat i medfør af loven, eller Den Europæiske Unions forordninger om forhold, som er omfattet af denne lov, kan tilsynsmyndigheden foranledige et dyr aflivet med henblik på at udtage prøver af dette.

Stk. 3. Personer, hvis dyr er blevet aflivet i medfør af stk. 2, 2. pkt., har krav på erstatning for den derved tilføjede skade, hvis der ikke efterfølgende rejses påtale, påtale opgives eller tiltalte frifindes. Erstatning ydes for økonomisk skade. Erstatning kan nedsættes eller nægtes, såfremt den pågældende selv har givet anledning til foranstaltningerne.

§ 48. Miljø- og fødevarerministeren kan meddele de påbud og forbud, der anses for nødvendige for at sikre overholdelsen af loven eller regler fastsat i medfør af loven eller af Den Europæiske Unions forordninger om forhold, som er omfattet af denne lov.

Stk. 2. Ministeren kan bestemme, at påbud eller forbud meddelt i medfør af stk. 1 skal gennemføres for den ansvarliges regning.

Stk. 3. Der kan ikke meddeles påbud eller forbud efter stk. 1, hvis politidirektøren i forvejen har meddelt den ansvarlige for dyreholdet pålæg efter § 41 vedrørende samme forhold. Et påbud eller forbud meddelt i medfør af stk. 1 bortfalder, hvis politidirektøren efterfølgende meddeler den ansvarlige for dyreholdet pålæg efter § 41 vedrørende samme forhold.

§ 49. Miljø- og fødevarerministeren kan fastsætte regler om, at den ansvarlige for et dyrehold kan meddeles påbud om at modtage rådgivning samt at udarbejde og gennemføre en handlingsplan med henblik på at rette op på dyrevelfærdsmæssige problemer i dyreholdet.

§ 50. Miljø- og fødevarerministeren kan fastsætte regler om offentliggørelse med navns nævnelse af resultater samt art og omfang af sanktioner på grundlag af kontrol, som gennemføres i henhold til

dyreværnslovgivningen eller Den Europæiske Unions forordninger om forhold, som er omfattet af denne lov. Ministeren kan herunder fastsætte regler om, at klage ikke har opsættende virkning.

Stk. 2. Ministeren kan fastsætte regler om, på hvilken måde og i hvilken form registreringspligtige virksomheder med erhvervsmæssig handel med dyr, opdræt af dyr eller formidling af dyr samt dyrepensioner og dyreinternater skal gøre kontrolresultater efter stk. 1 tilgængelige for offentligheden, herunder på hvilke betingelser virksomheder kan fritages for pligten til at gøre kontrolresultater tilgængelige.

Stk. 3. Ministeren kan fastsætte regler om formen for og omfanget af offentliggørelsen, herunder at offentliggørelsen kan ske i elektronisk form. Ministeren kan bestemme, at visse resultater ikke skal offentliggøres.

Stk. 4. Ministeren kan bestemme, at offentliggørelse skal ske på grundlag af et af ministeren oprettet elektronisk informationssystem vedrørende kontrolresultater. Til brug for offentliggørelse kan ministeren på ethvert tidspunkt, herunder periodisk, videregive såvel enkeltstående oplysninger som masseoplysninger fra informationssystemet til en ubestemt kreds af modtagere. Enhver har adgang til fra informationssystemet at få meddelt oplysninger, som enten har været offentliggjort, eller som skal offentliggøres. Adgangen omfatter såvel enkeltstående oplysninger som masseoplysninger.

§ 51. Tilsynsmyndigheden og personer, som er særligt bemyndiget hertil, har til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse adgang til offentlige og private ejendomme, lokaliteter, transportmidler, forretningsbøger, papirer m.v., herunder elektroniske data, for at tilvejebringe oplysninger til brug for løsning af opgaver i henhold til loven eller til regler, som er fastsat i medfør af loven eller Den Europæiske Unions forordninger om forhold, som er omfattet af denne lov.

Stk. 2. Politiet yder om nødvendigt bistand hertil. Miljø- og fødevareministeren kan efter forhandling med justitsministeren fastsætte regler herom.

§ 52. Miljø- og fødevareministeren kan indhente de oplysninger hos andre offentlige myndigheder, der er nødvendige for at kontrollere, at denne lov overholdes, bl.a. med henblik på registersamkøring og sammenstilling af oplysninger i kontroløjemed, herunder oplysninger om skatteforhold, eventuelt i elektronisk form.

Kapitel 17

Erstatning og forsikring vedrørende løsgående heste

§ 53. Ejeren af en hest er forpligtet til at erstatte den skade, hesten forvolder, når den er løsgående. Har skadelidte medvirket til skaden, kan erstatningen dog nedsættes eller bortfalde.

Stk. 2. Det påhviler ejeren af en hest at tegne forsikring, der dækker ansvaret i henhold til stk. 1. Forsikringsselskabet hæfter umiddelbart over for skadelidte for erstatning efter stk. 1. Undtaget fra forsikringspligten er heste, der holdes af det offentlige.

Stk. 3. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte nærmere regler om forsikringspligtens gennemførelse. § 58 finder ikke anvendelse ved fastsættelse af regler i medfør af denne bestemmelse.

§ 54. Bestemmelser i anden lovgivning om objektivt ansvar for skade forvoldt af løsgående heste, som påhviler hestens ejer eller andre, finder ikke anvendelse, hvis der kan pålægges ansvar i medfør af § 53, stk. 1.

§ 55. Anlægger skadelidte sag mod forsikringsselskabet, skal selskabet tilsige ejeren af hesten til ethvert retsmøde med det varsel, som efter retsplejelovens § 175 gælder for vidner i borgerlige sager. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 2.

Stk. 2. Enhver part, der tilsiges efter stk. 1, kan ved at fremsætte begæring herom til retsbogen indtræde som part i sagen. Indtræder parten ikke, er afgørelsen af erstatningsspørgsmålet ved dom eller forlig bindende for vedkommende.

Kapitel 18

Klage og delegation

§ 56. Henlægger miljø- og fødevareministeren sine beføjelser efter loven til en myndighed under ministeriet, kan ministeren fastsætte regler om adgangen til at klage over myndighedens afgørelser, herunder om, at klage ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed, og om myndighedernes adgang til at genoptage en sag, efter at der er indgivet klage. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om indgivelse af klager, herunder om formkrav til klagen.

Stk. 2. Ministeren kan efter forhandling med vedkommende minister eller vedkommende kommunale organisation fastsætte regler om andre offentlige myndigheders eller institutioners medvirken ved varetagelse af opgaver efter loven. Ministeren kan i forbindelse hermed fastsætte regler om adgangen til at klage over disse myndigheders eller institutioners afgørelser, herunder om, at klage ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed, og om myndighedens eller institutionens adgang til at genoptage en sag, efter at der er indgivet klage.

Stk. 3. Afgørelser truffet i henhold til denne lov eller regler udstedt i medfør heraf kan, hvis ikke andet er fastsat i loven eller i henhold til regler udstedt i medfør heraf, påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet, som behandler sagen i afdelingen omhandlet i § 3, stk. 1, nr. 8, i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet, og kan dermed ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 4. Klage til Miljø- og Fødevareklagenævnet indgives skriftligt til den myndighed, der har truffet afgørelsen, ved anvendelse af digital selvbetjening, jf. dog § 21, stk. 2-4, i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet. Myndigheden skal, hvis den vil fastholde afgørelsen, snarest og som udgangspunkt ikke senere end 3 uger efter modtagelsen af klagen videresende klagen til klageinstansen. Klagen skal ved videresendelsen være ledsaget af den påklagede afgørelse, de dokumenter, der er indgået i sagens bedømmelse, og en udtalelse fra myndigheden med dennes bemærkninger til sagen og de i klagen anførte klagepunkter.

Stk. 5. En afgørelse truffet i medfør af § 9, stk. 2, § 41, stk. 1, og § 42, stk. 2, eller regler udstedt i medfør af loven, kan ikke indbringes for miljø- og fødevareministeren. Dette gælder også i tilfælde, hvor afgørelsen er påklaget til og afgjort af Rigspolitiet.

Kapitel 19

Obligatorisk digital kommunikation

§ 57. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra Miljø- og Fødevareministeriet om forhold, som er omfattet af denne lov eller af regler udstedt i medfør af denne lov, skal foregå digitalt.

Stk. 2. Ministeren kan fastsætte nærmere regler om digital kommunikation, herunder om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur eller lignende.

Stk. 3. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

§ 58. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at afgørelser og andre dokumenter, der udelukkende er truffet eller udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af ministeriet som afsender.

§ 59. Hvor det efter denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov er krævet, at et dokument, som er udstedt af andre end miljø- og fødevareministeren, skal være underskrevet, kan dette krav opfyldes ved anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt dokumentet, jf. dog stk. 2. Sådanne dokumenter sidestilles med dokumenter med personlig underskrift.

Stk. 2. Ministeren kan fastsætte nærmere regler om fravigelse af underskriftskrav, herunder krav om, at personlig underskrift ikke kan fraviges for visse typer af dokumenter.

Kapitel 20

Den Europæiske Union m.v.

§ 60. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler med henblik på opfyldelse af Den Europæiske Unions direktiver og beslutninger om forhold, der er omfattet af denne lov. Ministeren kan endvidere fastsætte regler eller træffe de beslutninger, som er nødvendige for anvendelsen af Den Europæiske Unions forordninger om forhold, som er omfattet af denne lov. Ministeren kan fastsætte regler om fravigelse af reglerne i de ovennævnte retsakter, i det omfang disse indeholder adgang hertil.

Stk. 2. Ministeren kan fastsætte regler med henblik på opfyldelse af internationale traktater, konventioner og aftaler inden for lovens område.

Kapitel 21

Administrative forskrifter

§ 61. Inden miljø- og fødevareministeren fastsætter regler i henhold til bestemmelser i denne lov, skal dyrevelfærdsorganisationer og andre organisationer, der særligt berøres af reglerne, have lejlighed til at udtale sig.

Kapitel 22

Straf m.v.

§ 62. Den, som ved overanstrengelse, vanrøgt eller på anden måde behandler dyr uforsvarligt, straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år.

Stk. 2. Har det i stk. 1, nævnte forhold haft karakter af grovere uforsvarlig behandling af dyr, er straffen bøde eller fængsel indtil 2 år.

Stk. 3. Har det i stk. 2, jf. stk. 1, nævnte forhold haft karakter af mishandling, er straffen fængsel indtil 2 år.

Stk. 4. Medmindre højere straf er forskyldt efter stk. 1-3, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder den, der

- 1) overtræder §§ 2-3, § 4, stk. 1, §§ 5-7, § 8, stk. 1, § 10, stk. 1-3, § 14, § 18, § 26, stk. 1, § 28, stk. 1-2, § 29, stk. 1-2, og § 33.
- 2) uden tilladelse efter § 29, stk. 3, opretter zoologiske haver, dyreparker eller lignende,
- 3) uden tilladelse driver virksomhed som omhandlet i § 31, stk. 1,
- 4) undlader at yde tilsynsmyndigheden fornøden vejledning og hjælp efter § 47, stk. 1,
- 5) tilsidesætter et vilkår for en tilladelse eller
- 6) undlader at efterkomme et påbud eller forbud efter § 48, stk. 1.

Stk. 5. Forsøg på overtrædelse af §§ 6-7 kan straffes.

Stk. 6. Den, der overtræder et pålæg efter § 41, stk. 1, straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år.

Stk. 7. Med bøde straffes en dyrlæge, som tilsidesætter sin anmeldelsespligt efter § 40.

Stk. 8. Med bøde straffes den, der undlader at tegne forsikring efter § 53, stk. 2, 1. pkt.

Stk. 9. I forskrifter, der udfærdiges efter loven, kan der fastsættes straf af bøde eller fængsel indtil 4 måneder for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne. Ministeren kan i den forbindelse fastsætte regler om, at forsøg på overtrædelse af regler udstedt i medfør af § 34 og § 36 kan straffes.

Stk. 10. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om straf af bøde eller fængsel indtil 4 måneder for overtrædelse af bestemmelser i forordninger udstedt af De Europæiske Fællesskaber.

Stk. 11. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

§ 63. Den, som uretmæssigt afliver et dyr, der benyttes under udførelsen af offentlig tjeneste eller hverv eller i anledning af samme, straffes med fængsel indtil 2 år, såfremt aflivningen er begået forsætligt. Dette gælder, uanset at aflivningen er sket i overensstemmelse med § 26, stk. 1.

§ 64. Den, der ved dom findes skyldig i mishandling eller grovere uforsvarlig behandling af dyr, kan ved dommen for bestandig eller for et nærmere fastsat tidsrum frakendes retten til at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele beskæftige sig personligt med dyr. Det samme gælder den, der efter tidligere at have gjort sig skyldig i uforsvarlig behandling af dyr på ny findes skyldig i sådan overtrædelse. Forbuddet kan begrænses til at angå bestemte arter af dyr. Overtrædelse af forbuddet straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder.

Stk. 2. Frakendelse kan ske betinget, hvis ubetinget frakendelse af retten til at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele beskæftige sig personligt med dyr efter stk. 1, vil stå i misforhold til den begåede lovovertrædelse og omstændighederne ved denne. Frakendelsen kan begrænses til at angå bestemte arter af dyr.

Stk. 3. Betinget frakendelse sker på vilkår af, at den pågældende i en prøvetid på 3 år, der regnes fra endelig dom, ikke overtræder dyreværnslovgivningen under sådanne omstændigheder, at den pågældende skal frakendes retten til at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele beskæftige sig personligt med dyr, jf. stk. 1 og 2.

Stk. 4. Den, der ved dom findes skyldig i mishandling, grovere uforsvarlig behandling eller uforsvarlig behandling af dyr, skal ubetinget frakendes retten til at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele beskæftige sig personligt med dyr, hvis den pågældende tidligere er frakendt retten til at eje, bruge, passe

eller slagte eller i det hele beskæftige sig personligt med dyr betinget efter stk. 2, og i prøvetiden har begået et nyt forhold, der indebærer en rettighedsfrakendelse. Forbuddet kan begrænses til at angå bestemte arter af dyr.

Stk. 5. Ubetinget frakendelse efter stk. 4 sker for et nærmere fastsat tidsrum, der regnes fra endelig dom, eller for bestandig. Overtrædelse af forbuddet straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder.

Stk. 6. Er retten til at beskæftige sig med dyr frakendt for længere tid end 2 år efter stk. 1 eller stk. 4, jf. stk. 5, eller efter en tidligere lov, kan spørgsmålet om generhvervelse af retten inden frakendelsestidens udløb indbringes for domstolene. Indbringelsen sker efter reglerne i straffelovens § 78, stk. 3, og kan tidligst finde sted, når der er forløbet 2 år af frakendelsestiden. Retten kan kun tilbagegives, når ganske særlige omstændigheder foreligger. Har vedkommende tidligere været frakendt retten til at beskæftige sig med dyr, kan generhvervelse inden frakendelsestidens udløb kun ske rent undtagelsesvis og tidligst, når der er forløbet 5 år.

Stk. 7. Retten kan under behandlingen af de sager, som er nævnt i stk. 1 og 4, ved kendelse udelukke den pågældende fra at eje, bruge, passe, slagte eller i det hele beskæftige sig personligt med dyr, indtil sagen er endeligt afgjort. Forbuddet kan begrænses til at angå bestemte arter og antal af dyr. Det kan i kendelsen bestemmes, at kære ikke har opsættende virkning. Afsiges der med hensyn til rettighedsfrakendelse frifindende dom i sagen, bortfalder forbuddet, selv om dommen ankes. Overtrædelse af forbuddet straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder.

Stk. 8. Med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 4 måneder straffes den, der med kendskab til et forbud efter stk. 1, stk. 4 eller stk. 7 overlader dyr i en anden persons varetægt, såfremt der herved etableres en tilstand i strid med forbuddet. § 62, stk. 10, finder tilsvarende anvendelse.

§ 65. Den, der har tilsyn med et barn under den kriminelle lavalder, straffes for overtrædelse af denne lov og regler fastsat efter loven for handlinger, der begås af barnet, hvis den pågældende har været vidende om overtrædelsen og ikke har søgt at forhindre den.

Stk. 2. Var den, der førte tilsyn, på grund af grov uagtsomhed uvidende om barnets handling, straffes vedkommende med bøde eller fængsel indtil 4 måneder.

§ 66. Den, der driver erhvervsmæssig virksomhed med transport af dyr, og den, der som chauffør eller ledsager udfører erhvervsmæssig transport af dyr, kan frakendes retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr, hvis den pågældende ved dom findes skyldig i mishandling eller grovere uforsvarlig behandling af dyr i forbindelse med transport, eller hvis den pågældende tidligere har gjort sig skyldig i uforsvarlig behandling af dyr i forbindelse med transport og på ny findes skyldig i en sådan overtrædelse.

Stk. 2. Frakendelse kan ske betinget, hvis ubetinget frakendelse af retten til at transportere dyr vil stå i misforhold til den begåede lovovertrædelse og omstændighederne ved denne.

§ 67. Den, der driver erhvervsmæssig virksomhed med transport af dyr, og den, der som chauffør eller ledsager udfører erhvervsmæssig transport af dyr, skal betinget frakendes retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr, hvis den pågældende inden for en periode af 3 år har gjort sig skyldig i tre forhold, der ikke i sig selv medfører frakendelse af retten til at transportere dyr efter § 63, men som er omfattet af bestemmelser om landevejstransport af heste, kvæg, får, geder, svin, eller fjerkræ i Rådets forordning om beskyttelse af dyr under transport og dermed forbundne aktiviteter m.v. eller i regler om transport af dyr fastsat i medfør af denne lov vedrørende

- 1) arealkrav, hvis arealet er mindre end 90 pct. af det fastsatte,
- 2) indvendig højde af køretøjet, hvis den indvendige højde er mindre end 95 pct. af det fastsatte,
- 3) ventilation,
- 4) drikkevand og foder,
- 5) hviletid,
- 6) strøelse eller
- 7) transportegnethed.

Stk. 2. Miljø- og fødevareministeren fastsætter regler om, hvilke overtrædelser af lovgivningen om transport af dyr der er omfattet af stk. 1.

§ 68. Den, der driver erhvervsmæssig virksomhed med transport af dyr, og den, der som chauffør eller ledsager udfører erhvervsmæssig transport af dyr, skal ubetinget frakendes retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr, hvis den pågældende

- 1) tidligere er frakendt retten til at transportere dyr betinget efter § 66 stk. 2, eller § 67, stk. 1, og i prøvetiden har begået et nyt forhold, der indebærer en betinget frakendelse efter § 66, stk. 2,
- 2) tidligere er frakendt retten til at transportere dyr betinget efter § 66, stk. 2, og i prøvetiden har gjort sig skyldig i yderligere én overtrædelse der er omfattet af § 67, stk. 1, eller
- 3) tidligere er frakendt retten til at transportere dyr betinget efter § 67, stk. 2, og i prøvetiden har gjort sig skyldig i yderligere én overtrædelse der er omfattet af § 67, stk. 2.

Stk. 2. Under særlig formildende omstændigheder kan der ske betinget frakendelse i tilfælde, hvor frakendelse efter stk. 1 ellers skulle ske ubetinget.

§ 69. Retten til at drive erhvervsmæssig virksomhed med transport af dyr kan ubetinget frakendes et selskab m.v. (juridisk person) ved dom for strafbart forhold, hvis den tiltalte gentagne gange eller under i øvrigt skærpende omstændigheder har overtrådt lovgivningen vedrørende transport af dyr.

§ 70. Ubetinget frakendelse efter § 66, stk. 1, § 68, stk. 1 eller § 69 sker for et nærmere fastsat tidsrum, der regnes fra endelig dom, eller for bestandig.

Stk. 2. Er retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr frakendt for længere tid end 2 år, kan spørgsmålet om generhvervelse af retten inden frakendelsestidens udløb indbringes for domstolene. Indbringelsen sker efter reglerne i straffelovens § 78, stk. 3, og kan tidligst finde sted, når der er forløbet 2 år af frakendelsestiden. Retten kan kun tilbagegives, når der foreligger ganske særlige omstændigheder. Har vedkommende tidligere ubetinget været frakendt retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr, kan generhvervelse inden frakendelsestidens udløb kun ske rent undtagelsesvis og tidligst, når der er forløbet 5 år.

§ 71. Betinget frakendelse sker på vilkår af, at den pågældende i en prøvetid på tre år, der regnes fra endelig dom, ikke overtræder lovgivningen om transport af dyr under sådanne omstændigheder, at den pågældende skal frakendes retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr.

Stk. 2. Er retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr frakendt betinget, skal den pågældende inden for en frist, som fastsættes af Fødevarestyrelsen, bestå en kontrollerende prøve om behandling af dyr under transport. Er prøven ikke bestået inden udløbet af den fastsatte frist, må den pågældende ikke beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr, før prøven er bestået.

Stk. 3. Miljø- og fødevareministeren fastsætter regler om indholdet og gennemførelsen af den kontrollerende prøve, der er nævnt i stk. 2.

§ 72. I sager om overtrædelse af lovgivningen om transport af dyr, der ikke skønnes at ville medføre højere straf end bøde, kan anklagemyndigheden i et bødeforlæg tilkendegive sigtede, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis sigtede erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en i bødeforlægget angivet bøde samt vedtage en betinget frakendelse af retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr, jf. § 67, stk. 1. Reglerne i retsplejelovens § 834, stk. 1, nr. 2 og 3, om krav til indholdet af et anlageskrift finder tilsvarende anvendelse på bødeforlæg.

Stk. 2. Sager, hvori der ikke opstår spørgsmål om anvendelse af højere straf end bøde, kan, når retten ikke finder grund til at betvivle tiltaltes skyld, afgøres ved, at den tiltalte i retten vedtager at betale en nærmere bestemt bøde eller vedtager en betinget eller ubetinget frakendelse af retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr.

Stk. 3. Vedtagelse af bøde samt betinget og ubetinget frakendelse efter stk. 1 og 2, har samme virkning som en dom med hensyn til fuldbyrdelse og gentagelsesvirkning.

§ 73. Hvis overtrædelsen er omfattet af § 67, stk. 1, skal dette fremgå af

- 1) anklagemyndighedens tilkendegivelse ved en udenretlig vedtagelse,
- 2) retsbogen ved en indenretlig vedtagelse eller
- 3) dommen.

§ 74. Domsrådmænd medvirker i sager om overtrædelse af lovgivningen om transport af dyr, hvis

- 1) der er spørgsmål om højere straf end bøde,
- 2) der er spørgsmål om ubetinget frakendelse af retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr eller
- 3) sagen i øvrigt skønnes at være af særlig indgribende betydning for tiltalte eller af særlig offentlig interesse.

Stk. 2. Domsrådmænd medvirker ikke i sager, der

- 1) behandles efter reglen i retsplejelovens § 831 eller
- 2) kan afgøres med indenretlig vedtagelse, jf. § 69, stk. 2.

Stk. 3. Offentlig forsvarer beskikkes efter reglerne i retsplejelovens § 731 og § 732. Hvis tiltalte anmoder om det, beskikkes i byretten tillige offentlig forsvarer i sager, hvor der bliver spørgsmål om betinget eller ubetinget frakendelse af retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr og der ikke medvirker domsrådmænd. Tiltalte skal vejledes om adgangen til forsvarerbesikkelse.

§ 75. Er både chaufføren og det køretøj, der anvendes til transport af dyr, og med hvilket en overtrædelse er begået, hjemmehørende i udlandet, kan køretøjet tilbageholdes af politiet, indtil forskyldte bøder eller sagsomkostninger er betalt, eller der er stillet sikkerhed for betalingen. Er beløbet ikke betalt inden 2 måneder efter sagens endelige afgørelse, kan der søges fyldestgørelse i køretøjet.

Stk. 2. Med hensyn til iværksættelse af tilbageholdelsen finder retsplejelovens bestemmelser om beslaglæggelse med henblik på konfiskation tilsvarende anvendelse. Tilbageholdelsen kan kun ske, hvis den er nødvendig for at sikre betaling af bøder og sagsomkostninger. Var chaufføren uberettiget i besiddelse af køretøjet, kan der ikke ske tilbageholdelse.

Stk. 3. Reglen i stk. 1, finder ikke anvendelse med hensyn til chauffører, der er hjemmehørende i Finland, Island, Norge eller Sverige.

Kapitel 23

Ikrafttræden, overgangsbestemmelser m.v.

§ 76. Miljø- og fødevareministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden.

Stk. 2. Dyreværnsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 20 af 11. januar 2018, ophæves ved lovens ikrafttræden, idet dog § 32, stk. 2, 2. pkt., for så vidt angår § 4 og § 10, forbliver i kraft, indtil de afløses af regler fastsat i medfør af denne lov. Endvidere forbliver § 3, stk. 2, i lov nr. 1552 af 19. december 2017 om ændring af dyreværnsloven og lov om hold af dyr i kraft for så vidt angår bekendtgørelse nr. 1510 af 10. december 2015 om uddannelse m.v. af personer, der er beskæftiget i minkfarme, samt uddannelse af personer, der fører direkte tilsyn med aflivning af pelsdyr i pelsdyrfarme.

Stk. 3. Følgende love ophæves:

- 1) Lov om indendørs hold af gylte, goldsøer og drægtige søer, jf. lovbekendtgørelse nr. 49 af 11. januar 2017.
- 2) Lov om indendørs hold af smågrise avls- og slagtesvin, jf. lovbekendtgørelse nr. 56 af 11. januar 2017.
- 3) Lov om udendørs hold af svin, jf. lovbekendtgørelse nr. 51 af 11. januar 2017.
- 4) Lov om hold af slagtekyllinger, jf. lovbekendtgørelse nr. 54 af 11. januar 2017.
- 5) Lov om forbud om markedsføring m.v. samt indførsel og udførsel af skind og skindprodukter fra hunde og katte, jf. lovbekendtgørelse nr. 257 af 8. marts 2013.
- 6) Lov om forbud mod slagtning og aflivning af drægtige produktionsdyr og heste i den sidste tiendedel af drægtighedsperioden, jf. lovbekendtgørelse nr. 258 af 8. marts 2013.
- 7) Lov om forbud mod hold af ræve, jf. lovbekendtgørelse nr. 469 af 15. maj 2014.
- 8) Lov om slagtekalkuner, jf. lovbekendtgørelse nr. 57 af 11. januar 2017.
- 9) Lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, jf. lovbekendtgørelse nr. 58 af 11. januar 2017.
- 10) Lov om hold af heste, jf. lovbekendtgørelse nr. 304 af 30. marts 2017.

Stk. 4. Regler fastsat i medfør af de love, der er nævnt i stk. 2 og 3, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler fastsat efter denne lov. Overtrædelse af reglerne straffes efter de hidtil gældende regler.

Stk. 5. Tilladelser meddelt i medfør af de hidtil gældende regler nævnt i stk. 2 og 3, bevarer deres gyldighed på de meddelte vilkår.

Stk. 6. Ansøgninger om tilladelser efter regler nævnt i stk. 2, der er modtaget inden lovens ikrafttræden, behandles efter de hidtidige regler, medmindre andet aftales med ansøgerne.

Stk. 7. Personer, der har etableret selvstændig virksomhed med hold af ræve før den 26. november 2008, og som på dette tidspunkt havde denne virksomhed som deres hovederhverv, og som efter ansøgning har fået meddelt tilladelse af Justitsministeriet til at fortsætte deres virksomhed indtil den 31. december 2023, kan fortsætte deres virksomhed indtil dette tidspunkt.

§ 77. I lov om hunde, jf. lovbekendtgørelse nr. 1371 af 30. november 2017, ophæves § 2, § 5 og § 6 d.

Stk. 2. Tilladelser meddelt i medfør af lovens § 2 bevarer deres gyldighed på de meddelte vilkår.

§ 78. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Lovforslagets baggrund
 - 1.1. Indledning
 - 1.2. Historik vedrørende lovgivningen på dyrevelfærdsområdet
 - 1.2.1. De tidligste regler
 - 1.2.2. Dyreværnsloven 1916 og 1950
 - 1.2.3. Dyreværnsloven fra 1991 og andre love på dyrevelfærdsområdet
 - 1.2.4. Ressortministerium for dyrevelfærdsområdet
 - 1.3. Ekspertpanelets deludtalelse vedrørende en fremtidig lovstruktur på dyrevelfærdsområdet
 - 1.4. Ekspertgruppens udtalelse om forslag til en struktur for dyrevelfærdslovgivningen
 - 1.5. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser om en fremtidig struktur for dyrevelfærdslovgivningen og forslag til ny dyrevelfærdslov
 - 1.5.1. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser om en ny lovstruktur på dyrevelfærdsområdet
 - 1.5.2. Miljø- og Fødevareministeriets forslag til fremtidig struktur for dyrevelfærdslovgivningen
 - 1.5.3. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser om forslag til en ny dyrevelfærdslov
2. Lovforslagets indhold
 - 2.1. Lovforslagets kapitel 1 om generelle bestemmelser
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.1.1. Generelle bestemmelser
 - 2.1.1.2. Seksuel omgang med dyr m.v.
 - 2.1.1.3. Tvangsfodring af dyr
 - 2.1.1.4. Anvendelse af levende dyr som mål ved øvelses- og kapskydninger
 - 2.1.1.5. Hundekampe
 - 2.1.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.1.2.1. Generelle bestemmelser
 - 2.1.2.2. Seksuel omgang med dyr m.v.
 - 2.1.2.3. Tvangsfodring af dyr
 - 2.1.2.4. Anvendelse af levende dyr som mål ved øvelses- og kapskydninger
 - 2.1.2.5. Dyrekampe
 - 2.2. Lovforslagets kapitel 2 om forbud mod og begrænsninger i hold af visse dyr
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.1.1. Bestemmelser om behandling og håndtering i lov om forbud mod hold af ræve
 - 2.2.1.2. Forbud mod hold af dyr, der kan frembyde fare eller skabe frygt, eller som vanskeligt kan holdes i fangenskab på dyreværnsmæssigt forsvarlig måde
 - 2.2.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.3. Lovforslagets kapitel 3 om behandling og håndtering m.v. af dyr
 - 2.3.1. Gældende ret

- 2.3.1.1. Bestemmelser om behandling og håndtering i dyreværnsloven
- 2.3.1.2. Bestemmelser om behandling og håndtering m.v. i lov om indendørs hold af smågrise, avls- og slagtesvin
- 2.3.1.3. Bestemmelser om behandling og håndtering i lov om indendørs hold af gylte, goldsøer og drægtige søer
- 2.3.1.4. Bestemmelser om behandling og håndtering i lov om udendørs hold af svin
- 2.3.1.5. Bestemmelser om behandling og håndtering i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg
- 2.3.1.6. Bestemmelser om behandling og håndtering i lov om hold af heste
- 2.3.1.7. Bestemmelser om behandling og håndtering i lov om hold af slagtekalkuner
- 2.3.1.8. Bestemmelser om behandling og håndtering i lov om hold af slagtekyllinger
- 2.3.1.9. Bestemmelser om behandling og håndtering i lov om hunde
- 2.3.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.4. Lovforslagets kapitel 4 om hov- og klovpleje
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.5. Lovforslagets kapitel 5 om rum og arealer, hvor dyr holdes, samt inventar m.v. heri
 - 2.5.1. Gældende ret
 - 2.5.1.1. Bestemmelser om rum og arealer m.v. i dyreværnsloven
 - 2.5.1.2. Bestemmelser om rum og arealer m.v. i lov om indendørs hold af gylte, goldsøer og drægtige søer
 - 2.5.1.3. Bestemmelser om rum og arealer m.v. i lov om indendørs hold af smågrise, avls- og slagtesvin
 - 2.5.1.4. Bestemmelser om rum og arealer m.v. i lov om udendørs hold af svin
 - 2.5.1.5. Bestemmelser om rum og arealer m.v. i lov om hold af slagtekalkuner
 - 2.5.1.6. Bestemmelser om rum og arealer m.v. i lov om hold af slagtekyllinger
 - 2.5.1.7. Bestemmelser om rum og arealer m.v. i lov om hold af heste
 - 2.5.1.8. Bestemmelser om rum og arealer m.v. i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg
 - 2.5.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.6. Lovforslagets kapitel 6 om uddannelse m.v.
 - 2.6.1. Gældende ret
 - 2.6.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.7. Lovforslagets kapitel 7 om aflivning, herunder slagtning
 - 2.7.1. Gældende ret
 - 2.7.1.1. Aflivning, herunder slagtning af dyr
 - 2.7.1.2. Slagtning og aflivning af drægtige produktionsdyr og heste
 - 2.7.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.7.2.1. Slagtning og aflivning af drægtige produktionsdyr og heste
- 2.8. Lovforslagets kapitel 8 om operative og lignende indgreb
 - 2.8.1. Gældende ret
 - 2.8.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.9. Lovforslagets kapitel 9 om fremvisning, cirkus, zoologiske haver m.v.

- 2.9.1. Gældende ret
- 2.9.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.10. Lovforslagets kapitel 10 om opdræt, pensioner, internater og handel m.v.
 - 2.10.1. Gældende ret
 - 2.10.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.11. Lovforslagets kapitel 11 om markedsføring af visse produkter
 - 2.11.1. Gældende ret
 - 2.11.1.1. Forbud mod reklame for og salg af visse produkter
 - 2.11.1.2. Forbud mod markedsføring m.v. samt indførsel og udførsel af skind og skindprodukter fra hunde og katte
 - 2.11.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.11.2.1. Forbud mod reklame for og salg af visse produkter
 - 2.11.2.2. Forbud mod markedsføring m.v. samt indførsel og udførsel af skind og skindprodukter fra hunde og katte
- 2.12. Lovforslagets kapitel 12 om transport
 - 2.12.1. Gældende ret
 - 2.12.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.13. Lovforslagets kapitel 13 om Det Dyreetiske Råd
 - 2.13.1. Gældende ret
 - 2.13.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.14. Lovforslagets kapitel 14 om særlige opgaver for dyrlæger og politi
 - 2.14.1. Gældende ret
 - 2.14.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.15. Lovforslagets kapitel 15 om formålsbestemte afgifter og gebyrer
 - 2.15.1. Gældende ret
 - 2.15.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.16. Lovforslagets Kapitel 16 om kontrol og offentliggørelse af kontrolresultater
 - 2.16.1. Gældende ret
 - 2.16.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.17. Lovforslagets kapitel 17 om erstatning og forsikring vedrørende løsgående heste
 - 2.17.1. Gældende ret
 - 2.17.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.18. Lovforslagets kapitel 18 om klage og delegation
 - 2.18.1. Gældende ret
 - 2.18.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.19. Lovforslagets kapitel 19 om obligatorisk digital kommunikation
 - 2.19.1. Gældende ret
 - 2.19.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.20. Lovforslagets kapitel 20 om Den Europæiske Union
 - 2.20.1. Gældende ret
 - 2.20.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.21. Lovforslagets kapitel 21 om administrative forskrifter
 - 2.21.1. Gældende ret

- 2.21.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.22. Lovforslagets kapitel 22 om straf m.v.
 - 2.22.1. Gældende ret - generelle straffebestemmelser
 - 2.22.1.1. Sanktioner for overtrædelse af dyreværnsloven
 - 2.22.1.1.1. Særligt om bødeniveau
 - 2.22.1.1.2. Særligt om fængselstraf
 - 2.22.1.2. Rettighedsfrakendelse
 - 2.22.1.3. Straf for handlinger, der begås af børn under 15 år
 - 2.22.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.22.3. Gældende ret – særligt om dyretransporter
 - 2.22.3.1. Bødeniveauet for dyretransporter
 - 2.22.3.2. Rettighedsfrakendelse m.v. for dyretransporter (uden for klippekortordningen)
 - 2.22.3.3. Klippekortordning for dyretransporter
 - 2.22.3.4. Klippekortordningens anvendelsesområde (personkreds, dyrearter og transportform)
 - 2.22.3.5. Overtrædelser omfattet af ordningen
 - 2.22.3.6. Antallet af klip og retsvirkningerne heraf
 - 2.22.3.7. Samspillet mellem betingede frakendelser inden for og uden for klippekortordningen
 - 2.22.3.8. Processuelle bestemmelser i sager om overtrædelse af reglerne for dyretransporter
 - 2.22.3.9. Særlige spørgsmål om udenlandske transportører og chauffører m.fl.
 - 2.22.4. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning – særligt om dyretransporter
- 3. Økonomiske konsekvenser for det offentlige
- 4. Implementeringskonsekvenser for det offentlige
- 5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
- 6. Administrative konsekvenser for borgerne
- 7. Miljømæssige konsekvenser
- 8. Forholdet til EU-retten
- 9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
- 10. Sammenfattende skema

1. Lovforslagets baggrund

1.1. Indledning

Formålet med lovforslaget er at gennemføre en forenkling af lovgivningsstrukturen på dyrevelfærdsområdet og derved gøre lovgivningen mere overskuelig og brugervenlig i praksis. Samtidig muliggør en bredere anvendelse af bemyndigelser, at reglerne hurtigere kan tilpasses udviklingen og ny viden på området, især i forhold til anerkendte praktiske erfaringer og forskningsresultater. Lovforslaget er en udløber af Miljø- og Fødevareministeriets arbejde med den fremtidige lovstruktur – også kaldet ”lovkompasset”. Lovkompasset blev igangsat i efteråret 2015 med det formål at skabe en mere enkel, klar og sammenhængende lovstruktur på ministeriets område. Som led i arbejdet blev der i foråret 2016 nedsat et ekspertpanel, der fik til opgave at vurdere Miljø- og Fødevareministeriets forslag til en fremtidig lovstruktur.

Ekspertpanelet afgav i september 2016 en deludtalelse om en fremtidig lovstruktur på dyrevelfærdsområdet, mens de samlede anbefalinger vedrørende den fremtidige lovstruktur på hele ministerområdet blev offentliggjort i december 2017. Panelet anbefaler en grundlæggende forenkling og modernisering af miljø- og fødevarelovgivningen, hvor antallet af love mere end halveres.

På dyrevelfærdsområdet anbefaler ekspertpanelet bl.a., at der udarbejdes en dyrevelfærdslov, der samler reguleringen af dyrs velfærd, dvs. både generelle og artsspecifikke regler om dyrevelfærd. En samling af dyrevelfærdsreguleringen vil efter ekspertpanelets vurdering gøre lovgivningen mere overskuelig for brugerne samt gøre det nemmere at sammenholde og koordinere reglerne på tværs af dyrearter.

Som opfølgning på ekspertpanelets deludtalelse blev der i efteråret 2016 nedsat en ekspertgruppe vedrørende modernisering af lovgivningen på dyrevelfærdsområdet til at komme med forslag til en struktur for dyrevelfærdslovgivningen, herunder hvorvidt reguleringen, afhængigt af emne, bør ske i overordnet lovgivning, dyreartsspecifikke love eller bekendtgørelser. Ekspertgruppen skulle herunder bidrage med forslag til hvilke dele af reguleringen, der er egnede til at henlægge til bemyndigelser til ministeren. Ekspertgruppen afgav i maj 2017 en udtalelse med anbefalinger til konkret udmøntning af en fremtidig forenklet lovstruktur på dyrevelfærdsområdet.

I ekspertpanelets og ekspertgruppens arbejde og forslag til en fremtidig lovstruktur på dyrevelfærdsområdet er indgået følgende love:

- Dyreværnsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 20 af 11. januar 2018
- Lov om indendørs hold af gylte, gødsøer og drægtige søer, jf. lovbekendtgørelse nr. 49 af 11. januar 2017
- Lov om indendørs hold af smågrise, avls- og slagtesvin, jf. lovbekendtgørelse nr. 56 af 11. januar 2017
- Lov om udendørs hold af svin, jf. lovbekendtgørelse nr. 51 af 11. januar 2017
- Lov om hold af heste, jf. lovbekendtgørelse nr. 304 af 30. januar 2017
- Lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, jf. lovbekendtgørelse nr. 58 af 11. januar 2017
- Lov om hold af slagtekyllinger, jf. lovbekendtgørelse nr. 54 af 11. januar 2017
- Lov om hold af slagtekalkuner, jf. lovbekendtgørelse nr. 57 af 11. januar 2017
- Lov om forbud mod hold af ræve, jf. lovbekendtgørelse nr. 469 af 15. maj 2014

- Lov om forbud mod slagting og aflivning af drægtige produktionsdyr og heste i den sidste tiendedel af drægtighedsperioden, jf. lovbekendtgørelse nr. 258 af 8. marts 2013
- Lov om forbud mod markedsføring m.v. samt indførsel og udførsel af skind og skindprodukter fra hunde og katte, jf. lovbekendtgørelse 257 af 8. marts 2013
- Lov om hunde, jf. lovbekendtgørelse nr. 1373 af 30. november 2017
- Lov om dyreforsøg, jf. lovbekendtgørelse nr. 474 af 15. maj 2014
- Lov om kloning og genmodificering af dyr m.v. jf. lovbekendtgørelse nr. 478 af 15. maj 2014

På baggrund af ekspertpanelets og ekspertgruppens anbefalinger har Miljø- og Fødevarerministeriet udarbejdet nærværende forslag til dyrevelfærdslov. Forslaget indebærer, at der skabes en rammelov for langt størstedelen af dyrevelfærdslovgivningen. Lovforslaget vil derfor indeholde bemyndigelser til at udstede artsspecifikke bekendtgørelser for de enkelte dyrearter i stedet for, at disse bestemmelser fastsættes ved lov, som dette er tilfældet i dag. Dette indebærer, at detaljerede artsspecifikke regler fremover mere fleksibelt kan ændres, når der er behov for det, f.eks. på baggrund af ny viden.

1.2. Historik vedrørende lovgivningen på dyrevelfærdsområdet

1.2.1. De tidligste regler

Op gennem 1800-tallet sås en stigende forståelse for nødvendigheden af regler, hvorefter dyrplageri kunne straffes. Dette førte i 1857 til en lov, hvorefter dyrplageri blev strafbart. Loven blev ophævet i 1866, da bestemmelsen blev overført til straffeloven. Det, man dengang betegnede dyrplageri, vil nærmest svare til det, vi i dag anser for mishandling eller grov uforsvarlig behandling af dyr, herunder grov vanrøgt.

I sidste halvdel af 1800-tallet og begyndelsen af 1900-tallet kom der mere og mere fokus på, at straffelovens bestemmelse ikke gav tilstrækkelig mulighed for at beskytte dyr på tilstrækkelig måde. Dette førte til overvejelser om en egentlig dyreværnslov.

1.2.2. Dyreværnsloven fra 1916 og 1950

Den første danske dyreværnslov trådte i kraft i 1916. Den danske dyreværnslovgivning er dermed en af verdens ældste. Loven gjorde det strafbart at mishandle dyr eller ved overanstrengelse, vanrøgt m.m. at behandle dyr uforsvarligt. Den gav hjemmel til på visse betingelser at aflive et tilskadekommet eller sygt husdyr, der ikke kunne helbredes, og som led unødigt, og fastsatte, at halekupering af heste og kastration af heste og andre husdyr over fire måneder kun måtte foretages af dyrlæger, dog uden krav om bedøvelse. Regler om bl.a. transport af dyr blev fastsat med hjemmel i loven.

Denne første dyreværnslov forblev i kraft i næsten 35 år indtil 1950, hvor holdningen til, i hvilken grad dyr skulle beskyttes mod uforsvarlig behandling, gjorde en ændring nødvendig. Den udvikling, der i årene efter dyreværnsloven fra 1916 havde været i forhold til, hvordan dyr skulle behandles, afspejles i lovens §§ 1 og 2. Lovens § 1 fastsatte, at dyr skal behandles forsvarligt og ikke ved vanrøgt, overanstrengelse eller på anden måde udsættes for unødigt lidelse, dvs. at lidelse blev accepteret, hvis den ansås som nødvendig. Lovens § 2 stillede krav om, at den, der holder dyr, skal sørge for omsorgsfuld pasning og pleje. Loven forbød visse operative indgreb og andre smertefulde procedurer, f.eks. halekupering af heste, ørekupering af hunde og tvangsfodring af fjerkræ. Endvidere fastsatte loven, at større dyr, særligt heste og kvæg, der

aflives på grund af tilskadekomst, herunder benbrud, ikke måtte transporteres til slagtning, men skulle aflives på stedet medmindre særlige forhold gjorde sig gældende.

Loven fra 1950 forblev med enkelte senere ændringer i kraft i næsten 41 år indtil 1991.

1.2.3. Dyreværnsloven fra 1991 og andre love på dyrevelfærdsområdet

Op igennem 1960-erne og 70-erne steg den animalske produktion, og da forbrugerne i stigende grad valgte billige fødevarer, vandt intensive produktionsmetoder frem. F.eks. blev æglæggende høner sat i små golde bure. Som reaktion herpå skrev Ruth Harrison i 1964 bogen *Animal Machines* (Dyr på samlebånd), der skabte debat og bl.a. var årsag til, at Europarådet i 1976 vedtog den europæiske konvention om beskyttelse af dyr, der holdes til landbrugsformål. Konventionens overordnede princip er, at dyr skal huses, fodres, vandes og passes i overensstemmelse med deres fysiologiske og adfærdsmæssige behov. Da Danmark tiltrådte konventionen i 1979, var det klart, at den gældende dyreværnslov ikke levede op til konventionens regler, og da udviklingen også på andre områder var løbet fra 1950-loven, blev arbejde med en ny dyreværnslov igangsat. Det blev forudsat, at en ny dyreværnslov skulle afspejle Europarådets konvention og betyde en generel styrkelse af dyrenes stilling i samfundet. Dette afspejles i lovens §§ 1 og 2.

Lovens § 1 retter sig mod alle og angiver, at dyr skal behandles forsvarligt og beskyttes bedst muligt mod smerte, lidelse, angst, varigt mén og væsentlig ulempe.

Lovens § 2 angiver, at enhver, der holder dyr, skal behandle dem omsorgsfuldt, herunder, at de huses, fodres og vandes under hensyntagen til deres fysiologiske, adfærdsmæssige og sundhedsmæssige behov i overensstemmelse med anerkendte praktiske og videnskabelige erfaringer.

Der findes ikke en entydig, generelt anerkendt definition af dyrevelfærd, og der er forskellige holdninger til, hvad der forstås som god eller dårlig dyrevelfærd. En holdning er, at et dyrs velfærd skal vurderes ud fra dyrets oplevelse af dets aktuelle situation. Det er således dyrets egne oplevelser, som er afgørende for, om det har en god eller dårlig velfærd. Dette er i god overensstemmelse med de generelle normer i lovens §§ 1 og 2.

Med den gældende dyreværnslov fra 1991 blev der indført en bemyndigelse til ministeren til at fastsætte nærmere regler for dyrs opholdsrum og opholdsarealer samt inventaret heri. Der var samtidig enighed om, at regler på dyreværnsområdet, der vil kunne få vidtrækkende erhvervsmæssig betydning for landbruget skulle fastsættes ved lov. I overensstemmelse hermed begrænser lovens § 4, stk. 2, adgangen til at fastsætte administrative forskrifter, idet bestemmelsen afskærer ministeren fra at fastsætte administrative forskrifter, der kan få indgribende betydning for landbruget, medmindre der er tale om regler, der beror på en forpligtelse af international karakter. På baggrund af dyreværnslovens § 4, stk. 2, er der udstedt en række dyreartsspecifikke love, som indeholder detaljerede bestemmelser om landbrugsdyr vedrørende krav til plads, opholdsarealer og opholdsrum for dyr, og krav om inventaret heri m.v. Det drejer sig om lov om indendørs hold af gylte, gødsøer og drægtige søer, lov om indendørs hold af smågrise, avls- og slagtesvin, lov om udendørs hold af svin, lov om hold af heste, lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, lov om hold af slagtekyllinger og lov om hold af slagtekalkuner.

Dyreværnsloven fra 1991 er med en række ændringer stadig i kraft.

1.2.4. Ressortministerium for dyrevelfærdsområdet

Det var indtil december 2011 Justitsministeriet, der havde ansvaret for lovgivningen vedrørende dyrevelfærd, mens Fødevareministeriet (nu Miljø- og Fødevareministeriet) havde ansvaret for lovgivningen vedrørende dyresundhed samt ansvaret for kontrol af reglerne for så vidt angår landbrugsdyr og heste, og fra 2010 tillige familie- og hobbydyr. I december 2011 blev det fundet hensigtsmæssig at overføre ressortansvaret vedrørende dyreværn og dyrevelfærd for produktionsdyr, familie- og hobbydyr samt eksotiske dyr, slagtning og aflivning af dyr, transport af dyr, avl af dyr, dyreforsøg og kloning og genmodificering af dyr fra justitsministeren til ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri (nu miljø- og fødevareministeren). Dette skete ved kongelig resolution af 14. december 2011. Overførslen fik effekt fra den 19. december 2011.

1.3. Ekspertpanelets deludtalelse vedrørende en fremtidig lovstruktur på dyrevelfærdsområdet

Ekspertpanelet vedrørende en fremtidig struktur for miljø- og fødevarelovgivningen afgav i september 2016 en deludtalelse vedrørende en fremtidig lovstruktur på dyrevelfærdsområdet.

I deludtalelsen anbefaler ekspertpanelet, at der udarbejdes en dyrevelfærdslov, der samler reguleringen af dyrs velfærd, dvs. både generelle og artsspecifikke regler om dyrevelfærd. Panelet anbefaler, at følgende love samles i dyrevelfærdsloven: Dyreværnsloven, lov om udendørs hold af svin, lov om indendørs hold af gylte, goldsøer og drægtige søer, lov om indendørs hold af smågrise, avls- og slagtesvin, lov om hold af slagtekalkuner, lov om hold af slagtekyllinger, lov om forbud mod hold af ræve, lov om hold af heste, lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg og lov om forbud mod slagtning og aflivning af drægtige produktionsdyr og heste i den sidste tiendedel af drægtighedsperioden.

Herudover anbefaler ekspertpanelet, at det overvejes at indarbejde lov om dyreforsøg, lov om kloning og genmodificering af dyr m.v. samt lov om forbud mod markedsføring m.v. samt indførsel og udførsel af skind og skindprodukter fra hunde og katte i en samlet dyrevelfærdslov. For så vidt angår lov om dyreforsøg og lov om kloning og genmodificering af dyr m.v. henviser panelet til, at lovene indeholder undtagelser til de almindelige regler i dyreværnsloven, og at almindelige lovtekniske principper tilsiger, at undtagelser til almindelige lovregler bør placeres i umiddelbar tilknytning til disse. Samtidig henviser panelet dog til, at lovene har et andet fokus end den øvrige dyrevelfærdslovgivning og er baseret på videnskabsetiske hensyn og overvejelser. For så vidt angår lov om forbud mod markedsføring m.v. samt indførsel og udførsel af skind og skindprodukter fra hunde og katte henviser panelet til, at loven adskiller sig fra den øvrige dyrevelfærdslovgivning ved ikke at regulere forholdene for levende dyr. Samtidig henviser panelet dog til, at loven har et dyrevelfærds-mæssigt sigte og et meget beskedent omfang, hvilket taler for, at loven kan overvejes indarbejdet i en samlet dyrevelfærdslov.

Ekspertpanelet anbefaler endvidere, at hundeloven opretholdes som en særskilt lov, idet panelet vurderer, at størstedelen af hundelovens regler ikke vedrører dyrevelfærd, men andre forhold vedrørende hold af hunde, herunder f.eks. ansvar for skader forvoldt af hunde, og at alle regler vedrørende hunde mest hensigtsmæssigt holdes samlet.

Ekspertpanelet fremhæver desuden, at der i forbindelse med fremtidig regulering på dyrevelfærdsområdet bør ses på hensigtsmæssigheden af dyreværnslovens § 4, stk. 2, hvorefter miljø- og fødevareministeren kun

kan fastsætte regler vedrørende opholdsrum og -arealer mv. til dyr i landbruget, hvis reglerne er af "mindre indgribende betydning", idet reglen indebærer en for omfattende lovregulering af tekniske spørgsmål, der i stedet bør reguleres på bekendtgørelsesniveau. Der blev samtidig peget på, at bemyndigelsesbestemmelser under alle omstændigheder bør formuleres så præcist som muligt, og at der så udførligt som muligt redegøres for den påtænkte anvendelse.

1.4. Ekspertgruppens udtalelse om forslag til en struktur for dyrevelfærdslovgivningen

Ekspertgruppen vedrørende modernisering af lovgivningen på dyrevelfærdsområdet afgav i maj 2017 en udtalelse om forslag til en struktur for dyrevelfærdslovgivningen med anbefalinger til konkret udmøntning af en fremtidig forenklet lovstruktur på dyrevelfærdsområdet.

Ekspertgruppen har foreslået en lovstruktur, der efter ekspertgruppens opfattelse opfylder kravet om enkelthed og overskuelighed på tværs af dyrearter, og som hurtigere kan tilpasses udviklingen på området.

Ekspertgruppen foreslår i hovedtræk følgende fremtidig lovgivning på dyrevelfærdsområdet:

- Én dyrevelfærdslov, som erstatter den nuværende dyreværnslov.
- Lov om forbud mod hold af ræve ophæves og reglerne indarbejdes i dyrevelfærdsloven og eventuelt i supplerende bekendtgørelse.
- De dyreartsspecifikke love på dyrevelfærdsområdet ophæves, hvorefter indholdet indgår i nye artsspecifikke bekendtgørelser, som udstedes med hjemmel i dyrevelfærdsloven.
- Lov om dyreforsøg og lov om kloning og genmodificering af dyr samles i én lov.
- Lov om hunde opretholdes, henset til lovens særlige oprindelse og reguleringsfokus, men at lovens få regler om dyrevelfærd overføres til en bekendtgørelse om hunde.
- Lov om forbud mod markedsføring m.v. samt indførsel og udførsel af skind og skindprodukter fra hunde og katte opretholdes.

Ekspertgruppen finder, at det er væsentligt, at den gældende ordning for kontrol, tilsyn og håndhævelse opretholdes.

Ekspertgruppen foreslår således det samlede antal love på dyrevelfærdsområdet reduceret fra 14 til 4 love. Antallet af bekendtgørelser er endvidere foreslået reduceret fra ca. 40 til ca. 20. Overordnet set vil den foreslåede model indebære en mere overskuelig adgang til reglerne, hvilket efter ekspertgruppens opfattelse er vigtigere end reduktionen af mængden af bestemmelser i den samlede lovgivning.

Ekspertgruppen har i relation til bekendtgørelse om ansvarsforsikring af løsgående heste foreslået, at det kan overvejes at flytte forsikringsbestemmelsen i lov om hold af heste til anden lovgivning.

Når der på dyrevelfærdsområdet relativt hyppigt forekommer behov for detaljeret regulering, finder ekspertgruppen, at lovkravet i dyreværnslovens § 4, stk. 2, kan give anledning til udfordringer. En ophævelse af lovkravet i dyreværnslovens § 4, stk. 2, anses for en forudsætning for ekspertgruppens forslag til en ny struktur på dyrevelfærdsområdet, idet ekspertgruppen foreslår, at de nugældende artsspecifikke love ophæves, og at der med hjemmel i dyrevelfærdsloven udstedes en artsspecifik bekendtgørelse for hver af de dyrearter, der på nuværende tidspunkt er reguleret af disse særlove. Indholdet i disse love indgår herefter i de nye artsspecifikke bekendtgørelser for den respektive dyreart. Samtidig fremhæver

ekspertgruppen, at interessentinddragelsen af dyrevelfærdsorganisationer og landbrugssektoren utvivlsomt er meget væsentlig på dyrevelfærdsområdet. Ekspertgruppen finder således, at en ophævelse af dyreværnslovens § 4, stk. 2, bør erstattes af andre ordninger for kvalificeret inddragelse af interessenterne i reguleringsprocessen, herunder med anvendelse af de eksisterende generelle analyseredskaber for erhvervsregulering. Som følge heraf har ekspertgruppen foreslået, at der evt. i dyrevelfærdsloven kan indsættes en særlig procedure for inddragelse af givne centrale interessenter på området forud for udstedelse af bekendtgørelser eller etablering af et rådgivende udvalg på området.

Det er ekspertgruppens opfattelse, at de anførte forslag kan bidrage til en bedre og hurtigere regelanvendelse for borgere og virksomheder samt de kontrollerende myndigheder. Det er dog ikke ensbetydende med, at det samlede regelsæt bliver reduceret for den enkelte dyreart, men de specifikke bestemmelser for en dyreart bliver samlet ét sted i modsætning til i dag, hvor en dyreart ofte er reguleret flere steder. Dette skal gerne bidrage til en større overskuelighed, både for den enkelte borger og i forbindelse med myndighedsarbejde. Samlet set bør den klarere struktur på området derfor føre til lettelser i hverdagen, der kan bidrage til en bedre dyrevelfærd.

1.5.1. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser om en ny lovstruktur på dyrevelfærdsområdet

Miljø- og Fødevareministeriet er enig med ekspertpanelet og ekspertgruppen i, at regelstrukturen på dyrevelfærdsområdet forekommer uoverskuelig, bl.a. på grund af en omfattende mængde love og bekendtgørelser. Endvidere vanskeliggøres overblikket over lovgivningen af, at regler for den enkelte dyreart ofte skal findes både i en eller flere dyreartsspecifikke love samt i et antal bekendtgørelser.

Miljø- og Fødevareministeriet er endvidere enig med ekspertgruppen i, at der på dyrevelfærdsområdet forekommer et relativt hyppigt behov for detaljeret regulering, hvorfor dyreværnslovens § 4, stk. 2, kan give anledning til udfordringer.

Dyrevelfærd og -adfærd er genstande for videnskabelig forskning af et ikke ubetydeligt omfang og genererer ny viden, der afstedkommer et behov for løbende at kunne justere reglerne. Dette indebærer, at der ofte er behov for lovændring, fordi en række dyreartsspecifikke regler er fastsat ved lov. Ændringer af den gældende lovgivning er tidskrævende, fordi der skal gennemføres en lovproces, og det tager derfor uforholdsmæssig lang tid at foretage tilpasninger, som kan bringe lovgivningen i overensstemmelse med den nyeste viden på området.

En ophævelse af dyreværnslovens § 4, stk. 2, er således en forudsætning for at kunne gennemføre ekspertgruppens forslag til struktur for den fremtidige dyrevelfærdslovgivning.

Det fremgår af dyreværnslovens § 4, stk. 2, at regler vedrørende dyr i landbruget, der ikke beror på en forpligtelse af international karakter, alene kan fastsættes efter stk. 1, når de er af mindre indgribende karakter. Lovforslaget indebærer, at dette lovkrav i dyreværnslovens § 4, stk. 2, ophæves, således at nye eller ændrede regler om dyrs opholdsrum og opholdsarealer eller inventaret heri mere fleksibelt kan fastsættes i bekendtgørelsesform, uanset om fremtidige nye regler vurderes at have indgribende betydning for landbruget.

Miljø- og Fødevareministeriet er samtidig enig med ekspertgruppen i, at interessentinddragelsen dyrevelfærdsområdet er meget væsentlig, herunder inddragelse af landbrugets organisationer i forbindelse

med regelændringer, der kan have indgribende betydning for landbruget. Miljø- og Fødevareministeriet finder således, at en ophævelse af lovkravet i dyreværnslovens § 4, stk. 2, forudsætter en fortsat inddragelse af landbrugets organisationer i lovgivningsprocessen, som suppleres af en praksis for orientering af Folketinget i forbindelse med høring over ny eller ændret lovgivning (administrative forskrifter) af indgribende karakter. Det fremgår af dyreværnslovens § 4, stk. 4, at regler om dyr i landbruget vedrørende opholdsrum og - arealer samt inventaret heri, skal fastsættes efter forhandling med de organisationer, der særlig berøres af reglerne. Miljø- og Fødevareministeriet finder, at indholdet af denne bestemmelse bør videreføres. Samtidig er Miljø- og Fødevareministeriet af den opfattelse, at der ikke bør herske tvivl om, at landbrugets organisationer skal have mulighed for på et tidligt tidspunkt i lovgivningsprocessen at fremkomme med deres vurdering af konsekvenserne for erhvervet af fremtidig ny lovgivning af indgribende karakter, og det således bør fremgå af loven, at inddragelse af landbrugets organisationer skal ske forud for udarbejdelse af forslag til nye eller ændrede regler.

Det bemærkes, at de administrative procedurer, der gennemføres i forbindelse med udstedelse af bekendtgørelser i dag, indebærer en langt mere gennemgribende analyse af de erhvervsøkonomiske konsekvenser, som en bekendtgørelse kan indebære, end der blev foretaget i 1991, hvor dyreværnslovens § 4, stk. 2 og 4, blev vedtaget.

Ved siden af den sædvanlige høringsproces har Miljø- og Fødevareministeriet desuden en praksis om inddragelse af berørte erhvervsorganisationer og relevante dyrevelfærdsorganisationer i forbindelse med overvejelser om væsentlig ny eller ændret lovgivning på dyrevelfærdsområdet.

1.5.2. Miljø- og Fødevareministeriets forslag til fremtidig struktur for dyrevelfærdslovgivningen

På baggrund af anbefalingerne fra ekspertpanelet og ekspertgruppen har Miljø- og Fødevareministeriet udarbejdet en model, hvor antallet af ovennævnte love reduceres fra 14 til 3, herunder 2 love, der regulerer forhold vedrørende dyrevelfærd og dyreetik, og 1 lov, der regulerer andre forhold. Således foreslås følgende love ophævet og bestemmelserne indarbejdet i en ny dyrevelfærdslov, herunder i tilhørende bekendtgørelser med hjemmel i loven:

- Lov om udendørs hold af svin
- Lov om indendørs hold af gylte, gødsøer og drægtige søer,
- Lov om indendørs hold af smågrise, avls- og slagtesvin
- Lov om hold af slagtekalkuner, lov om hold af slagtekyllinger
- Lov om forbud mod hold af ræve
- Lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg
- Lov om hold af heste
- Lov om forbud mod slagting og aflivning af drægtige produktionsdyr og heste i den sidste tiendedel af drægtighedsperioden
- Lov om forbud mod markedsføring m.v. samt indførsel og udførsel af skind og skindprodukter fra hunde og katte

Det foreslås endvidere, at bestemmelserne om dyrevelfærd i lov om hunde flyttes til dyrevelfærdsloven.

Miljø- og Fødevareministeriet foreslår, at lov om forbud mod markedsføring m.v. samt indførsel og udførsel af skind og skindprodukter fra hunde og katte ophæves, idet det vurderes hensigtsmæssigt at indføre en bemyndigelse til at fastsætte regler om forbud mod markedsføring m.v. samt indførsel og udførsel af skind og skindprodukter fra hunde og katte i den nye dyrevelfærdslov. Hermed kan der i én bekendtgørelse fastsættes både forbud og straffebestemmelser til gennemførelse af Rådets Forordning (EF) Nr. 1523/2007 om forbud mod markedsføring og indførsel i og udførsel fra Fællesskabet af pelsskind fra hunde og katte samt produkter, hvori sådanne pelsskind indgår.

Det bemærkes, at lov om hold af heste (hesteloven) udover bestemmelser om dyrevelfærdsforhold for heste ligeledes indeholder enkelte bestemmelser om lovpligtig ansvarsforsikring og objektivt erstatningsansvar for løsgående heste. Selvom bestemmelserne ikke har til formål at varetage dyrevelfærds-mæssige eller dyreetiske hensyn foreslås disse – på grund af bestemmelsernes beskedne antal og hensynet til overskueligheden i lovstrukturen – overført til dyrevelfærdsloven sammen med de øvrige dyrevelfærdsrelaterede bestemmelser i hesteloven.

Miljø- og Fødevareministeriet foreslår, at de enkelte bestemmelser i hundeloven, der relaterer sig til dyrevelfærd, flyttes til dyrevelfærdsloven og i tilhørende bekendtgørelse med hjemmel i dyrevelfærdsloven. De resterende bestemmelser i hundeloven foreslås opretholdt i en særskilt lov, da de regulerer andre forhold end dyrevelfærd, herunder bl.a. lovpligtig ansvarsforsikring og objektivt erstatningsansvar, forbud mod hold af særlige hunderacer.

På dyrevelfærdsområdet vil der med lovforslaget fremover være en overordnet dyrevelfærdslov (med tilhørende bekendtgørelser), der har til formål at varetage dyrevelfærds-mæssige og dyreetiske hensyn, og en lov om forsøgsdyr og kloning. Det er fundet hensigtsmæssigt med en særskilt lov om forsøgsdyr og kloning, bl.a. idet målgruppen for reglerne om dyreforsøg og kloning adskiller sig væsentligt fra målgruppen for de øvrige dyrevelfærdsregler. Lov om dyreforsøg og lov om kloning og genmodificering af dyr m.v. er således ikke medtaget i nærværende lovarbejde, men vil blive sammenskrevet på et senere tidspunkt.

1.5.3. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser om forslag til en ny dyrevelfærdslov

Miljø- og Fødevareministeriet vurderer, at en samling af dyrevelfærdslovgivningen i en dyrevelfærdslov vil skabe en mere tidssvarende, klar og sammenhængende lovstruktur, som derved gør lovgivningen mere overskuelig og brugervenlig i praksis. Resultatet vil være, at der i flere tilfælde vil være tale om, at brugerne kan finde den relevante lovgivning for en dyreart ved opslag ét sted fremfor flere forskellige steder.

En ny kapitelstruktur, hvormed dyrevelfærdsloven bestemmelser inddeles i flere kapitler, skal desuden bidrage til at give brugerne et bedre overblik over lovens indhold.

Med lovforslaget indføres nye bemyndigelsesbestemmelser, som skal danne hjemmel for fastsættelse af administrative forskrifter vedrørende de forhold, der på nuværende tidspunkt er fastsat i de dyreartsspecifikke love mv., der ophæves med lovforslaget. Disse love indeholder foruden regler om dyrs opholdsrum og opholdsarealer samt inventaret heri også en række bestemmelser om behandling og håndtering mv. af dyr. De foreslåede bemyndigelsesbestemmelser vil være nærmere specificeret og afgrænset til at fastsætte regler vedrørende disse forhold.

Som led i regelforenklings- og moderniseringsarbejdet har Miljø- og Fødevareministeriet gennemgået de eksisterende bestemmelser på dyrevelfærdsområdet, herunder særligt de eksisterende bemyndigelsesbestemmelser i dyreværnsloven samt bemyndigelser i de artsspecifikke dyrevelfærdslove. Det er i den forbindelse fundet hensigtsmæssigt at samle en række bemyndigelsesbestemmelser, herunder indarbejde visse bemyndigelser i nye eller andre eksisterende bemyndigelsesbestemmelser, ligesom det er fundet hensigtsmæssigt, at enkelte bemyndigelsesbestemmelser deles op. Samtidig erstattes bredt formulerede bemyndigelsesbestemmelser med bestemmelser, der er nærmere afgrænset og specificeret.

Moderniseringen af dyrevelfærdslovgivningen har til hensigt at forenkle lovgivningen generelt og samtidig skabe rum for, at reglerne hurtigere kan tilpasses udviklingen på området, bl.a. i forhold til forskningsresultater, samt gøre lovgivningen mere overskuelig og brugervenlig. Lovforslaget har som udgangspunkt ikke til formål at foretage indholdsmæssige ændringer af de eksisterende regler på dyrevelfærdsområdet, herunder i dyreværnsloven eller i de dyreartsspecifikke velfærdslove mv. De fleste bestemmelser videreføres således indholdsmæssigt uændret med lovforslaget, dog er der fundet behov for at foretage enkelte indholdsmæssige ændringer til den eksisterende lovgivning. For eksempel udvides det forbud mod hundekampe, der på nuværende tidspunkt findes i lov om hunde, til et forbud i dyrevelfærdsloven mod dyrekampe generelt.

Miljø- og Fødevareministeriet har desuden fundet behov for at ændre og/eller præcisere visse bemyndigelsesbestemmelser, f.eks. bemyndigelsen til at fastsætte regler om hold og fremvisning af dyr i cirkus, herunder forbud mod hold og fremvisning af visse vilde dyrearter. Ligeledes er det fundet hensigtsmæssigt at præcisere og nærmere afgrænse bemyndigelsesbestemmelsen til at fastsætte regler om transport af dyr.

Endvidere foreslås enkelte bemyndigelsesbestemmelser ophævet eller erstattet af materielle bestemmelser i loven. For eksempel foreslås bemyndigelsen til at fastsætte regler om gennemførelse af egenkontrol med dyrevelfærd i landbrugsbesætninger ophævet, og den eksisterende bemyndigelse til at fastsætte regler om, at kraftmaskiner ikke må anvendes ved forløsning af dyr, foreslås erstattet af et direkte forbud herom i loven. Det er ligeledes vurderet hensigtsmæssigt at erstatte enkelte materielle bestemmelser i lovene med bemyndigelsesbestemmelser, som f.eks. forbuddet mod aflivning af dyr ved drukning.

Endvidere foreslås indført enkelte nye bestemmelser i loven, som f.eks. bestemmelser om renter ved forsinket eller udeblivende betaling samt gebyr for erindringskrivelse, der svarer til lignende bestemmelser, der er fastsat i andre love på Miljø- og Fødevareministeriets område.

Miljø- og Fødevareministeriet finder det endvidere hensigtsmæssigt at ændre Dyreværnslovens titel til Dyrevelfærdsloven. "Dyrevelfærdsloven" signalerer, at både holdningen til, hvordan dyr skal behandles, og den videnskabelig viden om dyrs adfærd har udviklet sig over tid. Den tidligste lovgivning på området havde først og fremmest til formål at beskytte dyr mod mishandling, vanrøgt og anden unødigt lidelse (dyreværn). Med loven fra 1991 blev udgangspunktet for, hvordan dyr skal behandles ændret fra, at dyr skal beskyttes mod "unødigt lidelse" til det mere positive, at dyr skal "beskyttes bedst muligt". Samtidig blev hensynet til dyrenes adfærdsmæssige behov medtaget som et element i lovgivningen. Som eksempler på, at der i årene efter 1991 er taget hensyn til dyrenes adfærdsmæssige behov, kan nævnes forbud mod hold af ræve, forbud mod de traditionelle golde bure til æglæggende høner, og at drægtige søer skal holdes i grupper.

Inkluderingen af hensynet til dyrenes adfærdsmæssige behov er grundlaget for at ændre lovens titel til Dyrevelfærdsloven.

2. Lovforslagets indhold

2.1. Lovforslagets kapitel 1 om generelle bestemmelser

2.1.1. Gældende ret

2.1.1.1. Generelle bestemmelser

Dyreværnsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 20 af 11. januar 2018, gælder for alle dyr.

Det fremgår af dyreværnslovens § 1, at dyr er levende væsener, som skal behandles forsvarligt og beskyttes bedst muligt mod smerte, lidelse, angst, varigt mén og væsentlig ulempe. Udtrykket "er levende væsener" understreger og tydeliggør, at dyr ikke efter dyreværnslovgivningen er ting.

Dyreværnslovens § 2 fastsætter krav om, at enhver, der holder dyr, skal sørge for, at de behandles omsorgsfuldt, herunder, at de huses, fodres, vandes og passes under hensyntagen til deres fysiologiske, adfærdsmæssige og sundhedsmæssige behov i overensstemmelse med anerkendte praktiske og videnskabelige erfaringer. Bestemmelsen svarer stort set til artikel 3 i den europæiske konvention om beskyttelse af dyr, der holdes til landbrugsformål, som Danmark har ratificeret.

Dyreværnslovens § 2 fastslår endvidere, at ethvert dyr skal behandles i overensstemmelse med de behov, som dette dyr har. Ved vurderingen skal der tages hensyn til dyrets art, graden af udvikling, tilpasning og tamhed. Graden af udvikling må i denne sammenhæng forstås som dyrets placering i det zoologiske system – hvirveldyr (pattedyr, fugle, krybdyr, padder og fisk) eller ikke-hvirveldyr (pighuder, bløddyr, leddyr, orme m.v.) og ikke som udviklingsstadier (fostre) indtil fødsel/klækning.

Kravet om omsorgsfuld behandling i dyreværnslovens § 2 tager udgangspunkt i anerkendte danske og udenlandske praktiske og videnskabelige erfaringer. Dette betyder, at kravene til den omsorgsfulde behandling kan ændres i takt med, at der indhentes nye erfaringer. Begreberne "videnskabelig erfaring" og "anerkendt praktisk erfaring" er i overensstemmelse med artikel 3 i den europæiske konvention om beskyttelse af dyr, der holdes til landbrugsformål. Ved "videnskabelig erfaring" forstås resultater, der er offentliggjort efter peer review i internationalt almindeligt kendte og anerkendte tidsskrifter, eller af en internationalt almindeligt kendt og anerkendt videnskabelig institution. Ved "anerkendte erfaringer" forstås viden, som er hævet over enhver tvivl, og som er opnået ved praktisk deltagelse i hold af landbrugsdyr eller ved udførelse af klinisk, veterinær praksis.

Dyreværnslovens §§ 1 og 2 fastlægger den generelle norm for, hvordan dyr skal behandles. De øvrige bestemmelser om behandling af dyr, som er fastsat i loven, og de tilknyttede administrative forskrifter, skal alle ses i lyset af §§ 1 og 2.

Det fremgår ikke eksplicit af dyreværnsloven, at loven finder anvendelse på dyreetiske forhold. På den baggrund er regler med et klart dyreetisk sigte tidligere typisk blevet fastsat ved særlove. Dette var f.eks.

tilfældet med lov om forbud mod markedsføring m.v. samt indførsel og udførsel af skind og skindprodukter, jf. lovbekendtgørelse nr. 257 af 8. marts 2013, mens der senest er indsat en bestemmelse om forbud mod seksuel omgang med dyr i dyreværnsloven, der har et dyreetisk sigte.

2.1.1.2. Seksuel omgang med dyr m.v.

Det fremgår af § 3 a i dyreværnsloven, at det er forbudt at have seksuel omgang med eller foretage seksuelle handlinger med dyr. Undtaget fra forbuddet er handlinger, som udføres af veterinærmedicinske eller zootekniske årsager, herunder i forbindelse med avl og reproduktion, dyreforsøg eller andre berettigede grunde.

Bestemmelsen omfatter alle personer, som er over den kriminelle lavalder, og dermed ikke kun dyrets ejer. Forbuddet gælder uanset om dyret har lidt overlast eller ej. Bestemmelsen har dermed et dyreetisk sigte.

Menneskers seksuelle omgang eller seksuelle handlinger med dyr er også omfattet af dyreværnslovens §§ 1 og 2, hvis dyret udsættes for smerte, lidelse, angst, varigt mén eller væsentlig ulempe eller ikke behandles omsorgsfuldt, herunder huses, fodres, vandes og passes under hensyntagen til deres fysiologiske, adfærdsmæssige og sundhedsmæssige behov.

2.1.1.3. Tvangsfodring af dyr

Dyreværnslovens § 5 bestemmer, at dyr ikke må tvangsfodres, medmindre det er påkrævet for at behandle dyret mod sygdom. Forbuddet mod tvangsfodring gælder alle dyr. Det er dog tilladt at sikre, at syge dyr får den fornødne føde. Dette betragtes ikke som tvangsfodring i den traditionelle forstand, men det er alligevel fundet hensigtsmæssigt udtrykkeligt at undtage dette i bestemmelsen. Det er endvidere ikke et krav, at der skal medvirke dyrlæge ved tvangsfodring af syge dyr. Skulle der være behov for operative eller lignende indgreb i forbindelse med fodringen, vil dyrlægemedvirken dog være nødvendig efter lovens § 14.

2.1.1.4. Anvendelse af levende dyr som mål ved øvelses- og kapskydninger

Dyreværnslovens § 9, stk. 1, fastsætter, at det er forbudt at anvende levende dyr som mål ved øvelses- og kapskydninger.

2.1.1.5. Hundekampe

Lov om hunde (hundeloven) indeholder i § 6 d forbud for en ejer eller besidder at lade en hund deltage i hundekampe. Bestemmelsen fastsætter endvidere, at det er forbudt at afholde hundekampe.

Dyreværnsloven indeholder ikke et eksplicit forbud mod dyrekampe. Det anses dog for at være en overtrædelse af dyreværnslovens § 1, når dyr i forbindelse med dyrekampe udsættes for væsentlig ulempe eller uforsvarlig behandling. Med forbuddet i hundeloven præciseres det udtrykkeligt, at afholdelse af hundekampe er forbudt.

2.1.2. Miljø- og Fødevarerministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.1.2.1. Generelle bestemmelser

Den gældende dyreværnslov indeholder ikke en egentlig formålsbestemmelse. Med lovforslaget foreslås det at indsætte en sådan formålsbestemmelse. Den foreslåede § 1 angiver, at lovens formål er at varetage dyrevelfærdsmæssige og dyreetiske hensyn. Loven indeholder endvidere bestemmelser om objektivet erstatningsansvar og lovpligtig ansvarsforsikring for løsgående heste.

I samfundsdebatten er ikke alene dyrevelfærd, men også dyreetik, væsentlige elementer, og begge hensyn har vægt i forbindelse med hold af landbrugsdyr og heste, hold af familie- og hobbydyr og andre former for dyrehold. Det er derfor Miljø- og Fødevareministeriets opfattelse, at det er hensigtsmæssigt at præcisere, at lovforslaget ikke alene finder anvendelse på dyrevelfærdsmæssige forhold, som indebærer smerte, lidelse, angst, varigt mén eller væsentlig ulempe for dyrene, men også har sigte på forhold, som ikke i sig selv udgør en risiko for dyrenes velfærd, men hvor der af etiske årsager findes at være behov for fastsættelse af regler.

Det er Miljø- og Fødevareministeriets opfattelse, at de grundlæggende normer for behandling af dyr, som fremgår af dyreværnslovens §§ 1 og 2 har vist sig i praksis at udgøre et hensigtsmæssigt værdigrundlag for, hvordan dyrevelfærdsbegrebet skal forstås og anvendes. Dette bør fortsat være udgangspunktet for de øvrige dyrevelfærdsmæssige regler, og lovforslagets §§ 2 og 3 viderefører således uændret dyreværnslovens §§ 1 og 2.

2.1.2.2. Seksuel omgang med dyr m.v.

Miljø- og Fødevareministeriet er af den opfattelse, at menneskers seksuelle omgang med dyr og det at foretage seksuelle handlinger med dyr grundlæggende må anses for at være i modstrid med den respekt og den omsorg for dyrene, som er og bør være fundamental i alle former for omgang med dyr. Samtidig er der et hensyn at tage til dyrs særligt og dermed til dyrenes naturlige adfærd og instinkter. Herudover må et decideret forbud antages at have en præventiv virkning, idet det således fremgår eksplicit af loven og det dermed ikke kan herske tvivl om, at en sådan handling/adfærd er forbudt.

Lovforslagets § 4 om forbud mod at have seksuel omgang med dyr eller foretage seksuelle handlinger med dyr viderefører således uændret dyreværnslovens § 3 a og indebærer ingen ændringer i forhold til gældende ret.

2.1.2.3. Tvangs fodring af dyr

Af lovforslagets § 5 fremgår, at dyr ikke må tvangsfordres, medmindre det er påkrævet for at behandle dyret mod sygdom. Dette svarer til bestemmelsen i dyreværnslovens § 5. Forbuddet mod tvangs fodring gælder alle dyr. Det er dog tilladt at sikre, at syge dyr får den fornødne føde. Dette betragtes ikke som tvangs fodring i den traditionelle forstand, men det fandtes alligevel hensigtsmæssigt udtrykkeligt at undtage dette i bestemmelsen. Det er endvidere ikke et krav, at der skal medvirke dyrlæge ved tvangs fodring af syge dyr. Skulle der være behov for operative eller lignende indgreb i forbindelse med fodringen, er dyrlægemedvirken dog nødvendig efter forslaget § 28~~29~~.

Bestemmelsen i lovforslagets § 5 viderefører således bestemmelsen i dyreværnslovens § 5 og indebærer ingen ændringer i forhold til gældende ret.

2.1.2.4. Anvendelse af levende dyr som mål ved øvelses- og kapskydninger

Miljø- og Fødevareministeriet finder, at bestemmelsen i dyreværnslovens § 9, stk. 1, om at det er forbudt at anvende levende dyr som mål ved øvelses- og kapskydninger, fortsat er relevant. Lovforslagets § 6 viderefører således uændret dyreværnslovens § 9, stk. 1, og indebærer ingen ændringer i forhold til gældende ret.

2.1.2.5. Dyrekampe

Den foreslåede § 7 fastsætter et forbud mod at lade dyr deltage i dyrekampe. Bestemmelsen fastsætter endvidere, at det er forbudt at afholde dyrekampe. Bestemmelsen er en udvidelse i forhold til hundelovens forbud mod hundekampe. Miljø- og Fødevareministeriet har fundet det hensigtsmæssigt at udstrække forbuddet til også at omfatte andre dyr, da det ikke kan udelukkes, at der i fremtiden vil kunne opstå interesse for kampe mellem andre dyr, f.eks. haner.

2.2. Lovforslagets kapitel 2 om forbud mod og begrænsninger i hold af visse dyr

2.2.1. Gældende ret

2.2.1.1. Bestemmelser om forbud mod hold af ræve

Det fremgår af § 1, stk. 1, i lov om forbud mod hold af ræve, jf. lovbekendtgørelse nr. 469 af 15. maj 2014, at hold af ræve ikke er tilladt. Ifølge § 1, stk. 2, omfatter bestemmelsen ikke:

- 1) Hold af ræve i zoologiske haver, dyreparker og lignende,
- 2) Hold af ræve i forbindelse med tekniske og videnskabelige undersøgelser, der udføres under tilsyn af Dyreforsøgstilsynet, eller
- 3) Privates hold af domesticerede ræve som familiedyr.

2.2.1.2. Forbud mod hold af dyr, der kan frembyde fare eller skabe frygt, eller som vanskeligt kan holdes i fangenskab på en dyreværnsmæssigt forsvarlig måde

Det fremgår af § 10, stk. 1, i dyreværnsloven, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om forbud mod hold af dyr, der kan frembyde fare eller skabe frygt, eller som vanskeligt kan holdes i fangenskab på en dyreværnsmæssigt forsvarlig måde. Det fremgår af § 10, stk. 2, at politidirektøren kan træffe afgørelse om, at dyr, som holdes i strid med regler fastsat i medfør af § 1, om fornødent skal aflives.

Bemyndigelsen er udmøntet i bekendtgørelse nr. 1261 af 17. november 2015 om forbud mod hold af særlige dyr. Bekendtgørelsens bilag 1 indeholder en liste over de dyrearter, det er forbudt at holde. Det drejer sig f.eks. om en lang række pattedyrarter, herunder alle rovdyr, undtagen domesticerede hunde og katte, manguster, genette, fennekræve, domesticerede ræve, næsebjørne, fritter, tamildere og domesticerede mink. Endvidere en lang række fugle, krybdyr, fisk, bløddyr og leddyr.

2.2.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Lovforslagets § 8 viderefører det forbud mod hold af ræve, som fremgår af § 1 i lov om forbud mod hold af ræve.

Forbuddet mod hold af ræve blev indført i 2009. Baggrunden for indførelse af forbuddet var dyreetiske overvejelser og det faktum, at farmræven på trods af ca. 70 års opdræt i fangenskab fortsat er meget frygtssom og har vanskeligt ved at tilpasse sig fangenskab. Det fandtes ikke muligt at anvise en produktionsform, der kunne sikre farmræven rimelige forhold og på grund af etiske overvejelser om farmrævens velfærd blev hold af ræve derfor fundet uacceptabelt. Udover hold af ræve til pelsproduktion gør tilsvarende betragtninger sig gældende for ræve, der holdes med henblik på træning af hunde til gravjagt, således at disse også er omfattet af forbuddet mod hold af ræve.

De hensyn, der dannede grundlag for det gældende forbud mod hold af ræve, gør sig fortsat gældende, hvorfor forbuddet foreslås videreført.

Lovforslagets § 9, stk. 1, der indeholder en bemyndigelse til, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om forbud mod hold af dyr, der kan frembyde fare eller skabe frygt, eller som vanskeligt kan holdes i fangenskab på en dyreværnsmæssigt forsvarlig måde, viderefører uændret dyreværnslovens § 10, stk. 1. Med lovforslagets § 9, stk. 2 videreføres ligeledes dyreværnslovens § 10, stk. 2, om, at politidirektøren kan træffe afgørelse om, at dyr, som holdes i strid med regler fastsat i medfør af dyreværnslovens § 10, stk. 1, om fornødent skal aflives.

Bestemmelsen har både et sikkerhedsmæssigt formål og et dyreværnsmæssigt formål. De sikkerhedsmæssige og dyrevelfærdsmæssige hensyn, der dannede grundlag for fastsættelse af bestemmelserne i dyreværnslovens § 10, stk. 1–2, gør sig fortsat gældende, hvorfor bestemmelserne foreslås videreført.

2.3. Lovforslagets kapitel 3 om behandling og håndtering m.v. af dyr

2.3.1. Gældende ret

2.3.1.1. Bestemmelser om behandling og håndtering i dyreværnsloven

Dyreværnsloven har ikke et særskilt kapitel om behandling og håndtering af dyr. Bestemmelser herom findes bl.a. i kapitel 1 om generelle bestemmelser og i kapitel 2 om aflivning, operative indgreb og lign.

I medfør af dyreværnslovens § 3, stk. 3, skal enhver, der holder dyr, sørge for, at dyret tilses mindst en gang om dagen. Dette gælder dog ikke fritgående dyr på græs eller lignende. Sådanne dyr skal dog tilses jævnligt. Endvidere skal enhver, der erhvervsmæssigt holder dyr, sørge for, at dyreholdet tilses af en dyrlæge mindst én gang årligt, jf. § 3, stk. 4. Ministeren kan dog undtage visse mindre husdyrbrug fra denne regel. Denne bemyndigelse er på nuværende tidspunkt ikke udnyttet. Efter dyreværnslovens § 3, stk. 5, kan miljø- og fødevareministeren fastsætte regler om hold af dyr på steder, hvor ejeren eller den, der fører tilsyn med dyret ikke bor. Bestemmelserne medfører, at der foreligger en pligt til at sørge for, at dyr tilses, og når der er tale om erhvervsmæssigt hold af dyr, at dyrene tilses af en dyrlæge mindst én gang om året. Bemyndigelsen til at fastsætte regler om hold af dyr på steder, hvor ejeren eller den, der fører tilsyn med dyret, ikke bor, sikrer, at der kan fastsættes regler om, hvordan dyrenes forhold på sådanne steder skal være, herunder om tilsyn, fodring, dyrlægetilsyn m.v. Denne bemyndigelse er endnu ikke udnyttet.

Dyreværnslovens § 9, stk. 2, bemyndiger miljø- og fødevareministeren til at fastsætte regler om forbud mod udsætning af opdrættede dyr, der vanskeligt kan klare sig i naturen. Her tænkes på vildt, der er

opdrættet med henblik på at sættes ud i naturen til jagtformål. Bemyndigelsen er på nuværende tidspunkt ikke udnyttet.

Efter dyreværnslovens § 11, stk. 1, bemyndiges miljø- og fødevareministeren til at fastsætte regler om behandling af hunde og katte, herunder regler om indfangning og aflivning af katte. Denne bemyndigelse er benyttet i forbindelse med udstedelse af følgende bekendtgørelser:

- Bekendtgørelse nr. 817 af 22. juli 2004 om overdragelse af hundehvalpe
- Bekendtgørelse nr. 607 af 25. juni 2009 om forbud mod brug af visse aggregater, halsbånd m.v. til dyr
- Bekendtgørelse nr. 1025 af 29. oktober 2009 om overdragelse af kattekillinger

Det følger af dyreværnslovens § 12, stk. 1, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om transport af dyr og om behandling og beskyttelse af dyr i anden særlig retning. Denne bemyndigelse er benyttet i forbindelse med udstedelse af følgende bekendtgørelser:

- Bekendtgørelse nr. 707 af 18. juli 2000 om mindstekrav til beskyttelse af landbrugsdyr
- Bekendtgørelse nr. 207 af 6. marts 2014 om anbringelse af levende dyr i forretningslokaler
- Bekendtgørelse nr. 1261 af 17. november 2015 om forbud mod hold af særlige dyr
- Bekendtgørelse nr. 17 af 7. januar 2016 om beskyttelse af svin
- Bekendtgørelse nr. 35 af 11. januar 2016 om beskyttelse af kalve
- Bekendtgørelse nr. 1591 af 11. december 2015 om hold af slagtekyllinger og rugægsproduktion
- Bekendtgørelse nr. 1553 af 11. december 2015 om beskyttelse af pelsdyr
- Bekendtgørelse nr. 607 af 25. juni 2009 om forbud mod brug af visse aggregater, halsbånd m.v. til dyr
- Bekendtgørelse nr. 1729 af 21. december 2006 om beskyttelse af dyr under transport

Tilsvarende bemyndigelse fandtes i § 16 i den tidligere dyreværnslov, jf. lovebekendtgørelse nr. 335 af 8. juli 1983, i medfør af hvilken, der er udfærdiget følgende bekendtgørelser, som fortsat er gældende:

- Bekendtgørelse nr. 384 af 17. juli 1984 om indfangning og aflivning af herreløse katte
- Bekendtgørelse nr. 962 af 23. december 1986 om hunde, som anvendes til bevogtning

I medfør af dyreværnslovens § 12, stk. 2, kan miljø- og fødevareministeren fastsætte regler om, herunder forbyde, anvendelse af bioteknologi, genteknologi og lignende på produktionsdyr i landbruget. Bemyndigelsen er bl.a. udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 263 af 13. april 2005 om forbud mod anvendelse af bovin somatotropin (BST) på malkekøer.

Efter dyreværnslovens § 15, stk. 1, kan miljø- og fødevareministeren fastsætte regler om, at kraftmaskiner ikke må anvendes ved forløsning af dyr, medmindre maskinen er godkendt af ministeren. Miljø- og fødevareministeren kan endvidere fastsætte regler om typegodkendelse. Hensigten med bemyndigelsen i stk. 1, 1. pkt., er, at den skal danne grundlag for udstedelse af administrative forskrifter, der afløser det direkte forbud mod anvendelse af kraftmaskiner ved forløsning af dyr, som er fastsat i § 3, nr. 5, i lov om værn for dyr, jf. lovebekendtgørelse nr. 335 af 8. juli 1983. Bestemmelsen er holdt i kraft i dyreværnsloven,

jf. § 32, stk. 2, indtil den afløses af regler fastsat i medfør af loven. Der er ikke udstedt regler, som afløser bestemmelsen i § 3, nr. 5, som derfor stadig er i kraft.

Det fremgår endvidere af § 4, nr. 1, i lov om værn for dyr, jf. lovbekendtgørelse nr. 335 af 8. juli 1983, at det er forbudt at transportere levende fisk ved hjælp af stænger, vidjer, kroge eller snore anbragt gennem gællerne, kæberne eller lignende. Af § 4, nr. 2, fremgår det, at det er forbudt ved vejning af levende fisk at stikke den til vægtredskabet hørende krog gennem nogen del af dyret. Bestemmelserne i § 4, nr. 1 og 2, er holdt i kraft i dyreværnsloven, jf. § 32, stk. 2, indtil de afløses af regler fastsat i medfør af loven. Der er ikke udstedt regler, som afløser bestemmelserne i § 4, nr. 1 og 2, som derfor stadig er i kraft.

Det fremgår af dyreværnslovens § 15, stk. 2, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om udformningen og anvendelsen af elektriske drivstave, herunder regler om typegodkendelse.

Udover bestemmelserne i dyreværnsloven er der i de artsspecifikke love ligeledes bestemmelser om behandling og håndtering m.v. af dyr, jf. nærmere herom nedenfor under afsnit 2.3.1.2. - 2.3.1.9.

2.3.1.2. Bestemmelser om behandling og håndtering i lov om indendørs hold af smågrise, avls- og slagtesvin

Lov om indendørs hold af smågrise, avls- og slagtesvin, jf. lovbekendtgørelse nr. 56 af 11. januar 2017, fastsætter, at svin må opstaldes i udleveringsvogne i højst 2 timer. Dette indebærer således en tidsmæssig begrænsning i anvendelsen af udleveringsvogne, hvorimod udleveringsrum ikke berøres heraf. Endvidere indeholder loven krav om, at dyrene skal have permanent adgang til en tilstrækkelig mængde halm eller andet manipulerbart materiale, der kan opfylde deres behov for beskæftigelses- og rodemateriale.

2.3.1.3. Bestemmelser om behandling og håndtering i lov om indendørs hold af gylte, goldsøer og drægtige søer

Lov om indendørs hold af gylte, goldsøer og drægtige søer, jf. lovbekendtgørelse nr. 49 af 11. januar 2017, indeholder krav om, at gylte, goldsøer og drægtige søer skal have permanent adgang til en tilstrækkelig mængde halm eller andet manipulerbart materiale, der kan opfylde deres behov for beskæftigelses- og rodemateriale. Endvidere fastsætter loven, at goldsøer, drægtige søer og drægtige gylte skal have adgang til en tilstrækkelig mængde halm, fyldigt foder eller foder med højt fiberindhold, der kan give mæthedsfølelse og opfylde deres behov for at tygge.

2.3.1.4. Bestemmelser om behandling og håndtering i lov om udendørs hold af svin

Lov om udendørs hold af svin, jf. lovbekendtgørelse nr. 51 af 11. januar 2017, indeholder krav om, at alle svin skal have adgang til halm eller andet, der kan give mæthedsfølelse og tilgodese deres behov for rodemateriale.

2.3.1.5. Bestemmelser om behandling og håndtering i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg

Lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, jf. lovbekendtgørelse nr. 58 af 11. januar 2017, finder anvendelse på bedrifter med kvæg, der holdes med henblik på mælkeproduktion (malkekvæg), samt bedrifter med kalve og ungvæg, der er afkom af malkekvæg. Malkekvæg, der holdes i forbindelse med dyreforsøg under Dyreforsøgstilsynet, er undtaget fra loven.

Loven indeholder et forbud mod at anvende stødgivende elektriske aggregater til at styre kraturers adfærd. Bestemmelsen omfatter ethvert aggregat, der påfører dyret elektrisk stød, når det aktiveres, herunder fjernbetjent eller automatisk virkende aggregater. Dog kan miljø- og fødevareministeren fastsætte regler om, at forbuddet ikke omfatter visse anvendelser af nærmere angivne stødgivende elektriske aggregater. Loven indeholder endvidere en skærpet tilsynspligt i forhold til dyreværnslovens § 3, stk. 3, således at også malkekvæg på græs, ligesom malkekvæg på stald, skal tilses mindst én gang om dagen. Syge eller tilskadekomne malkekvæg skal tilses med en hyppighed, der sikrer fornøden overvågning af sygdommens udvikling, dog mindst to gange om dagen. Herudover indeholder loven bestemmelser om, hvornår kreaturer må komme på græs, og hvornår de skal holdes på stald. Loven indeholder med enkelte undtagelser forbud mod at binde køer. Dette indebærer et forbud mod bindestalde, brug af bindsler og anden fiksering. Forbuddet mod bindestalde er dog omfattet af en overgangsbestemmelse, hvorefter loven først finder anvendelse fra den 1. juli 2027 for bygninger, som er taget i brug inden den 1. juli 2010. Endvidere skal kreaturer i bindestalde på græs i mindst 150 dage i mindst 6 timer om dagen i perioden fra den 15. april til og med den 31. oktober. Tilsvarende gælder for kviekalve og kvier i fuldspaltestalde. Bindsler, som anvendes i bindestalde, skal give kreaturerne tilstrækkelig bevægelsesfrihed. Endelig fastsætter loven krav om, hvor længe en kalv mindst skal opholde sig sammen med koen efter fødslen.

2.3.1.6. Bestemmelser om behandling og håndtering i lov om hold af heste

Lov om hold af heste, jf. lovbekendtgørelse nr. 304 af 30. marts 2017, har til formål at gennemføre en samlet regulering af forskellige forhold, som har særlig betydning for hestes velfærd.

Loven indeholder med enkelte undtagelser forbud mod at opstalde heste i spiltov. Dette indebærer, at heste skal opstaldes enkeltvis i boks eller i gruppeopstaldning. Endvidere er der i medfør af loven krav om, at der i ethvert hestehold skal være adgang til en fold, herunder en plan for, hvornår de enkelte heste kommer på fold. Dette indebærer, at ethvert hestehold skal sikre sig adgang til en fold, som opfylder en række mindstekrav, jf. nærmere herom i afsnit 2.5.1. nedenfor. Herudover fastsættes krav til motionshyppighed og om plage og føls adgang til fold sammen med artsfæller.

Loven indeholder endvidere krav om, at den ansvarlige for et hestehold skal sikre, at heste, som går ude i vinterperioden og i perioder med vinterlignende vejr, kun er ude i mere end 12 timer i døgnet, hvis de har udviklet et kraftigt og tæt hårlag og er ved et godt huld og har adgang til læskur eller bygning, hvor alle dyr samtidig kan hvile på et tørt, strøet leje.

Endvidere indeholder loven bestemmelser, som udgør præciseringer i forhold til dyreværnslovens § 2. Det drejer sig om særlige krav til foder og om, at heste skal tilses mindst én gang om dagen, uanset om de er på fold eller er opstaldede.

Ved erhvervsmæssigt hold af hest fastsætter loven krav om, at hesteholdet tilses af en dyrlæge mindst én gang årligt. I dyrlægens tilsyn skal indgå en vurdering af, om hesteholdet er i overensstemmelse med reglerne i lov om hold af heste.

Herudover stilles der krav om, at i tilfælde af sygdom eller tilskadekomst skal den ansvarlige for hesteholdet sikre, at hesten om fornødent isoleres, og at pleje iværksættes. Ved alvorlig lidelse, eller hvis hesten ikke hurtigt bedres, skal en dyrlæge straks tilkaldes.

Loven forbyder enhver form for medicinering og behandling, herunder kirurgisk behandling, som har til formål at skjule sygdomssymptomer, så hesten kan træne og deltage i konkurrencer. Forbuddet omfatter ikke kastrationer, der således anses som et lovligt indgreb.

Endelig stiller loven krav om, at heste i en tidlig alder oplæres til at blive håndteret og, at en sådan oplæring, træning og brug af hesten skal tilpasses hestens alder, dens fysiske og psykiske kapacitet. Kravet gælder dog ikke hestepopulationer, der lever delvis vildt i særligt afgrænsede områder. Endvidere skal udstyr, som anvendes som hjælpemidler på hesten, være tilpasset den enkelte hest og må ikke påføre hesten skader og må ikke anvendes som tvangsmidler. Loven indeholder en bemyndigelse til ministeren til at fastsætte nærmere regler om brug af hjælpemidler og tvangsmidler, herunder regler om, hvilket udstyr der må anses som henholdsvis hjælpemidler og tvangsmidler.

2.3.1.7. Bestemmelser om behandling og håndtering i lov om hold af slagtekalkuner

Lov om hold af slagtekalkuner, jf. lovbekendtgørelse nr. 57 af 11. januar 2017, finder anvendelse på bedrifter med slagtekalkuner, der holdes til erhvervsmæssigt formål.

Loven indeholder en skærpet tilsynspligt i forhold til dyreværnslovens § 3, stk. 3, således at kalkunerne skal tilses mindst to gange dagligt, og oftere hvis det er nødvendigt. Kalkuner, som er syge og tilskadekomne i en sådan grad, at behandling ikke længere er mulig, og transport vil medføre yderligere lidelser, skal aflives straks. Døde kalkuner skal fjernes med det samme.

Endvidere bemyndiger loven miljø- og fødevareministeren til at kunne fastsætte regler om, hvordan kalkuner skal løftes og bæres. Bemyndigelsen er udmøntet i bekendtgørelse nr. 658 af 11. juni 2011 om hold af slagtekalkuner.

2.3.1.8. Bestemmelser om behandling og håndtering i lov om hold af slagtekyllinger

Lov om hold af slagtekyllinger, jf. lovbekendtgørelse nr. 54 af 11. januar 2017, indeholder krav om, at huse, hvor slagtekyllinger holdes, i hele produktionsperioden skal have en strøelsesmåtte, der er løs og tør i overfladen.

2.3.1.9. Bestemmelser om behandling og håndtering i lov om hunde

Hovedsigtet med lov om hunde (hundeloven) er at begrænse skader forårsaget af strejfende hunde og de hunde, der er omfattet af lovens § 1 a, som indeholder et forbud mod hold af 13 angivne hunderacer samt krydsninger heraf (forbudsordningen). Loven fastsætter tillige krav om ansvarsforsikring og objektivt erstatningsansvar. Loven er ikke en dyrevelfærdslov, men indeholder dog enkelte bestemmelser af dyrevelfærdsmæssig karakter.

Loven indeholder forbud mod hold af hunde på steder, hvor der ikke er beboelse, såsom i kolonihaver medmindre politiet meddeler tilladelse hertil. Sådant tilladelse kan kun gives, når der skønnes at være sikkerhed for, at hunden vil blive passet forsvarligt, og tilladelsen kan til enhver tid tilbagetages. Endvidere forbydes det til stadighed at holde en hund bundet. Vedvarende lænkning anses for værende så direkte stridende mod hundens natur, at det ikke kan anses for at være dyreværnsmæssigt forsvarligt. Herudover fastsætter loven krav om længde af lænke og adgang til opholdsrum for hunden. Endelig indeholder loven forbud mod at lade en hund deltage i hundekampe og forbud mod afholdelse af hundekampe.

2.3.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Som led i modernisering og regelforenkling af dyrevelfærdslovgivningen foreslås det med lovforslaget at ophæve de artsspecifikke love og videreføre bestemmelserne i artsspecifikke bekendtgørelser. Lovforslaget indeholder således en række bemyndigelser til miljø- og fødevareministeren, således at bestemmelserne i de artsspecifikke kan fastsættes administrativt. Det er hensigten, at de foreslåede bemyndigelser i nærværende kapitel i første omgang anvendes til at fastsætte regler om behandling og håndtering m.v. af dyr svarende til de gældende regler.

Med lovforslaget foreslås en ny kapitelinddeling, hvorefter kapitel 3 vedrører behandling og håndtering af dyr, og kapitel 5 vedrører indretning m.v. af rum og arealer, hvor dyr holdes. Som et eksempel herpå kan nævnes, at bemyndigelsen til at fastsætte regler om dyrs adgang til udearealer er indeholdt i kapitel 3, mens krav til selve udearealet foreslås fastsat i medfør af bemyndigelsesbestemmelser i kapitel 5.

Det foreslåede kapitel 3 indeholder dels bemyndigelsesbestemmelser, dels enkelte materielle bestemmelser, herunder en forbudsbestemmelse. For så vidt angår forbudsbestemmelsen drejer det sig om den foreslåede § 14 om forbud mod brug af kraftmaskiner til forløsning. Lovforslagets § 10, stk. 1-2, viderefører med visse modifikationer dyreværnslovens § 3, stk. 3, jf. nærmere nedenfor.

Lovforslagets § 10, stk. 1, 1. pkt., fastsætter, at enhver, der holder dyr, skal sørge for, at dyret tilses mindst en gang om dagen. Dette svarer til dyreværnslovens § 3, stk. 1, 1. pkt. Det foreslås med § 10, stk. 1, 2. pkt., at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at dyr skal tilses oftere end nævnt i 1. pkt. Med denne bemyndigelse, som er ny, kan fastsættes regler om hyppigere tilsyn af visse dyr, således som det i dag fremgår af visse artsspecifikke love, bl.a. lov om hold af slagtekalkuner. Lovforslagets § 10, stk. 2, 1. pkt., som fastsætter, at stk. 1 ikke finder anvendelse på fritgående dyr på græs eller lignende, viderefører uændret dyreværnslovens § 3, stk. 3, 2. pkt. Forslagets § 10, stk. 2, 2. pkt., viderefører uændret dyreværnslovens § 3, stk. 3, 3. pkt. Det foreslåede stk. 2, 3. pkt., bemyndiger miljø- og fødevareministeren til at fastsætte regler om, hvor ofte sådanne dyr skal tilses. Med denne bemyndigelse, som er ny, kan bestemmelserne om tilsynsfrekvens, når dyrene er på fold eller græs i henholdsvis lov om hold af heste og lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, videreføres i bekendtgørelsesform.

Den foreslåede § 10, stk. 3, hvorefter enhver, der erhvervsmæssigt holder dyr, skal sørge for, at dyreholdet tilses af en dyrlæge mindst én gang årligt samt bemyndigelse til, at ministeren kan fastsætte regler om tilsynets indhold og omfang og, at ministeren kan undtage visse mindre husdyrbrug fra pligten til mindst ét årligt dyrelægetilsyn, viderefører dyreværnslovens § 3, stk. 4, dog således, at der i forslaget er indsat en bemyndigelse til at fastsætte regler om tilsynets indhold og omfang.

Den foreslåede § 10, stk. 4, bemyndiger ministeren til at fastsætte regler om, at den ansvarlige for et dyrehold skal føre optegnelser over antallet af døde dyr, der konstateres i forbindelse med tilsyn udført efter stk. 1 og 2. Den foreslåede bestemmelse er ny og erstatter og uddyber den del af dyreværnslovens § 12, stk. 1, som omhandler ministerens beføjelse til at kunne fastsætte regler om behandling og beskyttelse af dyr i anden særlig retning. Bemyndigelsen i dyreværnslovens § 12, stk. 1, er bl.a. udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 707 af 18. juli 2000 om mindstekrav til beskyttelse af landbrugsdyr, som indeholder krav om optegnelser over døde dyr.

Med den foreslåede § 11 videreføres dyreværnslovens § 3, stk. 5, om at der kan fastsættes regler om hold af dyr på steder, hvor ejeren eller den, der fører tilsyn med dyret, ikke bor, med den tilføjelse, at ministeren bemyndiges til at kunne fastsætte forbud mod hold af dyr på sådanne steder. Efter bestemmelsen vil der bl.a. kunne fastsættes forbud mod hold af hunde på steder, hvor der ikke er beboelse, med mindre der gives tilladelse hertil. Den tilsvarende bestemmelse i hundeloven, der ophæves, vil således fremover kunne fastsættes i bekendtgørelsesform i medfør af lovforslagets § 11.

De foreslåede bemyndigelsesbestemmelser i §§ 12-13, erstatter dyreværnslovens § 12, stk. 1, 2. led, som omhandler ministerens beføjelse til at kunne fastsætte regler om behandling og beskyttelse af dyr i anden særlig retning for så vidt angår fastsættelse af regler om dyrs adgang til udearealer, herunder hvor ofte dyr skal opholde sig ude, og regler om håndtering og pasning af dyr, herunder om behandling og håndtering af syge og tilskadekomne dyr. Den foreslåede § 12 erstatter endvidere dyreværnslovens § 11, stk. 1, om at ministeren kan fastsætte regler om behandling af hunde og katte, herunder regler om indfangning og aflivning af katte.

Bemyndigelsen i forslagets § 12, stk. 1, vil kunne anvendes til at fastsætte regler om indfangning af dyr, herunder katte, opbinding af dyr, forhold vedrørende fødsel og nyfødte dyr m.v. Endvidere vil bemyndigelsen i § 12, stk. 1, kunne anvendes til at fastsætte regler, som kan afløse bestemmelserne i § 4, nr. 1 og nr. 2 i lov om værn for dyr, jf. lovebekendtgørelse nr. 335 af 8. juli 1983, vedrørende flytning og vejning af levende fisk. Bemyndigelsen i forslagets § 12, stk. 2, vil kunne anvendes til at fastsætte regler om pasning af dyr, herunder bl.a. svins adgang til rode og beskæftigelsesmateriale, fyldigt foder til søer og strukturfoder til heste og tildeling af strøelse m.v. Bemyndigelsen i forslagets § 12, stk. 3, vil kunne anvendes til at fastsætte regler om behandling af syge og tilskadekomne dyr, herunder at den ansvarlige for et dyrehold skal føre optegnelser over medicinsk behandling.

Bemyndigelsen i forslagets § 13, 1. pkt., vil kunne anvendes til bl.a. at fastsætte regler om hestes adgang til fold og malkekvægs adgang til afgræsning. Bemyndigelsen i forslagets § 13, 2. pkt., vil blive udnyttet til at fastsætte regler om, at den ansvarlige for et dyrehold skal føre optegnelser over dyrs ophold på udearealer.

Lovforslagets § 14, hvorefter det er forbudt at anvende kraftmaskiner til forløsning af dyr, erstatter bemyndigelsen i dyreværnslovens § 15, stk. 1, om, at ministeren kan fastsætte regler om, at kraftmaskiner ikke må anvendes til forløsning af dyr, medmindre maskinen er godkendt af ministeren. Bemyndigelsen i lovens § 15, stk. 1, 1. pkt., til at fastsætte regler om typegodkendelse udgår som konsekvens heraf. Bemyndigelserne i lovens § 15, stk. 1, har ikke været udnyttet. Der foreslås indført et direkte forbud mod at anvende kraftmaskiner til forløsning af dyr, idet anvendelsen af sådanne maskiner kan være til skade for både moderdyr og dyrefostre.

Efter den foreslåede § 15 kan miljø- og fødevareministeren fastsætte regler om udformningen af og anvendelsen af genstande, herunder fjernbetjente eller automatiske virkende genstande, der påfører dyr elektriske stød eller anden væsentlig ulempe. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om forbud mod anvendelse af sådanne genstande. Bestemmelsen er en samling og nyaffattelse af dyreværnslovens § 12, stk. 1, som omhandler behandling og beskyttelse af dyr i anden særlig retning og af dyreværnslovens § 15, stk. 2, hvorefter ministeren kan fastsætte regler om udformning og anvendelsen af elektriske drivstave. Med bemyndigelsen kan forbuddet mod anvendelse af stødgivende elektriske aggregater til at styre kreaturers adfærd, som i dag findes i den gældende lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, fastsættes i bekendtgørelsesform.

Dyreværnslovens § 15, stk. 3, videreføres i lovforslagets § 17, stk. 3, om hov- og klovpleje.

Den foreslåede § 16, hvorefter miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, herunder forbud mod, anvendelse af bioteknologi, genteknologi og lignende på dyr, som holdes til landbrugsmæssige formål, er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 12, stk. 2, dog således at "produktionsdyr" er ændret til "dyr, som anvendes til landbrugsmæssige formål". Der er tale om en tilretning til moderne sprogbrug.

Dyreværnslovens § 9, stk. 2, om udsætning af opdrættede dyr videreføres ikke, idet bestemmelsen allerede er omfattet af § 16 i lov om hold af dyr, jf. lovbekendtgørelse nr. 998. af 2. juli 2018, hvorefter opdrættet vildt kun må udsættes, hvis det må forventes at være i stand til at overleve i naturen. Bestemmelsen i lov om hold af dyr indebærer også, at opdrættet vildt ikke må udsættes, hvis det kun vanskeligt vil kunne klare sig i naturen.

2.4. Lovforslagets kapitel 4 om hov- og klovpleje

2.4.1. Gældende ret

Det fremgår af dyreværnslovens § 14, stk. 3, 1. pkt., at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte nærmere regler om en række specifikt nævnte operative og lignende indgreb, herunder bl.a. regler om beskæring af klove og hove. Dyreværnslovens § 14, stk. 4, bemyndiger endvidere ministeren til at kunne fastsætte regler om, at visse typer indgreb kun må foretages af en dyrlæge eller andet særligt uddannet personale. Bemyndigelserne er ikke udnyttet.

Bemyndigelsen gør det muligt at fastsætte regler i bekendtgørelsesform om beskæring af klove og hove, hvis udviklingen skulle vise behov derfor.

Det fremgår desuden af dyreværnslovens § 15, stk. 3, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at redskaber, der anvendes til beskæring af klove og hove, kun må betjenes af særligt uddannede personer. Med redskaber tænkes i denne sammenhæng især på motordrevne fræsere til beskæring af klove, som meget hurtigt og effektivt fjerner overflødigt horn. Risikoen for, at klovenes bløddeler læderes er således tilsvarende større. Bemyndigelsen er ikke udnyttet.

Det fremgår af § 11, stk. 1, i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, at kloveftersyn på kreaturer over 12 måneder skal ske efter behov, dog mindst to gange årligt. Det fremgår endvidere, at ungdyr, der

har adgang til ustrøede arealer, kun skal efterses efter behov, samt at klovbehandling og klovbeskæring skal ske efter behov.

Hensigten med bestemmelsen er at medvirke til en god klovsundhed i kvægbesætningerne ved at kloveftersyn foretages med en nærmere fastsat hyppighed. Hyppigheden er fastsat efter alder og opstaldningsforhold.

Af § 11, stk. 2, 1. led i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg fremgår bl.a., at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, hvem der må foretage kloveftersyn, -behandling og -beskæring.

Hensigten med bemyndigelsen er at kunne stille krav om, at kloveftersyn, -behandling og -beskæring kun må foretages af en person, der har gennemført en uddannelse, og at mindst et af de årlige kloveftersyn skal foretages af en person, der ikke er ansvarlig for eller arbejder på bedriften. Bemyndigelsen er udnyttet til i § 6 i bekendtgørelse nr. 79 af 23. januar 2017 om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg at fastsætte, at mindst ét årligt kloveftersyn skal foretages af en dyrlæge eller klovbeskærer, der ikke er ansvarlig for eller arbejder på bedriften.

Det fremgår af § 28, stk. 1, i lov om hold af heste, at beskæring eller anlæggelse af beslag på heste skal ske efter behov.

Hensigten med bestemmelsen er, at den ansvarlige for et hestehold er opmærksom på, at der foretages beskæring, når der konkret er behov for det, men samtidig også, at der ikke nødvendigvis anlægges beslag, hvor dette ikke er nødvendigt.

2.4.2. Miljø- og fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Da korrekt hov- og klovpleje er af væsentlig betydning for dyrenes sundhed og velfærd, er det Miljø- og Fødevareministeriets opfattelse, at det er hensigtsmæssigt med en videreførelse af bemyndigelsen i dyreværnslovens § 15, stk. 3, til at fastsætte regler om, at redskaber til beskæring af klove og hove kun må betjenes af særligt uddannede personer, samt af bemyndigelsen i § 11, stk. 2, i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg til at fastsætte af regler om, hvem der må foretage kloveftersyn, klovbehandling og klovbeskæring. Grundet den væsentlige betydning, som hov- og klovpleje har for dyrenes sundhed og velfærd, foreslår ministeriet endvidere, at bestemmelser vedrørende hov- og klovpleje fremhæves i særskilt kapitel.

Bemyndigelsen til at fastsætte regler om kloveftersyn, klovbehandling og klovbeskæring er således videreført i forslagets § 17, stk. 1, og bemyndigelsen til at fastsætte regler om redskaber, der anvendes til beskæring af klove og hove, kun må betjenes af særligt uddannede personer, er videreført uændret i forslagets § 17, stk. 3.

Det er endvidere Miljø- og Fødevareministeriets opfattelse, at det er mest hensigtsmæssigt at videreføre de forholdsvis detaljerede bestemmelser om bl.a. hyppigheden af kloveftersyn i § 11, stk. 1, i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg samt om beskæring og anlæggelse af beslag på heste i § 28, stk. 1, i lov om hold af heste i bekendtgørelsesform. Med henblik herpå bemyndiges miljø- og fødevareministeren i forslagets § 17, stk. 1, til at fastsætte regler om, at kloveftersyn, -behandling og -beskæring skal ske med

den fornødne hyppighed, mens forslaget § 17, stk. 2, indeholder en bemyndigelse til at fastsætte regler om beskæring og anlæggelse af beslag på heste, herunder at det skal ske efter behov.

De foreslåede bemyndigelser i § 17, stk. 1 og 2, vil give samme mulighed for at fastsætte regler om beskæring af hove og klove, som i dag er indeholdt i bemyndigelsen i dyreværnslovens § 14, stk. 3, hvorefter miljø- og fødevareministeren kan fastsætte nærmere regler om operative og lignende indgreb, herunder om bl.a. beskæring af klove og hove.

2.5. Lovforslagets kapitel 5 om rum og arealer, hvor dyr holdes, samt inventar m.v. heri

2.5.1. Gældende ret

2.5.1.1. Bestemmelser om rum og arealer m.v. i dyreværnsloven

Det fremgår af § 3, stk. 1, i dyreværnsloven, at rum eller arealer, hvor dyr holdes, skal indrettes på en sådan måde, at dyrenes behov tilgodeses. Det fremgår endvidere, at det herunder skal sikres, at dyret har den fornødne bevægelsesfrihed også under optagelse af foder og drikke og ved hvile, samt at dyr skal sikres mod vejr og vind i overensstemmelse med deres behov.

Rum omfatter også bygninger, hvorved forstås hele bygningens konstruktion, herunder vægge, loft og gulve. Ved indretning forstås selve stien, buret eller boksen, hvori dyret opholder sig. Omfattet af indretning er tillige bl.a. lys samt varme-, ventilations- og foderanlæg.

Med arealer tænkes på steder, hvor dyr holdes, uden at der er tale om egentlige bygninger. Det kan f.eks. være løbegårde, folde og andre udendørs anlæg, hvori dyr holdes indespærret på et større eller mindre areal.

Af dyreværnslovens § 3, stk. 2, fremgår, at bestemmelserne i § 3, stk. 1, om, at det skal sikres, at dyr har den fornødne bevægelsesfrihed, også finder anvendelse, når man anvender bindsel, tøj og lignende indretninger.

Af dyreværnslovens § 4, stk. 1, fremgår, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om dyrs opholdsarealer og opholdsrum og om inventaret heri, herunder, at opholdsrum og inventar skal godkendes, før det tages i brug. Bemyndigelsen har blandt andet været udnyttet til at fastsætte regler om beskyttelse af dyr på samlesteder og andre samlinger af dyr, mindstekrav til beskyttelse af landbrugsdyr, beskyttelse af kalve, beskyttelse af svin og beskyttelse af pelsdyr samt om hold af slagtekyllinger og rugeægproduktion. Disse regler har baggrund i internationale forpligtelser.

På dyrevelfærdsområdet er der i EU vedtaget en række direktiver, som med hjemmel i dyreværnslovens § 4, stk. 1, og § 4 a, stk. 1, helt eller delvist er blevet gennemført administrativt, fordi der forelå en international forpligtelse, som betød, at regelfastsættelsen ikke var omfattet af dyreværnslovens § 4, stk. 2. Dette gælder Rådets direktiv 119/2008/EF om fastsættelse af mindstekrav med hensyn til beskyttelse af kalve (kodificeret udgave), Rådets direktiv 120/2008/EF om fastsættelse af mindstekrav med hensyn til beskyttelse af svin (kodificeret udgave), Rådets direktiv 1986/74/EF om mindstekrav til beskyttelse af æglæggende høner, samt Rådets direktiv 2007/43/EF om minimumsforskrifter for beskyttelse af slagtekyllinger.

Bemyndigelsen i dyreværnslovens § 4, stk. 1, omfatter som udgangspunkt udstedelse af regler for alle slags dyr, herunder landbrugsdyr og heste, familie- og hobbydyr m.v. Udgangspunktet begrænses dog af § 4, stk. 2, for så vidt angår landbrugsdyr, jf. nedenfor.

Dyreværnslovens § 4, stk. 1, giver også mulighed for at stille krav om, at opholdsrum og inventar skal godkendes før, det tages i brug. Bemyndigelsen er ikke udnyttet til at udstede krav om sådanne godkendelser.

Af dyreværnslovens § 4, stk. 2, fremgår, at regler vedrørende dyr i landbruget, der ikke beror på en forpligtelse af international karakter, alene kan fastsættes efter stk. 1, når de er af mindre indgribende betydning. Dog kan miljø- og fødevareministeren fastsætte regler om indretning, drift og anvendelse af ægproduktionssystemer, herunder om pasning og pleje af æglæggende høner, jf. dyreværnslovens § 6.

Det fremgår af dyreværnslovens § 6, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om indretning, drift og anvendelse af ægproduktionssystemer, herunder om pasning og pleje af æglæggende høner. Ægproduktionssystemer er således ikke omfattet af begrænsningen i dyreværnslovens § 4, stk. 2, og ministeren er i medfør af dyreværnslovens § 6 bemyndiget til at fastsætte regler af indgribende karakter om opholdsarealer og opholdsrum til æglæggende høner, uanset bestemmelsen i § 4, stk. 2.

Dyreværnslovens § 6 skal ses på baggrund af, at der allerede var fastsat regler om æglægningsbure til æglæggende høner, som gik videre end EU-kravene, da bestemmelsen i § 4, stk. 2, blev indført. Disse krav fremgik af bekendtgørelse nr. 340 af 30. juni 1981 om anvendelse af æglægningsbure (som ændret ved bekendtgørelse nr. 340 af 16. juni 1986).

Det følger af dyreværnslovens § 4, stk. 3, at der ved fastsættelse af regler efter stk. 1 om dyr i landbruget skal fastsættes overgangsordninger, der sikrer, at landbruget får rimelig tid til at omstille sig.

Varigheden af sådanne overgangsordninger er i praksis blevet fastsat ud fra en konkret vurdering af, hvor lang tid, det vil være rimeligt at give landbruget til at omstille sig, blandt andet under hensyntagen til reglernes erhvervsøkonomiske konsekvenser.

Af dyreværnslovens § 4, stk. 4, fremgår, at regler om dyr i landbruget efter § 4, stk. 1, skal fastsættes efter forhandling med miljø- og fødevareministeren og de organisationer, der efter miljø- og fødevareministerens skøn særlig berøres af reglerne.

Om en forskrift er af en sådan mindre indgribende betydning, at regulering kan ske ved bekendtgørelser, beror på en konkret vurdering af det påtænkte indgreb, herunder dets økonomiske vægt. Det må i den forbindelse tillægges en vis betydning, om reglerne kommer til at berøre eksisterende produktionsanlæg, eller om der er tale om nye og måske endda uafprøvede anlæg.

Begrænsningen i dyreværnslovens § 4, stk. 2, har betydet, at en række nationale bestemmelser vedrørende hold af landbrugsdyr er blevet fastsat ved lov, fordi de har haft indgribende betydning og ikke har baggrund i en international forpligtelse. Det drejer sig om de love, der beskrives i afsnit 2.5.1.2. – 2.5.1.8. nedenfor.

2.5.1.2. Bestemmelser om rum og arealer m.v. i lov om indendørs hold af gylte, goldsøer og drægtige søer.

Lov om indendørs hold af gylte, goldsøer og drægtige søer, jf. lovbekendtgørelse nr. 49. af 11. januar 2017, finder anvendelse på bedrifter med gylte, goldsøer og drægtige søer, der holdes indendørs til

landbrugsmæssigt formål. Loven fastsætter krav om hold af søer og gylte i løsdriftssystemer. Loven fastsætter arealkrav for søer og gylte i løsdriftssystemer. Der er særlige krav om indretning, når søer opstaldes i enkeltdyrsbokse. Der er endvidere arealkrav til gylte, goldsøer og drægtige søer i individuelle stier eller aflastningsstier. Ifølge loven skal der i løsdriftssystemer for gylte, goldsøer og drægtige søer være overbrusningsanlæg eller en tilsvarende anordning, hvorved dyrenes kropstemperatur kan reguleres.

For en nærmere beskrivelse af de gældende regler henvises til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 19.

2.5.1.3. Bestemmelser om rum og arealer m.v. i lov om indendørs hold af smågrise, avls- og slagtesvin

Lov om indendørs hold af smågrise, avls- og slagtesvin, jf. lovbekendtgørelse nr. 56. af 11. januar 2017, fastsætter krav til minimumsarealet af fast eller drænet gulv i stier til smågrise, avls- og slagtesvin. Desuden skal der være overbrusningsanlæg eller en tilsvarende anordning, hvorved dyrenes kropstemperatur kan reguleres.

For en nærmere beskrivelse af de gældende regler henvises til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 19.

2.5.1.4. Bestemmelser om rum og arealer m.v. i lov om udendørs hold af svin

Lov om hold af udendørs hold af svin, jf. lovbekendtgørelse nr. 51. af 11. januar 2017, omhandler udendørs hold af svin i hytter, hvorfra de har adgang til udearealer. Loven stiller mindstekrav til arealet af hytter til søer, gylte, orner og smågrise, samt krav til hytternes indvendige højde, adgang til hytterne, samt hytternes isolation og ventilation. Loven stiller endvidere krav til størrelsen af udearealet, og stiller krav til, at alle svin over 20 kg. skal have adgang til et sølehul eller lignende, når temperaturen er over 15 °C i skyggen. Alle svin på over 2 uger skal have permanent adgang til frisk vand i tilstrækkelig mængde.

For en nærmere beskrivelse af de gældende regler henvises til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 19.

2.5.1.5. Bestemmelser om rum og arealer m.v. i lov om hold af slagtekalkuner

Lov om hold af slagtekalkuner, jf. lovbekendtgørelse nr. 57. af 11. januar 2017, finder anvendelse på bedrifter med slagtekalkuner, der holdes til erhvervsmæssigt formål. Ved slagtekalkuner forstås kalkuner, der holdes med henblik på slagting til brug for konsum. Loven stiller krav til de fysiske forhold på bedriften, herunder lys, arealkrav, strøelse og staldklima. Der stilles særlige krav om adgang til foder- og drikkevandsanlæg. Desuden stilles der krav til alarmsystemer til advarsel om svigt af de elektriske installationer.

For en nærmere beskrivelse af de gældende regler henvises til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 19.

2.5.1.6. Bestemmelser om rum og arealer m.v. i lov om hold af slagtekyllinger

Lov om hold af slagtekyllinger, jf. lovbekendtgørelse nr. 54. af 11. januar 2017, finder anvendelse på bedrifter med slagtekyllinger, der holdes til erhvervsmæssigt formål. Loven fastsætter krav til tilstrækkelig

oplysning af huse og om, at slagtekyllinger ikke må holdes ved konstant lys. Loven bemyndiger miljø- og fødevareministeren til at fastsætte nærmere regler om lysprogrammer og lysintensitet. Loven stiller krav til belægningsgrad, herunder, at anvendelse af en belægningsgrad over 33 kg pr. m² skal anmeldes til Fødevarestyrelsen. Loven stiller krav om, at slagtekyllinger i hele produktionsperioden skal have adgang til tilstrækkelig foderplads og vandforsyning. Loven bemyndiger miljø- og fødevareministeren til at fastsætte nærmere regler om foder- og drikkevandsanlæg.

For en nærmere beskrivelse af de gældende regler henvises til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 19.

2.5.1.7. Bestemmelser om rum og arealer m.v. i lov om hold af heste

Lov om hold af heste, jf. lovbekendtgørelse nr. 304 af 30. marts 2017, finder anvendelse på ethvert hestehold, undtagen hestehold i forbindelse med dyreforsøg under Dyreforsøgstilsynet. Miljø- og fødevareministeren kan dog i særlige tilfælde helt eller delvist at undtage visse hestehold fra loven. Loven fastsætter forbud mod opstaldning af heste i spiltov, med visse nærmere specificerede undtagelser. Loven stiller endvidere krav til loftshøjde og mindstekrav til gulvareal ved opstaldning i enkeltboks og ved gruppeopstaldning. Foling under opstaldning skal ske i folingsboks, og der er krav til arealet folingsboksen. Desuden stilles der krav til opstaldningsforholdene vedrørende gulvets udformning, rum og udstyr, som anvendes til opstaldning af heste, samt staldklima og lys. Miljø- og fødevareministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om staldens indretning. Der stilles krav til adgang til fold og arealkrav og indhegning af folde, samt krav, når heste går ude i vinterperioden. Miljø- og fødevareministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere krav til indretning af folde og om udegående heste af bestemte racer i vinterperioden. Sidstnævnte bemyndigelse er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 979 af 16. august 2017 om udegående heste, hvorefter heste af racerne islandsheste, konik-heste, przewalsky-heste, exmoor ponyer og shetlandsponyer på en række betingelser kan gå ude døgnet rundt om vinteren uden adgang til læskur eller bygning.

For en nærmere beskrivelse af de gældende regler henvises til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 19.

2.5.1.8. Bestemmelser om rum og arealer m.v. i lov om hold af malkekvæg

Lov om af hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, jf. lovbekendtgørelse nr. 58. af 11. januar 2017, finder anvendelse på bedrifter med kvæg, der holdes med henblik på mælkeproduktion (malkekvæg), samt bedrifter med kalve og ungvæg, der er afkom af malkekvæg. Malkekvæg, der holdes i forbindelse med dyreforsøg under Dyreforsøgstilsynet, er undtaget fra loven. Loven stiller krav til rengøring og desinfektion af båse, bokse, inventar og redskaber til kreaturer. Loven stiller endvidere krav til staldklima. Loven stiller krav om behandlingsfaciliteter, samt afgrænsningsarealer m.v. Loven stiller endvidere krav til gulvarealer, kobørster, udformning af gulve, underlag og gangarealer, sengebåse og antallet af tværgange, samt krav til sygepladser, opsamlingspladser, kælvningsbokse og bindsler. Loven indeholder en række bemyndigelser til, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om staldklima, belysning i stalde og staldes rumfang, sygebokse og sygepladser, adgang til foder og vand, kælvningsbokse m.v., bokse til ungdyr og ungdyrs adgang til hudpleje.

For en nærmere beskrivelse af de gældende regler henvises til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 19.

2.5.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning.

Det fremgår af lovforslagets § 18, at opholdsrum eller opholdsarealer, hvor dyr holdes, skal indrettes på en sådan måde, at dyrets behov tilgodeses, og at det herunder skal sikres, at dyret har den fornødne bevægelsesfrihed, også under optagelse af foder og drikke og ved hvile. Dyr skal endvidere sikres mod vejr og vind i overensstemmelse med deres behov. Kravet om bevægelsesfrihed finder også anvendelse på bindsel, tøj og lignende indretninger. Det bemærkes, at krav om dyrs adgang til udearealer reguleres i lovforslagets kapitel 3, jf. bemærkningerne i afsnit 2.3.

Bestemmelsen i lovforslagets § 18 viderefører uændret dyreværnslovens § 3, stk. 1 og 2.

Det fremgår af lovforslagets § 19, stk. 1, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om udformning og indretning af opholdsarealer og opholdsrum for dyr, herunder om plads, støj, lys og lysprogrammer, staldklima m.v. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om inventar m.v. i opholdsarealer og opholdsrum. Ministeren kan fastsætte regler om, at opholdsrum og inventar skal godkendes, før det tages i brug.

Fastsættelse af regler i medfør af bemyndigelsen i lovforslagets § 19, stk. 1, skal ske under iagttagelse af lovforslagets § 19, stk. 2, hvoraf det følger, at medmindre fastsættelse af regler beror på en forpligtelse af international karakter, skal landbrugets organisationer, der særligt berøres af reglerne, inddrages, når reglerne vil være af indgribende betydning for landbruget. Inddragelsen af landbrugets organisationer skal, ifølge forslaget § 19, stk. 2, 2. pkt., ske forud for udarbejdelse af forslag til regler, således at landbrugets organisationer allerede på dette tidlige tidspunkt i forløbet har mulighed for at fremføre deres synspunkter, herunder mulige økonomiske konsekvenser.

Lovforslagets § 19, stk. 2, skal desuden ses i lyset af, at dyreværnslovens § 4, stk. 2, om, at regler om dyrs opholdsrum og -arealer og om inventaret heri kun kan fastsættes administrativt, hvis de er af mindre indgribende betydning, foreslås ophævet med lovforslaget.

Dyrevelfærd og -adfærd er genstande for videnskabelig forskning af et ikke ubetydeligt omfang og genererer ny viden, der afstedkommer et behov for løbende at kunne justere reglerne i forhold til de rum og arealer m.v., hvor dyrene holdes. Dette indebærer ofte, at der er behov for en lovændring, fordi en række dyreartsspecifikke regler er fastsat ved lov. Ændringer af den gældende lovgivning er tidkrævende, fordi der skal gennemføres en lovproces, og det tager derfor uforholdsmæssig lang tid at foretage tilpasninger, som kan bringe lovgivningen i overensstemmelse med den nyeste viden på området. Lovforslaget indebærer, at dyreværnslovens § 4, stk. 2, ophæves, således at nye eller ændrede regler mere fleksibelt kan fastsættes i bekendtgørelsesform. Det er Miljø- og Fødevareministeriets vurdering, at ophævelsen af dyreværnslovens § 4, stk. 2, endvidere vil danne grundlag for en enklere og mere overskuelig lovstruktur. Med ophævelse af § 4, stk. 2, kan de dyreartsspecifikke love om henholdsvis malkekvæg og afkom af malkekvæg, svin, heste, slagtekyllinger og slagtekalkuner ophæves, og bestemmelserne kan videreføres i bekendtgørelser. Det er således hensigten med ophævelsen af § 4, stk. 2, at der udstedes én artsspecifik bekendtgørelse for hver dyreart, som samler reglerne, der gælder for dyrearten, ét sted. Dette vil betyde en væsentligt øget brugervenlighed.

Miljø- og Fødevareministeriet finder samtidig, at det er nødvendigt at sikre, at landbrugets organisationer bliver hørt i god tid, når der overvejes ny lovgivning af indgribende betydning for erhvervet. Derfor følger det af lovforslagets § 19, stk. 2, at der – udover den almindelige offentlige høring af forslag til bekendtgørelser – skal ske en særlig inddragelse af landbrugets organisationer forud for udarbejdelsen af forslag til regler. Landbrugets organisationer vil således fortsat blive inddraget i forbindelse med fastsættelse af nye regler af indgribende karakter efter lovforslagets § 19, stk. 1, og forud for udarbejdelsen af forslag til regler. Hermed har erhvervet mulighed for i den indledende fase at vurdere de formodede konsekvenser af påtænkte regler, herunder om de påtænkte regler findes proportionale, og evt. komme med alternative forslag til regulering.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne i afsnit 1.4. og 1.5.1.

Af lovforslagets § 19, stk. 3, fremgår, at der ved fastsættelse af regler efter forslaget § 19, stk. 1, skal fastsættes overgangsordninger, der sikrer, at landbruget får rimelig tid til at omstille sig. Bestemmelsen viderefører dyreværnslovens § 4, stk. 3. Det følger af bestemmelsen, at man skal tilsikre, at landbruget får mulighed for at rette ind efter de nye bestemmelser, således at der tages hensyn til de praktiske og økonomiske konsekvenser, som ny lovgivning har for den enkelte producent og erhvervet som sådan. Der er ikke med forslaget tilsigtet materielle ændringer i forhold til gældende ret.

Den foreslåede § 20, stk. 1, bemyndiger ministeren til at fastsætte regler om udendørs hold af landbrugsdyr og heste, herunder muligheden for skygge og adgang til stald eller læskur. Bemyndigelsen skal i første omgang bruges til at fastsætte regler i bekendtgørelsesform, som svarer til § 13 i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, jf. lovbekendtgørelse nr. 58 af 11. januar 2017 og til § 19, stk. 1-3 i lov om hold af heste, jf. lovbekendtgørelse nr. 304 af 30. marts 2017.

Den foreslåede § 20, stk. 2, er ny og indebærer, at ministeren kan fastsætte regler om, at dyr af bestemte racer og krydsninger heraf kan holdes ude døgnet rundt i vinterperioden og i perioder med vinterlignende vejr uden adgang til læskur eller bygning, såfremt de naturgivne forhold tillader det. Der er tale om en udvidelse af den bemyndigelse, der findes i lov om hold af heste, og som omfatter heste af bestemte racer. Miljø- og Fødevareministeriet har fundet det hensigtsmæssigt at udvide bemyndigelsen til at omfatte bestemte racer af alle dyrearter og også krydsninger af disse racer. Dette skal ses i lyset af, at praktiske erfaringer eller ny videnskabelig viden i fremtiden kan vise et behov for at kræve adgang til læskur eller bygning for andre dyrearter end heste. Det kan i den forbindelse være relevant, at undtage bestemte racer og krydsninger heraf fra kravet om adgang til læskur eller bygning. Dette skyldes, at der indenfor de fleste dyrearter vil være nogle racer, der er så robuste, at det er forsvarligt at lade dem gå ude døgnet rundt om vinteren uden adgang til læskur eller bygning, såfremt de naturgivne forhold tillader det. Krydsninger af to robuste racer vil typisk have bevaret de oprindelige racers robusthed.

Dyreværnslovens § 6, som bemyndiger ministeren til at fastsætte regler om indretning, drift og anvendelse af ægproduktionssystemer, videreføres ikke særskilt, men bemyndigelsen til at fastsætte sådanne regler bliver omfattet af bemyndigelsen i lovforslagets § 19. Der vil som konsekvens af, at dyreværnslovens § 4, stk. 2, foreslås ophævet, ikke være behov for at opretholde lovens § 6.

2.6. Lovforslagets kapitel 6 om uddannelse m.v.

2.6.1. Gældende ret

Dyreværnslovens § 7, stk. 1, bemyndiger miljø og fødevareministeren til at fastsætte regler om uddannelseskrav vedrørende dyrevelfærd til personer, som er ansvarlige for landbrugsmæssigt hold af dyr. Det fremgår af § 7, stk. 2, at ministeren kan fastsætte regler om uddannelseskrav vedrørende dyrevelfærd til andre personer end de i stk. 1 nævnte, som er beskæftiget med landbrugsmæssigt hold af pelsdyr. Det fremgår af § 7, stk. 3, at ministeren kan fastsætte regler om godkendelse af uddannelseskurser, uddannelsens indhold og varighed, krav til undervisere, eksamen og opnåelse af kursusbevis for gennemført uddannelse samt udformning af kursusbeviser. Bemyndigelserne i dyreværnslovens § 7 er udnyttet ved fastsættelse af regler i bekendtgørelse nr. 650 af 31. maj 2018 om uddannelseskrav for den besætningsansvarlige for landbrugsmæssigt hold af svin, malkekvæg og æglæggende høner. Bekendtgørelsens uddannelseskrav finder anvendelse for den besætningsansvarlige for landbrugsmæssigt hold af svin, malkekvæg og æglæggende høner, hvis dyreholdet overskrider nærmere angivne tærskelværdier.

Der er med hjemmel i lov om hold af dyr, jf. lovbekendtgørelse nr. 998 af 2. juli 2018, i forhold til pelsdyr fastsat uddannelseskrav til personer, som er ansvarlige for eller er beskæftiget med landbrugsmæssigt hold af mink. Disse krav forbliver i kraft indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af lovforslagets § 24.

Med hjemmel i lov om hold af slagtekyllinger, jf. lovbekendtgørelse nr. 54 af 11. januar 2017, er det i § 2, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 245 af 16. marts 2010 om uddannelse og kvalifikationer ved hold af slagtekyllinger fastsat, at den eller de fysiske personer, der har det daglige ansvar for en bedrift med slagtekyllinger, skal have gennemført og bestået et kursus om de emner, der er nævnt i bilag IV til Rådets direktiv 2007/43/EF af 28. juni 2007 om minimumsforskrifter for beskyttelse af slagtekyllinger, EF-tidende 2007 nr. L 182, side 19.

Ifølge dyreværnslovens § 18, stk. 2, kan miljø- og fødevareministeren fastsætte regler om indretning og drift af virksomheder, der bedriver erhvervmæssige handel med og opdræt af dyr, jf. dyreværnslovens § 18, stk. 1. Ministeren kan herunder blandt andet stille krav til personalet. Bestemmelsen finder ikke anvendelse på handel med og opdræt af dyr til landbrugsformål. Bestemmelsen er udnyttet til at fastsætte krav om uddannelse af den eller de personer, der har det daglige ansvar for visse typer virksomheder, der er omfattet af kravet om tilladelse jf. dyreværnslovens § 18, stk. 1. Krav om uddannelse er fastsat i bekendtgørelse nr. 1366 af 1. december 2017 om erhvervmæssig handel med dyr (dyrehandlerbekendtgørelsen) og bekendtgørelse nr. 132 af 26. februar 2018 om erhvervmæssig handel med og opdræt af hunde samt hundepensioner, hundehoteller m.v.

Ifølge § 28, stk. 2, i lov om hold af heste, jf. lovbekendtgørelse nr. 304 af 30. marts 2017, kan miljø- og fødevareministeren fastsætte regler om, at beskæring eller anlæggelse af beslag kun må foretages af personer, der har den relevante faglige uddannelse hertil. Miljø- og fødevareministeren kan desuden fastsætte krav til uddannelsen. Bemyndigelsen er på nuværende tidspunkt ikke udnyttet.

Ifølge § 30 i lov om hold af heste kan miljø- og fødevareministeren fastsætte regler om, at den, som er ansvarlig for et professionelt hestehold, skal være over 18 år og besidde en relevant faglig uddannelse hertil. Miljø- og fødevareministeren kan desuden fastsætte krav til uddannelsen. Bemyndigelsen er på nuværende tidspunkt ikke udnyttet.

Ifølge § 11, stk. 2, i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, jf. lovbekendtgørelse nr. 58 af 11. januar 2017, kan miljø- og fødevareministeren fastsætte regler om, hvem der må foretage kloveftersyn, - behandling og – beskæring, og ministeren kan herunder fastsætte krav om uddannelse til personer, der foretager kloveftersyn, - behandling og – beskæring. Miljø- og fødevareministeren kan desuden fastsætte krav til uddannelsen. Bemyndigelsen er på nuværende tidspunkt ikke udnyttet.

Ifølge § 12, stk. 1 i dyreværnsloven, kan miljø- og fødevareministeren fastsætte regler om transport af dyr og om behandling og beskyttelse af dyr i anden særlig retning. Der er tale om bred bemyndigelse til at fastsætte regler om transport af dyr, herunder uddannelseskrav.

Bemyndigelsen er udnyttet til at fastsætte krav om uddannelse i transport af dyr for personale i transportvirksomheder og på samlesteder samt for førere og ledsagere på vejkkøretøjer, som transporterer dyr. Kravene er fastsat i bekendtgørelse nr. 1471 af 8. december 2015 om uddannelse i transport af dyr. Af bekendtgørelsens § 1 fremgår, at den ansvarlige for transportvirksomheder og samlesteder kun må betroe håndteringen af dyr til personale, som er blevet undervist i bestemmelserne i bilag I og II til Rådets forordning (EF) nr. 1/2005 af 22. december 2004 om beskyttelse af dyr under transport og dermed forbundne aktiviteter (transportforordningen). Dette krav suppleres for så vidt angår førere og ledsagere på vejkkøretøjer, som transporterer dyr, af et krav om, at de skal være i besiddelse af et kompetencebevis, jf. bekendtgørelsens stk. 2.

Undervisningen i transportforordningens bilag I og II benævnes del 1, mens kompetencebevisuddannelsen benævnes del 2. Begge uddannelser er etableret efter reglerne i lov om arbejdsmarkedsuddannelse, jf. bekendtgørelsens § 4.

Desuden fastsætter bekendtgørelse om uddannelse i transport af dyr regler om suspension og inddragelse af kompetencebevis. Det fremgår således af bekendtgørelsens § 6 at en fører eller ledsager, der gør sig skyldig i en overtrædelse af transportforordningen eller nationale regler om transport af dyr, under nærmere angivne omstændigheder, kan få suspenderet eller inddraget sit kompetencebevis.

2.6.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Miljø- og fødevareministeriet finder det hensigtsmæssigt, at uddannelseskrav samles i et fælles kapitel om uddannelse mv. i relation til håndtering af, transport af og ansvar for dyr, både for så vidt angår personer, som er ansvarlige for landbrugsmæssigt hold af dyrpersoner, som er ansvarlige for erhvervsmæssigt opdræt af andre dyr end disse, f.eks. hunde, samt personer, der er ansat i transportvirksomheder og på samlesteder og førere og ledsagere på vejkkøretøjer, som transporterer dyr.

På denne baggrund foreslås bemyndigelserne til, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler vedrørende uddannelse, jf. § 7, § 12, stk. 1, og § 18 i dyreværnsloven, §§ 28 og 30 i lov om hold af heste samt malkekvægslovens § 11 samlet i ét kapitel.

Med lovforslagets § 21 foreslås dyreværnslovens § 7, stk. 1 og 3, om uddannelse i forbindelse med landbrugsmæssigt hold af dyr videreført. Dyreværnslovens § 7, stk. 2, videreføres ikke, idet det i politisk forlig om Veterinærforlig III 2018 - 2021 af 13. december 2017 er aftalt, at uddannelseskravet vedrørende

dyrevelfærd til andre personer end den virksomhedsansvarlige, som er beskæftiget med landbrugsmæssigt hold af pelsdyr, ikke længere skal være gældende.

Lovforslagets § 22 indebærer, at ministeren bemyndiges til at fastsætte regler om, at den, som er ansvarlig for et professionelt hestehold, skal være over 18 år og besidde en relevant faglig uddannelse. Ministeren kan fastsætte regler om, hvilke uddannelser, der opfylder kravet i stk.1. Bestemmelsen viderefører § 30 i lov om hold af heste.

Med lovforslagets § 23, stk. 1, bemyndiges miljø- og fødevareministeren til at fastsætte regler om uddannelseskrav til personer, som foretager mærkning, beskæring eller anlæggelse af beslag på dyr af heste- eller æselarten eller krydsninger heraf. Bestemmelsen viderefører § 28, stk. 2, 1. pkt., i lov om hold af heste, for så vidt angår beskæring og anlæggelse af beslag, idet det dog præciseres, at bestemmelsen finder anvendelse på dyr af heste- eller æselarten eller krydsninger heraf, jf. anvendelsesområdet for lov om hold af heste. For så vidt angår mærkning viderefører bestemmelsen § 29, 1. pkt., i lov om hold af heste.

Med lovforslagets § 23, stk. 2, bemyndiges miljø- og fødevareministeren til at fastsætte regler om uddannelse til personer, der foretager kloveftersyn, -behandling og -beskæring. Bestemmelsen viderefører bemyndigelsen i § 11, stk. 2, 1. pkt. i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, efter hvilken miljø- og fødevareministeren kan fastsætte krav om uddannelse til personer, der foretager kloveftersyn, -behandling og -beskæring.

Den foreslåede § 23, stk. 3, bemyndiger ministeren til at fastsætte regler om, hvilke uddannelser, eller dele heraf, der kan opfylde kravene nævnt i stk. 1 og 2 og viderefører § 28, stk. 2, 2. pkt., og § 29, 2. pkt., i lov om hold af heste samt § 11, stk. 2, 2. pkt., i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om godkendelse af uddannelseskurser og om uddannelsers indhold og varighed.

Lovforslagets § 24 erstatter den del af bemyndigelsen i dyreværnslovens § 18, stk. 2, der vedrører uddannelseskrav. Miljø- og fødevareministeriet finder det hensigtsmæssigt, at bemyndigelsen til at fastsætte krav til uddannelse af både den virksomhedsansvarlige, som har det daglige ansvar for virksomhedens dyrehold, og af ansatte i virksomheder m.v., der kun må drives med tilladelse i henhold til dyreværnslovens § 18, stk. 1, fremgår eksplicit for de enkelte virksomhedstyper. Den foreslåede § 24 indebærer således ikke nogen materielle ændringer i forhold til indholdet af bemyndigelsen i dyreværnslovens § 18, stk. 2, men specificerer anvendelsesområdet.

Med lovforslagets § 25 bemyndiges miljø- og fødevareministeren til at fastsætte regler om uddannelse til personer, som er ansat i transportvirksomheder og på samlesteder og for førere og ledsagere på vej køretøjer, der transporterer dyr. Bestemmelsen viderefører bemyndigelsen i dyreværnslovens § 12, stk. 1, hvorefter der kan fastsættes regler om transport af dyr generelt, for så vidt angår den del af bemyndigelsen, der vedrører fastsættelse af regler om uddannelseskrav.

2.7. Lovforslagets kapitel 7 om aflivning, herunder slagtning

2.7.1. Gældende ret

2.7.1.1. Aflivning, herunder slagtning af dyr

Det fremgår af dyreværnslovens § 13, stk. 1, at den, der vil aflive et dyr, skal sikre sig, at dyret aflives så hurtigt og så smertefrit som muligt. Det fremgår endvidere, at aflivning ved drukning ikke må finde sted.

Forbuddet mod aflivning ved drukning gælder alle dyr uanset art og størrelse. Bestemmelsen gælder også aflivning af skadedyr som led i skadedyrsbekæmpelse.

Dyreværnslovens § 13, stk. 2, bemyndiger miljø- og fødevareministeren til at fastsætte nærmere regler om aflivning af dyr, herunder regler om slagtning og om forbud mod visse aflivningsformer samt regler om, at aflivning af visse større dyr kun må foretages af en dyrlæge eller anden autoriseret person.

Bestemmelsen giver ministeren mulighed for at fastsætte regler om forbud mod aflivningsformer, hvor dyret beviseligt påføres en lidelse, der går videre end det, der kan være uundgåeligt ved aflivning. Bemyndigelsen er udmøntet i bekendtgørelse nr. 135 af 14. februar 2014 om slagtning og aflivning af dyr.

2.7.1.2. Aflivning, herunder slagtning af drægtige produktionsdyr og heste

Det fremgår af § 1, stk. 1, i lov om forbud mod slagtning og aflivning af drægtige produktionsdyr og heste i den sidste tiendedel af drægtighedsperioden, jf. lovbekendtgørelse nr. 258 af 8. marts 2013, at slagtning og aflivning af drægtige produktionsdyr og heste i den sidste tiendedel af drægtighedsperioden som udgangspunkt er forbudt. Der således fastsat en række undtagelser fra forbuddet i loven, herunder betingelser, f.eks. at der kan ske slagtning af drægtige produktionsdyr og heste i den sidste tiendedel af drægtighedsperioden, hvis der er tale om nødslagtning, hvor dyret aflives på bedriften, eller hvis dyret er blevet transporteret til et slagteri med henblik på slagtning. Det er i så fald en betingelse, at slagtningen udføres af en dyrlæge eller af en person under dennes tilsyn.

Forbuddet omfatter produktionsdyr, hvorved forstås kvæg, svin, får, geder og andre produktionsdyr, som f.eks. farmede hjorte, kaniner, og pelsdyr.

Loven omfatter – ud over produktionsdyr – specifikt heste, idet de fleste heste i dag ikke holdes til landbrugsmæssigt formål.

Loven har et dyreetisk sigte, idet der ikke er nogen viden, der tilsiger, at højdrægtige dyr udsættes for dyreværnsmæssigt betænkelige forhold i form af smerte, lidelse, angst m.v., når de slagtes eller aflives efter gældende regler.

I § 2, stk. 3, i lov om forbud mod slagtning og aflivning af drægtige produktionsdyr og heste i den sidste tiendedel af drægtighedsperioden er der en bemyndigelse til, at ministeren kan fastsætte nærmere regler om håndtering af fostre i forbindelse med slagtning af drægtige produktionsdyr og heste i den sidste tiendedel af drægtighedsperioden, når dyrene nødslagtes eller slagtes efter de er indbragt til slagteri med henblik på slagtning. Bestemmelsen blev indsat med henblik på udstedelse af administrative forskrifter der sikrer, at fosteret efter nødslagtning eller slagtning bliver i livmoderen tilstrækkelig længe til, at det med sikkerhed er dødt.

For en nærmere beskrivelse af de gældende regler i lov om forbud mod slagtning og aflivning af drægtige produktionsdyr og heste i den sidste tiendedel af drægtighedsperioden henvises til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 27.

2.7.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.7.1.1. Aflivning, herunder slagtning, af dyr

Det er Miljø- og Fødevareministeriets opfattelse, at det er hensigtsmæssigt at videreføre gældende bestemmelser om aflivning, herunder slagtning af dyr. Der foreslås dog, enkelte ændringer.

Miljø- og Fødevareministeriet foreslår et særskilt kapitel om aflivning, da det er fundet mere overskueligt, at bestemmelser om aflivning, herunder slagtning af dyr, fastsættes i et særskilt kapitel.

I stedet for dyreværnslovens § 13, stk. 1, 2. pkt., om forbud mod aflivning af dyr ved drukning foreslås det, at bemyndigelsen i lovforslagets § 26, stk. 2, bliver anvendt til i bekendtgørelsesform at indføre forbud mod aflivning af visse dyrearter ved drukning.

Som bestemmelsen er i dag, gælder den alle dyr uanset art, men det er ikke fundet hensigtsmæssigt at lade et kommende forbud gælde alle dyrearter, da der for en række laverestående dyrearters vedkommende, f.eks. insekter og snegle ikke synes at være videnskabelig dokumentation for, at disse føler smerte og lidelse ved drukning. Det er derfor tanken, at et kommende forbud i første omgang skal gælde hvirveldyr, undtagen fisk. Såfremt der senere kommer videnskabelig dokumentation for andre dyrearters mulige evne til at føle smerte og lidelse ved drukning, kan der i takt hermed fastsættes regler for disse i bekendtgørelsesform.

Det er endvidere fundet hensigtsmæssigt at ændre formuleringen ”dyrlæge eller anden autoriseret person” til ”dyrlæge eller anden særlig uddannet person”. Ifølge bekendtgørelse nr. 135 af 14. februar 2014 om slagtning og aflivning af dyr, hvorefter dyr af hesteslægten, kvæg, strudsefugle samt hunde og katte (dog undtaget hundehvalpe og kattekillinger) kun må aflives eller slagtes af dyrlæger, slagtere, personer med jagttegn eller andre personer, der har modtaget uddannelse i slagtning eller aflivning. Af de nævnte personer er det kun dyrlæger, der er autoriserede, de øvrige har modtaget uddannelse.

Lovforslagets § 26 regulerer også aflivning af skadedyr som led i skadedyrsbekæmpelse. Det er ikke muligt entydigt at definere skadedyr, da betegnelsen anvendes om en betydelig og varierende mængde dyrearter, og da betegnelsen i høj grad er tidsbestemt og varierer efter samfundsudviklingen i lyset af, hvilke dyr der aktuelt kan frembyde risiko for især menneskers og dyrs sundhed m.v.

Aflivning af skadedyr bør ske ud fra grundnormen i forslaget § 26, stk. 1, hvorefter dyret skal aflives så hurtigt og så smertefrit som muligt. Hensynet til effektivitet i skadedyrsbekæmpelsen vil imidlertid i praksis ofte veje tungere end hensynet til skadedyret.

Når der henses til skadedyrsbegrebets diffuse og dynamiske omfang, er det Miljø- og Fødevareministeriets opfattelse, at der kan opstå behov for at kunne fastsætte nærmere regler for aflivning af skadedyr. Dette giver det foreslåede § 26, stk. 2, mulighed for, idet der således ville kunne fastsættes regler, hvis der f.eks. opstår behov for hurtigt at kunne fastsætte regler for at imødegå et pludseligt opstået problem eller for at forbyde en dyrevelfærdsmæssigt betænkelig metode, når en ny og bedre metode er udviklet og praktisk anvendelig.

2.7.2.1. Slagtning og aflivning af højdrægtige produktionsdyr og heste

Den foreslåede § 27, stk. 1, bemyndiger miljø- og fødevareministeren til at fastsætte regler om forbud mod slagtning af drægtige landbrugsdyr og heste. Bemyndigelsesbestemmelsen erstatter forbuddet mod slagtning og aflivning af drægtige produktionsdyr og heste i den sidste tiendedel af drægtighedsperioden i lov om forbud mod slagtning og aflivning af drægtige produktionsdyr og heste i den sidste tiendedel af drægtighedsperioden, jf. lovbekendtgørelse nr. 258 af 8. marts 2013, og de i loven fastsatte undtagelser fra forbuddet. Miljø- og Fødevareministeriet finder det hensigtsmæssigt med en bemyndigelsesbestemmelse, da fastsættelse af reglerne i en bekendtgørelse fremfor en lov giver større fleksibilitet, hvis ny viden betinger, at der er behov for at ændre bestemmelserne. Det er endvidere fundet hensigtsmæssigt, at ændre ”produktionsdyr og heste” til ”landbrugsdyr og heste”, som er en mere tidssvarende betegnelse for de dyregrupper, som er omfattet af forbuddet i lov om forbud mod slagtning og aflivning af drægtige produktionsdyr og heste i den sidste tiendedel af drægtighedsperioden. Endvidere kan ministeren med det foreslåede stk. 1 fastsætte regler om, i hvilken periode af drægtigheden forbuddet skal gælde, samt om, hvordan og af hvem slagtning eller aflivning skal foretages. Bestemmelsen i lovforslagets § 27, stk. 2, hvormed ministeren kan fastsætte nærmere regler om håndtering af fostre i forbindelse med slagtning af drægtige landbrugsdyr og heste i den sidste tiendedel af drægtighedsperioden, er en videreførelse af § 2, stk. 3, i lov om forbud mod slagtning og aflivning af drægtige produktionsdyr og heste i den sidste tiendedel af drægtighedsperioden. Bemyndigelsen er på nuværende tidspunkt ikke udnyttet, men foreslås videreført i dyreværnsloven, så der på sigt, hvis der viser sig behov herfor, vil kunne fastsættes en minimumsperiode fra slagtning af moderdyret til udtagning af dyrefosteret, med henblik på at sikre, at dyrefosteret er dødt ved udtagning. Hvis dyrefosteret ikke er dødt, når det tages ud af moderdyret, kan det ikke afvises, at der opstår dyreværnsmæssige problemer, idet dyrefosteret muligvis kan opleve smerte.

Med den foreslåede § 27, stk. 1, vil der også kunne udstedes forbud mod slagtning og aflivning af drægtige landbrugsdyr og heste i andre perioder end den sidste tiendedel af drægtigheden, og der vil kunne fastsættes bestemmelser om, at andre end dyrlæger eller personer under dennes tilsyn kan foretage nødslagtning eller slagtning efter indtransport til slagteri. Dette skal ses i lyset af, at ny viden på området kan betinge fornyede overvejelser vedrørende disse forhold. Det er ministeriets vurdering, at der ikke på nuværende tidspunkt er behov for at fastsætte regler i andet end i den sidste tiendedel af drægtigheden. Der foregår imidlertid fortsat forskning af dyrefostres mulige smerteopfattelse. Det kan derfor ikke udelukkes, at der i fremtiden vil være behov for yderligere regulering.

Det er Miljø- og Fødevareministeriets opfattelse, at de overvejelser, som gjorde sig gældende i forbindelse med udstedelse af lov om forbud mod slagtning og aflivning af drægtige produktionsdyr og heste i den sidste tiendedel af drægtighedsperioden fortsat er relevante. Bemyndigelsen i den foreslåede § 27 påtænkes således i første omgang anvendt til at udstede en samlet bekendtgørelse om slagtning og aflivning hvori vil indgå det samme materielle indhold der på nuværende tidspunkt er fastsat i lov om forbud mod slagtning og aflivning af drægtige produktionsdyr og heste i den sidste tiendedel af drægtighedsperioden.

2.8. Lovforslagets kapitel 8 om operative og lignende indgreb

2.8.1. Gældende ret

Det fremgår af dyreværnslovens § 14, stk. 1, at operative indgreb, der kan påføre dyret lidelse bortset fra uvæsentlig smerte af forbigående beskaffenhed, kun må foretages af en dyrlæge, medmindre indgrebet er uopsætteligt. Lidelse og smerte skal begrænses i videst muligt omfang.

Udgangspunktet er således, at operative indgreb kun må udføres af en dyrlæge. Mindre indgreb, der kun medfører uvæsentlig smerte som f.eks. injektioner i muskulatur, samt uopsættelige indgreb, som f.eks. isætning af vomspyd ved livstruende trommesyge hos kreaturer, kan dog foretages af andre personer. Bestemmelsen i dyreværnslovens § 14, stk. 1, 2. pkt., forudsætter, at dyrlægen i den konkrete situation vurderer, om dyret skal bedøves for at begrænse smerte og lidelse.

Af dyreværnslovens § 14, stk. 2, fremgår, at operative og lignende indgreb, som har til formål at ændre et dyrs udseende, ikke må foretages.

Bestemmelsen indebærer, at ethvert indgreb, der er begrundet i kosmetiske hensyn, herunder f.eks. halekupering og ørekupering, er forbudt. Indgreb, der er veterinært begrundet eller har til formål at forhindre senere smertevoldende skader, er tilladt. Dette gælder f.eks. kupering af halerne på visse jagthunderacer, som ellers risikerer at pådrage sig haleskader, når de senere i livet anvendes til jagt.

Dyreværnslovens § 14, stk. 3, bemyndiger miljø- og fødevareministeren til at fastsætte nærmere regler om operative og lignende indgreb, herunder regler om kastration, afhorning, mærkning, fjernelse af kløer og andre legemsdele og beskæring af næb samt klove og hove. Endvidere bemyndiges ministeren til at fastsætte nærmere regler om halekupering af visse hunderacer, der anvendes til jagt.

Dyreværnslovens § 14, stk. 4, bemyndiger miljø- og fødevareministeren til at fastsætte regler om, at visse typer indgreb kun må foretages af en dyrlæge eller andet særligt uddannet personale.

Bemyndigelsen i dyreværnslovens § 14, stk. 3 og 4, er udnyttet til fastsættelse af en række administrative regler, herunder om hvilke indgreb, der kun må foretages af dyrlæger og hvilke indgreb, der kan foretages af andre end dyrlæger og uden bedøvelse. Dette er sket ved bekendtgørelse nr. 627 af 29. august 1991 om halekupering af visse hunderacer, bekendtgørelse nr. 1324 af 29. november 2017 om halekupering og kastration af dyr, bekendtgørelse nr. 828 af 7. november 1997 om afhorning af dyr, bekendtgørelse nr. 804 af 22. juni 2017 om identifikation af dyr af hestefamilien, bekendtgørelse nr. 881 af 28. juni 2016 om beskyttelse af æglæggende høner (næbtrimning), bekendtgørelse nr. 1591 af 11. december 2015 om hold af slagtekyllinger og rugeægsproduktion (næbtrimning og amputation af tæer, sporer og kam) og bekendtgørelse nr. 658 af 11. juni 2011 om hold af slagtekalkuner (næbtrimning).

Dyreværnslovens § 14, stk. 5, bemyndiger miljø- og fødevareministeren til at forbyde visse typer operative og lignende indgreb.

Bemyndigelsen er udmøntet i bekendtgørelse nr. 1169 af 8. oktober 2010 om forbud mod hel eller delvis fjernelse af hundes stemmebånd og bekendtgørelse nr. 125 af 2. februar 2010 om forbud mod brændemærkning af heste.

Det fremgår af § 4, nr. 3, i lov om værn for dyr, jf. lovbekendtgørelse nr. 335 af 8. juli 1983, at der er forbudt at bruge andre levende hvirveldyr end fisk som agn. Det fremgår af § 10, at fjernelse af mælketænder hos heste er forbudt, medmindre den blivende tand er i frembrud og kan ses. I andre tilfælde, hvor fjernelse af tænder er nødvendig, må denne kun foretages af en dyrlæge. Bestemmelserne i § 4, nr. 3, og § 10 er holdt i kraft i dyreværnsloven, jf. § 32, stk. 2, indtil de afløses af regler fastsat i medfør af loven. Der er ikke udstedt regler, som afløser bestemmelserne i § 4, nr. 3, eller § 10, som derfor stadig er i kraft.

2.8.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Miljø- og Fødevareministeriets opfattelse, at det er hensigtsmæssigt at videreføre gældende bestemmelser om operative og lignende indgreb, idet de findes dækkende til at varetage hensynet til dyrs velfærd i relation til operative og lignende indgreb.

Der foreslås dog enkelte ændringer. Ud over de operative og lignende indgreb, der fremgår af dyreværnslovens § 14, stk. 3, foreslås "isætning af ring m.m. i næsen eller trynen" og "fjernelse af tænder" medtaget i lovforslagets § 28, stk. 3. Som følge heraf foreslås bestemmelsen i dyreværnslovens § 16 om forbud mod at sætte ringe og andet i trynen på svin, bortset fra en glat ring for at forhindre grisen i at rode i jorden, ophævet, og i stedet kan regler om, herunder forbud mod, isætning af ring m.m. i næsen eller trynen, fremover fastsættes i bekendtgørelsesform. Det samme gælder bestemmelsen i § 10 i Lov om værn for dyr fra 1950, jf. lovbekendtgørelse nr. 335 af 8. juli 1983, der indeholder et forbud mod fjernelse af tænder hos heste m.m. For begge bestemmelser vedkommende findes det mest hensigtsmæssigt, at de videreføres i bekendtgørelsesform. Desuden vil denne udvidelse af bemyndigelsen i § 28, stk. 3, sammen med bemyndigelserne i stk. 4 og 5, kunne anvendes, såfremt det i fremtiden findes nødvendigt at fastsætte regler om, eller forbud mod ringning eller fjernelse af tænder hos andre dyrearter end henholdsvis svin og heste, samt eventuelle regler om, at disse typer af indgreb kun må foretages af en dyrlæge.

Dyreværnslovens § 14, stk. 3, indeholder en bemyndigelse til at fastsætte regler om beskæring af hove og klove. Bemyndigelsen hertil videreføres ikke i lovforslagets § 28 og forslagets kapitel 8 om operative og lignende indgreb, men foreslås i stedet videreført i lovforslagets § 17 og forslagets kapitel 4 om hov- og klovpleje. Der kan herom henvises til bemærkningerne i afsnit 2.4.2.

Med den forslåede bemyndigelse i § 28, stk. 5, kan ministeren fastsætte regler om forbud mod visse typer af operative og lignende indgreb. Foruden eventuelle forbud mod de indgreb, som er nævnt i forslagets § 28, stk. 3, vil bemyndigelsen kunne anvendes til at fastsætte regler, som kan afløse bestemmelserne i § 4, nr. 3, i lov om værn for dyr, jf. lovbekendtgørelse nr. 335 af 8. juli 1983, som forbyder brugen af andre levende hvirveldyr end fisk som agn. Bemyndigelsen kan endvidere anvendes til at fastsætte forbud mod randklipping af ørerne på f.eks. kalve og svin, hvor dyrene får et nummer ved hjælp af klipping af hak forskellige steder i ørets kant. Der findes i dag andre metoder, til at mærke dyr, som ikke indebærer den samme ulempe for dyret som randklipping, og det kan ikke afvises, at det vil findes hensigtsmæssigt at fastsætte et forbud mod denne mærkningsmetode.

2.9. Lovforslagets kapitel 9 om fremvisning, cirkus, zoologiske haver m.v.

2.9.1. Gældende ret

Regler vedrørende fremvisning af dyr fremgår af dyreværnslovens § 17, stk. 1-4.

Det fremgår af dyreværnslovens § 17, stk. 1, at dyr ikke må dresseres eller bruges til fremvisning, cirkusforestillinger, filmoptagelser eller lignende, hvis dyret herved påføres væsentlig ulempe.

Af dyreværnslovens § 17, stk. 2, fremgår det, at dyr ikke må fremvises i omrejsende menagerier. Ved begrebet "menagerier" forstås som en samling af levende – især eksotiske – dyr, der transporteres rundt i bur og vises frem, men hvor dyrene ikke samtidig optræder for publikum.

Det følger af dyreværnslovens § 17, stk. 3, at zoologiske haver, dyreparker og lignende ikke må oprettes uden tilladelse fra Fødevarestyrelsen. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om indretning og

drift af sådanne virksomheder og om tilsyn. I medfør af dyreværnslovens § 17, stk. 3, er der fastsat regler om indretning, drift og tilsyn af zoologiske anlæg i bekendtgørelse nr. 1397 af 2. december 2015 om zoologiske haver m.v. Udover dyrevelfærdsmæssige hensyn, indeholder bekendtgørelsen også bestemmelser, der vedrører dyresundhed, formidling og deltagelse i avlsprogrammer. Disse bestemmelser er blandt andet fastsat med hjemmel i lov om hold af dyr, jf. lovbekendtgørelse nr. 998 af 2. juli 2018.

Det følger af dyreværnslovens § 17, stk. 4, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om hold og fremvisning af dyr i cirkus, forlystelsesparker og lignende virksomheder, herunder om forbud mod hold og fremvisning af visse vilde dyrearter. I medfør af dyreværnslovs § 17, stk. 4, er der fastsat regler i bekendtgørelse nr. 1494 af 10. december 2015 om hold og fremvisning af dyr i cirkus mv.

Det fremgår af dyreværnslovens § 11, stk. 2, at hale- eller ørekuperede hunde ikke må udstilles eller på anden måde fremvises med henblik på bedømmelse af hundens ydre, dens brugsegenskaber eller færdigheder. Forbuddet gælder dog ikke for hunde, der er halekuperet i overensstemmelse med de regler, der er fastsat i medfør af dyreværnslovens § 14, stk. 3, 2. pkt., jf. bekendtgørelse nr. 627 af 29. august 1991 om halekupering af hunderacer. Det fremgår af dyreværnslovens § 11, stk. 3, at miljø- og fødevareministeren i ganske særlige tilfælde kan meddele undtagelse fra bestemmelsen i § 11, stk. 2.

2.9.2 Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Miljø- og Fødevareministeriets vurdering, at de gældende regler, som beskrevet ovenfor, bør videreføres med henblik på beskyttelse af dyr, der fremvises i cirkus, zoologiske haver m.v. Det er dog ministeriets opfattelse, at der for så vidt angår visse vilde dyrearter i cirkus af dyrevelfærdsmæssige årsager bør foretages visse skærpselser, jf. nedenfor.

Den foreslåede § 29, stk. 1-4, viderefører dyreværnslovens § 17, stk. 1-4. Dog foreslås enkelte ændringer og præciseringer af stk. 3 og 4. Det fremgår således af den foreslåede § 29, stk. 3, 3. pkt., at ministeren kan fastsætte vilkår med henblik på at sikre overholdelse af bestemmelserne i den foreslåede § 29, stk. 3, 2. pkt. Bestemmelsen indebærer, at der kan fastsættes individuelle vilkår, som relaterer sig til forhold, som ikke fremgår af regler udstedt i medfør af lovforslagets § 29, stk. 3, 2. pkt., og at tilsidesættelse af de fastsatte vilkår i tilladelsen kan straffes, jf. lovforslagets § 59, stk. 4, nr. 5. Endvidere tilføjes i stk. 4, at ministeren kan fastsætte regler om anmeldelse til Fødevarestyrelsen af turné med dyr, herunder arten og antallet af dyr samt turnéplanen.

Den 23. marts 2018 har Enhedslisten, Alternativet og Socialistisk Folkeparti fremsat forslag til folketingsbeslutning om forbud mod vilde dyr i cirkus, B 126 (Folketingstidende A 2017-18). Det fremgår af forslaget, at forslagsstillerne ønsker, at der inden udgangen af 2018 skal indføres et forbud mod brug af vilde dyr i cirkus. Regeringen støttede ved 1. behandlingen intentionerne bag forslaget og var enig i, at der burde indføres et forbud mod hold og fremvisning i cirkus af elefanter, søløver og zebraer, som er de tre vilde pattedyrearter, der tillades holdt og fremvist i cirkus i Danmark. Regeringen kunne dog ikke tilslutte sig forslaget i sin helhed, blandt andet fordi det ikke er klart, hvad der skal ske med de vilde dyr, der allerede befinder sig i cirkus, der er bosiddende i Danmark.

Det fremgår af beretningen over beslutningsforslag B 126 (Folketingstidende B 2017-18), at et flertal i Miljø- og Fødevareudvalget (S, DF, V, LA, RV og KF) deler intentionerne i B 126 om forbud mod vilde dyr i cirkus, men ikke finder, at et forbud inden udgangen af 2018 vil give mulighed for at finde den bedste

løsning i forhold til at sikre dyrevelfærden for de dyr, der holdes i cirkus i dag. Flertallet mener derfor, at der skal indføres en overgangsordning for de vilde dyr, der befinder sig i cirkus, så det bliver muligt at klarlægge de dyrevelfærdsmæssige hensyn for disse dyr. Samtidig skal juridiske spørgsmål vedrørende bl.a. ekspropriation afklares. Flertallet finder, at overgangsperioden skal være så kort som muligt.

Efter det for Miljø- og Fødevareministeriet oplyste, er der to af de cirkus, der er hjemmehørende i Danmark, som holder og fremviser vilde dyr. Det ene cirkus har en afrikansk elefant, det andet cirkus har tre afrikanske elefanter, tre søløver og fem zebraer. Et forbud mod at holde og fremvise elefanter, søløver og zebraer i cirkus i Danmark giver anledning til overvejelser om, hvad der skal ske med disse dyr, fordi dyrene har været holdt i cirkus i en årrække, hvor de er blevet tilvænnet til mennesker, og aldrig har prøvet at klare sig selv i naturen. For elefanterne gælder det samtidig, at de vil kunne opnå en alder, der indebærer, at de måske lever 20-30 år endnu.

Forud for ændring af bekendtgørelse om hold og fremvisning af vilde dyr i cirkus mv. er der således, som anført i beretningen fra Miljø- og Fødevareudvalget, behov for at klarlægge de dyrevelfærdsmæssige hensyn til de vilde dyr, der allerede holdes og fremvises i cirkus, der har opholdssted i Danmark, og hvordan disse hensyn bedst muligt sikres. I den forbindelse vil de relevante fagpersoner, herunder Det Dyreetiske Råd, blive inddraget.

Med den foreslåede § 29, stk. 4, kan miljø- og fødevareministeren fastsætte regler om hold og fremvisning af dyr i cirkus, forlystelsesparker og lignende virksomheder, herunder om forbud mod hold og fremvisning af visse dyrearter. Den foreslåede § 29, stk. 4, indebærer, at ministeren som tilsigtet kan fastsætte regler om forbud mod hold og fremvisning af elefanter, søløver og zebraer i cirkus i Danmark.

Det tilsigtede nye forbud mod hold og fremvisning af visse vilde dyrearter i cirkus mv. giver som nævnt ovenfor anledning til overvejelser i forhold til grundlovens § 73.

Det følger af grundlovens § 73, at ejendomsretten er ukrænkelig. Ingen kan tilpligtes at afstå sin ejendom, uden hvor almenvellet kræver det, og det kan kun ske ifølge lov og mod fuld erstatning.

Der er tale om ekspropriation i grundlovens forstand, hvis der gøres indgreb i en rettighed, som er beskyttet af grundlovens § 73 (et indgreb i "ejendom"), og indgrebet må karakteriseres som ekspropriativt.

Det må antages, at udøvelse af cirkusvirksomhed med hold og fremvisning af vilde dyr udgør en rettighed, som er beskyttet af grundlovens § 73, og et forbud mod hold og fremvisning af visse vilde dyrearter i cirkus m.v. vil derfor kunne indebære et indgreb i en rettighed, der er omfattet af grundlovens ejendomsbegreb.

Hvorvidt dette indgreb må anses for ekspropriativt, beror herefter på et samlet skøn over indgrebets beskaffenhed. Som momenter, der må tillægges betydning ved udøvelsen af dette skøn, kan navnlig peges på indgrebets formål og begrundelse, i hvilken grad indgrebet er generelt eller konkret (herunder om det rammer mange eller få rettighedshavere), indgrebets intensitet, om indgrebet angår en fremtidig eller aktuel rettighed, og om indgrebet går ud på at overføre rettigheden fra den hidtidige ejer til en ny eller på en tilintetgørelse af denne råden.

Et forbud mod hold og fremvisning af visse dyr vil efter omstændighederne kunne ramme allerede etablerede virksomheder så økonomisk intensivt, at indgrebet må anses for ekspropriativt, hvis der ikke fastsættes overgangsregler i forbindelse med forbuddet.

Det forudsættes imidlertid, at der i forbindelse med indførelse af et forbud mod hold og fremvisning af visse dyrearter vil blive fastsat passende overgangsregler for de virksomheder, der i dag driver virksomhed med hold og fremvisning af disse dyr i henhold til de gældende regler herom, så det sikres, at forbuddet ikke kommer til at udgøre et ekspropriativt indgreb.

Dyreværnslovens § 11, stk. 2 og 3, videreføres med den foreslåede § 30, som bemyndiger miljø- og fødevareministeren til at fastsætte regler om udstilling af hunde, der er blevet underkastet visse operative indgreb.

Det er således hensigten, at forbuddet i dyreværnslovens § 11, stk. 2, mod udstilling og anden fremvisning af øre- og halekuperede hunde med henblik på præmiering af dyrs ydre, deres brugsegenskaber eller færdigheder, samt muligheden for at meddele undtagelse fra dette forbud, jf. § 11, stk. 3, videreføres i bekendtgørelsesform, udstedt med hjemmel i den foreslåede § 30. Den foreslåede bestemmelse skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 28, stk. 2, hvorefter det er forbudt at foretage operative og lignende indgreb, som har til formål at ændre et dyrs udseende, som f.eks. øre- og halekupering.

2.10. Lovforslagets kapitel 10 om opdræt, pensioner, internater og handel m.v.

2.10.1. Gældende ret

Dyreværnslovens § 18, stk. 1, fastsætter, at erhvervsmæssig handel med og opdræt af dyr kun må drives med tilladelse fra Fødevarestyrelsen. Det samme gælder for drift af dyrepensioner og dyreinternater samt formidling af dyr. I medfør af bestemmelsen skal en tilladelse angive, hvilke dyr den omfatter. Endvidere kan tilladelsen tilbagekaldes, når særlige forhold taler derfor.

Bestemmelsen i § 18, stk. 2, bemyndiger miljø- og fødevareministeren til at fastsætte regler om indretning og drift af virksomheden, herunder om krav, der kan stilles til personalet, og om tilsyn. Med hjemmel i bestemmelsen er bekendtgørelse nr. 1366 af 1. december 2017 om erhvervsmæssig handel med dyr og bekendtgørelse nr. 132 af 26. februar 2018 om erhvervsmæssig handel med og opdræt af hunde samt hundepensioner og hundeeinternater udstedt.

Dyreværnslovens § 18, stk. 3, er en bemyndigelse til miljø- og fødevareministeren til at fastsætte regler om, at der i forbindelse med erhvervsmæssigt salg af dyr til private skal udleveres skriftlig information til køberen om forsvarlig pasning og pleje af dyret. Baggrunden for bestemmelsen er, at en privat køber af et familie- eller hobbydyr også kan have behov for uddybende, skriftlig information (pasningsvejledninger), som vedkommende kan sætte sig mere grundigt ind i hjemme. Bestemmelsen er udmøntet i de to ovennævnte bekendtgørelser, som begge indeholder krav om udlevering af en skriftlig pasningsvejledning senest på tidspunktet for aftalens indgåelse.

Bestemmelserne i § 18, stk. 1 og 2, omfatter ikke dyr som holdes til landbrugsmæssigt formål, jf. dyreværnslovens § 18, stk. 4.

I medfør af dyreværnslovens § 19 må dyr kun overdrages til børn under 16 år, hvis forældremyndighedsindehaveren samtykker. Bestemmelsen fremgår af den europæiske konvention om beskyttelse af kæledyr, som Danmark har ratificeret.

Dyreværnslovens § 19 a forbyder salg af hunde på markeder. Forbuddet omfatter ethvert marked, dog ikke internettet eller andre medier, såsom avisannoncer og lignende.

2.10.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Miljø- og Fødevareministeriets vurdering, at de gældende regler, som beskrevet ovenfor, virker efter hensigten, som er beskyttelse af dyr i forbindelse med erhvervsmæssig handel med og opdræt af dyr, drift af dyrepensioner og dyreinternater samt formidling af dyr. Reglerne foreslås videreført som beskrevet i det følgende.

Den foreslåede § 31, stk. 1, viderefører dyreværnslovens § 18, stk. 1, og fastsætter, at erhvervsmæssig handel med og opdræt af dyr kun må drives med tilladelse fra miljø- og fødevareministeren. Det samme gælder for drift af dyrepensioner og dyreinternater samt formidling af dyr. Tilladelsen skal angive, hvilke dyrearter den omfatter. Tilladelsen kan tilbagekaldes, når særlige forhold taler derfor.

I den foreslåede § 31, stk. 2, videreføres dyreværnslovens § 18, stk. 2, således at ministeren bemyndiges til at fastsætte regler om indretning og drift af virksomheden, herunder om krav, der kan stilles til personalet og om tilsyn. Der vil således med den foreslåede § 31, stk. 2, kunne fastsættes regler om bl.a. krav om f.eks. visse kompetencer, uden at der er tale om et egentligt uddannelseskra, der kan stilles til personalet, dvs. den gruppe af personale, som ikke har det daglige ansvar for virksomheden. Herudover kan der være tale om andre krav end uddannelse, som stilles til den virksomhedsansvarlige, som f.eks. instruktionspligt overfor andet personale i virksomheden. Bemyndigelsen til at fastsætte uddannelseskra til den virksomhedsansvarlige og andre personer, som håndterer dyr eller yder rådgivning om hold af dyr, fremgår af lovforslagets § 24, hvortil der henvises.

Lovforslagets § 31, stk. 3, er ny og indebærer, at miljø- og fødevareministeren ved meddelelse af tilladelser kan fastsætte vilkår med henblik på at sikre overholdelse af bestemmelser fastsat i medfør af den foreslåede § 31, stk. 2. Det kan f.eks. dreje sig om vilkår om, at den virksomhedsansvarlige skal oplyse den tilsynsførende dyrlæges navn til Fødevarestyrelsen inden for en given frist, såfremt dyrlægen ikke er kendt ved meddelelse af tilladelse til virksomhed. Bestemmelsen indebærer, at der kan fastsættes individuelle vilkår, som relaterer sig til forhold, som ikke fremgår af regler udstedt i medfør af lovforslagets § 31, stk. 2, og at tilsidesættelse af de fastsatte vilkår i tilladelsen kan straffes, jf. lovforslagets § 59, stk. 4, nr. 5.

Med forslaget § 31, stk. 4, fastsættes, at stk. 1-3 ikke finder anvendelse på dyr til landbrugsformål og heste. Landbrugsdyr har hidtil været undtaget fra kravet om tilladelse til erhvervsmæssig handel med og opdræt af dyr. Heste, som ikke har været holdt til landbrugsformål, har hidtil været omfattet af kravet om tilladelse, jf. dyreværnslovens § 18, stk. 1. Med lovforslaget foreslås, at landbrugsdyr fortsat ikke skal være omfattet af kravet om tilladelse til drift af dyrepensioner, dyreinternater og formidling af dyr. Det foreslås ligeledes, at også heste, der ikke holdes som landbrugsdyr, skal være undtaget fra kravet om tilladelse til erhvervsmæssig handel med og opdræt af dyr samt drift af dyrepensioner, dyreinternater og formidling af dyr. Dette skal ses i lyset af, at der siden dyreværnslovens vedtagelse er vedtaget artsspecifikke regler om heste og en række landbrugsdyr. Disse regler indgår allerede i Fødevarestyrelsens velfærdskontrol, hvorfor

det er Miljø- og Fødevareministeriets vurdering, at der ikke er behov for at stille yderligere krav til disse virksomheder m.v.

Lovforslagets § 32 viderefører dyreværnslovens § 18, stk. 3, hvorefter ministeren kan fastsætte regler om, at der i forbindelse med erhvervsmæssigt salg af dyr, bortset fra landbrugsdyr og heste, til private skal udleveres skriftlig information til køberen om forsvarlig pasning og pleje af dyret.

Lovforslagets § 35, som bemyndiger miljø- og fødevareministeren til at kunne fastsætte regler om avl af familie- og hobbydyr, er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 12, stk. 3.

Bestemmelsen i dyreværnslovens § 19 om, at dyr kun må overdrages til børn under 16 år, hvis forældremyndighedsindehaveren samtykker, foreslås videreført uændret med lovforslagets § 33.

Dyreværnslovens § 19 a indeholder forbud mod salg af hunde på markeder. Den foreslåede § 34 er en bemyndigelse til ministeren således, at der i bekendtgørelsesform kan fastsættes forbud mod salg af visse dyr på markeder og andre samlinger af dyr. Efter bestemmelsen vil der i bekendtgørelsesform blive fastsat tilsvarende forbud mod salg af hunde på markeder, idet hvalpe er både fysisk og mentalt sårbare, og idet især salg på markeder kan give anledning til impuls køb, hvor køber måske ikke har gennemtænkt de krav der stilles til det at have hund. Bemyndigelsen foreslås udvidet, således at den i fremtiden også kan anvendes i tilfælde af, at der i fremtiden også skulle vise sig behov for at tilsvarende forbud for andre dyrearter, som f.eks. dyr, som er særligt fysisk og mentalt sårbare eller stiller særlige pasningsmæssige krav, der vanskeligt kan tilgodeses på et marked. Dette gør sig især gældende for meget unge dyr, der ikke har opnået voksne dyrs fysiske og mentale robusthed.

2.11. Lovforslagets kapitel 11 om markedsføring af visse produkter

2.11.1. Gældende ret

2.11.1.1. Forbud mod reklame for og salg af visse produkter

Efter dyreværnslovens § 12 a kan miljø- og fødevareministeren fastsætte regler om, at reklame for og salg af genstande, der ikke må anvendes ved behandlingen af dyr, ikke er tilladt. Ministeren kan i den forbindelse endvidere fastsætte regler om, at forsøg kan straffes. Bemyndigelsen er udmøntet i bekendtgørelse nr. 607 af 25. juni 2009 om forbud mod brug af visse aggregater, Halsbånd m.v. til dyr.

2.11.1.2. Forbud mod markedsføring m.v. samt indførsel og udførsel af skind og skindprodukter fra hunde og katte

Det fremgår af lov om forbud mod markedsføring m.v. samt indførsel og udførsel af skind og skindprodukter fra hunde og katte, jf. lovbekendtgørelse nr. 257 af 8. marts 2013, at det er forbudt erhvervsmæssigt at indføre, producere og handle med andre skind fra hunde (*Canis lupus familiaris*) og katte (*Felis silvestris*), end de pelsskind og pelsskindsprodukter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EF) Nr. 1523/2007 af 11. december 2007 om forbud mod markedsføring og indførsel i og udførsel fra Fællesskabet af pelsskind fra hunde og katte samt produkter, hvori sådanne pelsskind indgår.

Loven supplerer forordningen, idet den forbyder indførsel og udførsel af skind uden pels fra hunde og katte, samt produkter, hvori sådanne skind indgår. Endvidere fastsætter loven straffebestemmelser for overtrædelse af forordningen.

Forordningen omhandler pelsskind og produkter heraf, mens det danske forbud omhandler skind og skindprodukter uden pels. Det danske forbud går således videre end EU-reglerne.

I lighed med forordningen gælder reglerne i loven udelukkende erhvervsmæssig indførsel, produktion og handel med de omhandlede skind og skindprodukter. Indførsel m.v. er således tilladt for privatpersoner.

At loven har et dyreetisk sigte ses af, at der er tale om et generelt forbud, der omfatter alle hunde- og katteskind, uanset om dyrene har været holdt og aflivet på dyrevelfærdsmæssig forsvarlig vis eller ej. Endvidere har det spillet ind, at hunde og katte er meget almindelige familiedyr i Danmark, hvilket betyder, at erhvervsmæssig produktion af skind fra hunde og katte er i modstrid med den særstilling, som hunde og katte indtager i mange menneskers bevidsthed.

2.11.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.11.2.1. Forbud mod reklame for og slag af visse produkter

Bemyndigelsen i dyreværnslovens § 12 a, hvorefter miljø- og fødevareministeren kan fastsætte nærmere regler om, at reklame for og salg af genstande, der ikke må anvendes ved behandlingen af dyr, ikke er tilladt, foreslås videreført i lovforslagets § 36. Bemyndigelsen til at kunne fastsætte regler om, at forsøg kan straffes, foreslås videreført i straffebestemmelsen, jf. den foreslåede § 59, stk. 8, 2. pkt.

Bemyndigelsen i dyreværnslovens § 12 a er udmøntet i bekendtgørelse nr. 607 af 25. juni 2009 om forbud mod brug af visse aggregater, halsbånd m.v. til dyr.

2.11.2.2. Forbud mod markedsføring m.v. samt indførsel og udførsel af skind og skindprodukter fra hunde og katte

Lovforslagets § 37 indebærer, at ministeren kan fastsætte regler om markedsføring m.v. samt indførsel og udførsel af skind og skindprodukter fra hunde og katte. Der er tale om en bemyndigelsesbestemmelse, hvorefter ministeren kan fastsætte regler i bekendtgørelsesform, der svarer til de regler, der i dag fremgår af lovebekendtgørelse nr. 257 af 8. marts 2013 om forbud mod markedsføring m.v. samt indførsel og udførsel af skind og skindprodukter fra hunde og katte. En bemyndigelsesbestemmelse findes mest hensigtsmæssigt, idet der skal fastsættes bestemmelser om straf for overtrædelse af reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1523/2007 om forbud mod markedsføring og indførsel i og udførsel fra fællesskabet af pelsskind fra hunde og katte, samt produkter, hvor sådanne pelsskind indgår. Det findes derfor mest hensigtsmæssigt at holde de danske regler, som supplerer forordningen, og straffebestemmelserne samlet i én bekendtgørelse.

2.12. Lovforslagets kapitel 12 om transport af dyr

2.12.1. Gældende ret

Transport af dyr er reguleret i dyreværnsloven § 12, stk. 1, hvorefter miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om transport af dyr og om behandling og beskyttelse af dyr i anden særlig retning. Det bemærkes, at "behandling og beskyttelse af dyr i anden særlig retning" ikke relaterer sig til transport af dyr, og, og denne del af bemyndigelsen videreføres med andre af lovforslagets bestemmelser.

Reglerne om transport af dyr findes i dag navnlig i Rådets forordning (EF) nr. 1/2005 af 22. december 2004 om beskyttelse af dyr under transport og dermed forbundne aktiviteter (herefter: transportforordningen), som har fundet anvendelse i EU siden den 5. januar 2007. Transportforordningens regler er beskrevet nærmere i vejledning nr. 145 af 21. december 2006.

Ved transportforordningens vedtagelse blev det vurderet, at der var behov for at supplere transportforordningens meget overordnede regler med nationale regler. På den baggrund udstedtes en bekendtgørelse om kravene til uddannelse i forbindelse med transport af dyr, jf. herved bekendtgørelse nr. 1471 af 8. december 2015 om uddannelse i transport af dyr (uddannelsesbekendtgørelsen) samt en generel bekendtgørelse om beskyttelse af dyr under transport, som knytter sig til selve forordningen, jf. herved bekendtgørelse nr. 1729 af 21. december 2006 om beskyttelse af dyr under transport (transportbekendtgørelsen). Uddannelsesbekendtgørelsen og transportbekendtgørelsen er fastsat i medfør af dyreværnslovens § 4 a, stk. 2, og § 12, stk. 1.

Transportbekendtgørelsen indeholder tillige en række skærpede krav, som alene finder anvendelse på dyretransporter, der fuldt ud afvikles i Danmark. Disse nationale bestemmelser er fastsat med hjemmel i transportforordningens artikel 1, stk. 3, hvoraf det fremgår, at transportforordningen ikke udelukker, at der på nationalt plan kan træffes strengere foranstaltninger med henblik på at forbedre dyrenes velfærd under transport, der fuldt ud afvikles inden for et EU-medlemslands område, eller som i forbindelse med søtransport indledes på et EU-medlemslands område.

2.12.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Miljø- og Fødevareministeriet vurderer, at indholdet af bestemmelsen i den nugældende § 12, stk. 1, i dyreværnsloven fortsat er aktuelt, og der fortsat er behov for at kunne regulere forhold relateret til dyretransporter, som gør det muligt at sikre dyrenes velfærd under transport. Skønt hovedparten af reglerne om transport af dyr findes i transportforordningen, som er direkte gældende i medlemsstaterne, har der siden transportforordningens ikrafttræden, på grund af forordningens meget overordnede formuleringer, været behov for at supplere forordningen ved nationale regler, ligesom der er behov for at kunne fastsætte regler i relation til transportforordningens artikel 1, stk. 3, hvorefter transportforordningen ikke udelukker fastsættelse af strengere foranstaltninger for rent nationale transport. Der er således behov for at opretholde en bemyndigelse, som giver mulighed for at fastsætte nationale regler for transport af dyr med henblik på at sikre dyrevelfærd under transport.

På den baggrund viderefører bestemmelsen i lovforslagets § 38 bemyndigelsen i dyreværnslovens § 12, stk. 1, 1. led, til at fastsætte regler om transport af dyr, dog således at bestemmelsen opdeles i flere stykker og bemyndigelsens rækkevidde beskrives mere uddybende, end det er tilfældet for den nuværende meget bredt formulerede bemyndigelse.

2.13. Lovforslagets kapitel 13 om Det Dyreetiske Råd

2.13.1. Gældende ret

Det fremgår af dyreværnslovens § 25, stk. 1, 1. pkt., at miljø- og fødevareministeren nedsætter et råd, der ud fra en etisk vurdering skal følge udviklingen indenfor dyreværn (Det Dyreetiske Råd). Rådet blev nedsat i januar 1992.

Bestemmelsen i § 25, stk. 1, 2. pkt., i dyreværnsloven fastsætter, at rådet kan afgive udtalelser om spørgsmål inden for dyreværn. Rådet skal endvidere på ministerens begæring afgive udtalelse om særlige spørgsmål vedrørende lovgivningen om dyreværn, herunder rådgive ministeren i forbindelse med fastsættelsen af regler efter denne lov.

Det Dyreetiske Råds kompetence omfatter alle dyr og er således ikke begrænset til husdyr. Udtrykket "lovgivning om dyreværn" omfatter ikke kun lovforslag om dyreværn, men tillige bekendtgørelser udstedt i henhold til dyreværnsloven.

Rådet er uafhængigt, dvs. rådet er under udførelsen af sine funktioner som råd ikke undergivet tjenestebefalinger fra Miljø- og Fødevareministeriet eller anden administrativ myndighed. Rådet kan endvidere give anbefalinger, som rækker ud over lovgivning og regler, som f.eks. anbefalinger om oplysningskampagner eller opfordringer til detailhandlen om at stille dyreværnsmæssige krav til produktionen af slagtekyllinger og lignende.

Det følger af dyreværnslovens § 25, stk. 2, at rådet på eget initiativ eller på ministerens begæring varetager informations- og debatskabende aktiviteter inden for sit virksomhedsområde, jf. stk. 1.

Rådet har mulighed for på eget initiativ at iværksætte informations- og debatskabende aktiviteter, såsom offentlige høringer, foredrags- og debatmøder, arrangementer, udarbejdelse af debat- og undervisningsmateriale til anvendelse i skoler, gymnasier, konkurrencer etc. Ministeren kan pålægge rådet at iværksætte sådanne aktiviteter og opgaver.

Det følger af dyreværnslovens § 25, stk. 3, at Det Dyreetiske Råd består af en formand og mindst 10 andre medlemmer. Medlemmerne beskikkes for 3 år ad gangen.

Det fremgår af dyreværnslovens § 25, stk. 4, at miljø- og fødevareministeren udpeger rådets formand og de øvrige medlemmer. Heraf udpeges to medlemmer efter udtalelse fra dyreværnsorganisationer, to medlemmer efter udtalelse fra landbrugets organisationer og ét medlem efter udtalelse fra Forbrugerrådet Tænk.

Det fremgår af dyreværnslovens § 25, stk. 5, at miljø- og fødevareministeren ved sammensætningen af rådet så vidt muligt skal sikre, at der blandt rådets medlemmer er personer med indsigt i de faglige discipliner, der har særlig betydning for løsningen af de opgaver, som er tillagt Det Dyreetiske Råd.

Dyreværnslovens § 25, stk. 3-5, indeholder regler om rådets sammensætning. Miljø- og fødevareministeren er ikke retligt forpligtet til at følge en indstilling fra de nævnte organisationer nævnt i stk. 4, men de skal have lejlighed til at udtale sig.

I medfør af dyreværnslovens § 25, stk. 6, bemyndiges miljø- og fødevareministeren til at fastsætte de nærmere regler for rådets virksomhed i en forretningsorden.

Med hjemmel i dyreværnslovens § 25, stk. 6, er udstedt bekendtgørelse nr. 1260 af 16. november 2015 om forretningsorden for Det Dyreetiske Råd.

2.13.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Lovforslagets § 39 viderefører uændret dyreværnslovens § 25. Den hidtidige retstilstand opretholdes således med den foreslåede § 39.

Det Dyreetiske Råds arbejde tager både dyreetiske, dyrevelfærdsmæssige og relevante samfundsmæssige forhold i betragtning. En del af rådets arbejde er koncentreret om udtalelser, som ofte indeholder konkrete anbefalinger, herunder om behov for ny og ændret lovgivning, men rådet giver ikke konkrete forslag til lovgivning. Rådet varetager desuden andre typer af opgaver, såsom debatskabende aktiviteter og formidling aktiviteter.

Det er Miljø- og Fødevareministeriets opfattelse, at netop denne arbejdsmåde, hvor etikken er en del af overvejelserne, og hvor rådets brede sammensætning tilgodeser både faglige og almene synspunkter, tilsiger, at de gældende bestemmelser om Det Dyreetiske Råd videreføres.

2.14. Lovforslagets kapitel 14 om særlige opgaver for dyrlæger og politi

2.14.1. Gældende ret

De nedenfor omtalte §§ 20-24 fremgår af dyreværnslovens kapitel 4 om tilsyn.

Det fremgår af dyreværnslovens § 20, stk. 1, at en dyrlæge, der bliver bekendt med, at et dyr behandles uforsvarligt, skal anmelde forholdet til politiet. Dette gælder dog ikke, hvis forholdet ikke er groft og i øvrigt straks rettes.

Bestemmelsen forpligter dyrlæger til at reagere, når de vurderer, at dyr behandles uforsvarligt, herunder at anmelde til politiet, hvis forholdet ikke straks rettes eller er groft. Pligten gælder autoriserede dyrlæger. Denne begrænsning er fundet naturlig under hensyn til de forpligtelser, der i henhold til bekendtgørelse nr. 48 af 11. januar 2017 af lov om dyrlæger følger af autorisationen.

Af dyreværnslovens § 20, stk. 2, fremgår, at en dyrlæge, der tilser et tilskadekommet eller sygt dyr, skal opfordre den ansvarlige til at lade dyret aflive, hvis det ikke kan helbredes, og det vil medføre unødigt lidelse at lade det leve. Aflives dyret ikke, skal dyrlægen indberette forholdet til politiet.

Af dyreværnslovens § 20, stk. 3, fremgår, at dyrlægen kan aflive dyret straks, hvis den ansvarlige nægter at efterkomme en opfordring efter stk. 2, og hvis det vil medføre unødige alvorlige lidelser for dyret at følge fremgangsmåden i § 21, jf. § 20, stk. 2, 2. pkt.

Af dyreværnslovens § 21, stk. 1, fremgår, at behandles et dyr uforsvarligt, kan politidirektøren give den ansvarlige pålæg om dyrets behandling. Er dyret sygt eller kommet uhelbredeligt til skade, kan politidirektøren meddele pålæg om aflivning af dyret, hvis det vil medføre unødigt lidelse at lade det leve.

Af dyreværnslovens § 21, stk. 2, fremgår, at pålæg skal meddeles skriftligt. Inden der meddeles pålæg, skal politidirektøren indhente en erklæring fra en dyrlæge og om fornødent fra Fødevarestyrelsen. Endvidere skal den, der har ansvaret for dyret, have lejlighed til at udtale sig.

Af dyreværnslovens § 21, stk. 3, fremgår, at stk. 2 kan fraviges i det omfang, det er nødvendigt for at afværge en væsentlig lidelse for dyret.

Af dyreværnslovens § 21, stk. 4, fremgår, at politidirektøren afholder omkostningerne ved sagens behandling, men kan kræve beløbet refunderet af den, der har fået pålæg. Refusionskravet tillægges udpantningsret.

Af dyreværnslovens § 22, stk. 1, fremgår, at efterkommes pålægget efter § 21, stk. 1, 1. pkt., ikke, skal politidirektøren sørge for dyrenes pasning og kan herunder anbringe dyrene et andet sted. Efterkommes pålæg efter § 21, stk. 1, 2. pkt., ikke, skal politidirektøren sørge for, at dyret aflives.

Af dyreværnslovens § 22, stk. 2, fremgår, at politidirektøren straks eller senere kan bestemme, at dyrene skal sælges eller aflives, hvis forholdene taler derfor, herunder dyrenes tilstand, udsigten til, at ejeren kan passe dyrene igen, og udgifterne ved dyrenes placering andetsteds.

Af dyreværnslovens § 22, stk. 3, fremgår, at § 21, stk. 4, finder tilsvarende anvendelse på udgifterne efter denne bestemmelse.

Af dyreværnslovens § 23, stk. 1, fremgår, at den, der har fået et pålæg efter § 21, stk. 1, og den, hvis dyr er solgt eller aflivet efter § 22, stk. 2, kan begære sagen indbragt for domstolene. Anmodning herom skal fremsættes over for politidirektøren inden 14 dage efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Sagen indbringes for retten efter reglerne i retsplejelovens kapitel 80. Indbringelse for domstolene har ikke opsættende virkning.

Dyreværnslovens § 20, stk. 2-3, og §§ 21-23 har til formål at sikre, at der kan ske en hurtig indgriben i tilfælde, hvor der vurderes at være tale om en overtrædelse af dyreværnslovens bestemmelse om forsvarlig behandling af dyr. Bestemmelserne dækker både den situation, hvor en dyrlæge tilser et sygt eller tilskadekommet dyr, der på grund af dets tilstand skal aflives, og hvor politiet er tilkaldt på grund af en konkret mistanke om et strafbart forhold. Bestemmelserne muliggør, at der kan træffes beslutning om aflivning af et dyr, selv om ejeren modsætter sig dette, og at der kan gives påbud om dyrs behandling. Bestemmelsen om påbud er formuleret, således at det er muligt at udstede påbud i enhver situation, hvor et dyr behandles uforsvarligt. Et påbud er således ikke begrænset til f.eks. fodring og vanding.

Af dyreværnslovens § 24 fremgår, at politiet til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse har adgang til et dyrehold, hvis det skønnes nødvendigt. Politiet kan om fornødent tage en sagkyndig med.

Bestemmelsen giver politiet en administrativ tilsynsbeføjelse uden for strafferetsplejen. Der er tale om en tilsynsbeføjelse for politiet som forvaltningsmyndighed, og adgangen er ikke betinget af, at der er formodning om et strafbart forhold. Dette er også grunden til, at bestemmelsen er placeret i dyreværnslovens kapitel om tilsyn og ikke i tilknytning til bestemmelserne om straf. Bestemmelsen finder anvendelse på ethvert dyrehold både erhvervsmæssige og private. Tidligere var det politiet, der gav

tilladelser efter dyreværnslovens § 17, stk. 3, og § 18, stk. 1, men i forbindelse med politireformen fra 2006 blev opgaven med ændring af dyreværnsloven i 2009 overført til Fødevarestyrelsen.

2.14.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser om den foreslåede ordning

Det foreslås, at de opgaver vedrørende uforsvarlig behandling af dyr, som ifølge dyreværnslovens kapitel 4 om tilsyn påhviler dyrlæger og politiet, videreføres i lovforslagets kapitel 14 om særlige opgaver for dyrlæger og politi.

Med forslagets §§ 40 - 43 foreslås reglerne i dyreværnslovens §§ 20 - 23 videreført uændret, dog således at det i forslagets § 41, stk. 2, er præciseret, at den dyrlæge, som politiet skal indhente en erklæring fra, før der udstedes et påbud, som udgangspunkt skal være en embedsdyrlæge fra Fødevarestyrelsen. Dette er i overensstemmelse med ekspertgruppens udtalelse, hvor det anføres, at det er væsentligt, at den gældende ordning for kontrol, tilsyn og håndhævelse opretholdes, jf. bemærkningerne i lovforslagets afsnit 1.4. Det er Miljø- og Fødevareministeriets vurdering, at den gældende ordning i praksis har fungeret hensigtsmæssigt, hvorfor den bør opretholdes.

Dyreværnslovens § 24 foreslås ikke videreført. Der er ikke længere behov for, at politiet, når der ikke er mistanke om et strafbart forhold, har en administrativ tilsynsbeføjelse uden for strafferetsplejen. Det er nu Fødevarestyrelsen, som er tilsynsmyndighed på dyreværnsområdet, hvor det tidligere var politiet, herunder for de dyrehold, hvor politiet tidligere skulle meddele tilladelse, f.eks. hundekenneler, hundepensioner m.v. På den baggrund anses dyreværnslovens § 24 for overflødig. Fødevarestyrelsen har adgang til dyrehold uden retskendelse, jf. dyreværnslovens § 24 a, stk. 3, som videreføres i den foreslåede § 51, stk. 1. I de tilfælde, hvor der er en konkret mistanke om et strafbart forhold, har politiet allerede de fornødne kompetencer til at skride ind, idet indgrebet i disse tilfælde må betragtes som en straffeprocessuel foranstaltning, der må foretages i overensstemmelse med retsplejelovens bestemmelser i kapitel 73 om ransagning.

2.15. Lovforslagets kapitel 15 om formålsbestemte afgifter og gebyrer

2.15.1. Gældende ret

Det følger af dyreværnslovens § 24 f, at ejere af besætninger med mindst ti landbrugsdyr eller heste betaler et årligt beløb på 108 kr. (2010-niveau) til dækning af udgifterne i forbindelse med dyrevelfærdsrejseholdets tematiserede kontroller.

Det følger af dyreværnslovens 31 a, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om betaling for omkostninger ved kontrolopgaver samt i forbindelse med tilladelser, godkendelser, autorisationer eller dispensationer m.v., der meddeles i medfør af loven eller regler, der er fastsat i henhold til loven, eller forordninger udstedt af Det Europæiske Fællesskab. Denne hjemmel er udnyttet i § 11 i bekendtgørelse om betaling for kontrol af fødevarer, foder og levende dyr m.v. til at fastsætte takster for udstedelse af autorisation i henhold til artikel 10 i Rådets forordning (EF) nr. 1/2015 om beskyttelse af dyr under transport og dermed forbundne aktiviteter og om ændring af direktiv 64/432/EØF og 93/119/EF og forordning (EF) nr. 1255/97 (transportforordningen), i §§ 12 og 13 i bekendtgørelse om betaling for kontrol af fødevarer, foder og levende dyr m.v. til at fastsætte takster for kontrol af logbøger for transporter af dyr af varighed over 8 timer i henhold til artikel 14 i transportforordningen, og i § 74 i bekendtgørelse om betaling for kontrol af fødevarer, foder og levende dyr m.v. til at fastsætte en takst for udstedelse af

midlertidige kompetencebeviser til slagterimedarbejdere beskæftiget med aflivning af dyr. Hjemlen er desuden udnyttet til i § 34 i bekendtgørelse om beskyttelse af dyr under transport og i § 48 i bekendtgørelse om beskyttelse af dyr på samlesteder og andre samlinger af dyr at fastsætte en generel pligt til at afholde udgifterne ved en embedsdyrlæges kontrol.

I henhold til § 7 c i lov om hold af slagtekyllinger kan ministeren fastsætte nærmere regler om krav til anmeldelser om anvendelse af den maksimale belægningsgrad efter samme lovs §§ 7 a og 7 b, herunder om, at der skal betales gebyr for registrering af anmeldelsen og for Fødevarestyrelsens prøvelse af oplysningerne i anmeldelsen; denne hjemmel er udnyttet i § 17 i bekendtgørelse om hold af slagtekyllinger og rugeægsproduktion, hvori der er fastsat en takst for registrering af en sådan anmeldelse og for Fødevarestyrelsens prøvelse af, om betingelserne herfor er opfyldt.

I § 18 i lov om hold af slagtekyllinger er det fastsat, at producenter, der leverer slagtekyllinger til slagterier i Danmark til dækning af udgifterne i forbindelse med tilsynet på slagterierne efter § 9 i loven, betaler et i loven fastsat beløb på 640 kr. (2010-niveau) for hver levering og pr. hus, hvorfra kyllingerne leveres. Det er endvidere fastsat, at alle producenter af slagtekyllinger betaler et i loven fastsat årligt beløb på 580 kr. (2010-niveau) til dækning af udgifterne i forbindelse med stikprøvekontrol efter lovens § 10, stk. 1.

Endelig er det i § 18 i lov om hold af slagtekyllinger bestemt, at medmindre ministeren bestemmer andet, afholder den enkelte slagtekyllingeproducent selv udgifterne i forbindelse med kontrol, som Fødevarestyrelsen udøver med producentens bedrift på baggrund af en indberetning fra et slagteris embedsdyrlæge, Fødevarestyrelsens godkendelse af en redegørelse for de tiltag, som er nødvendige for at udbedre forhold i huse med slagtekyllinger, hvor Fødevarestyrelsen har konstateret velfærdsproblemer, som nævnt i lovens § 11, og Fødevarestyrelsens opfølgende kontrol i forbindelse med et påbud om nedsættelse af den maksimale belægningsgrad og fastsættelse af vilkår for efterfølgende at øge belægningen igen, jf. lovens § 12, stk. 1, og § 13.

I henhold til tekstanmærkning nr. 158, stk. 1-2, på finansloven kan miljø- og fødevareministeren fastsætte regler om, at ejere af dyrehold, bortset fra akvakulturbrug, som i Miljø- og Fødevareministeriets Centrale Husdyrbrugsregister (CHR) er registreret som ejer af en eller flere besætninger, med 10 dyr eller derover, skal betale et årligt beløb til dækning af omkostningerne ved ordinær kontrol i besætninger i henhold til lov om indendørs hold af smågrise, avls- og slagtesvin, lov om udendørs hold af svin, lov om indendørs hold af gylte, goldsøer og drægtige søer, lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, lov om hold af slagtekalkuner, lov om hold af slagtekyllinger og dyreværnsloven. Taksterne er differentieret således, at ejere af en eller flere besætninger med over 40 dyr, for fjerkræ dog 2000 dyr, betaler 1.789 kr. (2018-niveau) årligt mens ejere af en eller flere besætninger, hvoraf ingen har over 40 dyr, for fjerkræ dog 2000 dyr, betaler 647 kr. (2018-niveau) årligt. For slagtekyllinger er disse takster trådt i stedet for den takst i § 18 i lov om hold af slagtekyllinger, som alle producenter af slagtekyllinger betaler til dækning af udgifterne i forbindelse med stikprøvekontrol efter den lovs § 10, stk. 1. For øvrige landbrugsdyr er taksterne trådt i stedet for taksten i dyreværnslovens § 24 f. Disse bestemmelser i tekstanmærkningen er udmøntet i bekendtgørelse om betaling for kontrol af fødevarer, foder og levende dyr m.v.

I henhold til tekstanmærkning nr. 158, stk. 3, på finansloven kan ministeren fastsætte regler om betaling af omkostningerne ved ekstrakontrol, som udføres efter, at der er påvist manglende overholdelse af de i stk. 1 nævnte love, lov om hold af heste, lov om dyrlæger samt regler, der er fastsat i henhold til de nævnte love eller Den Europæiske Unions forordninger. Denne hjemmel er udnyttet ved i bekendtgørelse om betaling

for kontrol af fødevarer, foder og levende dyr m.v. at fastsætte regler om betaling for ekstrakontrol svarende til dem, der gælder for ekstrakontrol i forhold til lov om hold af dyr. I 2018 opkræves for ekstrakontrol et grundgebyr på 391 kr. hvortil lægges 539 kr. pr. kvarters tilstedetid ved kontrollen, og et tillæg på 3.076 kr. for den særligt ressourcekrævende administration, hvis der udstedes, påbud eller forbud.

I henhold til tekstanmærkning nr. 158, stk. 4, på finansloven kan ministeren fastsætte regler om at producenter, der leverer slagtekyllinger til slagterier i Danmark til dækning af udgifterne i forbindelse med tilsynet på slagterierne efter § 9 i lov om hold af slagtekyllinger betaler et beløb på 772 kr. (2018-niveau) for hver levering og pr. hus, hvorfra kyllingerne leveres. Denne takst har erstattet den tilsvarende takst i § 18 i lov om hold af slagtekyllinger, og er udmøntet i bekendtgørelse om betaling for kontrol af fødevarer, foder og levende dyr m.v.

2.15.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Finansieringen af dyrevelfærdskontrol i forhold til erhvervsmæssigt dyrehold bygger på princippet om brugerbetaling. Den svarer herved til det, der gælder for kontrol i henhold til fødevareloven og lov om hold af dyr, hvor der som hovedregel skal opkræves betaling for kontrollen, medmindre ministeren bestemmer andet. Den gældende adgang til at opkræve brugerbetaling foreslås videreført, og på grund af den nære tilknytning til fødevarekontrol og veterinærkontrol finder Miljø- og Fødevareministeriet det hensigtsmæssigt, at bestemmelserne om brugerbetaling for dyrevelfærdskontrol formuleres således, at de i alt væsentligt er udformet som dem, der følger af lov om fødevarer og lov om hold af dyr, for derved at sikre de bedste muligheder for en ensartet administration på de tre lovområder.

Takster for ordinær kontrol på dyrevelfærdsområdet er ligesom visse takster for fødevarekontrol fastsat direkte i loven, da det i modsætning til f.eks. de opfølgende besøg, der er rettet mod besætninger, hvor der konkret har vist sig at være problemer med dyrenes velfærd, i vidt omfang vil bero på tilfældigheder, hvem der udtages til ordinær kontrol af dyrevelfærd. Formålet med de faste takster er, at omkostningerne ikke kun skal bæres af de besætninger, der udtages til kontrol, og at taksterne bør fastsættes i loven fremfor i bekendtgørelse, da modydelsen for betalingen ikke er tilstrækkeligt direkte til at kunne betegnes som et ikke-fiskalt gebyr.

For de takster, som producenter af slagtekyllinger skal betale for dyrevelfærdskontrol af de indleverede slagtekyllinger på slagterierne, var det, da bestemmelsen i sin nuværende udformning blev indsat i lov om hold af slagtekyllinger ved lov nr. 714 af 25. juni 2010 om ændring af lov om hold af slagtekyllinger vurderingen, at kontrollen retter sig mod alle producenter, uanset om den enkelte producent har udvist en bebrejdesværdig adfærd, og at kontrollen er af en karakter, som ikke i sig selv udgør noget gode for producenter uden velfærdsproblemer eller for det pågældende slagteri. På den baggrund fandtes det, at størrelsen af producentens betaling for tilsynet med de indleverede slagtekyllinger på slagterierne burde fremgå direkte af loven. Miljø- og fødevareministeriet finder forsat, at de betragtninger gør sig gældende, og at det derfor er hensigtsmæssigt, at taksten fremgår direkte af loven.

Kapitel 15 i lovforslaget indeholder bestemmelser, der viderefører de gældende bestemmelser om brugerbetaling for kontrol og andre ydelser inden for lovens område. For at sikre den bedste og mest økonomiske udnyttelse af kontrolmyndighedens ressourcer udføres kontrol i husdyrbesætninger som en integreret kontrol, hvor kontrol efter lov om hold af dyr og fødevareloven kan indgå som delelementer i de kontrolbesøg, der udføres for at påse, at dyrevelfærdslovgivningen efterleves. Som eksempel kan nævnes,

at der i forbindelse med dyrevelfærdskontrol i malkekvægsbesætninger kan ske samtidig kontrol af mælkehygiejne med hjemmel i fødevarelovgivningen og af tegn på smitsomme dyresygdomme med hjemmel i lov om hold af dyr. Det foreslås derfor, at der indsættes en bemyndigelse i loven til, at ministeren kan fastsætte regler om, at betaling for kontrol, hvor der udføres kontrol og tilsyn og opkræves betaling efter både dyrevelfærdslovgivningen og lov om fødevarer eller lov om hold af dyr opkræves alene med hjemmel i dette lovforslag, når kontrollen udgør en del af et overordnet kontrolområde omfattet af dette lovforslag.

Herved bliver det i en del tilfælde muligt at forenkle gebyropkrævningen ved at gebyr for kontrol, der udføres af Fødevarestyrelsen, opkræves alene med hjemmel i den foreslåede § 44, stk. 6, og således overfor brugerne regnskabsmæssigt opgøres samlet. Bestemmelsen vil kunne finde anvendelse for gebyrer, der opkræves i forbindelse med det enkelte kontrolbesøg, såsom ved ekstrakontrol, mens den ikke umiddelbart påregnes anvendt ved ordinære kontrolbesøg finansieret af en fast årlig betaling. Tilsvarende bestemmelser findes i § 53, stk. 4, i lov om hold af dyr og § 45, stk. 4, i lov om fødevarer.

2.16. Lovforslagets kapitel 16 om kontrol og offentliggørelse af kontrolresultater

2.16.1. Gældende ret

Kontrollen på dyrevelfærdsområdet er over de seneste mange år løbende blevet styrket. Dette er sket samtidig med, at EU-reguleringen på dyrevelfærdsområdet gradvist er blevet udbygget, samt at ressortansvaret for området er blevet flyttet fra Justitsministeriet til Miljø- og Fødevareministeriet. Disse tre udviklingstendenser afspejles i både struktur og formulering af dyreværnslovens bestemmelser om kontrollen på området.

Dyreværnslovens § 24 a fastlægger en række grundlæggende bestemmelse for kontrollen på lovens område. § 24 a, stk. 1, indeholder således hjemmel for miljø- og fødevareministeren til at fastsætte regler for den dyrevelfærds-mæssige kontrol, som udføres af personer ansat i eller under Miljø- og Fødevareministeriet og privatpraktiserende dyrlæger, der af Fødevarestyrelsen er bemyndiget til at udføre kontrol. Der er med hjemmel i denne bestemmelse udstedt en række bekendtgørelser, herunder bekendtgørelse nr. 1366 af 1. december 2017 om erhvervsmæssig handel med dyr og bekendtgørelse nr. 31 af 20. januar 2015 om veterinær kontrol.

Denne generelle hjemmel suppleres af § 24 a, stk. 2, hvorefter personer ansat i eller under Miljø- og Fødevareministeriet og privatpraktiserende dyrlæger, der af Fødevarestyrelsen er bemyndiget hertil, kan foretage kontrol i det omfang, det er fastsat i Rådets direktiver eller i Det Europæiske Fællesskabs forordninger om forsvarlig behandling af dyr og om beskyttelse af dyrs velfærd. Det samme gælder sagkyndige fra Europa-Kommissionen i samarbejde med de nævnte personer. påbud og forbud allerede på det tidspunkt, hvor det er åbenlyst, at der vil ske en overtrædelse af reglerne, hvis forholdet ikke rettes

For at sikre at tilsynsmyndigheden har mulighed for at gennemføre dyrevelfærdskontrollen, er det i dyrværnslovens § 24, stk. 3, fastsat, at personer ansat i eller under Miljø- og Fødevareministeriet og privatpraktiserende dyrlæger, der af Fødevarestyrelsen er bemyndiget hertil, har, i det omfang varetagelsen af kontrolopgaver som nævnt i stk. 1 og 2 kræver det, til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse adgang til offentlige og private ejendomme, lokaliteter, transportmidler og dokumenter. Dette omfatter også sagkyndige fra Europa-Kommissionen i samarbejde med tilsynsmyndigheden.

Denne bestemmelse supplerer således dyreværnslovens § 24, hvorefter politiet til enhver tid mod behørig legitimation har adgang uden retskendelse til et dyrehold, hvis det skønnes nødvendigt. Politiet kan om fornødent tage en sagkyndig med. Denne bestemmelse finder anvendelse, når politiet som tilsynsmyndighed træffer dispositioner og afgørelser inden for dyreværnslovens område, dvs. uden for strafferetsplejen.

Disse to bestemmelser om adgang uden retskendelse er en forudsætning for, at politiet, Fødevarestyrelsen og Landbrugsstyrelsen kan varetage de opgaver som tilsynsmyndighed, der er henlagt til dem hver især.

Af § 24 a, stk. 4, at indehaveren, de i virksomheden beskæftigede personer, føreren af det pågældende transportmiddel og andre, der udfører opgaver i forbindelse med behandling af dyr og beskyttelse af dyrs velfærd, skal yde tilsynsmyndigheden fornøden vejledning og hjælp i forbindelse med foretagelsen af kontrol efter stk. 1-3.

I henhold til § 24 a, stk. 5, kan tilsynsmyndigheden anmode politiet om at yde om nødvendig bistand til at gennemføre kontrollen. Dette kan eksempelvis være situationer, hvor tilsynsmyndigheden ikke kan få adgang til et lokale, fordi det er aflåst eller ejeren nægter at give adgang. Bestemmelsen giver tillige miljø- og fødevareministeren hjemmel til at fastsætte nærmere regler om denne bistand, men dette har hidtil ikke været vurderet nødvendigt.

Af hensyn til muligheden for at sikre grundlaget for dokumentation af og opfølgning på kontrollen er det i dyreværnslovens § 24 a, stk. 6, fastsat, at tilsynsmyndigheden kan medtage dokumenter, herunder udskrift af elektroniske data eller kopier heraf, samt medtage hele dyr eller udtage prøver fra levende og døde dyr mod kvittering. Hvis det skønnes nødvendigt for at undersøge, om der foreligger en overtrædelse af regler i dyreværnsloven eller regler fastsat i medfør heraf, kan dyrlæger ansat i tilsynsmyndigheden aflive et dyr med henblik på at udtage prøver af dette.

Som undtagelse fra det generelle princip om, at tilsynsmyndigheden til brug for kontrollen vederlagsfrit kan udtage prøver, er det i § 24 a, stk. 7, fastsat, at ejeren, hvis dyr er blevet aflivet med henblik på udtagelse af prøve, har krav på erstatning for den derved tilføjede skade, hvis der ikke efterfølgende rejses påtale, påtale opgives eller tiltalte frifindes. Erstatning ydes for økonomisk skade. Erstatning kan nedsættes eller nægtes, såfremt den pågældende selv har givet anledning til foranstaltningerne.

Dyreværnsloven § 24 b, stk. 1, 1. pkt., giver miljø- og fødevareministeren hjemmel til at meddele de påbud og forbud, der anses for nødvendige til at sikre overholdelsen af loven eller regler fastsat i medfør af loven eller af Den Europæiske Unions forordninger om forsvarlig behandling af dyr og om beskyttelse af dyrs velfærd. Der kan med hjemmel i bestemmelsen meddeles påbud og forbud fra det tidspunkt, hvor det tilsynsmyndigheden vurderer, at der vil ske en overtrædelse af reglerne, hvis forholdet ikke rettes. Det er således ikke en forudsætning, at der er konstateret en overtrædelse. Som udgangspunkt skal påbud og forbud, meddeles til den ansvarlige for dyreholdet, altså typisk besætningsejeren eller den driftsansvarlige. Dog kan påbud og forbud meddeles til personer, der repræsenterer besætningsejeren, slagteriet eller et samlested, for eksempel en ansat der i kontrolsituationen håndterer dyrene, uden at disse personer som sådan er ansvarlige for dyreholdet. Det kan for eksempel være tilfælde, hvor det for at sikre dyrenes velfærd er nødvendigt at meddele påbud eller forbud, men hvor det for tilsynsmyndigheden kan være vanskeligt umiddelbart at fastslå det formelle ansvarsforhold. Bestemmelsen er dermed på linje med dyreværnslovens § 1, som retter sig mod enhver og ikke kun mod den, der holder dyr, jf. dyreværnslovens § 2.

Efter dyreværnsloven § 24 b, stk. 1, 2 og 3. pkt., skal påbud og forbud som udgangspunkt meddeles skriftligt, og der skal forinden ske en høring af den ansvarlige. I henhold til § 24 b, stk. 2, kan disse krav dog fraviges, hvis det er nødvendigt af hensyn til dyrevelfærden.

Efter dyreværnsloven § 24 b, stk. 3, har politiets pålæg meddelt efter § 21 vedrørende samme forhold fortrinsret i forhold til påbud og forbud meddelt efter § 24 b, stk. 1. Dette indebærer, at der ikke kan meddeles påbud eller forbud efter stk. 1, hvis politiet i forvejen har meddelt pålæg, samt at påbud og forbud bortfalder, hvis politiet efterfølgende giver pålæg vedrørende samme forhold. Det skal dog bemærkes, at hjemlen i § 24 b, stk. 1, til at meddele påbud vil kunne anvendes i forhold til enhver overtrædelse af dyreværnsloven eller regler fastsat i medfør heraf, mens politiets hjemmel til pålæg efter § 21 er forbeholdt situationer, hvor der er tale om uforsvarlig behandling af dyr.

Som supplement til den generelle hjemmel til påbud og forbud, giver dyreværnslovens § 24 c miljø- og fødevareministeren hjemmel til at fastsætte regler om, at Fødevarestyrelsen kan meddele den ansvarlige for et dyrehold påbud om at modtage rådgivning samt at udarbejde og gennemføre en handlingsplan med henblik på at rette op på dyrevelfærdsmæssige problemer i besætningen. En sådan handlingsplan vil bl.a. kunne indeholde en oversigt over indsatsområder og initiativer - herunder f.eks. ændring af staldindretning og kompetenceløft hos personalet. Endvidere bør handlingsplanen indeholde en tidsfrist for gennemførelse af initiativerne. Hjemlen har endnu ikke været udnyttet.

Med henblik på at iværksætte en offentliggørelsesordning for kontrolresultaterne på hundeområdet blev der i 2018 med § 24 g indsat hjemmel i dyreværnsloven hjemmel for miljø- og fødevareministeren til at etablere sådanne offentliggørelsesordninger for kontrolresultater inden for dyreværnslovens område.

Denne bestemmelse, som i alt væsentligt er udformet som tilsvarende bestemmelser på den øvrige veterinær- og fødevarelovgivning, giver i stk. 1 miljø- og fødevareministeren hjemmel til at fastsætte regler om offentliggørelse med navns nævnelse af resultater samt art og omfang af sanktioner på grundlag af kontrol, som gennemføres i henhold til dyreværnslovgivningen eller Den Europæiske Unions forordninger om forhold, som er omfattet af denne lov. Ministeren kan herunder fastsætte regler om, at klage ikke har opsættende virkning.

Med hjemmel i § 24 g, stk. 2, kan der fastsættes regler om, på hvilken måde og i hvilken form registreringspligtige virksomheder med erhvervsmæssig handel med dyr, opdræt af dyr eller formidling af dyr samt dyrepensioner og dyreinternater skal gøre kontrolresultater efter stk. 1, tilgængelige for offentligheden, herunder på hvilke betingelser virksomheder kan fritages for pligten til at gøre kontrolresultater tilgængelige.

§ 24 g, stk. 3, giver hjemmel til at fastsætte regler om formen for og omfanget af offentliggørelsen, herunder at offentliggørelsen kan ske i elektronisk form samt, at visse resultater ikke skal offentliggøres.

Efter § 24 g, stk. 4, kan miljø- og fødevareministeren bestemme, at offentliggørelse skal ske på grundlag af et af ministeren oprettet elektronisk informationssystem vedrørende kontrolresultater. Til brug for offentliggørelse kan ministeren på ethvert tidspunkt, herunder periodisk, videregive såvel enkeltstående oplysninger som masseoplysninger fra informationssystemet til en ubestemt kreds af modtagere. Af bestemmelsen fremgår, at enhver har adgang til fra informationssystemet at få meddelt oplysninger, som enten har været offentliggjort, eller som skal offentliggøres, og at adgangen omfatter såvel enkeltstående oplysninger som masseoplysninger.

Med hjemmel i § 24 g blev den nævnte offentliggørelsesordning for kontrolresultaterne på hundeområdet iværksat ved bekendtgørelse nr. 132 af 26. februar 2018 om erhvervsmæssig handel med og opdræt af hunde samt hundepensioner og hundeeinternater, som trådte i kraft den 1. marts 2018.

2.16.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er med lovforslaget ikke tilsigtet grundlæggende ændringer med hensyn til de retlige rammer for kontrollen. Imidlertid er der som nævnt over de seneste mange år løbende sket ændringer i dyreværnslovens kontrolbestemmelser. Samtidig er EU-reguleringen på dyrevelfærdsområdet gradvist blevet udbygget og ressortansvaret for området er blevet flyttet fra Justitsministeriet til Miljø- og Fødevareministeriet. Disse tre udviklingstendenser afspejles i både struktur og formulering af dyreværnslovens kontrolrelaterede bestemmelser.

Selv om der efter Miljø- og Fødevareministeriets vurdering ikke er behov for grundlæggende indholdsmæssige ændringer i kontrolbestemmelserne, vil det være hensigtsmæssigt at tilpasse såvel sprog som struktur til den aktuelle situation. I den forbindelse skal det tages højde for, at kontrollen på dyrevelfærdsområdet ofte vil ske sammen med anden veterinærkontrol. Det vil således være hensigtsmæssigt, at der med kommende dyrevelfærdslov etableres et ensartet lovgrundlag sammenholdt med de tilgrænsende områder, da det vil understøtte mulighederne for en sammenhængende, effektiv og behovsorienteret veterinær kontrol. Lovforslagets kontrolbestemmelser er derfor udformet, så de i videst muligt omfang svarer til bestemmelserne i lov om hold af dyr.

Det er ved udformningen endvidere taget højde for, at kontrollen med de fællesskabsretlige dyrevelfærdsregler skal overholde kravene i kontrolforordningen (Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 882/2004 af 29. april 2004 om offentlig kontrol med henblik på verifikation af, at foderstof- og fødevarelovgivningen samt dyresundheds- og dyrevelfærdsbestemmelserne overholdes). Ud over de nedenfor nævnte regler om delegation af kontrolopgaver kan nævnes kravene om, at der skal gennemføres regelmæssig risikobaseret kontrol, at kontrollen som udgangspunkt skal foretages uanmeldt, samt at der skal udarbejdes kontrolrapporter. Endvidere kan nævnes krav om, at tilsynsmyndigheden skal være sikret den for kontrollen nødvendige uhindrede adgang samt ret til at undersøge dyr, gennemgå dokumenter og udtage prøver.

Af flere af dyreværnslovenes bestemmelser fremgår, at de også retter sig mod ”privatpraktiserende dyrlæger, der af Fødevarestyrelsen er bemyndiget til at udføre kontrol”. Denne formulering ville imidlertid indebære, at kompetencen til at udføre kontrol skulle delegeres til de pågældende privatpraktiserende dyrlæger. En sådan delegation er omfattet af reglerne i artikel 5 i kontrolforordningen, som dels opstiller en række formelle krav, dels indebærer, at kompetence til at træffe afgørelser om bl.a. påbud og forbud ikke kan delegeres. Da denne model med delegering ville betyde, at de pågældende personer kun i begrænset omfang ville kunne varetage kontrolopgaver, ansættes disse dyrlæger i stedet af Fødevarestyrelsen – ofte som honorarlønnede – på linje med styrelsens øvrige ansatte. Formulering ”privatpraktiserende dyrlæger, der af Fødevarestyrelsen er bemyndiget til at udføre kontrol” er derfor ikke anvendt i det foreliggende forslag til dyrevelfærdslov.

Det vil fortsat være nødvendigt med hjemmel til at fastsætte nærmere regler for kontrollen, men Miljø- og Fødevareministeriet anser, at denne hjemmel mest hensigtsmæssigt udformes, så den – på samme måde

som den tilsvarende bestemmelse i § 58, stk. 1, i lov om hold af dyr – dækker hele lovens område inklusive de fællesskabsretlige regler på området uanset hvilken myndighed, som udfører kontrollen.

Det vil fortsat være behov for, at alle, der enten som ejer, ansat eller på anden måde udfører opgaver i forbindelse med behandling af dyr og beskyttelse af dyrs velfærd, skal have pligt til at svare på spørgsmål fra tilsynsmyndigheden og efter anmodning yde praktisk bistand ved kontrollen. Det er også nødvendigt, at tilsynsmyndigheden har hjemmel til at medtage dokumenter, herunder udskrift af elektroniske data, eller kopier heraf samt udtage prøver fra levende eller døde dyr mod kvittering. Det skal i den forbindelse som hidtil være hjemmel til at aflive et dyr med henblik på at udtage en prøve, hvis det skønnes nødvendigt for at dokumentere en mulig overtrædelse af regler i dyreværnsloven eller regler fastsat i medfør heraf.

Konstaterer tilsynsmyndigheden forhold, som er i strid med dyrevelfærdsreglerne, skal der sanktioneres på passende vis. Helt grundlæggende skal der i den konkrete situation anvendes de sanktioner, som skønnes nødvendige for at sikre, at reglerne vil blive overholdt fremadrettet. På den ene side må sanktionen ikke være mere indgribende end nødvendigt. På den anden side skal sanktionen have tilstrækkelig gennemslagskraft, så reglerne overholdes. Ved vurderingen af den rette sanktion skal der tages hensyn til alle omstændigheder i den konkrete sag.

På dyrevelfærdsområdet omfatter sanktionsmulighederne indskærpelse, påbud, forbud og politianmeldelse. Når tilsynsmyndighedens kontrol har medført en anmærkning, dvs. en af de nævnte sanktioner, medfører det som hovedregel et opfølgende gebyrfinansieret kontrolbesøg, jf. bekendtgørelse om veterinær kontrol. Formålet med dette er at sikre, at den ansvarlige har foretaget det nødvendige for at bringe overtrædelsen til ophør.

Hverken indskærpelser eller politianmeldelser er i forvaltningsretlig forstand afgørelser og kræver derfor ikke udtrykkelig hjemmel i dyrevelfærdsloven. Påbud og forbud er derimod afgørelser og skal være hjemlet i loven. De gældende bestemmelser i dyreværnslovens § 24 b om forbud og påbud foreslås derfor videreført med mindre justeringer. Det foreslås således at indsætte hjemmel til, at tilsynsmyndighederne kan lade et påbud eller forbud gennemføre for den ansvarliges regning. Formålet er at sikre, at tilsynsmyndigheden kan sikre gennemførelse af et påbud eller et forbud i det omfang, det er dyrevelfærdsmæssigt nødvendigt, hvor den ansvarlige enten ikke kan eller ikke vil gøre dette inden for en rimelig frist.

Dyreværnslovens særlige hjemmel til at fastsætte regler om pålæg til den ansvarlige om at modtage rådgivning eller at udarbejde og gennemføre en handlingsplan har endnu ikke været udnyttet. På trods af dette finder Miljø- og Fødevareministeriets, at det vil være hensigtsmæssigt at videreføre hjemlen i den nye dyrevelfærdslov, da både påbud om rådgivning fra eksterne eksperter og påbud om at udarbejde og gennemføre en handlingsplan vil kunne være værdifulde værktøjer ikke mindst i situationer, hvor den ansvarlige for dyrehold udviser dårlig regelefterlevelse.

For at sikre en effektiv kontrol på området med dyrevelfærden i centrum er det efter Miljø- og Fødevareministeriets vurdering en afgørende forudsætning, at tilsynsmyndighedernes fortsat har adgang til offentlige og private ejendomme, lokaliteter, transportmidler og dokumenter uden at skulle indhente retskendelse i det omfang, det er nødvendigt for kunne gennemføre dyrevelfærdskontrollen.

Efter Miljø- og Fødevareministeriets vurdering er det som nævnt en væsentlig forudsætning for en effektiv og behovsorienteret veterinær kontrol, at der etableres et så vidt muligt ensartet lovgrundlag på det

veterinær- og fødevareområdet. Det skal i den forbindelse tages højde for, at digitaliseringen spiller en stadig stigende rolle i samtlige elementer af kontrollen fra den overordnede planlægning og prioritering til gennemførelsen og opfølgningen på den enkelte kontrol. Desuden forudsætter såvel den fællesoffentlige digitaliseringsstrategi som Miljø- og Fødevareministeriets koncernfælles digitaliseringsstrategi, at den enkelte myndighed i højere grad end hidtil anvender data om virksomheder og borgere, som er registreret af andre myndigheder.

Det foreslås derfor, at der i dyrevelfærdsloven med lovforslagets § 52 indsættes hjemmel til registersamkøring, som sammen med de tilsvarende bestemmelser i blandt andet § 65 a i lov om hold af dyr og § 16 a i dyrlægeloven kan bidrage til at sikre det optimale datagrundlag for planlægning, gennemførelse og opfølgning på kontrollen på tværs af Miljø- og Fødevareministeriets område.

Den foreslåede bestemmelse indebærer bl.a., at miljø- og fødevareministeren kan bestemme, hvilke oplysninger, herunder fortrolige oplysninger, som andre offentlige myndigheder skal udlevere. Udleveringen af oplysninger forudsættes dog at ske inden for rammerne af databeskyttelsesforordningen (Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF) og databeskyttelsesloven (lov nr. 502 af 23. maj 2018 om supplerende bestemmelser til forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger).

Miljø- og Fødevareministeriet er opmærksom på, at der inden iværksættelse af samkøring af registre i kontroløjemed, skal indhentes udtalelse fra Datatilsynet, idet der kan blive tale om anmeldelsespligtige behandlinger af persondata, og at Datatilsynet skal have mulighed for at vurdere lovligheden af en eventuel samkøring.

2.17. Lovforslagets kapitel 17 om erstatning og forsikring vedrørende løsgående heste

2.17.1. Gældende ret

Regler om erstatning og forsikring for løsgående heste fremgår af §§ 30 a-30 c i kapitel 9 a i lov om hold af heste, jf. lovbekendtgørelse nr. 304 af 30. marts 2017.

Det fremgår af § 30 a, stk. 1, i lov om hold af heste, at ejeren af en hest er forpligtet til at erstatte den skade, hesten forvolder, når den er løsgående. Har skadelidte medvirket til skaden, kan erstatningen dog nedsættes eller bortfalde. Det fremgår af § 30 a, stk. 2, at det påhviler ejeren af en hest at tegne forsikring, der dækker ansvaret i henhold til stk. 1. Forsikringsselskabet hæfter umiddelbart over for skadelidte for erstatning efter stk. 1. Undtaget fra forsikringspligten er heste, der holdes af det offentlige. Det fremgår af § 30 a, stk. 3, 1. pkt., at ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte nærmere regler om forsikringspligtens gennemførelse. Det fremgår af § 30 a, stk. 3, 2. pkt., at hestelovens § 31, hvoraf det fremgår, at inden miljø- og fødevareministeren fastsætter regler i henhold til bestemmelser i hesteloven, skal dyreværnsorganisationer og andre organisationer, der efter ministerens skøn særlig berøres af reglerne, have lejlighed til at udtale sig, ikke finder anvendelse ved fastsættelse af regler i medfør af § 30, a, stk. 3, 2. pkt.

Ifølge § 30 b, i lov om hold af heste finder bestemmelser i anden lovgivning om objektivt ansvar for skade forvoldt af løsgående heste, som påhviler hestens ejer eller andre, ikke anvendelse, hvis der kan pålægges ansvar i medfør af § 30 a, stk. 1.

Det fremgår af § 30 c, stk. 1, i lov om hold af heste, at anlægger skadelidte sag mod forsikringsselskabet, skal selskabet tilsige ejeren af hesten til ethvert retsmøde med det varsel, som efter retsplejelovens § 175 gælder for vidner i borgerlige sager. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 2.

Det fremgår af § 30 c, stk. 2, i lov om hold af heste, at enhver part, der tilsiges efter stk. 1, kan ved at fremsætte begæring herom til retsbogen indtræde som part i sagen. Indtræder parten ikke, er afgørelsen af erstatningsspørgsmålet ved dom eller forlig bindende for vedkommende.

2.17.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er Miljø- og Fødevareministeriets vurdering, at de gældende regler, som beskrevet ovenfor, fortsat er relevante og derfor bør videreføres uændret. Lovforslagets §§ 53-55 svarer således til §§ 30 a-30 c i lov om hold af heste.

2.18. Lovforslagets kapitel 18 om klage og delegation

2.18.1. Gældende ret

I henhold til dyreværnslovens § 24 d, stk. 1, har miljø- og fødevareministeren hjemmel til at fastsætte regler om adgang til at klage over afgørelser efter loven eller efter de i medfør heraf udstedte regler, herunder om afskæring af klageadgangen, og om remonstration, dvs. at den myndighed, som har truffet en afgørelse, der kan påklages, kan genoptage sagen, selv om der er indgivet klage, og eventuelt træffe en ny afgørelse. Der er endvidere hjemmel til at fastsætte regler om indgivelse af klager, herunder om formkrav til klagen.

Bestemmelsen er udmøntet i §§ 18-20 i bekendtgørelse nr. 1592 af 15. december 2017 om Fødevarestyrelsens opgaver og beføjelser.

Dyreværnslovens § 24, stk. 2, fastlægger, at afgørelser i henhold til denne lov eller regler udstedt i medfør heraf som udgangspunkt kan påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet, jf. lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

Af dyreværnslovens § 24 d, stk. 3, følger, at klager til Miljø- og Fødevareklagenævnet skal indgives skriftligt via første instans ved anvendelse af digital selvbetjening. Herved sikres adgang til remonstration. Hvis myndigheden fastholder sin afgørelse, skal klagen som udgangspunkt videresendes til nævnet senest 3 uger efter modtagelsen. I nogle tilfælde har første instans dog behov for længere tid, f.eks. hvis klagepunkterne vedrører komplicerede forhold. Endvidere kan første instansen have behov for længere tid til at undersøge, om der er grundlag for at genoptage sagen. Ved videresendelsen af klagen til nævnet skal førsteinstansen vedlægge den påklagede afgørelse, de dokumenter, der er indgået i sagens bedømmelse, og en udtalelse fra myndigheden med dennes bemærkninger til sagen og de i klagen anførte klagepunkter.

Som en udtagelse fra hovedreglen om, at afgørelser kan påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet, er denne klagemulighed udtrykkeligt afskåret i dyreværnslovens § 10, stk. 3, for så vidt angår afgørelser truffet af politiet i medfør af § 10, stk. 2, om aflivning af farlige dyr. Disse afgørelser kan i stedet påklages til Rigspolitichefen i henhold til retsplejelovens regler om klage over politiets dispositioner og afgørelser uden for strafferetsplejen. I forbindelse med vedtagelsen af lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og

Fødevareklagenævnet blev det endvidere understøttet, at dette også gælder for øvrige afgørelser, som træffes af politiet efter dyreværnsloven eller efter de i medfør heraf udstedte regler, herunder bekendtgørelse nr. 1729 af 21. december 2006 om beskyttelse af dyr under transport.

Spørgsmålet om klagers opsættende virkning reguleres ikke i dyreværnsloven, men følger af de almindelige forvaltningsretlige regler. En klage har således som udgangspunkt ikke opsættende virkning, men både den myndighed, som har truffet afgørelsen i første instans, og Miljø- og Fødevareklagenævnet kan tillægge en klage opsættende virkning, hvis klager anmoder om det, og formålet med den påklagede afgørelse ikke derved forspildes.

2.18.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er ikke hensigten at foretage indholdsmaessige ændringer i de gældende klageregler, men for at sikre den størst mulige sammenhæng mellem den dyrevelfærdsmæssige og regulering på det øvrige veterinær område foreslås det at tilpasse formulering og struktur til bestemmelserne i § 66 i lov om hold af dyr.

Det foreslås som hidtil, at miljø- og fødevareministeren skal have hjemmel til at fastsætte regler om adgang til at klage over afgørelser efter loven eller efter de i medfør heraf udstedte regler, herunder om afskæring af klageadgangen, og om remonstration, dvs. at den myndighed, som har truffet en afgørelse, der kan påklages, kan genoptage sagen, selv om der er indgivet klage, og eventuelt træffe en ny afgørelse. Der er endvidere hjemmel til at fastsætte regler om indgivelse af klager, herunder om formkrav til klagen. De gældende klageregler i blandt andet bekendtgørelse nr. 1592 af 15. december 2017 om Fødevarestyrelsens opgaver og beføjelser vil således blive videreført.

Der er ikke i den gældende dyreværnslov udtrykkelig hjemmel for miljø- og fødevareministeren til at delegere opgaver til myndigheder uden for ministerens ressort. Med mindre der etableres en sådan hjemmel vil det imidlertid ikke være grundlag for at bibeholde politiets beføjelser i henhold til bekendtgørelse nr. 1729 af 21. december 2006 om beskyttelse af dyr under transport, og det vil heller ikke fremadrettet være muligt at bemyndige eksempelvis politiet eller Skat til at varetage dyrevelfærdsmæssig kontrol i forbindelse med grænsekontrol. Det bør derfor efter Miljø- og Fødevareministeriets opfattelse etableres udtrykkelig hjemmel til sådan delegation uden for ministerområdet. Som konsekvens af tilpasningen til reglerne i lov om hold af dyr foreslås, at denne hjemmel for ministeren til at delegere opgaver til offentlige myndigheder uden for ministerens ressort indsættes i lovforslagets § 56, stk. 2.

Det foreslås endvidere at fastholde, at klageinstansen for afgørelser indenfor lovens område er Miljø- og Fødevareklagenævnet, med mindre andet er fastsat ved lov eller bekendtgørelse. Som det fremgår af lovforslagets § 56, stk. 5, foreslås politiets afgørelser dog generelt undtaget. Fastholder myndigheden sin afgørelse, skal klagen som udgangspunkt videresendes til nævnet senest 3 uger efter modtagelsen.

Det foreslås også at videreføre de nærmere regler for klager til Miljø- og Fødevareklagenævnet. Klager skal fortsat indgives skriftligt via første instans ved anvendelse af digital selvbetjening, så adgangen til remonstration sikres. Hvis myndigheden fastholder sin afgørelse skal klagen som udgangspunkt videresendes til nævnet senest 3 uger efter modtagelsen. Ved videresendelsen af klagen til nævnet skal første instansen vedlægge den påklagede afgørelse, de dokumenter, der er indgået i sagens bedømmelse, og en udtalelse fra myndigheden med dennes bemærkninger til sagen og de i klagen anførte klagepunkter.

Endeligt foreslås det som nævnt, at det i forslagets § 56, stk. 5, udtrykkeligt fastlægges, at politiets afgørelser inden for dyrevelfærdslovens område ikke kan påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet, og dette vil også gælde i det omfang der ved bekendtgørelse med hjemmel i forslagets § 56, stk. 2, henlægges nye beføjelser til politiet. Som konsekvens heraf vil politiets afgørelser i stedet kunne påklages til Rigspolitichefen i henhold til retsplejelovens regler om klage over politiets dispositioner og afgørelser uden for strafferetsplejen.

Med hensyn til den opsættende virkning af klager vurderer Miljø- og Fødevareministeriet på grundlag af de hidtidige erfaringer, at der ikke er behov for at indføre særlig regulering på dyrevelfærdsområdet. Efter de almindelige forvaltningsretlige regler vil klage således som udgangspunkt fortsat ikke have opsættende virkning, men både den myndighed, som har truffet afgørelsen i første instans, og Miljø- og Fødevareklagenævnet kan tillægge en klage opsættende virkning, hvis klager anmoder om det, og formålet med den påklagede afgørelse ikke derved forspildes.

2.19. Lovforslagets kapitel 19 om obligatorisk digital kommunikation

2.19.1. Gældende ret

De gældende bestemmelser om obligatorisk digital kommunikation fremgår af dyreværnslovens §§ 27 a-27 c, som blev indsat ved lov nr. 1459 af 17. december 2013 om ændring af forskellige bestemmelser på Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeris område om obligatorisk digital kommunikation m.v.

Ved denne ændringslov, som omfattede alle de af Fødevarestyrelsen administrerede lovområder, blev der skabt hjemmel til at fastsætte regler om, at al relevant skriftlig kommunikation mellem Fødevarestyrelsen og virksomheder eller fysiske personer skal foregå digitalt. Ændringsloven var således styrelsens arbejde med at implementere den fælles offentlige digitaliseringsstrategi for 2011-2015 "Den digitale vej til fremtidens velfærd" fra august 2011 om, at virksomhederne skal foretage alle indberetninger digitalt til offentlige myndigheder, når den nødvendige lovgivning og de effektive løsninger er på plads. I alle omfattede love blev bestemmelserne udformet efter samme model for at sikre ensartethed i lovgivningen. Udformningen er stort set identisk med de bemyndigelser, der ved lov nr. 1231 af 18. december 2012 om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation m.v. er indført i 68 love på Erhvervs- og Vækstministeriets område.

På dyreværnslovens område er bestemmelserne hidtil udmøntet i §§ 34 a-34 c i bekendtgørelse nr. 1729 af 21. december 2006 om beskyttelse af dyr under transport, som blev indsat ved bekendtgørelse nr. 40 af 12. januar 2016 om ændring af bekendtgørelse om beskyttelse af dyr under transport. Disse bestemmelser, der har hjemmel i dyreværnslovens § 27 a, stk. 1, fastsætter, at organisatorer af dyretransport og transportvirksomheder skal anvende Fødevarestyrelsens digitale IT-system, Eksportportalen, på eksportportalen.fvst.dk, ved indberetninger og ansøgninger.

2.19.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning.

Implementeringen af den fælles offentlige digitaliseringsstrategis målsætning om, at skriftlig kommunikation mellem virksomheder, borgere og myndigheder også på dyrevelfærdsområdet skal foregå digitalt, forudsætter, at de nødvendige hjemler er til stede. For at fastholde ensartetheden i lovgivningen

på Miljø- og Fødevareministeriets område, foreslås der fastsat bemyndigelsesbestemmelser, der svarer til de gældende.

Det foreslås således i lovforslagets § 57, stk. 1, at miljø- og fødevareministeren også fremover skal have hjemmel til at fastsætte regler om, at al relevant skriftlig kommunikation mellem Fødevarestyrelsen og virksomheder eller fysiske personer skal foregå digitalt. Med kommunikation menes alle former for henvendelser fra virksomheder eller fysiske personer, f.eks. forespørgsler, ansøgninger og indberetninger, og alle former for meddelelser fra Miljø- og Fødevareministeriet til virksomheder eller fysiske personer, f.eks. anmodninger om oplysninger, afgørelser, forbud og påbud samt opkrævning af betalinger.

Dette indebærer, at visse typer af kommunikation vil blive sendt via den digitale postløsning Offentlig Digital Post med de retsvirkninger, der følger heraf. Det kan f.eks. komme på tale for visse afgørelser, herunder forbud eller påbud.

Øvrig kommunikation vil fremover skulle foregå digitalt på anden vis, f.eks. via e-mail eller digitale selvbetjeningsløsninger.

Det vil fremgå af de enkelte bekendtgørelser, der udstedes på området, på hvilken måde kommunikationen mellem myndigheden og de pågældende virksomheder eller personer fremover skal foregå.

Indtil videre sker tilslutningen til den offentlige digitale postløsning på baggrund af personens CPR-nr. henholdsvis virksomhedens CVR-nummer. Det er således CVR-nummeret, der skal bruges, når en virksomhed ønsker at identificere sig overfor myndighederne.

Ud over et CVR-nummer får en virksomhed også tildelt ét såkaldt P-nummer (Produktionsenhedsnummer) for hver fysisk beliggenhed, hvor virksomheden driver virksomhed fra. Dette gør det muligt at kommunikere direkte med produktionsenheden, og da mange virksomheder selskabsretligt er organiseret på en sådan måde, at de forskellige produktionsenheder har en mere eller mindre grad af selvstændighed, er dette en hensigtsmæssig måde at kommunikere på.

P-nummeret er et 10-cifret entydigt nummer. Da virksomheden tildeles et P-nummer for hver fysisk beliggenhed, hvorfra der drives virksomhed, kan der således være tilknyttet flere P-numre til samme CVR-nummer.

Offentlig Digital Post kan på nuværende tidspunkt ikke håndtere aflevering af post til rette P-nummermodtager under CVR-nummeret, men da al kontrol med virksomheder i Fødevarestyrelsen er baseret på P-numre, er det nødvendigt, at der fastholdes mulighed for at udstede regler om, at kommunikation med virksomhederne kan foregå på P-nr. niveau.

Forslaget indebærer, at oplysningerne i en henvendelse ikke kan anses for behørigt modtaget, hvis de ikke indgives på den digitale måde, som er fastsat i de bekendtgørelser, der udstedes i medfør af lovforslaget. Hvis oplysninger m.v. alligevel sendes eksempelvis pr. brev, følger det af den almindelige vejledningspligt, at myndigheden skal vejlede om reglerne på området, herunder om pligten til at kommunikere på den foreskrevne digitale måde.

De sanktioner, der i dag er knyttet til manglende indberetning eller indsendelse i papirform, vil også finde anvendelse, når indberetning eller indsendelse ikke sker i overensstemmelse med de krav om digital indberetning, der fastsættes i bekendtgørelser i henhold til dette lovforslag.

Det er i den forbindelse uden betydning, at den pågældende oplever, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, at den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur eller oplever lignende hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde.

Endvidere kan der fastsættes regler om, at skriftlig kommunikation til og fra styrelsen skal foregå digitalt på anden måde, f.eks. via e-mail. I den forbindelse kan der stilles krav om, at den pågældende oplyser en e-mailadresse, som den pågældende kan kontaktes på i forbindelse med behandlingen af en konkret sag m.v.

Ved kommunikation via e-mail kan der stilles krav om sikker identifikation, således at mailen afsendes med digital signatur for at sikre, at afsenderen er den, vedkommende giver sig ud for at være. Er der tale om udveksling af fortrolige eller personfølsomme oplysninger, bør dette enten ske ved krypterede mails (dette forudsætter typisk et certifikat til den pågældende myndigheds e-postadresse) eller den offentlige digitale postløsning. Der vil således også kunne fastsættes regler om, at visse oplysninger sendes til myndighederne ved krypterede mails eller via den offentlige digitale postløsning.

Der vil også kunne stilles krav om anvendelse af digital signatur eller lignende i forbindelse med andre former for digital kommunikation, eksempelvis via digitale selvbetjeningsløsninger, så Fødevarestyrelsen har sikkerhed for, at afsenderen er den, han eller hun giver sig ud for at være.

Der kan efter forslaget på bekendtgørelsesniveau stilles krav om, at virksomheden skal anvende bestemte it-systemer og særlige digitale formater for at sikre, at styrelsen kan håndtere de modtagne indberetninger.

Overgangen til obligatorisk digitalisering kan i en overgangsperiode være forbundet med særlige udfordringer for grupper af virksomheder og fysiske personer. For at smidiggøre denne overgang, vil der efter de foreslåede bestemmelser kunne fastsættes overgangsordninger, så det eksempelvis i en overgangsperiode bliver frivilligt for visse grupper af virksomheder og fysiske personer at kommunikere digitalt.

Det er ligeledes hensigten, at det i en overgangsperiode vil være muligt efter ansøgning at blive fritaget for kravet om digital kommunikation, hvis specielle forhold begrundes dette.

Herudover vil det være muligt for virksomheder eller fysiske personer efter ansøgning at opnå dispensation fra kravet om digital kommunikation. Dispensation vil kun undtagelsesvist blive givet. Det kunne f.eks. være handicappede eller stærkt ordblinde, der ikke kan betjene en computer eller personer, som bor i dele af Danmark, hvor det ikke er teknisk muligt at koble sig på internettet.

Med lovforslagets § 57, stk. 2, foreslås det endvidere at fastholde hjemlen til at fastsætte regler om anvendelse af digital signatur eller lignende, som tilgodeser de samme sikkerhedsmæssige hensyn som en digital signatur. Også ved digital signatur varetages de samme hensyn, der ligger bag underskriftskravet som omtalt ovenfor.

I den foreslåede § 57, stk. 3, er det fastsat, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem til adressaten, dvs. til modtageren af meddelelsen, når den er tilgængelig for denne. En hvilken som helst

skriftlig kommunikation, som foretages digitalt, herunder også en afgørelse, som sendes via mail, via den offentlige digitale postløsning eller på anden digital vis er omfattet af bestemmelsen. Dette svarer til, at et papirbrev anses for at være kommet frem, når det pågældende brev er lagt i adressatens fysiske postkasse.

Det er normalt uden betydning, om en afgørelse er kommet til adressatens kundskab. Det er således uden betydning, om eller hvornår adressaten gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen. Adressaten bærer således alene risikoen ved ikke at gøre sig bekendt med indholdet af meddelelsen.

Forslaget har betydning for alle meddelelser, herunder også for om f.eks. en indberetning eller lignende kan anses for rettidig fremkommet. Fremkomsttidspunktet er normalt afgørende for, om en indberetning eller lignende til en myndighed anses for rettidig.

Lovforslaget medfører ikke ændringer i de gældende principper for beregning af frister i forbindelse med klager.

En meddelelse til en myndighed vil normalt være tilgængelig for myndigheden på det tidspunkt, hvor myndigheden kan behandle eller læse meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesanordning eller et datasystem. En meddelelse, der først er tilgængelig efter kl. 24.00, anses normalt først for modtaget den dag, meddelelsen er tilgængelig.

Kan modtagelsestidspunktet for en digital meddelelse til en myndighed ikke fastlægges som følge af problemer med myndighedens it-system eller andre lignende problemer, må meddelelsen anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen blev afsendt, hvis der kan fremskaffes pålidelige oplysninger om afsendelsestidspunktet. Det vil således ikke kunne komme virksomheden til skade, at indberetning modtages efter fristens udløb, hvis dette skyldes systemnedbrud hos myndigheden.

En meddelelse fra en myndighed vil normalt være tilgængelig for modtageren, når adressaten vil kunne fremkalde meddelelsen på en almindeligt fungerende computer tilsluttet internettet med almindeligt tilgængelige programmer og dermed gøre sig bekendt med meddelelsens indhold.

Det er i denne forbindelse uden betydning, om adressaten for myndighedens meddelelse har bragt sig i stand til at tilgå meddelelsen, f.eks. hvis modtageren af en meddelelse, som myndigheden har sendt til den pågældende via den offentlige digitale postløsning, ikke har skaffet sig den fornødne offentlige digitale signatur til at modtage meddelelser i den offentlige digitale postløsning, jf. lov om Offentlig Digital Post, eller modtageren i sit elektroniske system har installeret anordninger (spamfiltre, firewalls osv.), som afviser at modtage meddelelser.

Det er endvidere uden betydning, om adressaten oplever, at vedkommendes egen computer ikke fungerer, at vedkommende har mistet koden til sin digitale signatur eller oplever lignende hindringer, som det er op til adressaten at overvinde.

De generelle regler om krav om identifikation i dokumenter fra myndigheder til borgere, herunder fravigelse af kravet om personlig underskrift, er reguleret i § 32 b i forvaltningsloven.

Som supplement til dette foreslås det i lovforslagets § 58 at fastholde hjemmelen til regler om, at såkaldte maskinelle afgørelser, der udelukkende er truffet på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af den pågældende myndighed som afsender. Dette vil eksempelvis omfatte tilfælde,

hvor en virksomheds indsendelse af oplysninger, herunder indgivelse af en ansøgning, til en forvaltningsmyndighed foretages digitalt via f.eks. en hjemmeside, og hvorefter et elektronisk databehandlingssystem træffer (og eventuelt også afsender) den pågældende afgørelse automatisk. De pågældende afgørelser er kendetegnet ved, at et digitalt databehandlingssystem på grundlag af nogle faste og entydige kriterier kan træffe afgørelsen, og der er således tale om afgørelser, der træffes, uden at en sagsbehandler er involveret i afgørelsesprocessen.

Lovforslagets bestemmelser om obligatorisk digital kommunikation vedrører alene kommunikation om forhold, som er reguleret af de af lovforslaget omfattede love. Bestemmelserne skal således læses i samspil med anden lovgivning, herunder databeskyttelsesforordningen (Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF).

For at der ikke skal kunne opstå tvivl om, at virksomheder og personer kan opfylde underskriftskravet på anden måde end ved en personlig underskrift, foreslås det i § 59, stk. 1, at videreføre bestemmelsen om, at underskriftskravet kan opfyldes ved, at underskriveren anvender en teknik, der sikrer entydig identifikation af den pågældende, f.eks. digital signatur.

Samtidig foreslås det med lovforslagets § 59, stk. 2, fastholdt, at ministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvordan kravet om personlig underskrift kan fraviges, eksempelvis ved at den pågældende underskriver et fysisk dokument og indscanner dokumentet som en pdf-fil.

I så fald kan der stilles krav om, at virksomheder eller fysiske personer, som indsender dokumenter til en myndighed uden personlige underskrifter, skal opbevare et eksemplar af det pågældende dokument forsynet med originale underskrifter, som myndigheden kan forlange at få forevist i kontroløjemed.

Det foreslås endvidere fastholdt, at ministeren kan fastsættes regler om, at krav om personlig underskrift ikke kan fraviges for visse typer af dokumenter. Det kan f.eks. være aktuelt i de tilfælde, hvor det er nødvendigt at fremlægge originaldokumenter med originale underskrifter, eksempelvis for myndigheder i andre lande, således som det er tilfældet med visse import- og eksportcertifikater.

Med de foreslåede bestemmelser sikres det, at underskriftskravet ikke udgør en unødigt barriere for digital kommunikation, samtidig med, at det sikres, at der kan stilles krav om personlig underskrift for visse typer af dokumenter, hvor der er behov for dette.

2.20. Lovforslagets kapitel 20 om Den Europæiske Union m.v.

2.20.1. Gældende ret

Dyreværnslovens § 4 a, stk. 1, bemyndiger miljø- og fødevareministeren til at fastsætte regler med henblik på opfyldelse af De Europæiske Fællesskabers direktiver om forsvarlig behandling af dyr og om beskyttelse af dyrs velfærd.

Bestemmelsen i § 4 a, stk. 1, har til formål at sikre, at Danmark har den nødvendige lovhjemmel til at gennemføre Den Europæiske Unions direktiver om forsvarlig behandling af dyr og om beskyttelse af dyrs velfærd.

Bestemmelsen er eksempelvis blevet anvendt til at gennemføre Rådets direktiv 2008/119/EF af 18. december 2008 om fastsættelse af mindstekrav med hensyn til beskyttelse af kalve (kodificeret udgave), EU-tidende 2009, nr. L 10, side 7 ved bekendtgørelse nr. 35 af 11. januar 2016 om beskyttelse af kalve og Rådets direktiv 2008/120/EF af 18. december 2008 om fastsættelse af mindstekrav med hensyn til beskyttelse af svin (kodificeret udgave), EU-tidende 2009, nr. L 47, side 5 ved bl.a. bekendtgørelse nr. 17 af 17. januar 2016 om beskyttelse af svin og bekendtgørelse nr. 1324 af 29. november 2017 om halekupering og kastration af dyr.

Dyreværnslovens § 4 a, stk. 2, bemyndiger miljø- og fødevareministeren til at fastsætte regler, der er nødvendige for anvendelsen af Den Europæiske Fællesskabers forordninger om forsvarlig behandling af dyr om dyrs velfærd.

Bestemmelsen i § 4 a, stk. 2, skal ses på baggrund af et behov for at fastsætte bestemmelser om straf og for at kunne fastsætte supplerende regler vedrørende anvendelsen af forordningerne, hvor disse giver mulighed for det.

Bemyndigelsen er bl.a. blevet udmøntet i bekendtgørelse nr. 1729 af 21. december 2006 om beskyttelse af dyr under transport, bekendtgørelse nr. 135 af 14. februar 2014 om slagtning og aflivning af dyr og bekendtgørelse nr. 1510 af 10. december 2015 om uddannelse m.v. af personer, der er beskæftiget i minkfarme, samt uddannelse af personer, der fører direkte tilsyn med aflivning af pelsdyr i pelsdyrfarm

2.20.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 60, stk. 1, svarer indholdsmæssigt til dyreværnslovs § 4 a.

Lovforslagets § 60, stk. 2, er en ny bestemmelse, som sikrer hjemmel til at fastsætte regler på områder, hvor Danmark har påtaget sig forpligtelser til opfyldelse af internationale traktater, konventioner og aftaler indenfor lovforslagets område.

Den foreslåede formulering af lovforslagets § 60 bidrager til at opnå en ensartethed i formuleringen af generelle bestemmelser i veterinær- og fødevarelovgivningen.

2.21. Lovforslagets kapitel 21 om administrative forskrifter

2.21.1. Gældende ret

Bestemmelsen i § 27 i dyreværnsloven, i § 20 i lov om hold af slagtekyllinger og § 31 i lov om hold af heste indeholder alle et krav om, at inden miljø- og fødevareministeren fastsætter regler i henhold til bemyndigelser i de pågældende love, skal dyrevelfærdsorganisationer og andre organisationer, der særligt berøres af reglerne, have lejlighed til at udtale sig.

Ved udarbejdelsen af administrative regler skal der således foretages en høring af dyreværnsorganisationer og af andre organisationer, der berøres af reglerne. Herved sikres, at dyreværnsmæssigt begrundede synspunkter tages i betragtning i forbindelse med udmøntningen af bemyndigelsesbestemmelser.

I dag er det imidlertid praksis på alle områder under Miljø- og Fødevareministeriets ressort at inddrage eksterne interessenter og andre myndigheder i form af en høring over ministeriets udkast til bekendtgørelser. Et bekendtgørelsesudkast vil blive sendt i høring, hvis udkastet indeholder materielle ændringer. Derved sikres, at de berørte interessenter inddrages i udarbejdelsen af bekendtgørelser, som vedrører forhold, der har betydning for de pågældende interessenter.

2.21.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Efter lovforslagets § 61 videreføres bestemmelsen i dyreværnslovens § 27 således, at dyrevelfærdsorganisationer, landbrugsorganisationer og andre organisationer får en lovsikret adgang til at udtale sig om kommende lovgivning.

2.22. Lovforslagets kapitel 22 om straf m.v.

2.22.1. Gældende ret – generelle straffbestemmelser

Dyreværnslovens straffebestemmelser findes i lovens kapitel 8 om straf, gebyr m.v. Dyreværnslovens § 28 fastsætter bl.a. strafferammerne for uforsvarlig behandling af dyr, grovere uforsvarlig behandling af dyr og mishandling af dyr, samt for overtrædelse af en række bestemmelser i dyreværnsloven og i administrative forskrifter udstedt i medfør af loven. Endvidere fastsætter dyreværnslovens § 28 a straf for uretmæssig aflivning af et dyr, der benyttes under udførelsen af offentlig tjeneste eller hverv eller i anledning af samme, såfremt aflivningen er begået forsætligt. Dyreværnslovens § 29 omhandler muligheden for frakendelse af retten til at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele beskæftige sig personligt med dyr og om mulighederne for at generhverve denne ret efterfølgende. Endvidere fastsætter dyreværnslovens §§ 29 a-29 k muligheden for frakendelse af retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr, herunder i forbindelse med klippekortordningen. Endelig fastsætter dyreværnslovens § 30, at den, der har tilsyn med et barn under 15 år, kan straffes for handlinger begået af barnet, hvis den pågældende har været vidende om overtrædelsen og ikke har søgt at forhindre den.

2.22.1.1. Sanktioner for overtrædelse af dyreværnsloven

Den generelle straffebestemmelse i dyreværnsloven er § 28, hvorefter overtrædelse af dyreværnsloven og regler udstedt i medfør af loven straffes med bøde eller fængsel.

Den centrale del af straffebestemmelsen er dyreværnslovens § 28, stk. 1-3, som fastsætter strafferammerne for henholdsvis uforsvarlig behandling af dyr, grovere uforsvarlig behandling af dyr og mishandling af dyr.

I medfør af dyreværnslovens § 28, stk. 1, straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år den, som ved overanstrengelse, vanrøgt eller på anden måde behandler dyr uforsvarligt.

Af dyreværnslovens § 28, stk. 2, fremgår, at har det i stk. 1, nævnte forhold haft karakter af grovere uforsvarlig behandling af dyr, er straffen bøde eller fængsel indtil 2 år.

Af dyreværnslovens § 28, stk. 3, fremgår, at såfremt det i stk. 2, jf. stk. 1, nævnte forhold har haft karakter af mishandling, er straffen fængsel indtil 2 år.

Endvidere fastsætter dyreværnslovens § 28, stk. 4, at medmindre højere straf er forskyldt efter stk. 1-3 straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder overtrædelse af en række nærmere fastsat bestemmelser i dyreværnsloven og i administrative forskrifter udstedt i medfør af loven.

I medfør af dyreværnslovens § 28, stk. 5, kan den, der overtræder et pålæg efter § 21, stk. 1, straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år.

En dyrlæge, som tilsidesætter sin anmeldelsespligt efter dyreværnslovens § 20, straffes med bøde, jf. § 28, stk. 6.

Dyreværnslovens § 28, stk. 7, fastsætter, at der i forskrifter, der udfærdiges efter loven, kan fastsættes straf af bøde eller fængsel indtil 4 måneder for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

Straffebestemmelsen i § 28 suppleres således i en række bekendtgørelser udstedt i medfør af dyreværnsloven. For nogle af bekendtgørelserne gælder det, at strafferammen kun er bøde, mens andre bekendtgørelser særskilt hjemler straf i form af bøde eller fængsel indtil 4 måneder.

Ligeledes kan miljø- og fødevareministeren efter dyreværnslovens § 28, stk. 8, fastsætte regler om straf i form af bøde eller fængsel indtil 4 måneder for overtrædelse af bestemmelser i forordninger udstedt af De Europæiske Fællesskaber (nu Den Europæiske Union). Som eksempel kan nævnes § 13, nr. 2, i bekendtgørelse nr. 135 af 14. februar 2014 om slagtning og aflivning af dyr, der fastsætter, at overtrædelse af visse bestemmelser i Rådets forordning (EF) Nr. 1099/2009 af 24. september 2009 om beskyttelse af dyr på aflivningstidspunktet straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

I dyreværnslovens § 28, stk. 9, er fastsat, at ved udmåling af straf efter loven eller efter regler fastsat i medfør af stk. 7 og 8, anses det som en skærpende omstændighed, hvis overtrædelsen er begået i forbindelse med udøvelse af erhverv, herunder dyretransporter. Tilsvarende gælder, hvis overtrædelsen er begået mod dyr, der benyttes under udførelsen af offentlig tjeneste eller hverv eller i anledning af samme.

Endelig fastsættes i dyreværnslovens § 28, stk. 10, at er der ved en overtrædelse opnået en økonomisk fordel, konfiskeres denne efter reglerne i straffelovens 9. kapitel. Kan der ikke ske konfiskation, skal der tages særskilt hensyn hertil ved udmåling af en bøde, herunder en eventuel tillægsbøde.

Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel, jf. dyreværnslovens § 28, stk. 11.

Dyreværnslovens § 28 a fastsætter desuden, at den, som uretmæssigt afliver et dyr, der benyttes under udførelsen af offentlig tjeneste eller hverv eller i anledning af samme, straffes med fængsel indtil 2 år, såfremt aflivningen er begået forsætligt. Dette gælder uanset, at aflivningen er sket i overensstemmelse med § 13, stk. 1, om at dyr skal aflives så hurtigt og så smertefrit som muligt.

2.22.1.1.1. Særligt om bødeniveau

De nuværende bødetakster m.v. i sager om overtrædelse af dyreværnslovgivningen fremgår af bemærkninger til lovforslagene vedrørende ændringslov nr. 384 af 28. maj 2003, ændringslov nr. 530 af 6. juni 2007 og betænkningen nr. 215 af 23. maj 2007 til denne lov samt ændringslov nr. 645 af 8. juni 2016.

Bødetaksterne fremgår tillige af Rigsadvokatens meddelelse nr. 2/2018, senest ændret den 28. november 2017.

Nedenstående strafpositioner gælder som udgangspunkt for strafudmålingen:

Overtrædelser udenfor erhvervsforhold (privates hold af dyr):

Overtrædelse	1. gang	2. gang
Uforsvarlig behandling af dyr	2.000 kr.	6.000 kr.
Grovere uforsvarlig behandling af dyr	10.000 kr.	15.000 kr.

Overtrædelser i erhvervsforhold:

Overtrædelse	1. gang	2. gang
Ikke uforsvarlig behandling af dyr (væsentlig ulempe)	3.000 kr.	4.500 kr.
Uforsvarlig behandling af dyr	5.000 kr.	15.000 kr.
Grovere uforsvarlig behandling af dyr	20.000 kr.	30.000 kr.

Spørgsmålet om, hvilken bøde der skal udmåles i den enkelte konkrete sag, beror på domstolenes samlede vurdering af sagens foreliggende omstændigheder. Det betyder, at der kan være grundlag for at udmåle bøder, der er højere og efter omstændighederne væsentligt højere end dem, der følger af de nævnte udgangspunkter. Det kan for eksempel være i sager, hvor det konkret kan lægges til grund, at der er opnået eller tilsigtet en økonomisk vinding. Omvendt kan der også konkret være grundlag for at udmåle lavere bøder end de anførte, for eksempel hvis forholdet i den konkrete sag har mindre strafværdighed eller den pågældendes personlige forhold taler for det. De domme, hvor bødestørrelserne adskiller sig fra de vejledende bødestørrelser, er for så vidt angår lavere bødestørrelser primært konkret begrundede i særlige tidsmæssige eller personlige forhold, f.eks. psykiske problemer, og for så vidt angår højere bødestørrelser, er der ofte tale om domme, der vedrører mange forhold på flere områder, der er til bedømmelse samtidig.

Når der er tale om 2. gangstilfælde, er bøderne betydelig højere for så vidt, der ikke findes grundlag for fængselsstraf.

I sager, hvor der er tale om erhvervsforhold, vil der kunne være grundlag for absolut kumulation, dvs. sammenlægning af de bøder, der isoleret set er forskyldt i de enkelte tilfælde. Det beror på en konkret vurdering i den enkelte sag, i hvilket omfang dette udmålingsprincip om absolut kumulation bør anvendes.

2.22.1.1.2. Særligt om fængselsstraf

Visse grovere overtrædelser af dyreværnslovens bestemmelser om forsvarlig behandling af dyr kan straffes med fængsel, jf. afsnit 2.20.1.1. ovenfor om dyreværnslovens § 28 og § 28 a.

Dyreværnsloven skelner ikke mellem dyrearter. Derfor forudsættes det, at der ved strafudmålingen ikke bliver lagt afgørende vægt på, hvilken dyreart sagen vedrører. Strafudmålingen foretages ud fra en konkret vurdering i det enkelte tilfælde. I vurderingen vil der bl.a. skulle lægges vægt på overtrædelsens alvor, overtrædelsens omfang, overtrædelsens art, om overtrædelserne er sket med forsæt eller har systematisk karakter og eventuelle andre omstændigheder (jf. straffelovens almindelige del).

Ved tvivl om, hvorvidt et konkret forhold skal karakteriseres som uforsvarlig behandling, grovere uforsvarlig behandling eller grovere uforsvarlig behandling med karakter af mishandling af dyr, forudsættes som hidtil indhentet en udtalelse fra Det Veterinære Sundhedsråd efter reglerne i bekendtgørelse nr. 1712 af 15. december 2015 om forelæggelse af veterinærfaglige spørgsmål for det Veterinære Sundhedsråd.

Fastsættelse af straffen vil fortsat bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne straffniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens 10. kapitel.

2.22.1.2. Rettighedsfrakendelse

Dyreværnslovens § 29 omhandler frakendelse af rettigheden til at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele beskæftige sig med dyr. Desuden reguleres muligheden for generhvervelse af retten. Endvidere er det i medfør af bestemmelsen strafbart at overlade dyr i en anden persons varetægt, hvis man har kendskab til, at vedkommende er frakendt retten til at beskæftige sig med dyr.

Af dyreværnslovens § 29, stk. 1, fremgår, at den, der ved dom findes skyldig i mishandling eller grovere uforsvarlig behandling af dyr, kan ved dommen for bestandig eller for et nærmere fastsat tidsrum frakendes retten til at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele beskæftige sig personligt med dyr. Det samme gælder den, der efter tidligere at have gjort sig skyldig i uforsvarlig behandling af dyr på ny findes skyldig i sådan overtrædelse. Forbuddet kan begrænses til at angå bestemte arter af dyr. Overtrædelse af forbuddet straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder.

Efter dyreværnslovens § 29, stk. 2, kan frakendelse ske betinget, hvis ubetinget frakendelse af retten til at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele beskæftige sig personligt med dyr efter stk. 1 vil stå i misforhold til den begåede lovovertrædelse og omstændighederne ved denne. Frakendelsen kan begrænses til at angå bestemte arter af dyr.

Efter dyreværnslovens § 29, stk. 3, sker betinget frakendelse på vilkår af, at den pågældende i en prøvetid på 3 år, der regnes fra endelig dom, ikke overtræder dyreværnslovgivningen under sådanne omstændigheder, at den pågældende skal frakendes retten til at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele beskæftige sig personligt med dyr, jf. § 29, stk. 1 og 2.

Endvidere fremgår af dyreværnslovens § 29, stk. 4, at den, er ved dom findes skyldig i mishandling, grovere uforsvarlig behandling eller uforsvarlig behandling af dyr, skal ubetinget frakendes retten til at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele beskæftige sig personligt med dyr, hvis den pågældende tidligere er frakendt retten til at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele beskæftige sig personligt med dyr betinget efter stk. 2 og i prøvetiden har begået et nyt forhold, der indebærer en rettighedsfrakendelse. Forbuddet kan begrænses til at angå bestemte arter af dyr.

Ubetinget frakendelse efter stk. 4 sker for et nærmere fastsat tidsrum, der regnes fra endelig dom, eller for bestandig. Overtrædelse af forbuddet straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder, jf. lovens § 29, stk. 5.

Af dyreværnslovens § 29, stk. 6, fremgår, at er retten til at beskæftige sig med dyr frakendt for længere tid end 2 år efter § 29, stk. 1 eller stk. 4, jf. stk. 5, eller efter en tidligere lov, kan spørgsmålet om generhvervelse af retten inden frakendelsestidens udløb indbringes for domstolene. Indbringelsen sker efter reglerne i straffelovens § 78, stk. 3, og kan tidligst finde sted, når der er forløbet 2 år af frakendelsestiden. Retten kan kun tilbagegives, når ganske særlige omstændigheder foreligger. Har vedkommende tidligere været frakendt retten til at beskæftige sig med dyr, kan generhvervelse inden frakendelsestidens udløb kun ske rent undtagelsesvis og tidligst, når der er forløbet 5 år.

Efter dyreværnslovens § 29, stk. 7, kan retten under behandlingen af de sager, som er nævnt i § 29, stk. 1 og 4, ved kendelse udelukke den pågældende fra at eje, bruge, passe, slagte eller i det hele beskæftige sig personligt med dyr, indtil sagen er endeligt afgjort. Forbuddet kan begrænses til at angå bestemte arter og antal af dyr. Det kan i kendelsen bestemmes, at kære ikke har opsættende virkning. Afsiges der med hensyn til rettighedsfrakendelse frifindende dom i sagen, bortfalder forbuddet, selv om dommen ankes. Overtrædelse af forbuddet straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder.

I medfør af dyreværnslovens § 29, stk. 8, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 4 måneder, den, der med kendskab til et forbud efter § 29, stk. 1, stk. 4 eller stk. 7, overlader dyr i en anden persons varetægt, såfremt der herved etableres en tilstand i strid med forbuddet. Dyreværnslovens § 28, stk. 11, om at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter straffelovens 5. kapitel, finder tilsvarende anvendelse.

2.22.1.3. Straf for handlinger, der begås af børn under 15 år

Af dyreværnslovens § 30, stk. 1, fremgår, at den, der har tilsyn med et barn under 15 år, straffes for overtrædelse af denne lov og regler fastsat efter loven for handlinger, der begås af barnet, hvis den pågældende har været vidende om overtrædelsen og ikke har søgt at forhindre den.

Det fremgår endvidere af dyreværnslovens § 30, stk. 2, at var den, der førte tilsyn, på grund af grov uagtsomhed uvidende om barnets handling, straffes vedkommende med bøde eller fængsel indtil 4 måneder.

2.22.1.4. Hundeloven – straf for forsøg

Det fremgår af § 6 d i lov om hunde (hundeloven), at det er forbudt for en ejer eller besidder at lade en hund deltage i hundekampe. Det er endvidere forbudt at afholde hundekampe. I medfør af hundelovens §

12, stk. 3, straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år den, der overtræder hundelovens § 6 d. Denne strafferamme indebærer, at forsøg kan straffes, idet det af straffelovens § 21, stk. 3, fremgår, at for så vidt andet ikke er bestemt, straffes forsøg kun, når der for lovovertrædelsen kan idømmes en straf, der overstiger fængsel i 4 måneder.

Dyreværnsloven indeholder ikke et eksplicit forbud mod dyrekampe. Det anses dog for at være en overtrædelse af dyreværnslovens § 1, når dyr i forbindelse med dyrekampe udsættes for væsentlig ulempe eller uforsvarlig behandling. Forsøg på at afholde dyrekampe er imidlertid ikke en overtrædelse af dyreværnslovens bestemmelser. Hundelovens § 6 d indeholder forbud mod at lade en hund deltage i hundekampe og forbud mod afholdelse af hundekampe. Forbuddet i hundeloven har således til formål udtrykkeligt at præcisere, at afholdelse af hundekampe er forbudt.

2.22.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Med lovforslagets §§ 62-65 foreslås dyreværnslovens §§ 28-29 og § 30 videreført med enkelte modifikationer i de foreslåede §§ 62 og 65.

Det er Miljø- og Fødevareministeriets opfattelse, at den strafferamme, som fremgår af dyreværnslovens § 28, § 28 a og § 30, bør videreføres uændret, da den fortsat findes tidssvarende.

Det er tillige Miljø- og Fødevareministeriets opfattelse, at det gældende niveau for bøder, stadig bør finde anvendelse, da det fortsat findes proportionalt.

Lovforslagets § 62, stk. 5 fastsætter, at forsøg på overtrædelse af §§ 6-7 kan straffes.

Lovforslagets § 6 fastsætter, at det er forbudt at anvende levende dyr som mål ved øvelses- og kapskydninger. Forsøg på overtrædelse af forbuddet kan ikke i dag straffes, idet strafferammen er bøde eller fængsel i indtil 4 måneder. Miljø- og Fødevareministeriet finder det hensigtsmæssigt, at forsøg på overtrædelse af bestemmelsen bør kunne straffes, idet anvendelse af levende dyr til øvelses- og kapskydning må forventes at kunne påføre dyrene væsentlig smerte og lidelse.

Lovforslagets § 7 fastsætter et forbud mod dyrekampe og et forbud mod afholdelse af dyrekampe. Af hundelovens § 6 d fremgår, at det er forbudt for en ejer eller besidder at lade en hund deltage i hundekampe, og at afholdelse af hundekampe er forbudt. Af hundelovens § 12, stk. 3, fremgår, at den, der overtræder hundelovens § 6 d, straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år. Da strafferammen for overtrædelse af forbuddet med lovforslaget ændres fra bøde eller fængsel indtil 1 år til bøde eller fængsel indtil 4 måneder, kan der ikke, jf. straffelovens § 21, stk. 3, straffes for forsøg på overtrædelse. Lovforslagets § 62, stk. 5, fastsætter således at forsøg på overtrædelse af § 7 kan straffes. Dermed videreføres muligheden for at kunne straffe forsøg på at lade en hund deltage i hundekampe og afholdelse af hundekampe, dog således at forbuddet udvides til at gælde for alle dyr. Ved overtrædelse af § 7 kan højere straf være forskyldt efter lovens § 62, stk. 1-3, om uforsvarlig, grov uforsvarlig og mishandling af dyr.

Dyreværnslovens § 28, stk. 9-10, foreslås ikke videreført, idet bestemmelserne er omfattet af straffelovens 9. kapitel. Dette betyder, at man ved udmåling af straf efter den foreslåede dyrevelfærdslov eller efter regler fastsat i medfør heraf anser det som skærpende omstændighed, jf. straffelovens 9. kapitel, hvis overtrædelsen er begået i forbindelse med udøvelse af erhverv, herunder dyretransporter. Tilsvarende

gælder, hvis overtrædelsen er begået mod dyr, der benyttes under udførelsen af offentlig tjeneste eller hverv eller i anledning af samme.

Er der ved en overtrædelse opnået en økonomisk fordel, konfiskeres denne efter reglerne i straffelovens 9. kapitel, og hvis der ikke kan ske konfiskation, skal der tages særskilt hensyn hertil ved udmåling af en bøde, herunder en eventuel tillægsbøde.

Lovforslagets § 65 viderefører dyreværnslovens § 30, dog med den modifikation, at der ikke, som i dag, fastsættes en bestemt aldersgrænse på 15 år, men at der henvises til den kriminelle lavalder. Dermed vil reglerne følge den til enhver tid fastsatte kriminelle lavalder.

2.22.3. Gældende ret – særligt om dyretransporter

2.22.3.1. Bødeniveauet for dyretransporter

Som nævnt i afsnit 2.22.1.1.1. fremgår de nuværende bødetakster m.v. i sager om overtrædelser af dyrevelfærdslovgivningen af bemærkningerne til lovforslagene vedrørende ændringslov nr. 384 af 28. maj 2003, ændringslov nr. 530 af 6. juni 2007 (samt hertil betænkning af 23. maj 2007 over L 215) og ændringslov nr. 645 af 8. juni 2016.

For så vidt angår dyretransportsager blev der med ændringen af dyreværnsloven i 2007 gennemført en skærpelse af bødestraffene i visse sager. Der var tale om mere end en fordobling af de minimumsbøder, som fulgte af ændringen af dyreværnsloven i 2003.

Det fremgår af forarbejderne til ændringsloven fra 2007 at ændringen bl.a. skete på baggrund af, at det ved opgørelsen over rigspolitiets kontrol med dyretransporter for 2006 konstateredes, at der fortsat var tale om overtrædelser af betydning for dyrevelfærden i knap hver fjerde kontrollerede dyretransport.

Desuden fremgår det, at der navnlig i sager om transport af dyr kan være et særligt økonomisk incitament til at overtræde lovgivningen, og at det derfor er påkrævet med et højt bødeniveau for at opnå den forudsatte præventive effekt af de strafbelagte regler om transport af dyr.

Da det økonomiske incitament til at overtræde lovgivningen vurderes fortrinsvis at ligge hos transportørerne (vognmanden/transportvirksomheden) og leverandørerne (landmanden), men ikke hos de chauffører eller ledsagere, som udfører transporterne, gælder skærpelsen af bødestraffene, som blev indført ved ændringen af dyreværnsloven i 2007, kun for transportører og landmænd. Chauffører og ledsagere er således ikke omfattet af den bødetakst, der blev indført i 2007, men af de minimumsbøder ved overtrædelser i erhvervsforhold, som er nævnt i afsnit 2.22.1.1.1, der gælder generelt for overtrædelser af dyrevelfærdslovgivningen. Disse almindelige minimumsbøder blev fastsat med lovændringen i 2016 og udgør en forhøjelse af det bødeniveau, der blev fastsat med lovændringen i 2003.

Under behandlingen af L 215 (2006-2007) i Udvalget for Fødevarer, landbrug og Fiskeri indstillede et flertal af udvalget lovforslaget til vedtagelse med ændringsforslag om blandt andet bødestraffene. Flertallets ændringsforslag havde til formål at skærpe straffniveauet i visse sager om transport af dyr i forhold til det straffniveau der fremgik af det fremsatte lovforslag. Ændringsforslaget blev vedtaget og indebærer, at straffene som minimum bør være følgende:

Overtrædelse	1. gang	2. gang
Ikke uforsvarlig behandling af dyr (væsentlig ulempe)	7.000 kr.	12.000 kr.
Uforsvarlig behandling af dyr	13.000 kr.	18.000 kr.
Grovere uforsvarlig behandling af dyr	25.000 kr.	40.000 kr.

I sager, hvor der alene er tale om brud på helt formelle regler, og hvor dyr ikke konkret har været udsat for væsentlig ulempe m.v., gælder de anførte minimumsbøder ikke. I disse tilfælde kan også mindre bøder således efter omstændighederne anses for passende.

Som eksempler på formelle overtrædelser kan nævnes tilfælde, hvor autorisation ikke er medbragt, jf. artikel 6, stk. 1, i transportforordningen, tilfælde, hvor godkendelsescertifikatet ikke er medbragt til kort national transport, jf. § 14, stk. 2, jf. § 5, i transportbekendtgørelsen, tilfælde, hvor godkendelsescertifikat ikke er medbragt til transportmidler og containere til lange forsendelse, jf. artikel 6, stk. 8, i transportforordningen, tilfælde hvor kompetencebevis ikke er medbragt, jf. artikel 6, stk. 5, i transportforordningen eller § 1, stk. 2, i uddannelsesbekendtgørelsen, og tilfælde hvor transportdokument ikke er medbragt, jf. artikel 4 i transportforordningen. Det afgørende for at anse en overtrædelse som formel er at overtrædelsen – på grund af den overtrådte bestemmelses formelle karakter – ikke er egnet til konkret at udsætte dyret for væsentlig ulempe m.v.

De anførte minimumsbøder tjener som et udgangspunkt for retsanvendelsen i sager om transport af dyr og bygger bl.a. på, at overtrædelse af reglerne på dette område ofte generelt vil være egnet til at skaffe den pågældende transportør m.v. en økonomisk vinding. De nævnte strafpositioner forudsætter således ikke, at der i den konkrete sag er opnået eller tilsigtet en sådan vinding.

Der kan være grundlag for at udmåle bøder, der er højere og efter omstændighederne væsentligt højere end dem, der følger af de nævnte udgangspunkter. Dette gælder navnlig, hvor det i den konkrete sag kan lægges til grund, at der er opnået eller tilsigtet en økonomisk vinding.

I tilfælde, hvor der foreligger gentagne og eventuelt systematiske overtrædelser af transportreglerne, bør bødebeløbet også være væsentligt højere, end hvad de angivne strafpositioner for andengangstilfælde ellers ville føre til. I disse tilfælde vil der kunne være grundlag for absolut kumulation, dvs. sammenlægning af de bøder, der isoleret set er forskyldt i de enkelte tilfælde.

Det bemærkes endvidere, at der kan differentieres i bødeudmålingen mellem de forskellige involverede personer i sagen, bl.a. på baggrund af en vurdering af, hvem der er »hovedmanden«, og hvem en opnået eller tilsigtet fortjeneste ville tilfalde. Der kan således f.eks. være grundlag for at sondre mellem leverandøren og transportøren i forbindelse med straffastsættelsen alt efter hvem af disse, som i særlig grad har haft en økonomisk interesse i at overtræde reglerne om transport af dyr.

Er der ved en overtrædelse af dyrevelfærdslovgivningen opnået en økonomisk fordel, enten i form af et udbytte eller af en besparelse, er det udgangspunktet, at denne fordel skal konfiskeres, jf. reglerne om konfiskation i straffesager i straffelovens 9. kapitel (§§ 75 ff.), hvortil der henvises.

I tilfælde af vanskelighed med at dokumentere størrelsen af en økonomisk fordel, skal domstolene tage hensyn til den økonomiske fordel ved udmålingen af straffen, jf. straffelovens § 51, stk. 3, hvortil henvises. Spørgsmålet om, hvilken bøde der skal udmåles i den enkelte konkrete sag beror på domstolenes samlede vurdering af sagens foreliggende omstændigheder.

2.22.3.2. Rettighedsfrakendelse mv. for dyretransporter (uden for klippekortordningen)

Reglerne om betinget og ubetinget frakendelse af retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr blev sammen med klippekortordningen, jf. nedenfor, indført ved ændringen af dyreværnsloven i 2007. Bestemmelsen blev indsat på baggrund af at en vurdering af at der, udover den almindelige frakendelsesbestemmelse i dyreværnslovens § 29, jf. lovforslagets § 64, bør være en bestemmelse om frakendelse, som udtrykkeligt tager sigte på transport af dyr.

Omfattet af bestemmelsen er transportører, chauffører og ledsagere. Bestemmelsen finder ikke anvendelse på selskaber mv. (juridiske personer).

Retten til at drive erhvervsmæssig virksomhed med transport af dyr kan dog frakendes et selskab m.v. (juridisk person) ved dom for strafbart forhold, hvis selskabet gentagne gange eller under i øvrigt skærpede omstændigheder har overtrådt lovgivningen vedrørende transport af dyr, jf. lovforslagets § 69, som er en videreførelse af § 29 d.

Bestemmelsen blev indført for at imødegå tilfælde, hvor det vil virke stødende for retsfølelsen, at et selskab, trods gentagne overtrædelser af reglerne om transport af dyr, kan fortsætte sin virksomhed, når blot der sker udskiftning af enkeltpersoner i ledelsen, som frakendes retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr, dvs. tilfælde hvor selskabet danner rammen om gentagne, alvorlige lovovertrædelser.

Bestemmelsen er et supplement til den almindelige frakendelsesregel – og klippekortordningen – og er forbeholdt særlig grove tilfælde. Rettighedsfrakendelse over for en juridisk person træder således ikke i stedet for – men skal idømmes i tillæg til – rettighedsfrakendelse i forhold til de ansvarlige (fysiske) personer.

I sager, hvor det vurderes, at der både bør ske frakendelse af retten til at transportere dyr og retten til at beskæftige sig med dyr, f.eks. i tilfælde hvor en transportør tillige er landmand, kan der ske frakendelse efter både den generelle regel i lovens § 29, jf. lovforslagets § 64, og reglen om frakendelse af retten til at beskæftige sig erhvervsmæssigt med transport af dyr, jf. lovforslagets § 66, som er en videreførelse af § 29 a.

Der er mulighed for at idømme en betinget frakendelse af retten til at beskæftige sig erhvervsmæssigt med transport af dyr. Således kan der i tilfælde, hvor der ikke findes fuldt tilstrækkeligt grundlag for en ubetinget frakendelse, i stedet vælges den mellemløsning, at frakendelsen sker betinget. Det altovervejende udgangspunkt er dog, at frakendelse i sager om mishandling, grovere uforsvarlig behandling af dyr eller gentagne forhold af uforsvarlig behandling af dyr sker ubetinget, jf. lovforslagets § 66, stk. 1.

Om retsvirkningerne af den betingede og ubetingede frakendelse henvises til de specielle bemærkninger til §§ 66 og 69.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovændringen i 2007 til §§ 29 a og 29 d, jf. Folketingstidende 2006-07, tillæg A, side 7754, samt tillæg B, side 1441 (lovforslag nr. L 215).

2.22.3.3. Klippekortordning for dyretransporter

Klippekortordningen blev indført med ændringen af dyreværnsloven i 2007 med det formål at tilskynde transportører og chauffører/ledsagere, der udfører erhvervsmæssig transport af dyr, til at overholde de gældende regler om transport af dyr, således at transport af dyr foregår på en måde, der tager hensyn til dyrenes velfærd.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne i afsnit 2.22.4. om evaluering af ordningen.

2.22.3.4. Klippekortordningens anvendelsesområde (personkreds, dyrearter og transportform)

Klippekortordningen omfatter både transportører og chauffører, der udfører erhvervsmæssig transport af dyr. Transportøren, der står for planlægningen af transporten, og chaufføren, der står for den endelige udførelse af transporten, har hver især et ansvar for, at reglerne bliver overholdt.

Klippekortordningen omfatter også de personer, der fungerer som organisatorer af transporten, jf. definitionen i transportforordningens artikel 2, litra q, det vil f.eks. sige personer, som har givet en transport i underentreprise til mindst én transportør.

Endvidere omfattes chaufførens ledsagere, når ledsageren er omfattet af kravet om kompetencebevis efter transportforordningens artikel 6, stk. 5. En ledsager er efter transportforordningens artikel 2, litra c, en person, som er direkte ansvarlig for dyrenes velfærd, og som ledsager disse under en transport.

Chaufføren er omfattet af klippekortordningen, selv om den konkrete transport ikke forudsætter, at chaufføren har et kompetencebevis.

Klippekortordningen omfatter ikke landmænd, når disse alene fungerer som leverandører af dyrene, idet klippekortordningen omfatter retten til at drive virksomhed med eller at udføre erhvervsmæssig transport af dyr. Landmænd vil således kun være omfattet af ordningen, hvis de fungerer som transportør eller som chauffør i forbindelse med transport af dyr.

Klippekortordningen – og de rettighedsfrakendelser, der kan blive en følge af klip – omfatter ikke selskaber mv. (juridiske personer). Dog finder lovforslagets § 69 om rettighedsfrakendelse for juridiske personer i særligt grove tilfælde anvendelse i forhold til overtrædelser, der er omfattet af klippekortordningen.

Klippekortordningen finder anvendelse på landevejstransport af dyrearterne svin, kvæg, heste, fjerkræ, får og geder.

2.22.3.5. Overtrædelser omfattet af ordningen

Omfattet af ordningen er overtrædelser af reglerne vedrørende arealkrav, indvendig højde af køretøjet, ventilation, transportegnethed, fodring og vanding, og kravet om tilstrækkelig strøelse. Sådanne overtrædelser medfører således klip samt i sidste ende frakendelse af retten til at transportere dyr.

Forseelser skal være af en vis grovhed, således at ikke enhver overtrædelse af reglerne om transport af dyr medfører klip og risiko for frakendelse. Klippekortordningen omfatter således kun forhold, hvor overtrædelserne kan have direkte betydning for dyrenes velfærd. Mindre alvorlige overtrædelser af reglerne om transport af dyr kan straffes efter de almindelige regler om straf.

For en detaljeret gennemgang af de overtrædelser, der er omfattet af klippekortordningen henvises til de specielle bemærkninger til § 67.

2.22.3.6. Antallet af klip og retsvirkningerne heraf

Tre klip af overtrædelserne om transport af dyr medfører en betinget frakendelse af retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr. Yderligere ét klip inden for den treårige prøvetid for den betingede frakendelse medfører en ubetinget frakendelse af retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr.

Tre klip vil kunne udløses på baggrund af én og samme transport, hvis der i forbindelse med transporten sker tre overtrædelser af reglerne omfattet af klippekortordningen.

Personer, der er idømt eller har vedtaget en betinget frakendelse af retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr skal bestå en kontrollerende prøve i form af den afsluttende eksamen, der knytter sig til kompetencebevisuddannelsen for chauffører, jf. transportbekendtgørelsen § 4, stk. 2, og transportforordningen bilag IV, jf. artikel 6, stk. 5, og artikel 17.

En transportør eller en chauffør/ledsager, der betinget frakendes retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr, skal bestå den kontrollerende prøve inden for en frist, der fastsættes af Fødevarestyrelsen. Dette gælder også for chauffører og transportører, der ikke efter transportforordningen skal have et kompetencebevis.

Hvis de pågældende transportører og chauffører ikke består prøven inden den fastsatte frist, kan de ikke lovligt udføre dyretransporter i Danmark og kan straffes, hvis de alligevel gør det.

Der henvises til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 71.

De nærmere betingelser for indholdet og gennemførelsen af den kontrollerende prøve er i medfør af lovforslagets § 71, stk. 3, fastsat administrativt, jf. § 2 i bekendtgørelse nr. 23 af 14. januar 2009 om visse forhold vedrørende betinget frakendelse af retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr.

Det kan tilføjes, at kravet om den kontrollerende prøve finder anvendelse i alle tilfælde, hvor personer betinget er frakendt retten til at transportere dyr, jf. ovenfor om rettighedsfrakendelse uden for klippekortordningen.

Ubetingede frakendelser sker for bestandig eller for et nærmere fastsat tidsrum, hvad enten der er tale om ubetingede frakendelser uden for eller inden for klippekortordningen.

2.22.3.7. Samspillet mellem betingede frakendelser inden for og uden for klippekortordningen

En betinget frakendelse af retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr kan ske dels som en obligatorisk retsfølge efter tre klip i medfør af klippekortordningen, dels som en mulig retsfølge ved mishandling, grov uforsvarlig behandling eller uforsvarlig behandling af dyr. I medfør af lovforslagets § 68, stk. 1, kan de to former for betingede frakendelser kombineres, således at en person, der er idømt en betinget frakendelse efter klippekortordningen, og som i prøvetiden begår et forhold, som isoleret set ville føre til en betinget frakendelse efter den almindelige frakendelsesregel uden for klippekortordningen – eller som omvendt efter at være idømt en betinget frakendelse uden for klippekortordningen, og som i prøvetiden begår en overtrædelse, der udløser klip efter klippekortordningen – samlet skal idømmes en ubetinget frakendelse.

Lovforslagets § 68, stk. 1, suppleres af en bestemmelse, svarende til færdselslovens § 126, stk. 2, hvorefter der under særlig formildende omstændigheder kan ske betinget frakendelse, hvor der ellers efter reglerne skulle ske ubetinget frakendelse, fordi det eller de nye forhold isoleret set ville føre til en betinget frakendelse.

Der henvises til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 68.

2.22.3.8. Processuelle bestemmelser i sager om overtrædelse af reglerne for dyretransporter

Et klip for overtrædelse af reglerne om transport af dyr er en obligatorisk retsfølge inden for klippekortordningens område.

For at sikre en korrekt registrering og vejledning af den som ”får et klip”, skal det tydeligt fremgå af bødeforelægget (ved udenretlig vedtagelse), af retsbogen (ved indenretlig vedtagelse) eller af dommen, at overtrædelsen er omfattet af klippekortordningen.

En ubetinget frakendelse af retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr er så indgribende over for den pågældende transportør eller chauffør/ledsager, at en sådan alene kan vedtages i retten – dvs. foran en dommer. Det gælder både ubetinget frakendelse som følge af mishandling eller uforsvarlig behandling af dyr og ubetinget frakendelse efter klippekortordningen. Det samme gælder betinget frakendelse efter den meget skønsprægede bestemmelse i dyreværnslovens § 29 a, stk. 2.

Det fremgår af bemærkningerne til ændringen af dyreværnsloven i 2007, at der i forbindelse med klippekortordningen bør tages udtrykkelig stilling til, i hvilke sager domsmænd skal medvirke, således som det også er sket i færdselslovens § 119.

Sager, hvor der alene er spørgsmål om klip eller betinget frakendelse, skal behandles uden domsmænd, mens sager om ubetinget frakendelse normalt vil være af en sådan indgribende betydning for den tiltalte, uanset om denne er transportør eller chauffør, at der skal medvirke domsmænd, medmindre sagen kan fremmes som en tilståelsessag.

Der henvises til de specielle bemærkninger til lovforslagets §§ 72 og 73.

2.22.3.9. Særlige spørgsmål om udenlandske transportører og chauffører m.fl.

Det er af væsentlig betydning for effektiviteten af klippekortordningen og for overholdelsen af lovgivningen om transport af dyr, at der også er mulighed for at håndhæve reglerne også over for de transportører og chauffører/ledsagere, som er hjemmehørende i udlandet.

Det kan dog i visse tilfælde – navnlig i sager om rettighedsfrakendelse – være vanskeligt at håndhæve reglerne over for f.eks. en udenlandsk transportør med bopæl og forretningssted i udlandet. Dette skyldes, at det kan være vanskeligt, at få sagerne gennemført ved de danske domstole og at få fuldbyrdet en eventuel dom. Det kan også vise sig vanskeligt i praksis at gennemføre kravet om en kontrollerende prøve om behandling af dyr under transport.

Disse vanskeligheder gør sig dog ikke på samme måde gældende, hvis der er tale om en person, der har bopæl i Danmark, men som eksempelvis driver transportvirksomhed gennem et selskab med hjemsted i udlandet eller ved anvendelse af køretøjer indregistreret i Danmark. »Udflugning« af en vognpark eller et vognmandsselskab til udlandet fritager ikke ejeren for personligt strafansvar eller rettighedsfrakendelse i Danmark, hvis den pågældende har overtrådt af reglerne om transport af dyr.

Til sikring af inddrivelsen af bøder for overtrædelser af reglerne om transport af dyr kan politiet tilbageholde udenlandske chauffører og udenlandske køretøjer, indtil en bøde er betalt.

Der henvises til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 75.

2.22.4. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser og den foreslåede ordning - særligt om dyretransporter

Det blev i forbindelse med skærpelse af bødeniveauet i 2007 for transportør (vognmand) og landmand i sager om transport af dyr vurderet, at et højt bødeniveau er påkrævet for at opnå den forudsatte præventive effekt af de straffelagte regler om transport af dyr, da der navnlig i sager om transport af dyr kan være et særligt økonomisk incitament til at overtræde lovgivningen. Det er Miljø- og Fødevareministeriets vurdering, at disse hensyn stadig er relevante, og at det fastsatte bødeniveau fortsat er passende. Det gældende bødeniveau foreslås derfor videreført uændret.

Da de generelle minimumsbøder ved overtrædelser af dyrevelfærdslovgivningen i erhvervsforhold, som er nævnt i afsnit 2.22.1.1.1., stadig er relevante også i dyretransporter, da chauffører og ledsagere ikke er omfattet af bødeniveauet, som fulgte af lovændringen i 2007, videreføres disse ligeledes uændret.

De gældende regler i §§ 29 a–29 f om henholdsvis rettighedsfrakendelser m.v. for dyretransporter uden for klippekortordningen, klippekortordningen på transportområdet, samspillet mellem betingede frakendelser inden for og uden for klippekortordningen, rettighedsfrakendelse for juridiske personer i særligt grove tilfælde, varigheden af en ubetinget rettighedsfrakendelse og om retsvirkningerne af den betingede frakendelse foreslås videreført uændret med lovforslagets §§ 66-71.

Reglerne om betinget og ubetinget frakendelse af retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr blev sammen med klippekortordningen indført på baggrund af at en vurdering af, at der, udover den almindelige frakendelsesbestemmelse i dyreværnslovens § 29, bør være en bestemmelse om frakendelse, som udtrykkeligt tager sigte på transport af dyr, og bestemmelsen foreslås derfor videreført uændret med lovforslagets § 64.

Klippekortordningen blev indført med det formål at tilskynde transportører og chauffører/ledsagere, der udfører erhvervsmæssig transport af dyr, til at overholde de gældende regler om transport af dyr, således at transport af dyr foregår på en måde, der tager hensyn til dyrenes velfærd.

Evalueringer af klippekortordningen i 2011, 2015 og 2017 har vist, at klippekortordningen fungerer efter hensigten og antages dermed at have en præventiv effekt, men at vurderinger på baggrunde af de foretagne evalueringer er imidlertid behæftet med en vis usikkerhed, idet der alene ligger et forholdsvist begrænset statistisk materiale til grund for vurderingen af ordningens virkning.

I evalueringerne er det således bl.a. konkluderet, at det er vanskeligt at påvise klippekortordningens eventuelle præventive effekt i forhold til antal af overtrædelser/givne klip. Vanskelighederne tilskrives, at der på samme tid som ordningen blev indført, indførtes krav til uddannelse af chauffører/ledsagerne samt en forhøjelse af minimumsbøder ved overtrædelser.

I 2017 blev det besluttet at videreføre ordningen og fortsætte det igangværende arbejde med at forbedre ordningens datagrundlag for derigennem at kunne tilvejebringe et klart billede af ordningens effekt og vurdere den på ny.

Miljø- og Fødevareministeriet følger udviklingen i reglernes anvendelse. Når et solidt datagrundlag foreligger, vil ministeriet gøre status over ordningen.

Det er Miljø- og Fødevareministeriets vurdering, herunder henset den foreslåede modernisering af lovgivningen på dyrevelfærdsområdet hovedsagligt har til formål at gennemføre en strukturændring, at der ikke er grundlag for en ændring af disse bestemmelser (lovens § 29 a-29 f).

Miljø- og Fødevareministeriet har vurderet, at den gældende § 29 g i dyreværnsloven om udførelse af dyretransporter trods frakendelse skal udgå. Dette skyldes, at det forhold, at beskæftigelse med transport af dyr, på trods af en frakendelse, eller medvirken til, at en person udfører transport af dyr på trods af, at personen er frakendt retten hertil, anses for omfattet af henholdsvis straffelovens § 131 og § 23.

Miljø- og Fødevareministeriet har vurderet, at de hensyn, som lå til grund for indførelsen af de processuelle bestemmelser i sager om overtrædelse af reglerne for dyretransporter, stadig gør sig gældende. Lovforslagets §§ 72-74 viderefører derfor uændret dyreværnslovens §§ 29 h-29 j.

Endvidere har Miljø- og Fødevareministeriet vurderet, at de hensyn som lå til grund for indførelsen af reglen om tilbageholdelse af udenlandske chauffører og udenlandske køretøjer stadig gør sig gældende, og lovforslagets § 75 viderefører derfor uændret den gældende § 29 k i dyreværnsloven.

3. Økonomiske konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget eller den påtænkte udmøntning af lovforslagets bemyndigelser har ingen økonomiske konsekvenser for det offentlige.

4. Implementeringskonsekvenser for det offentlige

Med den foreslåede samling og forenkling af dyrevelfærdslovgivningen opnås en mere overskuelig lovgivning til gavn for brugerne, der hurtigere og nemmere vil kunne få et overblik over gældende ret på

området. Lovforslaget vurderes på den baggrund at have positive implementeringskonsekvenser for de statslige myndigheder, der administrerer og håndhæver dyrevelfærdslovgivningen, herunder veterinærmyndighederne og politiet.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Med den foreslåede samling og forenkling af dyrevelfærdslovgivningen opnås en mere overskuelig lovgivning til gavn for brugerne, der hurtigere og nemmere vil kunne få et overblik over gældende ret på området. Lovforslaget vurderes på den baggrund at have positive økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivets brugere af dyrevelfærdslovgivningen, herunder besætningsejere, dyrlæger og brancheorganisationer m.v.

Lovforslaget har været forelagt Erhvervsstyrelsens Team Effektiv Regulering (TER). TER har vurderet, at lovforslaget ikke medfører direkte administrative konsekvenser for erhvervslivet.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Med den foreslåede samling og forenkling af dyrevelfærdslovgivningen opnås en mere overskuelig lovgivning til gavn for brugerne, der hurtigere og nemmere vil kunne få et overblik over gældende ret på området. Lovforslaget vurderes på den baggrund at have positive administrative konsekvenser for borgerne.

7. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke bestemmelser, der gennemfører ny eller ændret EU-regulering. Der er tale om en omstrukturering af dyrevelfærdslovgivningen, som betyder, at en større del af reguleringen fremover vil ske i bekendtgørelsesform og der vil ikke med lovforslaget ske ændringer i forhold til de allerede gennemførte EU-regler i dansk lovgivning.

Lovforslaget rummer en række bemyndigelsesbestemmelser, som det er hensigten at udmønte ved at udstede bekendtgørelser, der indeholder regler, som gennemfører en række EU-direktiver, og som i dag er en del af de artsspecifikke love, som vil blive ophævet ved ikrafttrædelsen af dyrevelfærdsloven.

Det drejer sig om dele af Rådets direktiv 98/58/EF af 20. juli 1998 om beskyttelse af dyr, der holdes til landbrugsformål, EF-tidende 1998, nr. L 221, side 23, Rådets direktiv 2008/120/EF af 18. december 2008 om fastsættelse af mindstekrav med hensyn til beskyttelse af svin (kodificeret udgave), EU-tidende 2009, nr. L 47, side 5, samt Rådets direktiv 2007/43/EF af 28. juni 2007 om minimumsforskrifter for beskyttelse af slagtekyllinger, EU-Tidende, nr. L 182, side 19.

Enkelte direktiver er alene gennemført ved bekendtgørelser. Det drejer sig om Rådets direktiv 1999/74/EF af 19. juli 1999 om mindstekrav til beskyttelse af æglæggende høner, EF-Tidende, nr. L 203, side 53, Rådets direktiv 2008/119/EF af 18. december 2008 om fastsættelse af mindstekrav med hensyn til beskyttelse af

kalve(kodificeret udgave), EU-tidende 2009, nr. L 10, side 7 samt Rådets direktiv 1999/22/EF af 29. marts 1999 om hold af vilde dyr i zoologiske haver, EF-Tidende, nr. L 94, side 24.

Lov om forbud mod hold af ræve og lov om forbud mod markedsføring m.v. samt indførsel og udførsel af skind og skindprodukter fra hunde og katte har som udkast været notificeret i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF (informationsproceduredirektivet) som ændret ved direktiv 98/48/EF. Efterfølgende er dele af lov om forbud mod markedsføring m.v. samt indførsel og udførsel af skind og skindprodukter fra hunde og katte erstattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2007/1523/EF af 11. december 2007 om forbud mod markedsføring og indførsel i og udførsel fra Fællesskabet af pelsskind fra hunde og katte samt produkter, hvori sådanne pelsskind indgår, EU-Tidende 2007, nr. L 343, side 1. Der henvises til afsnit 2.2.1.1. og afsnit 2.11.1.2.

Forbuddet mod hold af ræve fremgår af lovforslagets § 8, mens regler om forbud mod markedsføring m.v. samt indførsel og udførsel af skind og skindprodukter fra hunde og katte fremover vil blive fastsat i bekendtgørelsesform, jf. bemyndigelsen i lovforslagets § 37

Lovforslagets kapitel 16 om kontrol og offentliggørelse af kontrolresultater viderefører visse kontrolbestemmelser, der gennemfører bestemmelser i følgende EU-forskrifter: Rådets direktiv 98/58/EF om beskyttelse af dyr, der holdes til landbrugsformål, Rådets direktiv 2008/120/EF om fastsættelse af mindstekrav med hensyn til beskyttelse af svin (kodificeret udgave), Rådets direktiv 2008/119/EF om fastsættelse af mindstekrav med hensyn til beskyttelse af kalve (kodificeret udgave), Rådets direktiv 1999/74/EF om mindstekrav til beskyttelse af æglæggende høner og Rådets direktiv 2007/43/EF om minimumsforskrifter for beskyttelse af slagtekyllinger.

Lovforslaget indeholder en bemyndigelsesbestemmelse i § 60, stk. 1, som giver ministeren mulighed for at fastsætte de regler, der er nødvendige for anvendelsen af EU's forordninger, dvs. bestemmelser om straf samt supplerende bestemmelser, hvor forordningerne giver mulighed for det. Tilsvarende bemyndigelse findes i dyreværnslovens § 4 a, stk. 2.

Bemyndigelsen er på nuværende tidspunkt udnyttet for så vidt angår Rådets forordning (EF) Nr. 1/2005 om beskyttelse af dyr under transport og dermed forbundne aktiviteter mm., som suppleres ved bekendtgørelse nr. 1727 af 21. december 2006 om beskyttelse af dyr under transport og bekendtgørelse nr. 1471 af 8. december 2015 om uddannelse i transport af dyr, og Rådets forordning (EF) Nr. 1099/2009 om beskyttelse af dyr på aflivningstidspunktet, som er suppleret ved bekendtgørelse nr. 135 af 14. februar 2014 om slagtning og aflivning af dyr, og bekendtgørelse nr. 1424 af 3. december 2015 om uddannelse af personer, der beskæftiger sig med aflivning af dyr og dermed forbundne aktiviteter på slagteri.

For så vidt angår Rådets forordning (EF) Nr. 1523/2007 om forbud mod markedsføring og indførsel i og udførsel fra Fællesskabet af pelsskind fra hunde og katte samt produkter, hvori sådanne pelsskind indgår, er der fastsat supplerende bestemmelser i lovebekendtgørelse nr. 257 af 8. marts 2013 om forbud mod markedsføring og indførsel i og udførsel fra Fællesskabet af pelsskind fra hunde og katte samt produkter, hvori sådanne pelsskind indgår. Loven ophæves med den nye dyrevelfærdslov og erstattes af en bekendtgørelse, som vil indeholde de gældende bestemmelser.

Lovforslaget er ikke i strid med de fem principper for implementering af EU-regulering.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslaget har i perioden fra den [11. september 2018 til den 16. november 2018] været sendt i høring hos følgende organisationer m.v.:

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser / mindreudgifter	Negative konsekvenser / merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Lovforslaget vurderes at have positive implementeringskonsekvenser for det offentlige (statslige myndigheder).	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Lovforslaget vurderes at have positive økonomiske konsekvenser for erhvervslivets brugere af dyrevelfærdslovgivningen, herunder besætningsejere, dyrlæger og brancheorganisationer m.v.	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Lovforslaget vurderes at have positive administrative konsekvenser for erhvervslivets brugere af dyrevelfærdslovgivningen, herunder besætningsejere, dyrlæger og brancheorganisationer m.v.	
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Lovforslaget vurderes at have positive administrative konsekvenser for borgerne.	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke bestemmelser, der gennemfører ny eller ændret EU-regulering.	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/Går videre end minimumskrav i EU- regulering	JA	NEJ X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Bestemmelsen er ny og fastlægger lovens formål. Det fremgår således, at loven både tager sigte på dyrevelfærdsmæssige forhold og dyreetiske forhold. Loven indeholder endvidere bestemmelser om objektivt erstatningsansvar og lovpligtig ansvarsforsikring for løsgående heste. Dyreværnsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 20 af 11. januar 2018, indeholder ikke nogen formålsbestemmelse.

I samfundsdebatten er ikke alene dyrevelfærd, men også dyreetik væsentlige elementer, og begge hensyn har vægt i forbindelse med hold af landbrugsdyr og heste, hold af familie- og hobbydyr og andre former for dyrehold. Det er således Miljø- og Fødevareministeriets opfattelse, at der er behov for at fastslå, at lovens anvendelsesområde ikke alene angår dyrevelfærdsmæssige bestemmelser, men at loven også indebærer dyreetiske hensyn. Derfor foreslås det, at dyreetiske hensyn fremgår eksplicit af lovens formålsparagraf.

Det er ikke nyt, at lovgivningen på dyrevelfærdsområdet omfatter dyreetiske hensyn. Sådanne hensyn fremgår således allerede i dag af bestemmelserne i dyreværnslovens § 3 a og i lov om forbud mod slagtning og aflivning af drægtige produktionsdyr og heste i den sidste tiendedel af drægtighedsperioden, samt lov om forbud mod markedsføring m.v. samt indførsel og udførsel af skind og skindprodukter fra hunde og katte.

Til § 2

Det fremgår af lovforslagets § 2, at dyr er levende væsener og skal behandles forsvarligt og beskyttes bedst muligt mod smerte, lidelse, angst, varigt mén og væsentlig ulempe.

Lovforslagets § 2 viderefører uændret § 1 i dyreværnsloven.

Med udsagnet om, at dyr "er levende væsener" er det understreget og tydeliggjort, at dyr ikke efter dyreværnslovgivningen er ting. Lovforslagets bestemmelser finder som udgangspunkt ikke anvendelse på udviklingsstadier (fostre) indtil fødsel eller klækning, jf. dog forslaget § 27, stk. 2. Bestemmelsen omfatter alle dyr, både dyr, som holdes af mennesker og vildtlevende dyr.

Bestemmelsen retter sig mod enhver, og ikke alene mod dem, der holder dyr.

Forud for dyreværnsloven fra 1991, jf. lov nr. 386 af 6. juni 1991, var det et krav, at dyr skulle beskyttes mod "unødig lidelse". Sigtet med den sproglige ændring var, at man tog udgangspunkt i dyrenes velfærd, hvilket var årsagen til, at man i forbindelse med lovændringen erstattede udtrykket "unødig lidelse" med en mere positiv formulering om, at dyr skal beskyttes bedst muligt. Udtrykket "bedst muligt" indeholder en erkendelse af, at det ikke i alle tilfælde vil være muligt at undgå at påføre dyr smerte m.v., f.eks. i forbindelse aflivning af skadedyr, som f.eks. rotter, hvor hensynet til at begrænse de skader, herunder smittespredning til mennesker må veje tungere end at anvende den dyrevelfærdsmæssigt mest optimale aflivningsmetode.

Udtrykkene smerte, lidelse og angst omfatter både den fysiske og anden påvirkning, som et dyr kan blive udsat for. Med udtrykket varigt mén strækkes beskyttelsen videre end til smerte, idet der tænkes på den varige skade, som et dyr kan blive udsat for. Endelig skal dyret beskyttes mod væsentlig ulempe. Med

forudsætningen om, at ulempen skal være væsentlig, er den ulempe, der f.eks. er forbundet med isætning af øremærker, blodprøvetagning, injektioner, herunder vaccination, eller lignende mindre indgribende behandlinger af dyr, undtaget fra bestemmelsens anvendelsesområde.

De grundlæggende normer for behandling af dyr, som fremgår af dyreværnslovens §§ 1 og 2, har vist sig i praksis at udgøre et hensigtsmæssigt værdigrundlag for, hvordan dyrevelfærdsbegrebet skal forstås og anvendes. Disse grundlæggende normer videreføres med lovforslagets §§ 2 og 3, jf. tillige bemærkningerne til lovforslagets § 3. Normerne vil således også i fremtiden være udgangspunktet for de øvrige dyrevelfærdsmæssige regler.

Til § 3

Af lovforslagets § 3 fremgår det, at enhver, der holder dyr, skal sørge for, at de behandles omsorgsfuldt, herunder, at de huses, fodres, vandes og passes under hensyntagen til deres fysiologiske, adfærdsmæssige og sundhedsmæssige behov i overensstemmelse med anerkendte praktiske og videnskabelige erfaringer.

Lovforslagets § 3 viderefører uændret dyreværnslovens § 2.

Bestemmelsen omfatter ethvert dyrehold, herunder hold af landbrugsdyr og hold af familie- og hobbydyr, dyrehandlere, dyreformidlere, vagtselskaber, zoologiske haver og lignende, og retter sig mod dem, der holder dyr.

Lovforslagets § 3 viderefører bestemmelsen om, at enhver, der holder dyr, skal sørge for, at de behandles i overensstemmelse med deres behov. Ved vurdering af behovet skal der tages hensyn til dyrets art, graden af udvikling, tilpasning og tamhed, jf. de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.1.1. Graden af udvikling må i denne sammenhæng forstås som dyrets placering i det zoologiske system – hvirveldyr (pattedyr, fugle, krybdyr, padder og fisk) eller ikke-hvirveldyr (pighuder, bløddyr, leddyr, orme m.v.) og ikke som udviklingsstadier (fostre) indtil fødsel/klækning.

Kravet om omsorgsfuld behandling tager udgangspunkt i anerkendte danske og udenlandske praktiske og videnskabelige erfaringer. Dette betyder, at kravene til den omsorgsfulde behandling kan ændres i takt med, at der indvindes nye erfaringer.

Begreberne ”videnskabelig viden” og ”anerkendt praktisk erfaring” er i overensstemmelse med artikel 3 i den europæiske konvention om beskyttelse af dyr, der holdes til landbrugsformål. Ved ”videnskabelig viden” forstås resultater, der er offentliggjort efter peer review i internationalt almindeligt kendte og anerkendte tidsskrifter, eller af en internationalt almindeligt kendt og anerkendt videnskabelig institution. Ved ”anerkendte praktiske erfaringer” forstås viden, som er hævet over enhver tvivl, og som er opnået ved praktisk deltagelse i hold af landbrugsdyr eller ved udførelse af klinisk veterinær praksis.

Pligten til omsorgsfuld behandling indebærer også en pligt til ikke at efterlade dyr, der er omfattet af bestemmelsen, f.eks. i forbindelse med flytning og lignende. Dette har særlig betydning i forbindelse med familie- og hobbydyr og gælder, f.eks. hvis man flytter i sommerhus og regelmæssigt fodrer en tilløben kat. Man påtager sig derved et ansvar i lovens forstand, også efter man har forladt sommerhuset.

Pligten til omsorgsfuld behandling indebærer tillige, at man skal føre regelmæssigt tilsyn med dyret. Hvor ofte og hvor længe afhænger af en konkret vurdering af det enkelte dyrs behov. Dyreværnlovens § 3, stk. 3,

som foreslås videreført i lovforslagets § 10, stk. 1, fastsætter dog, at enhver, der holder dyr, skal tilse dyret mindst én gang om dagen, bortset fra fritgående dyr på græs eller lignende, som dog skal tilses jævnligt, jf. forslagens § 10, stk. 2. For visse dyr gælder dog en hyppigere tilsynspligt, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 10.

Pligten til omsorgsfuld behandling af dyr vedrører også beskyttelse mod og behandling af sygdom. Det indebærer endvidere en pligt til at tilkalde en dyrlæge, hvis et dyrs sygdom eller tilskadekomst medfører smerte, lidelse m.v., og dyret ikke kan behandles forsvarligt uden veterinær bistand, medmindre dyret aflives. Fodring af kalve med næsten udelukkende mælkeprodukter og meget begrænset mængder fiberholdigt foder, sådan som det praktiseres i nogle lande med såkaldte "tremmekalve" eller "sødmælkskalve", anser Miljø- og Fødevareministeriet for at være uforeneligt med lovforslagets § 3.

Til § 4

Lovforslagets § 4, stk. 1, indebærer, at det er forbudt at have seksuel omgang med eller foretage seksuelle handlinger med dyr. Undtaget fra forbuddet er handlinger, som udføres af veterinærmedicinske eller zootekniske årsager, herunder i forbindelse med avl og reproduktion, dyreforsøg eller af andre lignende berettigede grunde, jf. lovforslagets § 4, stk. 2.

Lovforslagets § 4 viderefører uændret dyreværnslovens § 3 a.

Bestemmelsen omfatter alle personer, som er over den kriminelle lavalder, og dermed ikke kun dyrets ejer.

Menneskers seksuelle omgang eller seksuelle handlinger med dyr er tillige omfattet af lovforslagets §§ 2 og 3, hvis dyret udsættes for smerte, lidelse, angst, varigt mén eller væsentlig ulempe eller ikke behandles omsorgsfuldt, herunder huses, fodres, vandes og passes under hensyntagen til deres fysiologiske, adfærdsmæssige og sundhedsmæssige behov.

Menneskers seksuelle omgang eller seksuelle handlinger med dyr er ligeledes omfattet af dyreværnslovens § 17, som videreføres med lovforslagets § 29, hvorefter dyr ikke må dresseres eller bruges til fremvisning, cirkusforestillinger, filmoptagelser eller lignende, hvis dyret derved påføres væsentlig ulempe.

Lovforslagets § 4, stk. 1, omfatter handlinger, hvor menneskets brug af dyret sker for at opnå seksuel tilfredsstillelse i en eller anden form.

Ifølge lovforslagets § 4, stk. 2, er handlinger, som udføres af veterinærmedicinske eller zootekniske årsager, herunder i forbindelse med avl og reproduktion, dyreforsøg eller af andre lignende berettigede grunde, undtaget fra forbuddet i stk. 1. De handlinger som ifølge forslaget er undtaget fra forbuddet, er handlinger med et generelt veterinærmedicinsk eller zooteknisk præg, herunder vaginale undersøgelser med henblik på sygdomsdiagnostik, sædindsamling og inseminering eller andre nødvendige procedurer i forbindelse med avl eller andre lignende nødvendige handlinger, f.eks. i forbindelse med dyreforsøg under forudsætning af, at reglerne om forsøg med dyr er overholdt, eller ved kastration eller sterilisation af dyr. Der vil her være tale om samfundsnyttig virksomhed, f.eks. virksomhed, som er nødvendig for, at besætningsejeren kan drive virksomhed med hold af dyr, og som sker under kontrollerede forhold og i vidt omfang udføres af personer med særlige kompetencer.

Der henvises i øvrigt til almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.1.2.

Til § 5

Med lovforslagets § 5 foreslås det, at dyr ikke må tvangsfordres, medmindre det er påkrævet for at behandle dyret mod sygdom.

Lovforslagets § 5 viderefører uændret dyreværnslovens § 5.

Forbuddet mod tvangsfodring gælder alle dyr. Det er dog tilladt at sikre, at syge dyr får den fornødne føde, hvilket ikke betragtes som tvangsfodring i den traditionelle forstand. Det findes alligevel hensigtsmæssigt udtrykkeligt at undtage dette i bestemmelsen. Det er ikke et krav, at der skal medvirke dyrlæge ved tvangsfodring af syge dyr. Skulle der imidlertid være behov for operative eller lignende indgreb i forbindelse med fodringen af syge dyr, er dyrlægemedvirken dog nødvendig, jf. lovforslagets § 28, som foreskriver, at operative indgreb, der kan påføre dyret lidelse bortset fra uvæsentlig smerte af forbigående karakter, kun må foretages af en dyrlæge, medmindre indgrebet er uopsætteligt. Endvidere kan ministeren fastsætte regler om, at visse typer indgreb kun må foretages af en dyrlæge eller andet særlig uddannet personale.

Til § 6

Lovforslagets § 6 fastsætter, at det er forbudt at anvende levende dyr som mål ved øvelses- og kapskydninger.

Lovforslagets § 6 viderefører uændret dyreværnslovens § 9, stk. 1.

Formålet med bestemmelsen er at beskytte dyr mod smerte, lidelse og angst, idet risikoen for anskydninger i forbindelse med øvelses- og kapskydninger må formodes at være større end ved almindelig jagt. Bestemmelsen er rettet mod alle dyr, og ikke begrænset til dyr, der traditionelt regnes for jagtbart vildt. Hvorvidt der er tale om øvelses- og kapskydning må afhænge af en konkret vurdering af formålet med skydningen og dennes nærmere tilrettelæggelse.

Som noget nyt i forhold til den gældende dyreværnslov kan forsøg på at anvende levende dyr ved øvelses- og kapskydninger straffes, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 62, stk. 5.

Til § 7

Lovforslagets § 7 fastsætter, at det er forbudt, at lade et dyr deltage i dyrekampe, og at det endvidere er forbudt at afholde dyrekampe.

Forsøg på at afholde dyrekampe kan endvidere straffes, jf. lovforslagets § 62, stk. 5

Dyreværnsloven indeholder ikke et eksplicit forbud mod dyrekampe. Det anses dog for at være en overtrædelse af dyreværnslovens § 1 og 2, når dyr i forbindelse med dyrekampe udsættes for væsentlig ulempe eller uforsvarlig behandling. Forsøg på at afholde dyrekampe er imidlertid ikke en overtrædelse af dyreværnslovens bestemmelser. Hundelovens § 6 d indeholder forbud mod at lade en hund deltage i hundekampe og forbud mod afholdelse af hundekampe. Forbuddet i hundeloven har således til formål udtrykkeligt at præcisere, at afholdelse af hundekampe er forbudt.

Til § 8

Efter lovforslagets § 8, stk. 1, er det forbudt at holde ræve.

Lovforslagets § 8, stk. 1, viderefører uændret § 1 i lov om forbud mod hold af ræve, jf. lovbekendtgørelse nr. 469 af 15. maj 2014.

Forbuddet mod hold af ræve blev indført i 2009. Baggrunden for indførelse af forbuddet var dyreetiske og dyrevelfærdsmæssige overvejelser og det faktum, at farmræven på trods af ca. 70 års opdræt i fangenskab fortsat er meget frygtssom og har vanskeligt ved at tilpasse sig fangenskab. Det fandtes ikke muligt at anvise en produktionsform, der kunne sikre farmræven rimelige forhold og på grund af etiske overvejelser om farmrævens velfærd fandtes hold af ræve derfor uacceptabelt. Udover hold af ræve til pelsproduktion gør tilsvarende betragtninger sig gældende for ræve, der holdes med henblik på træning af hunde til gravjagt, således at disse også er omfattet af forbuddet mod hold af ræve.

I forbindelse med indførelse af forbuddet mod hold af ræve fik personer, der havde etableret selvstændig virksomhed med hold af ræve før den 26. november 2008, og som på dette tidspunkt havde denne virksomhed som deres hovederhverv, mulighed for efter ansøgning at fortsætte virksomheden indtil den 31. december 2023. Den person, der efter den gældende lov har tilladelse til at drive virksomhed indtil 31. december 2023, bevarer denne tilladelse, jf. lovforslagets § 73, stk. 7.

De hensyn, der dannede grundlag for den gældende lov, er fortsat til stede, hvorfor det foreslås, at forbuddet mod hold af ræve videreføres.

Bestemmelsen i lovforslagets § 8, stk. 2, hvoraf det fremgår, at forbuddet ikke omfatter hold af ræve i zoologiske haver, dyreparker og lignende, hold af ræve i forbindelse med tekniske og videnskabelige undersøgelser, der udføres under tilsyn af Dyreforsøgstilsynet, og privates hold af domesticerede ræve som familiedyr er ligeledes en videreførelse af bestemmelsen i § 1, stk. 2, i lov om forbud mod hold af ræve og indebærer således ingen ændringer i forhold til gældende ret.

Ved domesticerede ræve skal forstås de ræve, det ifølge bekendtgørelse nr. 1261 af 17. november 2015 er tilladt for private at holde. Det fremgår af bekendtgørelsens bilag 1, at det er forbudt at holde alle arter af rovdyr, undtagen bl.a. fennekræve og domesticerede ræve (*Vulpes vulpes*). Den domesticerede ræv, også kaldet sølvræv, stammer fra den røde ræv, som lever vildt i store dele af verden, herunder Danmark. Sølvræven er gennem generationer blevet avlet som farmræv, dvs. produktion af pels. Dette har ført til ændringer især i udseendet, især pelsfarven, der nu kan variere fra meget lys til næsten sort. Det fremgår af lovforslaget, at det er tilladt at holde sølvræv som familiedyr på samme måde som man holder hund. Holdt på denne måde bliver sølvræven meget tam.

Ud over sølvræven bruges også blåræven som farmræv med henblik på produktion af ræveskind. Blåræven stammer fra polarræven (*Alopex lagopus*). Det er ikke tilladt at holde blåræve som familiedyr.

Til § 9

Efter lovforslagets § 9, stk. 1, kan miljø- og fødevareministeren fastsætte regler om forbud mod hold af dyr, der kan frembyde fare eller skabe frygt, eller som vanskeligt kan holdes i fangenskab på dyreværnsmæssigt forsvarlig måde.

Lovforslagets § 9, stk. 1, viderefører uændret dyreværnslovens § 10, stk. 1.

Bestemmelsen har både et sikkerhedsmæssigt formål og et dyreværnsmæssigt formål. Bemyndigelsen er udmøntet i bekendtgørelse nr. 1261 af 17. november 2015 om forbud mod hold af særlige dyr.

Bekendtgørelsens bilag 1 indeholder en liste over de dyrearter, det er forbudt at holde. Det drejer sig f.eks. om en lang række pattedyrarter, herunder alle rovdyr, undtagen domesticerede hunde og katte, manguster, genette, fennekræv, domesticerede ræve, næsebjørne, fritter, tamildere og domesticerede mink. Endvidere indeholder listen en lang række fugle, krybdyr, fisk, bløddyr og leddyr.

Efter lovforslagets § 9, stk. 2, kan politidirektøren træffe afgørelse om, at dyr, som holdes i strid med regler fastsat i medfør af stk. 1, om fornødent skal aflives.

Lovforslagets § 9, stk. 2, viderefører uændret dyreværnslovens § 10, stk. 2.

Bestemmelsen medfører, at hvis politiet konstaterer, at et dyr, som er optaget på bekendtgørelsens bilag 1, alligevel holdes, skal politidirektøren eventuelt i samarbejde med dyrets ejer forsøge at afsætte dyret til anden side, f.eks. til en zoologisk have eller lignende. Såfremt det pågældende dyr imidlertid ikke afsættes, kan politidirektøren træffe afgørelse om, at dyret skal aflives. Politidirektøren kan i den forbindelse sætte sig i besiddelse af det pågældende dyr, herunder f.eks. afhente dyret med henblik på aflivning.

Til § 10

Af lovforslagets § 10, stk. 1, 1. pkt., fremgår, at enhver, der holder dyr, skal sørge for, at dyret tilses mindst en gang om dagen.

Lovforslagets § 10, stk. 1, 1. pkt., viderefører uændret dyreværnslovens § 3, stk. 3, 1. pkt.

Med lovforslagets § 10, stk. 1, 2. pkt., som er ny, foreslås, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at dyr skal tilses oftere end nævnt i 1. pkt.

Af lovforslagets § 10, stk. 2, 1. og 2. pkt., fremgår, at reglerne i § 10, stk. 1, ikke finder anvendelse på fritgående dyr på græs eller lignende. Sådanne dyr skal dog tilses jævnligt.

Lovforslagets § 10, stk. 2, 1. og 2. pkt., viderefører uændret dyreværnslovens § 3, stk. 3, 2. og 3. pkt.

Med lovforslagets § 10, stk. 2, 3. pkt., som er ny, kan ministeren fastsætte regler om, hvor ofte fritgående dyr på græs eller lignende skal tilses.

Af lovforslagets § 10, stk. 3, 1. pkt., fremgår, at enhver, der erhvervsmæssigt holder dyr, skal sørge for, at dyreholdet tilses af en dyrlæge mindst én gang årligt. Lovforslagets § 10, stk. 3, 1. pkt., er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 3, stk. 4, 1. pkt.

Af lovforslagets § 10, stk. 3, 2. pkt., som er ny, fremgår, at ministeren kan fastsætte regler om tilsynets indhold, omfang og hyppighed, herunder at dyrlægetilsynet skal ske oftere end én gang årligt.

Af lovforslagets § 10, stk. 4, som er ny, fremgår, at ministeren kan fastsætte regler om, at den ansvarlige for et dyrehold skal føre optegnelser over antallet af døde dyr, der konstateres i forbindelse med tilsyn udført efter stk. 1 og 2.

Bemyndigelsesbestemmelsen i lovforslagets § 10, stk. 4, er ny, men bemyndigelsen har hidtil været indeholdt i dyreværnslovens § 12, stk. 1, 2. led.

Efter dyreværnslovens § 3, stk. 3, 1. pkt., påhviler det enhver, der holder dyr, at sørge for, at dyrene tilses mindst en gang i døgnet.

Det fremgår af § 7, stk. 2, i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg og § 12, stk. 1, i lov om hold af slagtekalkuner, at slagtekalkuner og syge malke kreaturer skal tilses hyppigere, end det fremgår af dyreværnslovens § 3, stk. 3, 1. pkt. Således skal slagtekalkuner og syge malke kreaturer tilses mindst to gange dagligt. Det samme gælder opstaldede kalve, jf. § 11, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 35 af 11. januar 2016 om beskyttelse af kalve.

Efter dyreværnslovens § 3, stk. 3, 2. og 3. pkt., gælder kravet i 1. pkt. ikke fritgående dyr på græs eller lignende. Sådanne dyr skal dog tilses jævnligt.

Det fremgår af § 23, stk. 1, i lov om hold af heste, jf. lovbekendtgørelse nr. 304 af 30. marts 2017, at enhver der holder hest, skal sørge for, at hesten tilses mindst én gang om dagen. Dette gælder også heste på græs.

Det fremgår af § 7, stk. 1, i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, jf. lovbekendtgørelse nr. 58 af 11. januar 2017, at den ansvarlige for bedriften skal sørge for, at kreaturer skal tilses mindst én gang om dagen. Dette gælder også kreaturer på græs.

Det følger af § 11, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 35 af 11. januar 2016 om beskyttelse af kalve, at kalve, der holdes udendørs, skal tilses dagligt.

Det følger af dyreværnsloven § 3, stk. 4, at enhver, der erhvervsmæssigt holder dyr, skal sørge for, at dyreholdet tilses af en dyrlæge mindst én gang årligt, og at miljø- og fødevareministeren kan undtage visse mindre husdyrbrug fra reglen i 1. pkt.

Det fremgår af § 23, stk. 2, i lov om hold af heste, at enhver, der erhvervsmæssigt holder hest, skal sørge for, at hesteholdet tilses af en dyrlæge mindst én gang årligt. I dyrlægens tilsyn skal indgå en vurdering af, om hesteholdet er i overensstemmelse med reglerne i lov om hold af heste.

Bestemmelsen i § 23, stk. 2, i lov om hold af heste vedrører erhvervsmæssige hestehold. Herved forstås eksempelvis stutier, hingstestationer, træningsstalde, dyreparker, hestehandlere, hesteinternater, rideskoler, hestepensioner, hesteudlejning, hestevognskørsel (studenterkørsel, kapervogne mv.), heste i zoologiske haver mv. Det er ikke et krav efter bestemmelsen, at dyrlægen tilkaldes alene med henblik på at foretage en egentlig gennemgang af hesteholdet. Dyrlægen kan således gennemføre tilsynet af hesteholdet i forbindelse med, at vedkommende er tilkaldt af andre årsager, f.eks. i forbindelse med sygdomsbehandling. Den ansvarlige for hesteholdet skal kunne dokumentere, at en dyrlæge har været tilkaldt til dyreholdet mindst én gang om året.

Bemyndigelse i lovforslagets § 10, stk. 1, 2. pkt., som er ny, tænkes i første omgang brugt til at fastsætte regler om hyppigere tilsyn af slagtekalkuner, slagtekyllinger, opstaldede kalve og syge malke kreaturer, som nævnt ovenfor. Bemyndigelsen vil endvidere kunne anvendes, såfremt der viser sig tilsvarende behov for andre dyrearter.

Det er hensigten med lovforslagets § 10, stk. 2, 3. pkt., som er ny, at de ovennævnte regler om tilsyn med heste, malkekvæg og kalve fremover fastsættes i bekendtgørelsesform. Bemyndigelsen vil endvidere kunne anvendes, såfremt der viser sig tilsvarende behov for at fastsætte regler om frekvensen af tilsyn af andre arter af dyr, der holdes fritgående på græs eller lignende. Der kunne f.eks. være tale om særligt sårbare dyr, herunder nyfødte dyr og højdrægtige dyr.

Bemyndigelse i lovforslagets § 10, stk. 3, 2. pkt., som er ny, vil i første omgang blive anvendt til at fastsætte regler om, at der i dyrlægens årlige tilsyn med erhvervsmæssige hestehold skal indgå en vurdering af, om hesteholdet er i overensstemmelse med de gældende regler herfor, svarende til § 23, stk. 2, i lov om hold af heste. Bemyndigelsen vil endvidere i første omgang blive udnyttet til at fastsætte regler om hyppigheden af dyrlægens tilsyn med erhvervsmæssigt hundehold. Bemyndigelsen vil endvidere kunne anvendes, såfremt der viser sig tilsvarende behov for at fastsætte mere præcise regler for dyrlægetilsynets indhold m.v. andre dyrearter.

Dyreværnslovens § 3, stk. 4, 2. pkt., der fastslår, at miljø- og fødevareministeren kan undtage visse mindre husdyrbrug fra reglen i 1. pkt., om at enhver, der erhvervsmæssigt holder dyr, skal sørge for, at dyreholdet tilses af en dyrlæge mindst én gang årligt, videreføres ikke, idet udviklingen i landbruget har medført, at egentlig erhvervsmæssige dyrehold har en sådan størrelse, at mindre husdyrhold i sig selv ikke længere vil kunne betegnes som erhvervsmæssige. Bestemmelsen anses derfor for overflødig og videreføres ikke.

Bemyndigelsesbestemmelsen i lovforslagets § 10, stk. 4, er ny, men bemyndigelsen har hidtil været indeholdt i dyreværnslovens § 12, stk. 1, 2. led, der bemyndiger miljø- og fødevareministeren til at fastsætte regler om behandling og beskyttelse af dyr i anden særlig retning. Den foreslåede § 10, stk. 4, er således en tydeliggørelse af denne del af den gældende § 12, stk. 1.

Bemyndigelsen skal ses i lyset af, at det er hensigtsmæssigt at føre optegnelser over døde dyr, idet optegnelserne er med til at give den besætningsansvarlige et overblik over den dyrevelfærdsmæssige situation i besætningen og dermed et redskab til at vurdere, om det er nødvendigt at gennemføre foranstaltninger til forbedring af dyrevelfærden. Bemyndigelsen i dyreværnslovens § 12, stk. 1, er p.t. udnyttet til bl.a. at udstede bekendtgørelse nr. 707 af 18. juli 2000 om mindstekrav til beskyttelse af landbrugsdyr, som indeholder krav om optegnelser over døde dyr og gennemfører dele af Rådets direktiv 98/58/EF om beskyttelse af dyr, der holdes til landbrugsformål. Bekendtgørelsen forbliver gældende, indtil den ophæves eller afløses af nye regler, der når, lovændringen er vedtaget, vil skulle have hjemmel i den foreslåede § 10, stk. 4.

Til § 11

Med lovforslagets § 11 foreslås det, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om hold af dyr på steder, hvor ejeren eller den, der fører tilsyn med dyret, ikke bor, herunder at der kan fastsættes regler om forbud mod hold af dyr på sådanne steder.

Af dyreværnslovens § 3, stk. 5, fremgår, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte om hold af dyr på steder, hvor ejeren eller den, der fører tilsyn med dyret, ikke bor.

Lovforslagets § 11 viderefører dyreværnslovens § 3, stk. 5, dog med en tilføjelse, der bemyndiger ministeren til at fastsætte regler om forbud mod hold af dyr på sådanne steder.

Bemyndigelsen danner desuden hjemmel for en videreførelse af § 2 i lov om hunde (hundeloven) om forbud mod hold af hunde på steder, hvor der ikke er beboelse, såsom i kolonihaver, medmindre politiet meddeler tilladelse hertil. Sådant tilladelse kan kun gives, når der skønnes at være sikkerhed for, at hunden vil blive passet forsvarligt, og tilladelsen kan til enhver tid tilbagetages.

Det er i første omgang hensigten at benytte bemyndigelsen i lovforslagets § 11 til i bekendtgørelsesform at fastsætte regler svarende til dem, der gælder i dag for hunde, jf. ovenfor. Dog er det hensigten, at tilladelser til at holde hunde på steder, hvor der ikke er beboelse, fremadrettet skal gives af Fødevarestyrelsen og ikke politiet. Tilladelser, der er givet af politiet vil fortsat være gældende, jf. forslagets § 77, stk. 2. At det fremadrettet er Fødevarestyrelsen og ikke politiet, som meddeler sådanne tilladelser, er i tråd med, at det med politireformen i 2006 blev besluttet, at opgaver på dyrevelfærdsområdet, der ikke tilhører politiets kerneopgaver, skulle outsources til private eller overlades til andre myndigheder. Den ovennævnte tilladelse vil kunne indeholde individuelle vilkår, som relaterer sig til forhold, der ikke fremgår af regler udstedt i medfør af lovforslagets § 11. Tilsidesættelse af de fastsatte vilkår i tilladelsen kan straffes, jf. lovforslagets § 62, stk. 4, nr. 5.

Det er endvidere hensigten at fastsætte regler om hunde, som anvendes til bevogtning, svarende til dem, der i dag er indeholdt i bekendtgørelse nr. 962 af 23. december 1986 om hunde, som anvendes til bevogtning. Bekendtgørelsen indeholder bl.a. regler om krav til hundens opholdsrum, hyppighed af tilsyn med hunden, fodring, dyrlægetilsyn m.v. Denne bekendtgørelse bortfalder med dette lovforslag, idet dyreværnslovens § 32, stk. 3, ophæves, men de materielle regler påtænkes videreført i en ny samlet bekendtgørelse om hunde.

Til § 12

Med lovforslagets § 12, stk. 1, bemyndiges miljø- og fødevareministeren til at fastsætte regler om behandling og håndtering af dyr, herunder indfangning af dyr, opbinding af dyr, forhold vedrørende fødsel og nyfødte dyr, oplæring og træning, flytning af dyr, behandling af dyr med henblik på at skjule sygdomssymptomer, brug af hjælpemidler samt forbud mod brug af tvangsmidler.

Efter lovforslagets § 12, stk. 2, kan ministeren fastsætte regler pasning af dyr, herunder miljøberigelse, strøelse, tildeling af foder, herunder strukturfoder, og vand samt dyrs adgang til at udføre hud- og fjerpleje m.v.

Efter lovforslagets § 12, stk. 3, kan ministeren fastsætte regler om behandling af syge og tilskadekomne dyr, herunder om, at den ansvarlige for et dyrehold skal føre optegnelser herom.

Lovforslagets § 12 er ny og erstatter for så vidt angår en række forhold vedrørende behandling og håndtering af dyr dyreværnslovens § 12, stk. 1, 2. led, hvoraf det fremgår, at ministeren kan fastsætte regler om behandling og beskyttelse i anden særlig retning.

Bemyndigelsen i dyreværnslovens § 12, stk. 1, 2. led, er for så vidt angår behandling og håndtering af dyr udmøntet i følgende bekendtgørelser:

- Bekendtgørelse nr. 707 af 18. juli 2000 om mindstekrav til beskyttelse af landbrugsdyr
- Bekendtgørelse nr. 207 af 6. marts 2014 om anbringelse af levende dyr i forretningslokaler
- Bekendtgørelse nr. 1261 af 17. november 2015 om forbud mod hold af særlige dyr

- Bekendtgørelse nr. 17 af 7. januar 2016 om beskyttelse af svin
- Bekendtgørelse nr. 1591 af 11. december 2015 om hold af slagtekyllinger og rugægsproduktion
- Bekendtgørelse nr. 1553 af 11. december 2015 om beskyttelse af pelsdyr
- Bekendtgørelse nr. 607 af 25. juni 2009 om forbud mod brug af visse aggregater, Halsbånd m.v. til dyr

Udover de ovennævnte bekendtgørelser indeholder nedennævnte artsspecifikke love en række regler om håndtering, pasning eller behandling af syge og tilskadekomne dyr.

Af § 15, stk. 1, i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg fremgår, at det er forbudt at binde køer. Det fremgår af bestemmelsens stk. 2, nr. 1, at kreaturer dog kan bindes i perioder på højst én time på det tidspunkt, hvor kreaturet fodres, eller hvis det er nødvendigt kortvarigt at binde kreaturer i forbindelse med undersøgelser, behandling af sygdom, forebyggende behandling m.v. eller i forbindelse med malkning. Forbuddet mod bindestalde er dog omfattet af en overgangsordning, hvorefter bindestade, der er taget i brug før den 1. juli 2010, på visse betingelser kan fortsætte indtil den 1. juli 2027, jf. bemærkningerne til den foreslåede § 13. Det er endvidere en betingelse, at de bindsler, som anvendes i bindestaldene, giver kreaturerne tilstrækkelig bevægelsesfrihed, jf. § 41, stk. 2, nr. 2.

Ifølge § 23 i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg skal syge og tilskadekomne køer kunne holdes adskilt fra andre kreaturer. Bestemmelsen finder både anvendelse på køer, der opholder sig på stald, og køer, der opholder sig på græs.

Efter § 28, stk. 1, i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg skal kalve opholde sig sammen med koen i en enkeltkælvningsboks i mindst 12 timer efter fødslen. Hvis kælving har fundet sted på græs, gælder dette dog ikke, hvis kalven har adgang til koen i mindst 12 timer efter fødslen og koen, og kalven har adgang til et areal, der har en sådan størrelse og beskaffenhed, at de kan færdes uforstyrret. Efter § 28, stk. 2, kan kalven og koen adskilles tidligere end anført i stk. 1, hvis en dyrlæge har vurderet, at koens eller kalvens helbred eller adfærd kræver, at de holdes isoleret for at blive behandlet. Det fremgår endvidere af bestemmelsens stk. 3, at koen skal flyttes til et produktionsafsnit, hvor den har mulighed for at få tilgodeset sine fysiologiske og adfærdsmæssige behov, når koen og kalven adskilles.

Af § 5, stk. 1, i lov om hold af heste fremgår, at det er forbudt at opstalde heste i spiltov. Spiltov defineres som opstaldning i bås, hvor hesten står bundet, oftest op mod en væg. Bestemmelsen indebærer, at heste skal opstaldes enkeltvis i boks eller i gruppeopstaldning. Forbuddet blev indført, idet opstaldning i spiltov ansås for at medføre så store restriktioner i hestens normale bevægelsesmønstre, at denne form for opstaldning eller anden længerevarende fiksering måtte anses for en uhensigtsmæssig opstaldningsform for heste.

I medfør af § 5, stk. 2, i lov om hold af heste er der dog mulighed for, at heste kan opbindes i op til 2 timer under tilsyn, såfremt formålet er at lære hesten at stå opbundet uden tilsyn. Formålet med bestemmelsen er, at hesten i en række situationer skal kunne stå bundet, eksempelvis for at modtage behandling eller anlæggelse af beslag. Det fremgår af lovens forarbejder, at det ikke opfattes som værende i strid med bestemmelsen, hvis der sker opbinding af hesten under tilsyn f.eks. to timer om formiddagen og derpå to timer om eftermiddagen i tilfælde, hvor der måtte være et særligt behov herfor. Der kan eksempelvis være

tilfælde, hvor det er forbundet med særlige vanskeligheder at lære en hest at stå opbundet, og hvor opbinding i to timer dagligt ikke skønnes tilstrækkeligt.

Endvidere kan heste, der har lært at stå opbundet uden tilsyn, i følge § 5, stk. 3, i lov om hold af heste opbindes uden tilsyn i op til 2 timer. Det antages, at der også her kan ske opbinding mere end én gang dagligt. Ved transport, stævner, dyrskuer m.v. kan opbinding ske i længere tid.

Af § 5, stk. 4, i lov om hold af heste fremgår, at heste, der gruppeopstaldes hele døgnet, og som har lært at stå opbundet uden tilsyn, en gang i døgnet kan opbindes i op til 5 timer, hvis opbinding ud over 2 timer er nødvendig af sikkerhedsmæssige hensyn m.v. Opbinding af sikkerhedsmæssige hensyn m.v. er især relevant i tilfælde, hvor en rideskole gruppeopstalter deres heste og opbinder dem, mens der færdes elever, ofte børn og unge, i stalden i forbindelse med undervisning, pasning og pleje af hestene. Formålet med "m.v." efter "sikkerhedsmæssige hensyn" er at give mulighed for, at man som led i opbindingen (i op til 5 timer) også afvikler fodring, så man ikke behøver at slippe hestene løs og opbinde dem på ny, hvis man kan afvikle både undervisning og fodring indenfor maksimalt 5 timer. Ved opbinding i op til 5 timer forstås 5 på hinanden følgende timer, hvis opbinding ud over 2 timer er nødvendig af sikkerhedsmæssige hensyn m.v. Selv om bestemmelsen giver mulighed for at opbinde heste, der gruppeopstaldes, i op til 5 timer, forudsættes det, at hestene ikke står opbundet længere end nødvendigt. Endelig kan den tidsmæssige begrænsning i stk. 2 og 3 fraviges, hvis veterinære hensyn taler herfor, jf. stk. 5.

Efter § 21 i lov om hold af heste skal hestes foderration indeholde tilstrækkeligt strukturfoder. Bestemmelsen udgør en præcisering i forhold til dyreværnslovens § 2. Strukturfoderet skal forsyne hesten med den nødvendige mængde fordøjelige fibre til sikring af en sund mave-tarmfunktion samt tilfredsstille dens naturlige ædeadfærd. Krybbefoderets primære funktion er at dække de behov, som ikke dækkes af strukturfoderet, dvs. primært energi, protein, mineraler og vitaminer.

Ved "strukturfoder" forstås f.eks. græs, wrap, ensilage, hø, roer, gulerødder, grøn- og roepiller, jf. § 2, nr. 7, i lov om hold af heste. Strukturfoder omfatter dog ikke halm, som anvendes til strøelse eller den halm, som hesten har adgang til ved ophold på fold. Det beror på en konkret vurdering, om en hests foderration indeholder tilstrækkeligt strukturfoder. I denne vurdering indgår bl.a. det konkrete valg af fodertype, hestens konkrete behov m.v.

Ifølge § 10 i lov om hold af heste skal syge eller skadede heste kunne holdes adskilt fra de øvrige heste, jf. lovens § 24. For stalde med gruppeopstaldning indebærer dette, at det skal være muligt at tage en syg eller skadet hest ud af gruppeopstaldningen og placere den i enkeltboks.

I § 17 i lov om hold af heste er der fastsat krav til motion eller foldophold, således skal heste motioneres eller gives fri bevægelse på fold i mindst 2 timer 5 dage om ugen. Bestemmelsen indebærer således ikke et ubetinget krav om foldophold, såfremt hestene motioneres i de angivne tidsrum. Ved motionering forstås f.eks. ridning under rytter, longering m.v. Vedrørende adgang til fold henvises til bemærkningerne til § 13. Af § 24 i lov om hold af heste fremgår, at i tilfælde af sygdom eller tilskadekomst skal den ansvarlige for hesteholdet sikre, at hesten om fornødent isoleres, og at pleje iværksættes. Ved alvorlig lidelse, eller hvis hesten ikke hurtigt bedres, skal en dyrlæge straks tilkaldes.

Efter § 25, stk. 1, i lov om hold af heste skal enhver, der holder hest, sørge for, at heste i en tidlig alder oplæres til at blive håndteret. Bestemmelsen indebærer, at hesten skal opdrages og oplæres, så den kan beherske visse grundlæggende færdigheder. Håndteringen bør påbegyndes allerede i løbet af den første uge af føllets liv. Ved håndtering forstås opdragelse og oplæring, så føllet vænnes til at blive berørt af mennesker, at der går mennesker omkring det, at det kan få lagt grime på, trækkes ud af stalden mv., og med tiden at det lærer at få løftet ben, at rykke sig for menneskets tryk, vænner sig til at bære udstyr, rytter m.v. Den løbende håndtering af hesten skal altid være tilpasset dens alder samt dens fysiske og psykiske kapacitet.

Det følger af § 25, stk. 2, i lov om hold af heste, at oplæring, træning og brug af heste skal være tilpasset hestens alder, dens fysiske og psykiske kapacitet, så hesten beskyttes bedst muligt mod smerte, lidelse, angst, varigt men og væsentlig ulempe. Hesten bør således ikke trænes eller i øvrigt bruges på en måde, som ikke svarer til dens alder samt fysiske og psykiske kapacitet.

Kravet i § 25, stk. 1, i lov om hold af heste gælder dog ikke hestepopulationer, der lever delvis vildt i særligt afgrænsede områder, jf. § 25, stk. 3. Visse steder i Danmark findes der heste, som lever delvist vildt på afgrænsede arealer, og hvor det ikke er hensigtsmæssigt at stille krav til håndtering. Disse heste findes f.eks. på Sydlangeland og i Lille Vildmose i Østthimmerland, hvor hestene benyttes til naturpleje samtidig med, at der også er tale om en attraktion, der trækker besøgende til. Der er tale om heste af en hårdfør natur. Hestene lever naturligt som flokdyr og danner deres eget hierarki. De går ude hele året, og der tilstræbes mindst mulig indblanding fra menneskers side. Der er dog typisk adgang for publikum til de arealer, hvor hestene holdes, hvorfor det af sikkerhedsmæssige hensyn er vigtigt, at hestene naturligt holder en passende afstand til mennesker. Af samme grund er det væsentligt, at hestene ikke vænnes til at blive håndteret. Når terminologien "lever delvist vildt" benyttes i stedet for "lever vildt", skyldes det især, at hestene, trods deres frie liv, bliver holdt på et afgrænset område og er under opsyn og fodres, såfremt der f.eks. under en meget streng vinter bliver knaphed på føde i det område, hvor de holdes. Ved afgrænsede områder forstås eksempelvis et naturreservat, dyrepark eller lignende.

Det følger af § 26, stk. 1, i lov om hold af heste, at udstyr, som anvendes som hjælpemidler på hesten, skal være tilpasset den enkelte hest og må ikke påføre hesten skader og må ikke anvendes som tvangsmidler. Ved hjælpemidler forstås udstyr til træning af hesten, som benyttes til at hjælpe hesten til at forstå, hvad der kræves af den, f.eks. tøjler, pisk, sporer mv. Anvendes udstyret derimod til at tvinge hesten til præstationer, som den endnu ikke forstår eller ikke kan udføre, eventuelt på grund af skader, anses udstyret som tvangsmidler, som ikke må anvendes. I den daglige omgang med hjælpemidler og tvangsmidler er det vigtigt, at man er opmærksom på forskellen mellem nødvendig brug af hjælpemidler og et decideret misbrug af tvangsmidler. I visse situationer er man nødt til at udøve tvang overfor hesten, uden at det dog må have karakter af vold. Sigtet må altid være, at det gavner hesten eller øger sikkerheden for de personer, som i den givne situation har en tæt kontakt til hesten. Her tænkes specielt på tvang i forbindelse med sygdomsbehandling, f.eks. næsebrems i forbindelse med indgift af olie, diverse former for lokalbedøvelser m.v. Til denne kategori af tvangsmidler hører alle former for fiksering (læbe-, øre- og hudbrems) og slå-/hildetøj (tov og koderemme). Det er således ikke acceptabelt, at hesten står med en næsebrems, f.eks. under opfletning eller rykning af man eller beskæring af hove henset til varigheden heraf. Det anbefales, at der i stedet anvendes en tvangs- eller undersøgelsesboks, hvor personer er i

sikkerhed uden brug af smertevoldende tiltag overfor hesten. I § 26, stk. 2, i lov om hold af heste er der en bemyndigelse til ministeren til at fastsætte nærmere regler om brug af hjælpemidler og tvangsmidler, herunder regler om, hvilket udstyr der må anses som henholdsvis hjælpemidler og tvangsmidler. Bemyndigelsen er ikke udnyttet. Der foregår imidlertid en del forskning på området. Det kan derfor ikke udelukkes, at der fremover viser sig et behov for at kunne fastsætte regler herom.

Af § 27 i lov om hold af heste fremgår, at enhver form for medicinering og behandling, herunder kirurgisk behandling, som har til formål at skjule sygdomssymptomer, så hesten kan træne og deltage i konkurrencer, ikke er tilladt. Forbuddet omfatter ikke kastrationer, der således anses som er lovligt indgreb.

I medfør af § 5 i lov om indendørs hold af smågrise, avls- og slagtesvin skal dyrene have permanent adgang til en tilstrækkelig mængde halm eller andet manipulerbart materiale, der kan opfylde deres behov for beskæftigelses- og rodemateriale.

Det fremgår af § 5 a i lov om indendørs hold af smågrise, avls- og slagtesvin, at svin må opstaldes i udleveringsvogne i højst 2 timer. Bestemmelsen indebærer således en tidsmæssig begrænsning i anvendelsen af udleveringsvogne, hvorimod udleveringsrum ikke berøres heraf. Bestemmelsen er kun gældende for smågrise, avls- og slagtesvin.

I § 7 a i lov om indendørs hold af gylte, goldsøer og drægtige søer gælder endvidere krav om strøelse i individuelle stier, aflastningstier og løsdriftssystemer.

I §§ 9 og 9 a i lov om indendørs hold af gylte, goldsøer og drægtige søer er fastsat krav om, at drægtige søer og gylte skal have permanent adgang til en tilstrækkelig mængde halm eller andet manipulerbart materiale, der kan opfylde deres behov for beskæftigelses- og rodemateriale samt adgang til en tilstrækkelig mængde halm, fyldigt foder eller foder med højt fiberindhold, der kan give mæthedsfølelse og opfylde deres behov for at tygge.

Af § 8 i lov om udendørs hold af svin fremgår, at lejearealet i hytterne skal være dækket af halm eller andet materiale, således at svinene kan ligge tørt og lunt under alle vejrforhold. I farehytter skal drægtige søer og gylte have tildelt større mængder halm eller andre materialer, der virker isolerende og kan bruges til redebygning. Halmen bidrager direkte til, at svinene kan opretholde kropstemperaturen, og henset til de svingende klimatiske forhold, som udegående svin risikerer at blive udsat for i årets løb, er det afgørende for deres velfærd, at de altid uanset vejrforholdene har adgang til et tørt og lunt leje. I farehytter har soen/gylten også behov for materiale, den kan bruge til at bygge rede af. Redebygning er en vigtig del af drægtige søers og gyltes adfærd, så det er derfor vigtigt, at disse dyr skal have adgang til redebygningsmateriale i farehytterne, f.eks. i form af større mængder halm, end svinene normalt har behov for til lejeareal.

Af § 11 i lov om udendørs hold af svin fremgår, at drægtige søer og gylte skal indsættes i farehytter senest 7 dage før forventet faring. Baggrunden herfor er, at praksis har vist, at pattegrisedødeligheden hos drægtige søer, der indsættes i farehytter senest 7 dage før forventet faring, er signifikant lavere end hos søer, der er indsat 0-6 dage før faring. Flytning kort før faring stresser dyrene, hvilket kan medføre øget faringslængde, reduceret mælkenedlægning og nedsat absorption af råmælksantistoffer hos grisene m.v.

Alle svin skal have adgang til halm eller andet, der kan give mæthedsfølelse og tilgodese deres behov for rodemateriale, jf. § 13 i lov om udendørs hold af svin. Selvom svin, der holdes udendørs, i de fleste tilfælde burde have rigelig adgang til græs, kan det ske, at de holdes på marker, hvor græsdækket er for kort til, at de kan æde ret meget af det, eller hvor der kun er et yderst sparsomt græsdække. Der kan endvidere være enkelte mere eller mindre permanente udeanlæg, hvor svinene kun har adgang til et begrænset udeareal med lidt eller intet græsdække. Af hensyn til de drægtige søers og gyltes behov for at føle sig mætte og til alle svinenes behov for at have noget at rode i, skal alle svin derfor have adgang til halm eller andet, der kan tilgodese disse behov.

Det følger af § 8 i lov om hold af slagtekalkuner, at huse, hvor der holdes slagtekalkuner, i hele produktionsperioden skal have en strølesmåtte, der er løs og tør i overfladen. Kalkuners sundhed og velfærd er påvirket af strølesens kvalitet. Våd strøelse kan f.eks. føre til trædepudesvidninger, brystsvindninger og brystblæreforandringer, men kan også føre til at koncentrationen af ammoniak i luften bliver forhøjet med øjenskader og luftvejslidelser til følge. Strøleskvaliteten har også betydning for kalkunernes mulighed for at støvbade.

I medfør af § 15 i lov om hold af slagtekalkuner bemyndiges miljø- og fødevareministeren til at kunne fastsætte regler om, hvordan kalkuner skal løftes og bæres. Bemyndigelsen er udmøntet i § 8 i bekendtgørelse om hold af slagtekalkuner, hvorefter kalkuner skal løftes og bæres enkeltvis under kroppen ved det ene ben og i den diagonalt modsatte vinge. Kalkuner skal bæres med hovedet opad med undtagelse af det tidspunkt, hvor de løftes.

Efter § 5 i lov om hold af slagtekyllinger skal husene i hele produktionsperioden have en strølesmåtte, der er tør og løs i overfladen. Kravet om, at det er overfladen af strølsen, der skal være tør og løs, skal ses på baggrund af, at det ikke er praktisk muligt at holde strølsen fuldstændig tør, bl.a. på grund af kyllingernes afføring. Bestemmelsen skal sikre, at slagtekyllingerne har mulighed for støvbadning, samt at undgå svidninger på slagtekyllingernes bryst og trædepuder på grund af ammoniakfordampning fra fugtig eller våd strøelse.

Det fremgår af § 4, nr. 1, i lov om værn for dyr, jf. lovbekendtgørelse nr. 335 af 8. juli 1983, at der er forbudt at transportere levende fisk ved hjælp af stænger, vidjer, kroge eller snore anbragt gennem gællerne, kæberne eller lignende. Af § 4, nr. 2, fremgår det, at det er forbudt ved vejning af levende fisk at stikke den til vægtredskabet hørende krog gennem nogen del af dyret. Bestemmelserne i § 4, nr. 1 og 2, er holdt i kraft med dyreværnslovens § 32, stk. 2, indtil de afløses af regler fastsat i medfør af loven. Der er ikke udstedt regler, som afløser bestemmelserne i § 4, nr. 1 og 2, som derfor stadig er i kraft.

Hundelovens § 5, stk. 1, indeholder forbud mod til stadighed at holde en hund bundet. Vedvarende lækning anses for værende så direkte stridende mod hundens natur, at det ikke kan anses for at være dyreværnsmæssigt forsvarligt. Hundelovens § 5, stk. 2, fastsætter desuden, at når en hund holdes bundet, skal dens lænke mindst være 5 m lang, og den skal have adgang til et opholdsrum, der kan yde den forsvarligt læ mod regn, blæst og kulde. Består opholdsrummet i et hundehus, skal det være rummeligt og så højt, at hunden kan stå oprejst.

Det er på nuværende tidspunkt hensigten at bemyndigelserne i den foreslåede § 12 i første omgang skal bruges til uændret at videreføre de materielle bestemmelser i de gældende artsspecifikke love, som er nævnt ovenfor. Samtidig er det hensigten, at reglerne løbende skal kunne tilpasses ny viden på området. Bemyndigelserne vil endvidere kunne anvendes, såfremt der viser sig tilsvarende behov for at fastsætte yderligere regler for håndtering, pasning eller behandling af syge og tilskadekomne dyr, herunder regler for andre dyrearter end dem, som fremgår af de gældende artsspecifikke love.

Endvidere vil bemyndigelsen i den foreslåede § 12, stk. 1, kunne anvendes til at fastsætte regler, som kan afløse bestemmelserne i § 4, nr. 1 og nr. 2 i lov om værn for dyr, jf. lovbekendtgørelse nr. 335 af 8. juli 1983, vedrørende transport og vejning af levende fisk.

Til § 13

Lovforslagets § 13 er ny og bemyndiger miljø- og fødevareministeren til at fastsætte regler om dyrs adgang til udearealer og om, hvor ofte og hvor længe dyr skal opholde sig ude. Ministeren bemyndiges endvidere til at fastsætte regler om, at den ansvarlige for et dyrehold skal føre optegnelser over dyrs ophold på udearealer.

Der er på nuværende tidspunkt fastsat specifikke regler om dyrs adgang til udearealer m.v. i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg samt lov om hold af heste, jf. nedenfor.

Af § 13, stk. 1, i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg fremgår, at når afgræsning anvendes, må kreaturer først komme på græs, når vejrforhold, mark, græs og drivveje er egnede hertil. Dette indebærer, at kreaturer først må komme på græs, når vejrforhold, mark, græs og drivveje er egnede hertil, og at drivveje skal bestå af et farbart underlag, hvorved forstås, at de skal bestå af en bund af f.eks. sten, grus, sand eller træflis eventuelt med belægning af beton eller en eller anden form for netoverlag, gummibånd eller lignende, der kan flyttes, for at undgå klov- og lemmelidelser. Endvidere fastsætter § 13, stk. 2, at kreaturer skal holdes på stald ved ekstreme vejrsituationer.

Bestemmelsen i § 15 i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg forbyder som udgangspunkt bindestalde. Lovens § 41 fastsætter, at loven først finder anvendelse for bindestalde fra den 1. juli 2027. I denne overgangsperiode er der dog krav om, at kreaturerne fra og med den 1. juli 2022 til og med den 30. juni 2027 skal på græs i mindst 150 dage i mindst 6 timer om dagen i perioden fra den 15. april til og med den 31. oktober. Kreaturerne kan dog holdes på stald, hvis det er nødvendigt for at beskytte dyrene mod unormale vejrforhold, hvis det er nødvendigt for at beskytte marken mod skader ved unormale vejrforhold, hvis det er nødvendigt for at beskytte dyrene mod alvorlige insekt- eller parasitangreb, eller hvis dyrene skal insemineres, undersøges eller behandles af veterinære årsager på en måde, der nødvendiggør, at dyrene ikke opholder sig udendørs. Den ansvarlige for bedriften skal påse, at der for flokken af kreaturer, jf. stk. 2, nr. 1, sker skriftlig registrering af, hvilke datoer flokken har haft adgang til græsarealer, og datoerne for opstaldning af flokken med angivelse af det konkrete forhold, som nødvendiggjorde opstaldning. Lovens § 42 indeholder endvidere en overgangsordning frem til den 30. juni 2024 for bedrifter etableret før den 1. juli 2010 med tilsvarende krav for kviekalve og kvier, der holdes på fuldspaltegulve. Tilsvarende indeholder lovens § 43 en overgangsordning frem til den 30. juni 2022 for bedrifter, etableret i perioden fra den 1. juli 2010 til og med den 30. juni 2012 med tilsvarende krav for kviekalve og kvier, der holdes på fuldspaltegulve.

Det fremgår af § 16, stk. 1, i lov om hold af heste, at der i ethvert hestehold skal være adgang til en fold. Dette indebærer, at ethvert hestehold skal sikre sig adgang til en fold. Adgang til fold kan f.eks. bestå i, at et hestehold har ejendomsret til en fold, eller at hesteholdet i form af en forpagtningsaftale har brugsret til en fold. Kravet om "adgang til fold" indebærer i øvrigt, at folden skal være beliggende ved – eller i tættere tilknytning til – opstaldningsfaciliteterne. En ordning, hvor hestene f.eks. skal transporteres flere kilometer for at komme på fold, vil således ikke opfylde kravet om adgang til fold. Det samme vil gælde tilfælde, hvor hestene f.eks. er på fold døgnet rundt i nogle måneder i sommerhalvåret, men i resten af året er opstaldet under forhold uden umiddelbar adgang til fold. Bestemmelsen er ikke udtryk for et krav om, at heste skal på fold daglig, men at der på alle opstaldningssteder for heste skal være mulighed for foldophold.

I § 17 i lov om hold af heste er fastsat krav til motion eller foldophold samt om plage og føls adgang til fold. I medfør af § 17, stk. 1, skal heste motioneres eller gives fri bevægelse på fold i mindst 2 timer 5 dage om ugen. Bestemmelsen indebærer således ikke et ubetinget krav om, at alle heste *skal* på fold daglig. Ved fri bevægelse forstås, at heste gives mulighed for at opholde sig i folden uden rytter og bevæge sig efter eget ønske. Vedrørende motion henvises til bemærkninger til lovforslagets § 12. I § 17, stk. 2, i lov om hold af heste stilles krav om, at når plage, der er fra 1 til 2 år gamle, er på fold, skal de på fold sammen med artsfæller. Bestemmelsen har til formål at sikre, at plages sociale færdigheder og generelle udvikling påvirkes optimalt, hvilket bedst sker ved ophold på fold sammen med artsfæller.

I § 17, stk. 3, i lov om hold af heste er fastsat, at føl og plage, indtil de er 1 år gamle, skal på fold sammen med artsfæller i mindst 2 timer 5 dage om ugen med visse undtagelser. Baggrunden for bestemmelsen er, at foldophold med artsfæller er afgørende for føl og plages udvikling og socialisering. Foldophold med artsfæller på dette tidspunkt i hestens liv er særlig vigtigt i forhold til, at hesten lærer at tolke andre hestes signaler og dermed udvikler en hensigtsmæssig adfærd i relation til andre heste. Bestemmelsen skal således sikre, at føl og plage tilbringer tid på fold med artsfæller. Undtagelsen fra denne regel bør fortolkes restriktivt, således bør kravet om adgang til fold kun fraviges i kortere perioder med træning, f.eks. for væddeløbsheste, der påbegynder lettere træning som forberedelse til deres fremtid som løbsheste allerede som plage. Ved kortere perioder forstås sammenlagt maksimalt 30 dage det første leveår. I medfør af § 17, stk. 4, i lov om hold af heste kan stk. 1-3 fraviges, hvis veterinære eller ekstreme vejrsmæssige forhold taler afgørende herfor. Det vil f.eks. kunne dreje sig om tilfælde, hvor en dyrlæge fraråder, at en hest kommer på fold eller motioneres, eller hvis folden er dækket af is. De ekstreme vejrsmæssige forhold for hesten kan udover is på folden, også være uvejr, som f.eks. storm, hvor der kan være risiko for, at både hest og personale kommer til skade, når hestene eksempelvis trækkes til og fra fold. Der skal således være tale om, at de vejrsmæssige forhold kan være til fare for hesten eller personale, førend udgangspunktet om motion eller foldophold kan fraviges. Endvidere kan der være tale om situationer, f.eks. ved en skade i bevægeapparatet, hvor det ikke er hensigtsmæssigt, at føl og plage er på fold med artsfæller, idet de derved opfordres til leg og bevægelser, der kan forværre en skade.

I medfør af § 18 i lov om hold af heste skal der endvidere for ethvert hestehold være en plan for, hvornår de enkelte heste kommer på fold. Bestemmelsen har til formål at sikre, at alle heste i hesteholdet kommer på fold så ofte som muligt.

Det er i første omgang hensigten at benytte bemyndigelsen i lovforslagets § 13 til i bekendtgørelsesform at fastsætte regler svarende til dem, der i dag findes i de artsspecifikke love, som beskrevet ovenfor. Reglerne

vil løbende kunne tilpasses ny viden og forskning på området. Bemyndigelserne kan endvidere anvendes til at fastsætte regler for andre dyrearter end malkekvæg og heste, såfremt der viser sig behov her.

Til § 14

Det foreslås med § 14, at kraftmaskiner ikke må anvendes ved forløsning af dyr.

Det fremgår af § 3, nr. 5, i lov om værn for dyr, jf. lovbekendtgørelse nr. 335 af 8. juli 1983, at anvendelse af kraftmaskiner ved forløsning af dyr er forbudt. Bestemmelsen er fortsat gældende, jf. dyreværnslovens § 32, stk. 2.

Af dyreværnslovens § 15, stk. 1, fremgår, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at kraftmaskiner ikke må anvendes ved forløsning af dyr, medmindre maskinen er godkendt af ministeren. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om typegodkendelse.

Dyreværnslovens § 15, stk. 1, videreføres ikke med lovforslaget, idet bemyndigelserne i § 15, stk. 1, ikke er udnyttet, og det vurderes ikke, at der fremover vil være behov for at fastsætte sådanne regler om godkendelse.

Forbuddet mod anvendelse af kraftmaskiner ved forløsning af dyr i lovforslagets § 14 erstatter således forbuddet i § 3, nr. 5, i lov om værn for dyr, jf. lovbekendtgørelse nr. 335 af 8. juli 1983.

På baggrund af en udtalelse fra Det Veterinære Sundhedsråd af juli 1987 er det Miljø- og Fødevareministeriets opfattelse, at mekaniske fødselshjælpere, der højst kan yde en trækraft på 165 kg og har en sikkerhedsanordning, som sikrer at denne trækraft ikke overskrides, ikke kan betegnes som kraftmaskiner. Kraftmaskiner, som ikke har en sikkerhedsanordning og som kan yde en trækraft på mere end 165 kg er således efter ministeriets opfattelse omfattet af forbuddet. Det er ministeriets vurdering, at det kun er ved forløsning af større dyr, som f.eks. kreaturer, at anvendelse af mekaniske fødselshjælpere er relevant. Den trækraft, en mekanisk fødselshjælper højst må yde, skal derfor ses i forhold til disse større dyr.

Til § 15

Af lovforslagets § 15 fremgår, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om udformningen og anvendelsen af genstande, herunder fjernbetjente eller automatiske virkende genstande, der påfører dyr elektriske stød eller anden væsentlig ulempe. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om forbud mod anvendelse af sådanne genstande.

Dyreværnslovens § 12, stk. 1, 2. led, bemyndiger ministeren til at fastsætte regler om behandling og beskyttelse af dyr i anden særlig retning. Bemyndigelsen er bl.a. udmøntet i bekendtgørelse nr. 607 af 25. juni 2009 om forbud mod brug af visse aggregater, halsbånd m.v. til dyr.

Dyreværnslovens § 15, stk. 2, bemyndiger ministeren til at kunne fastsætte regler om udformningen og anvendelsen af elektriske drivstave, herunder regler om typegodkendelse. Bemyndigelsen er ikke benyttet.

I § 16 i bekendtgørelse nr. 17 af 7. januar 2016 om beskyttelse af svin er fastsat, at brug af instrumenter, der giver elektriske stød, er forbudt i svinebesætninger. Af § 6, stk. 1, i lov om hold af malkekvæg og afkom

af malkekvæg fremgår, at det er forbudt at anvende stødgivende elektriske aggregater til at styre kraturers adfærd. Bestemmelsen omfatter bl.a. elektriske drivstave. Brug af instrumenter, der giver elektriske stød, er dog tilladt i forbindelse med transport og slagtning på visse betingelser, som fremgår af Rådets forordning (EF) Nr. 1/2005 af 22. december 2004 om beskyttelse af dyr under transport og dermed forbundne aktiviteter m.v. og Rådets forordning (EF) Nr. 1099/2009 af 24. september 2009 om beskyttelse af dyr på aflivningstidspunktet.

Af § 6, stk. 1, i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg fremgår, at det er forbudt at anvende stødgivende elektriske aggregater til at styre kraturers adfærd. Bestemmelsen omfatter ethvert aggregat, der påfører dyret elektrisk stød, når det aktiveres, herunder et fjernbetjent aggregat eller et automatisk virkende aggregat, som f.eks. en kotræner. Dog kan miljø- og fødevareministeren fastsætte regler efter § 6, stk. 2, om at forbuddet ikke omfatter visse anvendelser af nærmere angivne stødgivende elektriske aggregater. Bemyndigelsen er udnyttet til at fastsætte en bestemmelse om, at det er tilladt at anvende stødgivende elektriske hegn omkring marker og drivgange til kreaturer på græs, jf. § 3 i bekendtgørelse nr. 79 af 23. januar 2017 om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg. Endvidere er det efter bekendtgørelsens § 45 indtil den 1. juli 2027 tilladt at anvende stødgivende elektriske aggregater til at styre opbundne kreaturers gødningsafsætning i bindestalde. Spændingen i sådanne stødgivende elektriske aggregater må ikke overstige 3.000 volt.

Lovforslagets § 15 er ny og erstatter i forhold til fastsættelse af regler om eller forbud mod genstande, der kan påføre dyr elektriske stød eller anden væsentlig ulempe, dyreværnslovens § 12, stk. 1, 2. led, som bredt vedrører behandling og beskyttelse af dyr i anden særlig retning.

Lovforslagets § 15 viderefører endvidere bemyndigelsen i dyreværnslovens § 15, stk. 2, hvorefter miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om udformningen og anvendelsen af elektriske drivstave, herunder regler om typegodkendelse. Dog foreslås bemyndigelsen til at fastsætte regler om typegodkendelse ikke videreført. Bemyndigelsen til at fastsætte regler om typegodkendelse har ikke været udnyttet, og det vurderes ikke, at der fremover vil være behov for at fastsætte sådanne regler.

Det er Miljø- og Fødevareministeriets vurdering, at der af hensyn til at beskytte dyrenes velfærd er behov for at videreføre regler om brug af genstande, der kan påføre dyr elektriske stød eller anden væsentlig ulempe eller uforsvarlig behandling.

Bemyndigelsen i lovforslagets § 15 vil i første omgang blive anvendt i forbindelse med udstedelse af en ny bekendtgørelse om malkekvæg, hvori forbuddet mod anvendelse af stødgivende elektriske aggregater til at styre kreaturers adfærd vil blive videreført. Ligeledes vil bestemmelsen om, at det er tilladt at anvende stødgivende elektriske hegn omkring marker og drivgange til kreaturer på græs blive videreført i bekendtgørelsen. Anden regulering forbyder ligeledes brug af instrumenter eller aggregater, som kan påføre dyrene elektrisk stød eller anden væsentlig ulempe. Det drejer sig om bestemmelser i den ovenfor nævnte bekendtgørelse nr. 607 af 25. juni 2009 om forbud mod brug af visse aggregater, halsbånd m.v. til dyr, som forbliver gældende til den ændres, ophæves eller erstattes af nye regler, der er udstedt med hjemmel i den foreslåede § 15.

Til § 16

Med lovforslagets § 16 bemyndiges miljø- og fødevareministeren til at fastsætte regler om, herunder forbud mod, anvendelse af bioteknologi, genteknologi og lignende på dyr, som holdes til landbrugsmæssige formål.

Lovforslagets § 16 er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 12, stk. 2.

Bemyndigelsen tager sigte på at forbyde avlsmetoder m.v., som kompromitterer dyrenes velfærd.

Bemyndigelsen er udnyttet i bekendtgørelse nr. 263 af 13. april 2005 om forbud mod anvendelse af bovin somatotropin (BST) på malkekøer og bekendtgørelse nr. 707 af 18. juli 2000 om mindstekrav til beskyttelse af landbrugsdyr, som bl.a. forbyder anvendelse af naturlig eller kunstig avl eller avlsmetoder, der påfører eller kan påføre de berørte dyr smerte, skade, lidelse, angst, varigt mén eller væsentlig ulempe. Bekendtgørelserne forbliver gældende, indtil de ændres, ophæves eller erstattes af nye bekendtgørelser.

Til § 17

Af lovforslagets § 17, stk. 1, fremgår, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om kloveftersyn, klovbehandling og klovbeskæring, herunder regler om hvem, der må foretage dette, og at det skal ske med en fornøden hyppighed.

Det fremgår af dyreværnslovens § 14, stk. 3, 1. pkt., at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte nærmere regler om en række specifikt nævnte operative og lignende indgreb, herunder bl.a. regler om beskæring af klove og hove.

Det fremgår af § 11, stk. 1, i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, jf. lovbekendtgørelse nr. 58 af 11. januar 2017, at kloveftersyn på kreaturer over 12 måneder skal ske efter behov, dog mindst to gange årligt. Det fremgår endvidere, at ungdyr, der har adgang til ustrøede arealer, kun skal efterses efter behov, samt at klovbehandling og klovbeskæring skal ske efter behov.

Af § 11, stk. 2, 1. led, i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg fremgår, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, hvem der må foretage kloveftersyn, -behandling og -beskæring.

Lovforslagets § 17, stk. 1, samler og viderefører bemyndigelsen i dyreværnslovens § 14, stk. 3, og bemyndigelsen i § 11, stk. 2, i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg til at fastsætte regler om, hvem der må foretage kloveftersyn, -behandling og -beskæring. Lovforslagets § 17, stk. 1, bemyndiger endvidere miljø- og fødevareministeren til at fastsætte de specifikke regler, der findes i § 11, stk. 1, i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg.

Bemyndigelsen i dyreværnslovens § 14, stk. 3, til at fastsætte regler om beskæring af klove er ikke udnyttet, mens bemyndigelsen i § 11, stk. 2, i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg er udnyttet i § 6 i bekendtgørelse nr. 79 af 23. januar 2017 om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, hvor det er fastsat, at mindst et årligt kloveftersyn skal foretages af en dyrlæge eller klovbeskærer, der ikke er ansvarlig for eller arbejder på bedriften. Dette skal ses i lyset af, at eftersyn ved dyrlæger eller uddannede klovbeskærere skaber et kvalificeret og uafhængigt grundlag for at stille korrekte diagnoser til brug for

vurderingen af klovsundheden i besætningen. Det forudsættes, at besætningsdyrlægen skal kunne foretage samtlige kloveftersyn.

Derudover vil lovforslagets § 17, stk. 1, danne hjemmel til, at reglerne om kloveftersyn, klovbehandling og klovbeskæring i kvæglovens § 11, stk. 1, videreføres i bekendtgørelsesform.

Hensigten med at kunne fastsætte regler om kloveftersyn, klovbehandling og klovbeskæring er at medvirke til en god klovsundhed, som har betydning for velfærden i kvægbesætningerne, ved at kloveftersyn foretages med en nærmere fastsat hyppighed. Hyppigheden af kloveftersyn fastsættes efter alder og opstaldningsforhold. Således skal kloveftersyn på kreaturer over 12 måneder ske efter behov, dog mindst to gange årligt. Ungdyr, der har adgang til ustrøede arealer, skal dog kun efterses efter behov. Dette vil typisk gælde ungdyr, der er opstaldet i sengebåsesystemer eller på dybstrøelse med ustrøede arealer typisk ved foderbordet.

Ved kloveftersynet skal der foretages en vurdering af dyrenes bevægelighed og klovsundhed ved, at alle klovene tages i øjesyn. Om nødvendigt skrubes klovene rene. Det vurderes, om der er behov for klovbehandling eller klovbeskæring både ved de regelmæssige kloveftersyn og ved observering af unormal bevægelse i klovregionen.

Af lovforslagets § 17, stk. 2, fremgår, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om beskæring af hove og anlæggelse af beslag, herunder at dette skal ske efter behov.

Det fremgår af dyreværnslovens § 14, stk. 3, 1. pkt., at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte nærmere regler om en række specifikt nævnte operative og lignende indgreb, herunder bl.a. regler om beskæring af klove og hove.

Af § 28, stk. 1, i lov om hold af heste, jf. bekendtgørelse nr. 304 af 30. marts 2017, fremgår, at beskæring eller anlæggelse af beslag på heste skal ske efter behov.

Lovforslagets § 17, stk. 2, viderefører således bemyndigelsen i dyreværnslovens § 14, stk. 3, til at fastsætte regler om beskæring af hove, og indeholder samtidig en bemyndigelse til, at reglerne i § 28, stk. 1, i lov om hold af heste kan fastsættes i bekendtgørelsesform. Hensigten med bemyndigelsen i lovforslagets § 17, stk. 2, er at fastsætte regler, der ud fra hensynet til at sikre et velfungerende bevægeapparat indebærer, at den ansvarlige for et hestehold er opmærksom på, at der foretages beskæring, når der konkret er behov for det, men samtidig også at der ikke nødvendigvis anlægges beslag, hvor dette ikke er nødvendigt. Korrekt hovpleje har afgørende betydning for hestens velfærd og holdbarhed. Hovpleje omfatter regelmæssig rensning af hovene og jævnlig beskæring og eventuelt anlæggelse af beslag. Ved beskæring forstås bortskæring af overflødig horn på hoven, så hoven giver grundlag for korrekt understøttelse af hesten, af hovmekanismen samt af den funktionelle balance. Ved beslag (skoning) lægges en sko af jern, aluminium, plastic eller lignende under hoven, sådan at hornet ikke slides af underlaget. Mangelfuld pleje af hestens hove kan medføre invaliderende lidelser for hesten, som f.eks. skævheder og funktionelle ubalancer i hoven samt nedsat stødabsorption, hvilket kan give belastningsskader på led og sener og efter længere tids påvirkning uhelbredelige skader som f.eks. slidgift. Benstillingen hos føl og ungheste udvikles i vækstperioden, og derfor kan mangelfuld eller forkert hovpleje af føl og unge heste i blot få måneder nedsætte hestens holdbarhed og værdi væsentligt.

Af lovforslagets § 17, stk. 3, fremgår, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at redskaber, der anvendes til beskæring af klove og hove, kun må betjenes af særligt uddannede personer.

Lovforslagets § 17, stk. 3, er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 15, stk. 3.

Med redskaber tænkes i denne sammenhæng især på motordrevne fræsere til beskæring af klove og hove, som meget hurtigt og effektivt fjerner overflødigt horn. Risikoen for, at klovenes og hovenes bløddeler læderes er således tilsvarende større. Bemyndigelsen er på nuværende tidspunkt ikke udnyttet, men det findes hensigtsmæssigt at videreføre bemyndigelsen, idet det ikke kan udelukkes, at der kan blive behov for at fastsætte et krav om særlig uddannelse som forudsætning for at anvende disse redskaber. Et sådant krav kan gælde alle, både professionelle klovbeskærere og andre, herunder landmænd, der beskærer klove på egne dyr.

Til § 18

Det fremgår af lovforslagets § 18, stk. 1, at opholdsrum eller opholdsarealer, hvor dyr holdes, skal indrettes på en sådan måde, at dyrenes behov tilgodeses. Det skal herunder sikres, at dyret har den fornødne bevægelsesfrihed også under optagelse af foder og drikke og ved hvile. Dyr skal endvidere sikres mod vejr og vind i overensstemmelse med deres behov.

Lovforslagets § 18, stk. 1, viderefører uændret dyreværnslovens § 3, stk. 1, dog med en sproglig tilpasning, således, at det præciseres, at der er tale om opholdsrum og opholdsarealer, altså steder hvor dyr opholder sig.

Hvad der skal forstås ved opholdsrum eller opholdsarealer i lovforslagets § 18, stk. 1, henvises til bemærkninger til lovforslagets § 19, stk. 1, som nærmere beskriver rækkevidden heraf.

Det Veterinære Sundhedsråd og Dyreværnsrådet har i en fælles udtalelse af 8. november 2012 angivet en række betingelser, som efter rådernes opfattelse skal være opfyldt, for at bl.a. dyreværnslovens § 3, stk. 1, 3. pkt., kan antages at være opfyldt for dyr, der går ude i vinterperioden og i perioder med vinterlignende vejr. Udtalelsen omfatter dyr, der er udegående mere end 12 timer i døgnet i vinterperioden og i perioder med vinterlignende vejr. Udtalelsen omfatter alene dyr, der er udegående hele døgnet, mens dyr, der er ude i dagtimerne, men i øvrigt er på stald om natten, ikke er omfattet af udtalelsen. Månederne december, januar og februar skal forstås som "vinterperiode", men rådene anfører, at der efter deres opfattelse tidligere på efteråret samt i forårsperioden kan forekomme perioder med vinterlignende vejr.

Dyr, der er omfattet af udtalelsen, skal sikres mod vejr og vind ved at være forberedt på at være udegående. Dyrene skal således være tilvænnet til at gå ude, de skal have udviklet et kraftigt og tæt hårlag eller en tæt fjerdragt, og de skal være ved godt huld og de skal tilføres supplerende foder, så det gode huld opretholdes. Der skal hele tiden være adgang til frisk drikkevand. De arealer, som dyr, der er udegående hele døgnet, opholder sig på i vinterperioden og i perioder med vinterlignende vejr, skal i størrelsen være afpasset efter antallet af dyr samt være så store, at der altid er græsdækkede arealer, som dyrene ikke har trådt op. Det skal sikres, at foderpladser og vandingssteder er placeret i en sådan afstand fra dyrenes hvileområde, at arealet mellem disse kan holdes græsdækket. Endvidere skal dyr, der er udegående hele døgnet i vinterperioden og i perioder med vinterlignende vejr, have adgang til læskur eller bygning, hvor alle dyr samtidigt kan hvile på et tørt, strøet leje. Krav om læskur eller bygning kan alene fraviges, hvis dyrene holdes på så store arealer, at de naturlige forhold er af en sådan beskaffenhed, at der kan ydes dyrene en beskyttelse, som et læskur eller en bygning vil kunne give. Med "naturlige forhold" skal nærmere forstås, at der er en passende tæthed af bevoksning, der sammenholdt med de øvrige

landskabsforhold (hældninger, skråninger og niveauforskelle) samt jordbundsforhold på arealet kan sikre dyrene mod vejr og vind i overensstemmelse med deres behov. De naturlige forhold skal herunder samtidig kunne sikre, at alle dyr på samme tid kan hvile på et passende tørt leje. Rådene bemærker i deres udtalelse, at der efter deres opfattelse findes ganske få steder i Danmark, hvor de naturlige forhold er af en sådan beskaffenhed, at dyr i vinterperioden og i perioder med vinterlignende vejr vil kunne holdes ude i mere end 12 timer om dagen uden adgang til læskur eller bygning. Særligt for så vidt angår får bemærker rådene, i udtalelsen, at de generelt er særligt hårdføre. Det er derfor rådernes opfattelse, at kravet om læskur eller bygning samt de ovenfor nævnte "naturlige forhold" ikke gælder for får, såfremt disse tilses dagligt og dyrene i øvrigt er tilvænnet som beskrevet ovenfor.

Udtalelsen er typisk blevet anvendt som et fortolkningsbidrag til dyreværnsloven og forventes også fremover at blive anvendt som bidrag til fortolkning af lovforslagets bestemmelser om sikring mod vejr og vind, medmindre ny viden ændrer fortolkningen af bestemmelsen.

Den foreslåede § 18, stk. 2, indebærer, at dyrenes bevægelsesfrihed også skal sikres ved anvendelse af bindsel, tøj og lignende indretninger, både under opbinding eller når dyr på anden måde fikseres.

Lovforslagets § 18, stk. 2, viderefører uændret dyreværnslovens § 3, stk. 2.

Til § 19

Med den foreslåede § 19, stk. 1, bemyndiges miljø- og fødevareministeren til at fastsætte regler om udformning og indretning af opholdsarealer og opholdsrum for dyr, herunder om plads, støj, lys og lysprogrammer, staldklima m.v. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om inventar m.v. i opholdsarealer og opholdsrum. Ministeren kan fastsætte regler om, at opholdsrum og inventar skal godkendes, før det tages i brug.

Bestemmelsen omfatter udstedelse af regler for alle slags dyr, herunder landbrugsdyr og heste, familie- og hobbydyr m.v. Lovforslagets § 19, stk. 1, giver også bemyndigelse til at fastsætte arealkrav, idet den plads, som dyrene skal tildeles, er tæt forbundet med staldindretning og dermed med rum og arealer.

Lovforslagets § 19, stk. 1, viderefører dyreværnslovens § 4, stk. 1, dog specificeres og afgrænses indholdet af bemyndigelsen nærmere. Bemyndigelsen i dyreværnsloven til, at ministeren kan fastsætte regler om, at opholdsrum og inventar skal godkendes, før det tages i brug, er ikke udnyttet. Det kan imidlertid ikke udelukkes, at bemyndigelsen vil blive relevant i fremtiden til at fastsætte regler om godkendelse af f.eks. nye staldtyper og nyt staldinventar. Bemyndigelsen foreslås derfor videreført.

Ved "opholdsarealer" forstås ethvert sted, hvor dyr holdes, uden at det kan betegnes som et rum. Det kan f.eks. være løbegårde, marker og folde.

Ved "opholdsrum" forstås såvel bygningens konstruktion og indretning som selve stien, boksen, buret, båsen, akvariet, terrariet, volieren eller lignende, hvori dyret opholder sig. Ved "opholdsrum" forstås også de forhold, som dyrene udsættes for i opholdsrummet, herunder støj, lys og lysprogrammer, staldklima, herunder temperatur, luftfugtighed, koncentration af gasarter, støv m.v.

Ved "inventar" forstås det inventar, der knytter sig til bygningen, såsom lys-, varme- og ventilationsanlæg, samt det inventar, dyret kommer mere direkte i berøring med, såsom stiadskillelser, fodrings- og vandingsudstyr, bokse, bindsler og tøj.

For så vidt angår regler om plads kan ministeren bl.a. fastsætte regler om minimumsplads og dimensioner af rum, bokse, bure og arealer, hvor dyr holdes, herunder i forhold til dyreart, antallet af dyr og størrelsen på det eller de enkelte dyr. Bemyndigelsen giver endvidere ministeren mulighed for at fastsætte regler om belægningsgrad, herunder om det maksimale antal dyr, der må holdes på et givent areal eller i et givent rum.

De gældende regler om opholdsrum, opholdsarealer og inventaret heri samt arealkrav m.v. er fastsat i en række artsspecifikke love, som beskrives nærmere nedenfor.

Det følger af § 3 i lov om indendørs hold af smågrise, avls- og slagtesvin, at i stier til smågrise, avls- og slagtesvin skal mindst 1/3 af det til enhver tid gældende minimumsarealkrav være fast eller drænet gulv eller en kombination heraf. I stier, der alene anvendes til smågrise, skal mindst halvdelen af minimumsarealkravet udgøres af fast eller drænet gulv eller en kombination heraf. Bestemmelsen indebærer et forbud mod fuldspaltegulve, som ikke giver dyrene god liggekomfort, som heller ikke åbner mulighed for at tildele dyrene halm eller andet materiale, der kan tilgodese deres behov for at rode og undersøge. Med drænet gulv forstås et gulv med højst 10 pct. åbninger.

Det fremgår af § 4 i lov om indendørs hold af smågrise, avls- og slagtesvin, at der i stier til smågrise over 20 kg, avls- og slagtesvin skal være installeret et overbrusningsanlæg eller en tilsvarende anordning, der skal bruges til at regulere dyrenes kropstemperatur. Svin har ikke funktionelle svedkirtler og kan således ikke svede over hele kroppen som f.eks. mennesker. Svin har derfor et stort behov for at kunne få afkølet kroppen på en anden måde, når det bliver varmt eller efter fysisk aktivitet. En af de måder, hvorpå svin således kan blive kølet af, er ved at installere et overbrusningsanlæg, der kan indstilles til, f.eks. når det er over en vis temperatur, med passende intervaller at sende forstøvet vand ud over en del af stien. Svinene kan så søge hen til dette område, hvis de har behov for at blive afkølet. Af hensyn til eventuelle aggressioner blandt dyrene bør man ved installering af sådanne anordninger tage højde for, at alle dyrene får tilstrækkelig adgang til vandet. Smågrise under 20 kg har ved typiske staldtemperaturer ikke samme behov for at blive afkølet som de større grise, mens de i langt højere grad har behov for at få lidt mere varme end de større grise. Smågrise under 20 kg er derfor ikke omfattet af kravet om overbrusningsanordninger.

Det fremgår af § 5, stk. 1, i lov om indendørs hold af gylte, goldsøer og drægtige søer, at søer skal holdes løsgående i løsdriftssystemer i perioden fra fravænning og indtil 4 uger efter løbning. Tilsvarende gælder for gylte i perioden fra indsættelse i stald eller staldafsnit med henblik på løbning og indtil 4 uger efter løbning. Bestemmelsen bevirker, at der er forbud mod fiksering i løbe- og kontrolafdelingen. Enkelte dyr, som er aggressive, er blevet angrebet af andre svin eller er syge eller skadede, kan dog opstaldes midlertidigt i individuelle stier eller i aflastningsstier. Gold-søer kan i den egentlige brunstperiode opstaldes i individuelle stier eller enkeltdyrsbokse i højst 3 dage, såfremt det vurderes, at dyret på grund af sin adfærd kan skade sig selv eller andre dyr.

Det fremgår af § 5, stk. 2, i lov om indendørs hold af gylte, goldsøer og drægtige søer, at søer og gylte skal senest 4 uger efter løbning og indtil 7 dage før forventet faring være løsgående i løsdriftssystemer i større eller mindre grupper. Dette medfører, at dyrene i drægtighedsstalden skal gå løse i større eller mindre grupper i løsdriftssystemer. Løsdriftssystemer imødekommer dyrenes sociale behov og giver dyrene større bevægelsesfrihed. Enkelte dyr, som er aggressive, er blevet angrebet af andre svin eller er syge eller skadede, kan dog opstaldes midlertidigt i individuelle stier eller i aflastningsstier.

Det fremgår af § 6, stk. 1 og 2, i lov om indendørs hold af gylte, goldsøer og drægtige søer hvilke arealkrav, der gælder for frit tilgængeligt stiareal, når søer og gylte holdes i løsdriftssystemer. Af § 6, stk. 3, fremgår det, at stier i løsdriftssystemer ikke på noget sted må være smallere end 3 m. Dog kan gylte, der inden løbning holdes i grupper på færre end 6 dyr, holdes i løsdriftssystemer med stier, der ikke på noget sted er smallere end 2,4 m.

Af § 7 i lov om indendørs hold af gylte, goldsøer og drægtige søer fremgår, at hvor goldsøer, drægtige søer og gylte holdes i enkeltboks, jf. lovens § 5, stk. 1, 4. pkt., skal der mindst være 90 cm fast gulv målt fra krybbens bagkant. Boksene skal være indrettet således, at hvert svin kan lægge sig samt hvile og rejse sig uden besvær.

Af § 7 a, stk. 1, i lov om indendørs hold af gylte, goldsøer og drægtige søer fremgår, at minimumskrav til stiareal, når gylte, goldsøer og drægtige søer holdes i individuelle stier eller aflastningsstier, jf. lovens § 5. Der må højst anbringes tre dyr i en aflastningssti. Hver individuel sti eller aflastningssti skal være udformet således, at hvert dyr let kan vende sig, hvis dette ikke er i modstrid med specifik veterinærrådgivning. Af § 7 a, stk. 2, fremgår, at i de stier, der er nævnt i § 7 a, stk. 1, og i de løsdriftssystemer, som er nævnt i lovens § 6, skal mindst 1,3 m² pr. so og 0,95 m² pr. gylt være et sammenhængende areal med fast eller drænet gulv eller en kombination heraf med strøelse.

Lov om indendørs hold af gylte, goldsøer og drægtige søer indeholder i § 8 krav om overbrusningsanlæg eller anden tilsvarende anordning i løsdriftssystemer, således at dyrenes kropstemperatur kan reguleres.

Af § 1, stk. 2, lov om udendørs hold af svin fremgår, at der ved udendørs hold af svin forstås, at svinene holdes i hytter, hvorfra de har adgang til udearealer i form af marker/folde eller arealer med miljøgodkendt bund. Udendørs hold af svin kan opdeles i to kategorier: Traditionelle frilandsgrise, der på grund af miljømæssige hensyn har adgang til marker med store græsarealer, samt svin, der holdes i udendørs anlæg i hytter eller telte med adgang til et begrænset udendørs areal udenom, hvor der er en miljøgodkendt bund under hele arealet. En miljøgodkendt bund er en bund, der er udført i overensstemmelse med de gældende miljøregler.

Af § 1, stk. 3, lov om udendørs hold af svin fremgår, at der ved hytter forstås enkeltstående konstruktioner som blikhytter, halmhytter, telte og lignende, som svinene kan gå ind i og som beskytter mod vejrliget. Henvisningen til "enkeltstående konstruktioner" indebærer, at svin, der holdes i staldbygninger, som er indrettet sådan, at svinene har adgang til såvel indendørs stier som afgrænsede udendørs arealer i umiddelbar tilknytning til staldbygningen i form af små løbegårde eller verandaer eller lignende, ikke er omfattet af loven, men er omfattet af regler om indendørs hold af svin.

Lov om udendørs hold af svin fastsætter i § 3 arealkrav til det sammenhængende lejeareal for hhv. drægtige søer og gylte, orner, farende og diegivende søer og gylte, samt smågrise, avls- og slagtesvin.

Det følger af § 4 i lov om udendørs hold af svin, at alle hytter skal have en indvendig højde, der er tilstrækkelig til, at svinene kan stå oprejst og bevæge hovedet uhindret og til, at det er muligt at føre tilsyn med svinene. Hytterne skal endvidere være indrettet sådan, at det er muligt gennem åbninger, vinduer eller lignende at se alle de svin, der opholder sig i en hytte.

Hvis flere søer og gylte går i samme fold, skal det i medfør af § 5 i lov om udendørs hold af svin sikres, at ingen af svinene forhindres i at komme ind i en hytte og få adgang til et lejeareal. Når flere søer og gylte går i samme fold, kan der opstå situationer, hvor et dominerende svin stiller sig hindrende i vejen for et svagere svin, så det svagere svin ikke kan få adgang til hytten. Der stilles derfor krav om, at det skal sikres, at ingen svin forhindres i at komme ind i en hytte og få adgang til et lejeareal derinde.

Lov om udendørs hold af svin fastsætter i § 6, at hytterne skal være isolerede eller på anden måde indrettet således, at svinenes temperaturkrav kan tilgodeses under alle vejrforhold. Ved indretning af farehytter skal der både tages hensyn til soens, gyltens og pattegrisenes temperaturkrav. Svin, der holdes udendørs, udsættes i løbet af året for meget store temperatursvingninger, og under de givne klimatiske forhold i Danmark vil gennemsnitstemperaturen i store dele af året være under svinenes nedre kritiske temperatur. Af hensyn til muligheden for, at svin, der holdes udendørs, kan opretholde kropstemperaturen i kolde og våde perioder, stilles der krav om, at hytterne skal isoleres eller på anden måde indrettes således, at svinenes temperaturkrav tilgodeses.

I medfør af § 7 i lov om udendørs hold af svin skal hytterne være indrettet således, at der er mulighed for yderligere ventilation ud over en enkelt døråbning, så luftcirkulationen i hytterne kan reguleres både i kolde og varme perioder. Antallet, dimensioneringen og indretningen af døråbningerne og eventuelle andre åbninger skal være afpasset efter, at svinene skal sikres bedst muligt mod vejrliget. Det er navnlig vigtigt at beskytte svinene mod træk, fugt og snefygning i koldt og blæsende vejr.

Lov om udendørs hold af svin fastsætter i § 9 minimumskrav til størrelsen af aktivitetsareal og udeareal for henholdsvis gylte, søer og orner, og udeareal for smågrise, avls- og slagtesvin.

I lovens § 10, stk. 1, fastsættes krav om, at alle svin over 20 kg skal have adgang til et sølehul, hvori de kan regulere deres kropstemperatur og beskytte sig mod solskoldning, når den gennemsnitlige dagtemperatur overstiger 15°C i skyggen. Hvis svinene har adgang til et eller flere arealer med både skygge og effektiv luftudskiftning, hvor der er plads til, at alle svin i samme fold kan ligge ned i udstrakt sideleje på samme tid i døgnets varmeste timer, kan sølehullet erstattes med et overbrusningsanlæg eller tilsvarende anordning, hvorved dyrenes kropstemperatur kan reguleres, jf. § 10, stk. 2, i lov om udendørs hold af svin. I medfør af § 10, stk. 3, i lov om udendørs hold af svin skal adgangen til et sølehul kunne lukkes for diegivende søer i op til 14 dage efter faring, hvis det er veterinært begrundet.

Det fremgår af § 12 i lov om udendørs hold af svin, at alle svin på over 2 uger skal have permanent adgang til frisk vand i tilstrækkelig mængde. Det er vigtigt for svinenes velfærd, at de altid har adgang til rigeligt, frisk vand. Ved udendørs hold af svin kan der være problemer med tildeling af vand, når det er frostvejr, ligesom der kan være problemer med algevækst i vandtrugene i de varmeste perioder. Adgang til vand indebærer, at afstanden fra svinets mulige opholdssteder til drikkevandet ikke må være så stor, at svinet alene på grund af afstanden hindres i at drikke. Pattegrise har de første 2 uger efter faring ikke behov for vand til at supplere soens mælk. Det er imidlertid vigtigt at henlede producenternes opmærksomhed på, at

pattegrisene allerede efter de første 2 uger har behov for adgang til særskilte ressourcer som vand og foder, hvorfor pattegrise alene er undtaget fra kravet om fri adgang til vand i de første 2 uger.

Ifølge § 6, stk. 1, i lov om hold af slagtekalkuner skal huse til slagtekalkuner være tilstrækkeligt oplyst til, at dyrene kan se hinanden og til at der kan føres tilsyn. Lysintensiteten har betydning dels for kalkunernes mulighed for at se deres omgivelser, dels for producentens mulighed for at inspicere kalkunerne i tilstrækkeligt omfang.

Det fremgår af § 6, stk. 2, i lov om hold af slagtekalkuner, at der skal anvendes et lysprogram, der sikrer kalkunerne en døgnrytme med en tilstrækkelig og sammenhængende mørkeperiode til at imødekomme deres adfærdsmæssige og fysiologiske behov. Skumring og dæmring skal imiteres ved en overgang mellem lys og mørke, så kalkunerne kan nå at indstille sig på de ændrede lysforhold. Det kan f.eks. ske ved, at kalkunerne finder hvilepladser i skumringen eller indtager ekstra foder før mørkeperioden.

Det følger af § 6, stk. 3, i lov om hold af slagtekalkuner, at ministeren administrativt kan fastsætte regler om sammensætningen og varigheden af lys- og mørkeperioder, om lysintensitet og om imiteret skumring og dæmring. Denne bemyndigelse er udnyttet i bekendtgørelse nr. 658 af 11. juni 2011 om hold af slagtekalkuner, som i § 3 fastsætter nærmere bestemmelser om lysintensitet, lysprogrammer og dæmrings- og skumringsperioder. Forskning har vist, at lysprogrammer kan forbedre kalkuners velfærd. En længerevarende og sammenhængende mørkeperiode giver dyrene mulighed for at hvile og øger deres mobilitet og aktivitet, ligesom den kan medføre højere vækst og bedre foderudnyttelse.

Af § 7 i lov om hold af slagtekalkuner fremgår der krav til maksimal belægningsgrad i huse med slagtekalkuner. Det følger af lovens § 7, stk. 3, at ministeren kan fastsætte regler om, at producenten skal stille nærmere angivne oplysninger til rådighed til brug for kontrollen af belægningsgraden. Denne bemyndigelse er udnyttet i bekendtgørelse om hold af slagtekalkuner, som i § 6 fastsætter bestemmelser om, at producenten efter anmodning fra kontrolmyndigheden vederlagsfrit skal give oplysninger om antal leveret kalkun til brug for kontrol af belægningsgraden.

Af § 9 i lov om hold af slagtekalkuner fremgår det, at i bygninger, hvor der holdes kalkuner, skal isolering, opvarmning og ventilation sikre, at luftcirkulation, støvindhold, temperatur, relativ luftfugtighed og koncentrationer af gasarter holdes på et niveau, som ikke er skadeligt for kalkunerne. Det fremgår endvidere, at temperaturen i husene i varme perioder ikke må overstige temperaturen udenfor væsentligt. Det er væsentligt af hensyn til kalkunernes velfærd, at sikre det rette staldklima. For høje koncentrationer af skadelige gasarter kan f.eks. medføre luftvejslidelser, nedsat vækst, øjenirritation eller andre skader. Kravet om, at temperaturen i husene i varme perioder ikke stiger for meget er væsentligt, hvis man f.eks. under en hedebløge vil undgå overdødelighed blandt kalkunerne.

Af § 10 i lov om hold af slagtekalkuner fremgår, at ventilatorer, fodermaskiner og andre maskiner skal konstrueres, monteres og drives og vedligeholdes på en sådan måde, at der forårsager mindst mulig støj, og at pludselig udefra kommende støj i videst mulig omfang skal undgås.

I § 11 i lov om hold af slagtekalkuner stilles der blandt andet krav om, at kalkuner skal have adgang til tilstrækkeligt nærende, afbalanceret og hygiejnisk foder hver dag og tilstrækkelige forsyninger af frisk vand

af god kvalitet på alle tidspunkter. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte nærmere regler om udformningen af foder- og drikkevandsanlæg. Bemyndigelsen er udnyttet til at fastsætte bestemmelser om fodertrug og vandere i § 5 i bekendtgørelse om hold af slagtekalkuner.

Af § 13 i lov om hold af slagtekalkuner fremgår, at bygninger og indhegninger, hvor der holdes slagtekalkuner, og udstyr, herunder vandingsudstyr, skal holdes tilfredsstillende rene, og der er tillige krav om, at de dele af bygningerne, udstyret og redskaberne, som kalkunerne er i berøring med, skal rengøres grundigt og desinficeres, inden der indsættes en ny flok.

I § 14 i lov om hold af slagtekalkuner er der krav vedrørende installation af alarmanlæg, der kan advare om svigt i elektriske systemer, der er af betydning for kalkunernes sundhed og velfærd.

Det fremgår af § 4 i lov om hold af slagtekyllinger, at husene skal være tilstrækkeligt oplyst til, at kyllingerne kan se hinanden, undersøge deres omgivelser og udvise normal adfærd, samt at der kan føres nøje tilsyn med dyrene. Det fremgår endvidere, at slagtekyllinger ikke må holdes ved konstant lys, og at der i opdrætsperioden skal anvendes et lysprogram, der sikrer slagtekyllingerne en døgnrytme med en tilstrækkelig sammenhængende mørkeperiode til at imødekomme deres adfærdsmæssige og fysiologiske behov. Skumring og dæmring skal imiteres ved en overgang mellem lys og mørke, så slagtekyllingerne kan nå at indstille sig på de ændrede lysforhold. Slagtekyllinger blev tidligere traditionelt holdt ved konstant lys, og kravet om lysprogrammer indebærer, at kyllingerne skal have en sammenhængende mørkeperiode og derved en vis naturlig døgnrytme. Den gradvise overgang mellem lys og mørke har til hensigt, at slagtekyllingerne kan forberede sig på de ændrede lysforhold, f.eks. ved at finde hvilepladser i skumringen eller indtage ekstra foder før mørkeperioden. Hvis slagtekyllinger har adgang til udendørs arealer, og de får en mørkeperiode svarende til nattens længde ifølge årstiden eller af samme længde som ved brug af lysprogrammer, kan anvendelse af lysprogrammer dog undlades.

Det fremgår endvidere af § 4 i lov om hold af slagtekyllinger, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte nærmere regler om sammensætningen og varigheden af lys- og mørkeperioder og om lysintensitet. Denne bemyndigelse er udnyttet i bekendtgørelse nr. 1591 af 11. december 2015 om hold af slagtekyllinger og rugeægsproduktion.

Efter § 6 i lov om hold af slagtekyllinger skal bygningernes isolering, opvarmning og ventilation sikre, at luftcirkulation, støvindhold, temperatur, relativ luftfugtighed og koncentration af luftarter holdes på et niveau, som ikke er skadeligt for slagtekyllingerne. Det fremgår endvidere, at temperaturen i husene i varme perioder ikke må overstige temperaturen udenfor væsentligt. Det er væsentligt af hensyn til kyllingernes velfærd, at sikre det rette staldklima. For høje koncentrationer af skadelige gasarter kan f.eks. medføre luftvejslidelser, nedsat vækst, øjenirritation eller andre skader. Kravet om, at temperaturen i husene i varme perioder ikke stiger for meget er væsentligt, hvis man f.eks. under en hedebløge vil undgå overdødelighed blandt kyllingerne. Husene kan f.eks. nedkøles ved at oversprøjte dem med vand, hvis der er risiko for en for høj indetemperatur.

Af § 7 i lov om hold af slagtekyllinger fremgår, at den maksimale belægningsgrad ikke må overstige 33 kg pr. m² på noget tidspunkt, jf. dog §§ 7 a og 7 c. Det fremgår af § 7 a i lov om hold af slagtekyllinger, at belægningsgraden kan øges op til 39 kg pr. m² friareal, hvis en række betingelser er opfyldt, herunder, at

bestemmelserne i §§ 4 – 6 og § 8 i lov om hold af slagtekyllinger samt krav til hold af slagtekyllinger, som er fastsat i medfør af loven er overholdt, samt at det hus, hvor der ønskes en maksimal belægningsgrad på op til 39 kg. pr. m², der udstyret med ventilationssystemer og om nødvendigt køle- og varmesystemer, der er udformet og anvendes på en sådan måde, at:

- a) Ammoniakkoncentrationen (NH₃) ikke overstiger 20 ppm og kuldioxidkoncentrationen (CO₂) ikke overstiger 3.000 ppm målt i kyllingernes hovedhøjde,
- b) Indendørstemperaturen højst er 3° C højere end udendørs temperaturen, når udendørstemperaturen er over 30° C i skyggen, og
- c) Den gennemsnitlige relative luftfugtighed målt indenfor i huset i 48 timer ikke overstiger 70 pct., når udendørstemperaturen er under 10° C.

Det fremgår af § 7 b, stk. 1, i lov om hold af slagtekyllinger, at den maksimale belægningsgrad efter § 7 a i et hus yderligere kan øges op til 42 kg levende vægt pr. m² friareal, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Der er inden for de seneste 2 år udført tilsyn på et slagteri efter lovens § 9 med kyllinger fra huset eller foretaget besætningskontrol efter lovens § 10, og i den forbindelse ikke konstateret væsentlige eller gentagne velfærdsproblemer på bedriften eller inden for dette tidsrum i øvrigt på bedriften konstateret overtrædelser af kravene i denne lov eller af kravene til hold af slagtekyllinger i regler udstedt i medfør af denne lov.
- 2) Bedriften drives i overensstemmelse med de retningslinjer for hold af slagtekyllinger, som er udarbejdet af Det Danske Fjerkræråd og godkendt af miljø- og fødevareministeren
- 3) Den samlede dødelighed har i de seneste 7 på hinanden følgende kontrollerede flokke fra det hus, hvor der ønskes en maksimal belægningsgrad på op til 42 kg pr. m² friareal, været mindre end 1 pct. tillagt 0,06 pct. ganget med flokkens slagtealder i dage.

Det fremgår tillige, at uanset at betingelsen i § 7 b, stk. 1, nr. 3, i lov om hold af slagtekyllinger ikke er opfyldt, kan Fødevarestyrelsen tillade anvendelse af den maksimale belægningsgrad efter stk. 1, hvis den forhøjede dødelighed er undskyldelig. Dette indebærer, at ejeren eller den, der har dyrene i sin varetægt, skal give en tilstrækkelig forklaring på, hvorfor den samlede kumulative dødelighed er forhøjet eller påvise, at årsagerne til den forhøjede dødelighed skyldes forhold, som denne ikke har kontrol over. Kravet om en tilstrækkelig forklaring skal forstås sådan, at forklaringen skal indeholde oplysninger, der i fornødent omfang redegør for, hvad der har forårsaget forhøjelsen af dødeligheden, og at forklaringen i sig selv ikke giver anledning til dyrevelfærdsmæssige betænkeligheder. Det bemærkes, at dødeligheden inkluderer både selvdøde kyllinger og kyllinger, som er aflivet på grund af sygdom eller af andre grunde.

Det fremgår endvidere af § 7 b, stk. 3, i lov om hold af slagtekyllinger, at det ved anvendelse af belægningsgrader over 40 kg pr. m² samtidig skal iagttages, at den gennemsnitlige belægningsgrad i det pågældende hus på intet tidspunkt på overstiger 40 kg levende vægt pr. m² friareal. Den gennemsnitlige belægningsgrad måles som gennemsnittet for det aktuelle hold og de to forudgående hold slagtekyllinger i det enkelte hus.

Af § 7 c, stk. 1, i lov om hold af slagtekyllinger fremgår, at anvendelse af den maksimale belægningsgrad efter §§ 7 a og 7 b skal anmeldes til Fødevarestyrelsen på det sted, hvor bedriften er beliggende. Anmeldelsen skal indgives senest 3 uger før, belægningsgraden forøges. Det fremgår af § 7 c, stk. 2, at

miljø- og fødevareministeren kan fastsætte nærmere regler om anmeldelse efter stk. 1, herunder om, at der skal betales gebyr for registrering af anmeldelsen. Denne bemyndigelse er udnyttet i bekendtgørelse nr. 1591 af 11. december 2015 om hold af slagtekyllinger og rugeægproduktion.

Ifølge § 8, stk. 1, i lov om hold af slagtekyllinger skal slagtekyllinger gennem hele produktionsperioden have adgang til tilstrækkelig foderplads og vandforsyning. Det fremgår af § 8, stk. 2, i lov om hold af slagtekyllinger at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte nærmere regler om foder og drikkevandsanlæg. Bemyndigelsen er ikke udnyttet.

Det fremgår af § 6, stk. 1, i lov om hold af heste, at loftshøjden i stalden skal være mindst hestens stangmål plus 75 cm. Frihøjden måles over eventuel strøelse. For en hest med stangmål på 1,85 m eller derover kan loftshøjden dog være 2,60 m i frihøjde over eventuel strøelse. Ved stangmål forstås afstanden fra jorden og til det højeste punkt på hestens manke. Højden skal måles over eventuel strøelse for at sikre, at et stort lag strøelse ikke bevirker, at loftshøjden – og dermed hestens mulighed for at stå oprejst – reelt er væsentlig mindre. Områder i stalden, som ikke er beregnet til, at hesten skal færdes, f.eks. sadelrum, foderrum, opbevaringsarealer til f.eks. halm og hø, anses ikke i relation til § 6, stk. 1, for værende en del af stalden. Dette betyder, at sådanne arealer ikke skal opfylde kravet til loftshøjde, jf. § 6, stk. 1, ligesom arealet ikke skal indregnes i staldens areal ved fravigelse fra kravet til loftshøjde, jf. § 6, stk. 2 og 3.

Af § 6, stk. 2, i lov om hold af heste fremgår, at kravet i stk. 1 kan fraviges i op til 15 pct. af stalden, hvor den lavere loftshøjde skyldes spærfødder, tværgående bjælker eller lignende konstruktioner, hvis hesten ikke kan komme til skade eller udsættes for væsentlig ulempe. Arealet må ikke overstige 15 pct. af den enkelte hests minimumsgulvareal, jf. lovens §§ 7-9. Ved spærfødder, tværgående bjælker eller lignende konstruktioner forstås bygningsdele, der er afgørende for bygningens stabilitet. Det vil sige dele af bygningens konstruktion, som ikke kan fjernes eller placeres anderledes, uden at det vil kræve større ombygning af stalden. Det vil altid bero på en konkret vurdering, om en staldkonstruktion, der i medfør af § 6, stk. 2 betinger en fravigelse fra kravet om loftshøjde i § 6, stk. 1, er til væsentlig ulempe eller skade for hesten.

Af § 6, stk. 3, i lov om hold af heste fremgår, at kravet i § 6, stk. 1, kan fraviges i op til 30 pct. af en stald med taghældning, forudsat at fravigelsen skyldes taghældningen, og der ikke er spærfødder, tværgående bjælker eller lignende konstruktioner, der betinger en fravigelse, jf. § 6, stk. 2. Det er en forudsætning for fravigelsen, at hesten ikke kan komme til skade eller udsættes for væsentlig ulempe. Arealet med den lavere loftshøjde må ikke overstige 30 pct. af den enkelte hests minimumsgulvareal, jf. lovens §§ 7 – 9. Det er således ikke muligt at fravige kravet om loftshøjde pga. taghældning, hvis der er spærfødder, tværgående bjælker eller lignende konstruktioner. Baggrunden for, at det ikke skal være muligt at fravige kravet til loftshøjde i § 6, stk. 1, både efter stk. 2 og 3, hvis der er spærfødder, tværgående bjælker eller lignende konstruktioner, er, at det i høj grad vil begrænse hestens mulighed for at stå naturligt, herunder strække hals m.v., hvis loftshøjden fraviges både langs endevæggen pga. taghældning samt på tværs af boksen på grund af spærfødder eller lignende konstruktioner. Det vil altid bero på en konkret vurdering, om en staldkonstruktion, der i medfør af § 6, stk. 2, betinger en fravigelse fra kravet om loftshøjde i § 6, stk. 1, er til væsentlig ulempe eller skade for hesten. På linje med bestemmelsen i § 6, stk. 2, kan det areal, der overstiger hestens minimumsgulvareal, godt have lavere til loftet i større omfang end 30 pct., forudsat at der ingen steder er lavere til loftet end 2,10 m over evt. strøelse, jf. § 6, stk. 4.

Det følger af § 6, stk. 4, i lov om hold af heste, at uanset bestemmelserne i § 6, stk. 1–3, må loftshøjden i stalde ikke være lavere end 2,10 m frihøjde over eventuel strøelse.

Af § 7 i lov om hold af heste fremgår, at der ved opstaldning enkeltvis i boks skal være et gulvareal på mindst $(1,7 \times \text{hestens stangmål})^2$, og den korteste side af boksen skal være mindst $1,7 \times \text{hestens stangmål}$. Bestemmelsen lægger til grund, at boksen skal have en størrelse, der tillader, at hesten kan vende sig, lægge sig ned på siden og komme op igen uden at komme til skade.

Af § 8 i lov om hold af heste fremgår mindstekrav til størrelsen af gulvarealet, når heste gruppeopstaldes. For de første fire heste skal der være mindst $(2,0 \times \text{hestens stangmål})^2$ pr. hest, for hver yderligere hest skal der være $(1,7 \times \text{hestens stangmål})^2$ pr. hest. Udgangspunktet for kravet er, at heste skal kunne foretage deres normale bevægelsesmønstre uden at komme til skade. Desuden skal der være plads til, at samtlige heste kan ligge ned på siden samtidig.

Af § 9, stk. 2, i lov om hold af heste fremgår, at gulvarealet i folingsboksen skal være mindst $(2,0 \times \text{hoppens stangmål})^2$, og den korteste side skal være mindst $1,7 \times \text{hoppens stangmål}$. Det følger af lovens § 9, stk. 3, at når hoppe og føl er på stald, skal de indtil tidspunktet for fravænning, dog maksimalt 6 måneder, opholde sig i folingsboksen eller en boks af tilsvarende størrelse. Dette gælder dog ikke, hvis hoppe og føl opstaldes efter reglerne om gruppeopstaldning, jf. § 8. Der stilles således ikke krav om, at hoppe og føl skal opholde sig i den boks, hvor folingen fandt sted. Hoppe og føl kan således flyttes til en anden boks efter folingen, hvis boksen blot opfylder arealkravet til folingsboksen, eller de kan opstaldes efter arealkravene for gruppeopstaldning. Reglerne for opstaldning gælder, når hoppe og føl er på stald.

Lov om hold af heste fastsætter i § 11, stk. 1, at gulvet i stalden og boksen skal være jævnt og ikke glat. Det skal være konstrueret således, at hestene ikke kommer til skade eller udsættes for lidelse. Det fremgår af § 11, stk. 2, at lejearealet skal være bekvemt, rent og passende drænet, og der skal i passende omfang udlægges strøelse. Ved gruppeopstaldning skal hestene have adgang til et tørt, velstrøet leje på mindst 80 pct. af gulvarealet. Bestemmelserne har til hensigt, at hesten skal kunne hvile behageligt uden at blive generet af tryk- eller liggesår.

I § 12 i lov om hold af heste er der bl.a. fastsat krav om, at rum og udstyr, der anvendes i forbindelse med opstaldning af heste, skal konstrueres, installeres og vedligeholdes på en sådan måde, at hestene beskyttes bedst muligt mod tilskadekomst og ikke udsættes for væsentlig ulempe. Udstyr til fodring og vanding skal være udformet, fremstillet og installeret på en sådan måde, at der er mindst mulig risiko for forurening af foder og vand samt for, at hesten pådrager sig skader. Automatiseret og mekanisk udstyr af betydning for hestens sundhed og velfærd skal monteres sådan, at hestene beskyttes bedst muligt mod tilskadekomst og ikke udsættes for væsentlig ulempe. Udstyret skal tilses mindst 1 gang dagligt og eventuelle fejl skal rettes straks, og hvis det ikke kan lade sig gøre, skal der træffes passende foranstaltninger til at beskytte hestens sundhed og velfærd, indtil fejlen er udbedret. Inventar, herunder låger, mekanisk udstyr m.v., skal være konstrueret og installeret med henblik på at opnå et så lavt støjniveau som muligt.

Det følger af § 13 i lov om hold af heste, at luftcirkulation, støvindhold, temperatur, relativ luftfugtighed og koncentration af luftarter skal holdes på et niveau, der ikke er skadeligt for hestene. Stalden skal have mekanisk eller naturlig ventilation, som sikrer et tilstrækkeligt luftskifte. De forskellige parametre, der

indgår i vurderingen af et passende staldklima, vil variere over tid, bl.a. afhængig af udendørs klima, staldens størrelse, antal heste i stalden og ventilationsforhold. Hvis der er tvivl om, hvorvidt staldklimaet er godt nok, kan det blive nødvendigt at foretage målinger. Især måling af relativ luftfugtighed og luftens indhold af ammoniak og kuldioxid kan være relevant. Bestemmelserne i § 13 indebærer ikke, at ejere af stalde skal installere et ventilationssystem, idet bestemmelsen kan opfyldes ved, at der sikres tilstrækkelig ventilation gennem åbne døre, vinduer m.v. Hvis den naturlige ventilation, f.eks. gennem åbne døre eller vinduer, ikke er tilstrækkelig til at sikre et passende staldklima, er det nødvendigt at supplere med mekanisk ventilation.

Det fremgår af § 14, stk. 1, i lov om hold af heste, at der skal være tilstrækkeligt naturligt lys i stalden, evt. suppleret med kunstigt lys, til at opfylde hestes adfærdsmæssige og fysiologiske behov. Af § 14, stk. 2, fremgår, at stalden skal indrettes så følgende krav opfyldes:

1. Belysningen skal være jævnt fordelt, så hestene kan se hinanden og få et visuelt overblik over deres omgivelser,
2. Det skal tilstræbes, at belysningen følger en døgnrytme, dog skal der altid sikres passende sammenhængende perioder med lys og mørke, og
3. Der skal være kunstig belysning af tilstrækkelig styrke til, at hestene til enhver tid kan tilses. Lyskilderne skal placeres således, at hesten til enhver tid kan tilses.

Hvor stor en lysstyrke, der er behov for, når bestemmelsen i § 14, stk. 1, nr. 1, i lov om hold af heste, skal opfyldes, afhænger af formålet med at have lys. Et orienteringslys, hvor hestene skal have mulighed for at se hinanden og orientere sig i deres omgivelser, behøver ikke nødvendigvis at være så kraftigt som det lys, der er behov for i forbindelse med arbejdet med hestene. Et tilstrækkeligt orienteringslys bør som udgangspunkt være på mindst 50 lux.

Med hensyn til kravet om døgnrytme i § 14, stk. 2, nr. 2, i lov om hold af heste, er der store variationer efter hvilken type stald, der er tale om (f.eks. rideskoler, stutteri, væddeløbsstald), idet der er stor forskel på de daglige rutiner i de forskellige typer stalde, og der er store variationer afhængigt af årstid, hvorfor det ikke er muligt at stille krav om, at lyset i stalden skal følge en døgnrytme og derved følge lyset udenfor. Det skal tilstræbes, at belysningen i videst muligt omfang følger en døgnrytme, dog således, at der altid sikres en minimumsperiode med hhv. lys og mørke. Af hensyn til at sikre opstaldede heste en tilstrækkelig aktivitetsperiode, såvel som en hvileperiode, bør belysningen følge en døgnrytme med en sammenhængende mørkeperiode, der ikke bør være kortere end 6 timer, samt en sammenhængende lysperiode, der ikke bør være kortere end 8 timer.

Ved vurdering af, hvorvidt der er kunstig belysning af tilstrækkelig styrke til, at hesten kan tilses nøje, jf. § 14, stk. 2, nr. 3, eksempelvis i forbindelse med vurdering af en skade, bør en lysstyrke som udgangspunkt være på mindst 100 lux. Der kan dog være steder i stalden, f.eks. dele af en boks, hvor det er vanskeligt med faste lyskilder at opnå 100 lux. I sådanne tilfælde kan det være nødvendigt med en mobil lyskilde. På steder, hvor der skal arbejdes med hesten, f.eks. hvor heste beskæres eller skos, bør der være en lysstyrke på mindst 200 lux.

Det fremgår af § 15 i lov om hold af heste, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte nærmere regler om staldens indretning. Bemyndigelsen er ikke udnyttet, da de eksisterende regler for nærværende anses

for tilstrækkelige. Det kan imidlertid ikke udelukkes, at ny viden i fremtiden viser, at der er behov for yderligere regler.

Det fremgår af § 16, stk. 1, i lov om hold af heste, at der for ethvert hestehold skal være adgang til en fold. Lovens § 16, stk. 2, fastsætter arealkrav til folden. Af lovens § 16, stk. 3, fremgår det, at folden ikke må indhegnes med pigtråd.

Endelig fremgår det af § 16, stk. 4, i lov om hold af heste, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at kravet i stk. 2 kan fraviges for bestemte typer af heste, eller hvor veterinære hensyn eller hensyn til hestens adfærd tilsiger det. Bestemmelsen indebærer, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at f.eks. miniatureheste eller små ponyer kan opfylde kravet om foldophold, jf. lovens § 17, på folde, der er mindre end det fastsatte arealkrav i lovens § 16, stk. 2. Endvidere indebærer bestemmelsen, at ministeren kan fastsætte regler om, at heste af veterinære årsager, eller hvor hestens adfærd tilsiger det, kan opfylde kravet om foldophold, jf. § 17, på folde, der er mindre end det fastsatte arealkrav i lovens § 16, stk. 2. Dette kan f.eks. være tilfældet for heste, der på grund af skade ikke bør bevæge sig ret meget på fold, men alligevel med fordel kan komme ud og få frisk luft, eller i de tilfælde, hvor hesten har en særlig aggressiv adfærd, der gør, at den ikke kan være på fold med øvrige heste og derfor må gå alene på fold. I sidstnævnte tilfælde bør der gives mulighed for, at hesten kan gå på en fold, der ikke opfylder minimumskravet til foldareal i lovens § 16, stk. 2. En sådan undtagelsesmulighed vurderes at være hensigtsmæssig, da den, især i hestehold med begrænset foldkapacitet, kan betyde, at heste, der af adfærdsmæssige grunde bør være alene på fold, kan være på fold hele dagen i stedet for i kortere perioder.

Af § 22, stk. 1, i lov om hold af heste, fremgår, at heste skal have fri adgang til frisk drikkevand. Af § 22, stk. 2, fremgår, at kravet i stk. 1 ikke gælder ved kortere ophold på fold indtil 4 timer. Kravet indebærer, at den ansvarlige for hesteholdet skal sørge for, at hestene har adgang til rindende vand, eller at vandet – hvilket er særligt relevant på fold – udskiftes jævnligt med henblik på at sikre, at drikkevandet er frisk.

Af § 8 i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg fremgår, at båse, bokse, inventar og redskaber til kreaturer, regelmæssigt skal rengøres og desinficeres for at forebygge ophobning af sygdomsfremkaldende mekanismer.

Det følger af § 9, stk. 1, i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, at luftcirkulation, støvindhold, temperatur, relativ luftfugtighed, koncentrationer af luftarter og støjforhold skal holdes på et niveau, der ikke er skadeligt for kreaturerne. Af § 9, stk. 2, fremgår, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte nærmere regler om forhold omfattet af stk. 1. Bemyndigelsen er udnyttet i bekendtgørelse nr. 79 af 23. januar 2017 om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, hvor der er fastsat nærmere krav vedrørende luftens indhold af kuldioxid, ammoniak og svovlbrinte.

Ifølge § 10 i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, kan miljø- og fødevareministeren fastsætte regler om belysning i stalde og om staldes rumfang. Bemyndigelsen er udnyttet i bekendtgørelse om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, hvor der er fastsat regler om tilstrækkeligt lys til tilsyn, natbelysning og belysning af gangarealer, samt bestemmelser om rumfanget i stalde til køer.

Af § 12 i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, fremgår, at der på bedriften skal være en behandlingsfacilitet, som gør det muligt at løfte bagben på kreaturer ved hjælp af mekaniske hjælpemidler.

Bestemmelsen tager sigte på, at behandlingsfaciliteten muliggør undersøgelse for klov- og lemmelidelser på en måde, der er faglig forsvarlig, og under hensyntagen til arbejdssikkerheden. Bestemmelsen indebærer, at behandlingsfaciliteten skal være tilgængelig, f.eks. ved at være placeret i tilknytning til staldens separationsafsnit eller ved eksisterende sygebokse.

Af § 13, stk. 1, i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg fremgår, at når afgræsning anvendes, må kreaturer først komme på græs, når vejrforhold, mark, græs og drivveje er egnede til det. Drivveje skal bestå af et farbart underlag. Ved farbart underlag forstås, at drivvejene skal have en bund af f.eks. sten, grus, sand eller træflis eventuelt med belægning af beton. Af § 13, stk. 2, fremgår, at kreaturer skal holdes på stald ved ekstreme vejsituationer. Ifølge § 13, stk. 3, skal alle kreaturer på afgræsningsarealet i varme perioder have mulighed for at få skygge eller have adgang til stald. Ved skygge forstås f.eks. at kreaturerne kan søge skygge under et levende hegn på marken. Uanset hvilken form for skygge, der anvendes, skal alle kreaturerne have mulighed for at opholde sig i skyggen samtidig. En særlig varm periode i forbindelse med afgræsning er f.eks. solrige dage, hvor temperaturen er over 25° C, og der er vindstille eller svag vind. I lovens § 13, stk. 4, er det fastsat, at kreaturer skal have adgang til vand i umiddelbar forbindelse med afgræsningsarealet.

Af § 16 i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg fremgår, at totalarealet for det område, hvor køerne opholder sig mellem malkningerne, pr. malkeko skal være mindst 6,6 m² for små racer og 8,0 m² for store racer. For sengebåsestalde omfatter området sengebåsen, gangarealet, tværgange og området ved foderbordet. I dybstrøelsesstalde (dvs. løsdriftsstalde, hvor hvilearealet er et strøet fællesareal) omfatter området hvilearealet og området ved foderbordet.

Det følger af § 17 i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, at køer altid skal have adgang til mindst én roterende kobørste. Hvis besætningen er på mere end 50 køer, skal der være mindst én roterende kobørste pr. 50 køer. Ved beregning af kravet til antallet af roterende kobørster afrundes til nærmeste hele antal kobørster. Bestemmelsen har til hensigt at sikre, at køerne har mulighed for at udøve komfortadfærd, dvs. adfærd, der øger det kropslige velbefindende, f.eks. hudpleje og udstrækning af muskler.

I § 18, stk. 1, i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg er det fastsat, at gulve i gangarealer skal være skridsikre og være konstrueret, udformet og vedligeholdt således, at køerne kan gå naturligt og ikke kommer til skade. Gangarealerne omfatter ustrøede arealer i dybstrøelsesstalde, herunder ustrøede arealer bag foderbordet. Bestemmelsen omfatter også gangarealer i sygebokse, kælvningsbokse mv. Ved betongulve kan skridsikkerhed sikres ved, at gulvene enten er kostet eller rillet (profileret). Ved gummibelagte gulve kan skridsikkerhed sikres ved at gulvet er profileret. Det fremgår af § 18, stk. 2, at gødning skal fjernes så ofte som nødvendigt for at sikre skridsikre gulve og god klovsundhed. Ved brug af faste betongulve skal gulvet være drænet for at opfylde bestemmelsen.

Ifølge § 19, stk. 1, i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg skal underlaget i hvilearealet bestå af et tørt og blødt materiale. Ved blødt materiale forstås f.eks. madrasser, gummi, sand, halm eller savsmuld. Det fremgår af § 19, stk. 2, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om størrelsen og indretningen af hvilearealet, herunder størrelsen og indretningen af sengebåse. For bygninger, der er taget i brug før den 1. juli 2010, kan der ikke fastsættes regler, der går videre end kravene i ”Indretning af stalde til kvæg – Danske anbefalinger” fra 2001. Bemyndigelsen er udnyttet til at fastsætte bestemmelser i

bekendtgørelse om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg vedrørende bl.a. størrelsen af sengebåse og hvileareal.

Det følger af § 20, stk. 1, i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, at gangarealer i stalde, herunder gangarealet mellem sengebåserækker, skal være indrettet således, at der er tilstrækkelig mulighed for, at køerne uhindret kan vende sig og frit passere hinanden. Det gælder dog ikke malkeområdet. Ifølge § 20, stk. 2, kan miljø- og fødevareministeren fastsætte nærmere regler om bredden af gangarealet. For bygninger, der er taget i brug før den 1. juli 2010, kan der ikke fastsættes regler, der går videre end kravene i "Indretning af stalde til kvæg – Danske anbefalinger" fra 2001. Bemyndigelsen er udnyttet til at fastsætte bestemmelser i bekendtgørelse om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg desangående.

Ifølge § 21, stk. 1, i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, skal der i sengebåsestalder være mindst én sengebås pr. ko. Det følger af § 21, stk. 2, at sengebåse skal være indrettet sådan, at koen kan lægge sig, hvile sig og rejse sig uden besvær.

Efter § 22, stk. 1, i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg skal der være mindst én tværgang for hver 15. sengebås i stalde med flere end tre rækker sengebåse. Der skal være mindst én tværgang for hver 20. sengebås i stalde med to eller tre rækker sengebåse. Hvis en række af sengebåse støder op imod en væg, skal der være en tværgang efter højst syv sengebåse. Ifølge § 22, stk. 2, kan miljø- og fødevareministeren fastsætte regler om bredden af tværgange. Bemyndigelsen indebærer, at ministeren kan fastsætte regler om bredden af tværgange afhængig af antallet af sengebåserækker og af, om der i tværgangen er placeret drikkekar, kobørster eller begge dele. Bemyndigelsen er udnyttet til at fastsætte bestemmelser i bekendtgørelse om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg vedrørende bredden af tværgange afhængig af, antallet af sengebåserækker og af, om der i tværgangen er placeret drikkekar, kobørster eller begge dele.

Det fremgår af § 24, stk. 1, i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, at der skal være mindst én sygeplads på bedriften. Hvis besætningen er på mere end 100 køer, skal der være mindst én sygeplads pr. 100 køer. Ved beregning af kravet til antallet af sygepladser afrundes til nærmeste hele antal sygepladser. Der kan være flere sygepladser i én sygeboks. Af § 24, stk. 2, fremgår, at syge og tilskadekomne dyr skal opstaldes i enkeltsygebokse, hvis det er nødvendigt. Af § 24, stk. 3, fremgår, at sygebokse ikke må bruges som kælvningsbokse. Det følger af lovens § 27, stk. 4, at kælvningsbokse kun må bruges som sygebokse, hvis kreaturet, der opstaldes, lider af en ikke-smitsom sygdom, eller hvis det bliver sygt i forbindelse med kælvning. Af § 24, stk. 4, fremgår, at underlaget i sygebokse, herunder i eventuelle sengebåse, skal bestå af tørt og blødt materiale. Tørt og blødt materiale skal forstås i overensstemmelse med det tilsvarende krav i § 19. Af § 24, stk. 5, fremgår, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte nærmere regler om størrelsen og indretningen af sygebokse og sygepladser. Bemyndigelsen er udnyttet til at fastsætte bestemmelser desangående i bekendtgørelse om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg.

Det følger af § 25, stk. 1, i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, at der i malkestalde skal være en særskilt opsamlingsplads, hvor køerne kan opholde sig umiddelbart inden malkning. Kravet om en opsamlingsplads skal sikre, at der er en jævn og glidende tilgang af nye køer til selve pladsen, hvor malkningen foregår. Opsamlingspladsen skal udgøre et areal på mindst 1,5 m² pr. ko for store racer og 1,35 m² for små racer. Gulvet på opsamlingspladsen skal være eftergiveligt. Kravet kan opfyldes med gummi

eller andet eftergiveligt materiale, der sikrer, at koens klove og ben belastes mindst muligt. Det fremgår af § 25, stk. 2, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte nærmere regler om malkning. Bemyndigelsen er udnyttet til at fastsætte bestemmelser i bekendtgørelse om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg vedrørende blandt andet maskinmalkning i sygebokse og kævningsbokse og beredskabsplaner ved strømsvigt, når der anvendes maskinmalkningsanlæg.

Det fremgår af § 26 i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om adgang til foder og vand, herunder, om antallet af ædepladser, indretning af foderbord og sammensætning af foder. Bestemmelsen er udnyttet til at fastsætte bestemmelser i bekendtgørelse om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg blandt andet vedrørende adgang til foder, fodersammensætning og størrelsen af ædepladsen ved foderbordet.

Det fremgår af § 27, stk. 2, i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, at der skal være mindst én enkeltkævningsboks på bedriften. Hvis besætningen er på mere end 100 kreaturer, skal der i kævningsfaciliteten være mindst fire pladser pr. 100 kreaturer, hvoraf mindst halvdelen skal være enkeltkævningsbokse. Bestemmelsen indebærer, at den anden halvdel af pladserne kan bestå i pladser i en fælles forberedelsesboks. Ved beregning af kravet til antallet af pladser i kævningsfaciliteten afrundes til nærmeste hele antal pladser.

Det følger af § 27, stk. 3, i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, at bestemmelsen i stk. 2 ikke gælder, hvis alle kævnninger på en bedrift finder sted på græs, jf. stk. 1, 2. pkt.

Ifølge § 27, stk. 4, i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg må kævningsbokse og fællesforberedelsesbokse til højdrægtige køer og kvier kun bruges som sygeboks, hvis kreaturet, der opstaldes, lider af en ikke-smitsom sygdom, eller hvis det bliver sygt i forbindelse med kævning.

Det fremgår af § 27, stk. 5, i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, at underlaget i enkeltkævningsbokse og fællesforberedelsesbokse til højdrægtige køer og kvier, herunder i eventuelle sengebåse, skal bestå af et tørt og blødt materiale. Tørt og blødt underlag skal forstås i overensstemmelse med kravet i lovens § 19.

Det fremgår endvidere af § 27, stk. 6, i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte nærmere regler om størrelsen og indretningen af kævningsbokse og fællesforberedelsesbokse til højdrægtige dyr. Bemyndigelsen er udnyttet til at fastsætte bestemmelser i bekendtgørelse om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg desangående.

Af § 29 i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg fremgår, at bestemmelserne i lovens § 15, §§ 18-23, § 24, stk. 2-4, og § 26, som er refereret ovenfor, finder tilsvarende anvendelse på ungdyr.

Herudover gælder der særlige regler for ungdyr, som fremgår af §§ 30-32 i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg. Af lovens § 30 fremgår det, at fuldspaltegulve ikke må anvendes i stalde med ungdyr. Med fuldspaltegulv forstås gulve med spalter på både hvile- og ædearealet. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med lovens § 43 om kviekalves og kviers adgang til græsarealer i en overgangsperiode.

Af § 31 i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg fremgår, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om størrelsen og indretningen af bokse til ungdyr og om ungdyrs adgang til at udføre

hudpleje. Bemyndigelsen er udnyttet til at fastsætte bestemmelser i bekendtgørelse om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg vedrørende krav til totalareal i fællesbokse med strøelse i hele boksen og for fællesbokse med ustrøet ædeareal, samt mindstekrav til liggearealet i fællesbokse med ustrøet ædeareal. Endvidere er der fastsat bestemmelser om at ungdyr, der opstaldes i grupper, skal have adgang til at udføre hudpleje.

Af § 32 i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg fremgår, at der i stalde med ungdyr altid skal være mindst én ledig plads i en sygeboks. Med mindst én ledig plads i en sygeboks forstås, at den ansvarlige for bedriften straks skal gøre mindst én yderligere sygeplads klar til brug, når øvrige sygepladser anvendes.

Det fremgår af § 33 i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, at bestemmelserne i lovens § 19, stk. 2, og §§ 20-22, 26, 30 og 31, som er beskrevet ovenfor, finder tilsvarende anvendelse på kalve.

Herudover er der i § 34 i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg fastsat krav om, at der ved produktion af slagtekalve skal være et modtageafsnit for nyankomne kalve, hvor det sikres, at kalvene er sunde og raske, før de indsættes i besætningen. Den specialiserede produktion af slagtekalve indebærer, at kalve fra mange forskellige besætninger samles, og ved denne flytning er kalvene udsat for stressbelastning, smittefare og foderskift, hvilket gør kalvene disponerede for sygdomme. Sektionering, holddrift og små grupper vil mindske belastningen og smittefaren. Der er derfor krav om etablering af et modtagerafsnit for nyankomne kalve, således at det sikres, at de er sunde og raske, før de indsættes i besætningen.

Lovforslagets § 19, stk. 1, vil i første omgang blive anvendt til at videreføre reglerne i de dyreartsspecifikke love, som nævnt ovenfor, i bekendtgørelsesform. I første omgang er det ikke hensigten at ændre det materielle indhold af de pågældende bestemmelser, men ny viden om dyrs velfærd kan i fremtiden betinge, at der i medfør af lovforslagets § 19, stk. 1, fastsættes nye eller ændrede krav vedrørende de pågældende dyrearter for så vidt angår krav til plads, opholdsarealer og opholdsrum, samt krav til inventar m.v. Nogle af de artspecifikke love indeholder desuden bemyndigelsesbestemmelser. Bemyndigelsen i lovforslagets § 19, stk. 1, vil fremover dække disse.

Af dyreværnslovens § 4, stk. 2, fremgår, at regler vedrørende dyr i landbruget, der ikke beror på en forpligtelse af international karakter, alene kan fastsættes efter stk. 1, når de er af mindre indgribende betydning. Dog kan miljø- og fødevareministeren fastsætte regler om indretning, drift og anvendelse af ægproduktionssystemer, herunder om pasning og pleje af æglæggende høner, jf. dyreværnslovens § 6.

Begrænsningen i § 4, stk. 2, har betydet, at en række nationale bestemmelser vedrørende hold af landbrugsdyr er blevet fastsat ved lov, fordi de har haft indgribende karakter og ikke har indebåret en international forpligtelse. Hjemmelen i § 4, stk. 1 om, at ministeren kan fastsætte regler om krav til plads, opholdsarealer og opholdsrum for dyr og krav til inventaret m.v., herunder at opholdsrum og inventar skal godkendes, før det tages i brug, har derfor ikke kunnet udnyttes til at udstede administrative forskrifter i disse sammenhænge.

Med lovforslaget ophæves § 4, stk. 2. Forslaget indebærer en udvidelse af bemyndigelsen i dyreværnslovens § 4, stk. 1, således, at miljø- og fødevareministeren i stedet for ved lov fremover administrativt kan fastsætte regler om dyr i landbruget, uanset om disse regler er af indgribende betydning

eller beror på en international forpligtelse. Ophævelse af § 4, stk. 2, forudsætter – efter Miljø- og Fødevareministeriets vurdering – en fortsat inddragelse af landbrugets organisationer i lovgivningsprocessen, herunder på et tidligt tidspunkt i processen, som suppleres af en praksis for orientering af Folketinget i forbindelse med høring over ny eller ændret lovgivning (administrative forskrifter) af indgribende karakter.

Det fremgår således af den foreslåede § 19, stk. 2, at miljø- og fødevareministeren inden fastsættelse af regler vedrørende dyr i landbruget i medfør af § 19, stk. 1, hvor reglerne ikke beror på en forpligtelse af international karakter, skal inddrage landbrugets organisationer, der efter miljø- og fødevareministerens skøn særligt berøres af reglerne, hvis reglerne vil være af indgribende betydning for landbruget. Inddragelsen af organisationerne skal ske forud for udarbejdelse af forslag til regler.

Bestemmelsen viderefører indholdsmæssigt dyreværnslovens § 4, stk. 4, hvoraf det fremgår, at regler om dyr i landbruget efter § 4, stk. 1, fastsættes efter forhandling med de organisationer, der efter miljø- og fødevareministerens skøn særlig berøres af reglerne.

Den praktiske gennemførelse af inddragelsen, herunder hvilke organisationer der bliver inddraget, vil afhænge af den konkrete lovgivning, der er tale om. Inddragelsen kan f.eks. tage form af et eller flere møder eller skriftlige tilkendegivelser fra erhvervet. Til forskel fra den normale høringsproces skal inddragelsen dog ske i den indledende fase af hensyn til de særlige interesser, som de berørte organisationer har i de nye regler.

Landbrugets organisationer vil således blive inddraget forud for udarbejdelsen af ny eller ændret lovgivning, der kan have indgribende betydning for erhvervet, og kan dermed på et tidligt tidspunkt i forløbet fremføre deres synspunkter m.v., herunder vurderinger af mulige økonomiske konsekvenser ved påtænkte nye regler.

Lovforslagets § 19, stk. 3, indebærer, at der ved fastsættelse af regler efter lovforslagets § 19, stk. 1, skal fastsættes overgangsordninger, der sikrer, at landbruget får rimelig tid til at omstille sig.

Bestemmelsen viderefører dyreværnslovens § 4, stk. 3, hvoraf fremgår, at der ved fastsættelse af regler efter stk. 1 om dyr i landbruget skal fastsættes overgangsordninger, der sikrer, at landbruget får rimelig tid til at omstille sig.

Det følger af bestemmelsen, at man skal tilsikre, at landbruget får mulighed for at rette ind efter de nye bestemmelser, således at der tages hensyn til især de økonomiske konsekvenser, som ny lovgivning har for den enkelte producent og erhvervet som sådan.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.5.2.

Til § 20

Med lovforslagets § 20, stk. 1, kan miljø- og fødevareministeren fastsætte regler om udendørs hold af landbrugsdyr og heste, herunder om mulighed for skygge og adgang til stald eller læskur.

Det fremgår af § 13 i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, jf. lovbekendtgørelse nr. 58 af 11. januar 2017, at i varme perioder skal alle kreaturer på afgræsningsarealer have mulighed for at få skygge eller adgang til stald.

Det fremgår af § 19, stk. 1, i lov om hold af heste, jf. lovbekendtgørelse nr. 304 af 30. marts 2017, at den ansvarlige for et hestehold skal sikre, at heste, som går ude i vinterperioden og i perioder med vinterlignende vejr, kun er ude i mere end 12 timer i døgnet, hvis de har udviklet et kraftigt og tæt hårlag og er ved godt huld og har adgang til læskur eller bygning, hvor alle dyr samtidig kan hvile på et tørt, strøet leje. Det fremgår af lovens § 19, stk. 2, at læskur eller bygning skal opfylde samme arealkrav som ved gruppeopstaldning. Af § 19, stk. 3, fremgår, at læskur eller bygning skal placeres på et sted med tilstrækkelig afvanding.

Lovforslagets § 20, stk. 1, er ny og har til hensigt at bemyndige ministeren til at fastsætte regler i bekendtgørelsesform, som viderefører bestemmelsen i § 13 i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg samt bestemmelserne i § 19 i lov om hold af heste.

Baggrunden for bestemmelsen i § 13 i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg er, at kreaturerne skal kunne undgå varmestress i perioder med høje udendørstemperaturer. Med "skygge" forstås f.eks., at kreaturerne kan søge skygge under et levende hegn på marken. Uanset hvilken form for skygge, der anvendes, skal alle kreaturerne have mulighed for at opholde sig i skyggen samtidig. En særlig varm periode i forbindelse med afgræsning er f.eks. solrige dage, hvor temperaturen er over 25 grader, og der er vindstille eller svag vind.

Med lovforslagets § 20, stk. 2, kan ministeren fastsætte regler om, at landbrugsdyr og heste af bestemte racer og krydsninger heraf kan holdes ude døgnet rundt i vinterperioden og i perioder med vinterlignende vejr uden adgang til læskur eller bygning, såfremt de naturgivne forhold tillader det.

Det fremgår af § 20, 2. pkt., i lov om hold af heste, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte nærmere regler om, at lovens § 19, stk. 1, kan fraviges for heste af bestemte racer.

Bemyndigelsen i § 20, 2. pkt., i lov om hold af heste er udmøntet i bekendtgørelse nr. 979 af 16. august 2017 om udegående heste, som indeholder bestemmelser om, at heste af 5 hesteracer (islandsheste, konik-heste, przewalski-heste, exmoor ponyer og shetlandsponyer), uanset bestemmelserne i § 19 i lov om hold af heste, kan holdes ude i mere end 12 timer i døgnet uden adgang til læskur eller bygning, hvor alle dyr samtidig kan hvile på et tørt, strøet leje, hvis de holdes på meget store arealer, som opfylder nogle specifikke naturgivne forhold. Desuden skal hestene have udviklet et kraftigt og tæt hårlag og være ved godt huld. Det fremgår endvidere, at de pågældende heste skal have stambog, som viser, at de er af en af de nævnte racer eller, at de skal være dyr, der dokumenterbart er mindst 7/8-rene racedyr. Bekendtgørelsen forbliver i kraft, indtil den ophæves, ændres eller erstattes af nye regler med hjemmel i forslaget § 20, stk. 2.

Lovforslagets § 20, stk. 2, er ny. Der er tale om en udvidelse af den bemyndigelse, der findes i § 20, 2. pkt., i lov om hold af heste. Udvidelsen skal ses i lyset af at, at praktiske erfaringer eller ny videnskabelig viden i fremtiden kan vise et behov for at fastsætte krav om adgang til læskur eller bygning for andre dyrearter end heste. Det kan i den forbindelse være relevant, at undtage bestemte racer og krydsninger heraf fra

kravet om adgang til læskur eller bygning. Dette skyldes, at der indenfor de fleste dyrearter vil være nogle racer, der er så robuste, at dette er forsvarligt, såfremt de naturgivne forhold tillader det. Krydsninger af to robuste racer vil typisk have bevaret de oprindelige racers robusthed.

Til § 21

Lovforslagets § 21, stk. 1, bemyndiger miljø- og fødevareministeren til at fastsætte regler om uddannelseskrav vedrørende dyrevelfærd til personer, som er ansvarlige for landbrugsmæssigt hold af dyr.

Af lovforslagets § 21, stk. 2, fremgår, at ministeren kan fastsætte regler om uddannelseskurser, uddannelsers indhold og varighed, krav til undervisere, eksamen og opnåelse af kursusbevis for gennemført uddannelse samt udformning af kursusbeviser.

Lovforslagets § 21 viderefører uændret dyreværnslovens § 7, stk. 1 og 3.

Hjemlen i dyreværnslovens § 7 er udmøntet i bekendtgørelse nr. 650 af 31. maj 2018, som fastsætter uddannelseskrav til ansvarlige for landbrugsmæssigt hold af malkekvæg, svin og æglæggende høner.

Uddannelseskravet gælder for den besætningsansvarlige, hvilket indebærer, at kravet finder anvendelse på personer, som har det daglige ansvar for pasningen af dyrene. Den besætningsansvarlige behøver ikke at være den, som rent faktisk udfører det daglige arbejde med pasning af dyrene, men det er den pågældendes ansvar at påse, at dyrene passes på forsvarlig vis. Den besætningsansvarlige har, som en del af ansvaret, til opgave at sikre, at øvrigt personale har eller bibringes de relevante faglige færdigheder, så dyrene passes velfærdsmæssigt forsvarligt. Uddannelseskravet gælder i forhold til personer, der overtager ansvaret som besætningsansvarlig for første gang, med en frist for opfyldelse af kravet. Ved fastlæggelse af, hvad der skal forstås ved erhvervsmæssigt hold af malkekvæg, svin og æglæggende høner, er der i bekendtgørelsen fastlagt tærskelværdier for besætningsstørrelser for de enkelte dyrearter. Uddannelseskravet vil som udgangspunkt kunne opfyldes i form af den landbrugsuddannelse, der udbydes af landbrugsskolerne, eller en anden selvstændig uddannelse end landbrugsuddannelsen. Det forventes, at en anden selvstændig uddannelse end landbrugsuddannelsen vil blive etableret og udbudt af landbrugsskolerne.

Dyreværnslovens § 7, stk. 2, bemyndiger ministeren til at fastsætte regler om uddannelseskrav til vedrørende dyrevelfærd til andre personer end de i stk. 1 nævnte, som er beskæftiget med landbrugsmæssigt hold af pelsdyr. Bestemmelsen videreføres ikke, idet det i Veterinærforslag III er aftalt, at uddannelseskravet vedrørende dyrevelfærd til andre personer end den virksomhedsansvarlige, som er beskæftiget med landbrugsmæssigt hold af pelsdyr, ophæves. Bekendtgørelse nr. 1510 af 10. december 2015 om uddannelse m.v. af personer, der er beskæftiget i minkfarme, samt uddannelse af personer, der fører direkte tilsyn med aflivning af pelsdyr i pelsdyrfarme ændres således i overensstemmelse hermed.

Til § 22

Lovforslagets § 22 bemyndiger miljø- og fødevareministeren til at fastsætte regler om, at den, som er ansvarlig for et professionelt hestehold, skal være over 18 år og besidde en relevant faglig uddannelse hertil. Ministeren kan desuden fastsætte regler om, hvilke uddannelser, der opfylder kravet nævnt i 1. pkt.

Lovforslagets § 22 viderefører § 30 i lov om hold af heste, jf. lovbekendtgørelse nr. 304 af 30. marts 2017, med en sproglig præcisering af 2. pkt. Det fremgår af § 30 i lov om hold af heste, at ministeren kan fastsætte krav til uddannelsen. Med lovforslaget foreslås 2. pkt. præciseret, så det fremgår, at ministeren kan fastsætte regler om, hvilke uddannelser der opfylder kravet.

Den foreslåede § 22 betyder, at ministeren, ligesom hidtil, er bemyndiget til at fastsætte nærmere bestemmelser om, at ansvarlige for professionelle hestehold skal være over 18 år, og at de skal besidde en relevant faglig uddannelse hertil. Alderskravet skal ses på baggrund af, at den, der overtager ansvaret for et professionelt hestehold, bør have en vis modenhed. Bemyndigelsen er ikke udnyttet, men Miljø- og Fødevareministeriet finder det imidlertid hensigtsmæssigt at videreføre bemyndigelsen, da det ikke kan udelukkes, at der i fremtiden bliver behov for at fastsætte et alderskrav samt et uddannelseskrav til personer, der er ansvarlige for et professionelt hestehold. Såfremt det bliver aktuelt, forventes det, at der vil blive stillet krav om, at den pågældende har gennemført en af de uddannelser, eller dele heraf, der findes på det tidspunkt.

Til § 23

Lovforslagets § 23, stk. 1, indebærer, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om uddannelseskrav til personer, der foretager mærkning, beskæring eller anlæggelse af beslag på dyr af heste- eller æselslægten eller krydsninger heraf.

Det fremgår af § 28, stk. 2, 1. pkt., i lov om hold af heste, jf. lovbekendtgørelse nr. 304 af 30. marts 2017, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at beskæring eller anlæggelse af beslag kun må foretages af personer, der har den relevante faglige uddannelse hertil. Det fremgår af § 29, 1. pkt., i lov om hold af heste, at ministeren kan fastsætte regler om, at mærkning af heste skal foretages af personer, som er uddannet hertil.

Lovforslagets § 23, stk. 1, viderefører § 28, stk. 2, 1. pkt., og § 29, 1. pkt., i lov om hold af heste, dog er bemyndigelser samlet i en bestemmelse, og der er således foretaget en sproglig omformulering.

Den foreslåede § 23, stk. 1, finder anvendelse på dyr af heste- eller æselslægten eller krydsninger heraf. Dette er en videreførelse af gældende ret, idet "hest" i lov om hold af heste er defineret som dyr af heste- eller æselslægten eller krydsninger heraf.

Der er bl.a. i medfør af dyreværnslovens § 14, stk. 3 og 4, udstedt bekendtgørelse nr. 804 af 22. juni 2017 om identifikation af dyr af hestefamilien, hvorefter kun dyrlæger og personer, der har bestået et kursus godkendt af Fødevarestyrelsen må implantere transpondere (mikrochips) i dyr af hestefamilien.

Ved en fremtidig ændring eller nyaffattelse af bekendtgørelsen vil denne skulle udstedes i medfør af lovforslagets § 23, stk. 1 og 3.

Bemyndigelsen til at fastsætte krav om uddannelse for personer, der beskærer eller anlægger beslag er ikke udnyttet. Baggrunden for bemyndigelsen er, at en stor del af hestens velfærd og sundhed er afhængig af et velfungerede bevægeapparat, hvilket bl.a. sikres ved korrekt beskæring og anlæggelse af beslag. Dette kan bl.a. sikres ved, at personer, der foretager beskæring og anlæggelse af beslag har den fornødne kompetence hertil. Denne kan opnås bl.a. gennem uddannelse. Før der stilles et konkret uddannelseskra, er det nødvendigt at foretage en afvejning af forskellige hensyn, herunder at et uddannelseskra ikke vil medføre uønskede konsekvenser, f.eks. i form af en reduktion af udbuddet af uddannede beslagsmede med de deraf følgende negative konsekvenser. Mangel på beslagsmede kunne friste eller måske tvinge hesteholdere til at lade deres heste beskære eller beslå sjældnere end nødvendigt.

Den foreslåede § 23, stk. 2, indebærer, at ministeren kan fastsætte regler om uddannelse til personer, der foretager kloveftersyn, klovbehandling og klovbeskæring af malkekvæg.

Det fremgår af § 11, stk. 2, 1. pkt., i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, jf. lovbekendtgørelse nr. 58 af 11. januar 2017, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, hvem, der må foretage kloveftersyn, -behandling og -beskæring, og ministeren kan herunder fastsætte krav om uddannelse af personer, der foretager kloveftersyn, -behandling og -beskæring.

Lovforslagets § 23, stk. 2, viderefører den del af malkekvæglovens § 11, stk. 2, 1. pkt., som vedrører krav om uddannelse.

Bemyndigelsen til at fastsætte regler om krav til uddannelse af personer, der foretager kloveftersyn, klovbehandling og -beskæring er ikke udnyttet. Miljø- og Fødevareministeriet finder det imidlertid relevant at videreføre bestemmelsen, idet det ikke kan udelukkes, at der kan blive behov for at kunne fastsætte krav om uddannelse af personer, der foretager kloveftersyn, -behandling og -beskæring, da korrekt klovpleje har stor betydning for kreaturers/køernes velfærd og sundhed.

Det fremgår af § 28, stk. 2, 2. pkt., i lov om hold af heste, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte krav til uddannelsen som nævnt i § 28, stk. 2, 1. pkt. Det fremgår ligeledes af § 29, 2. pkt., i lov om hold af heste, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte krav til uddannelsen som nævnt i § 29, 1. pkt. Det fremgår af § 11, stk. 2, 2. pkt., i lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte krav til uddannelsen som nævnt i § 11, stk. 2, 1. pkt. De nævnte gældende bemyndigelser er ikke udnyttet, jf. ovenfor.

Efter den foreslåede § 23, stk. 3, 1. pkt., kan miljø- og fødevareministeren fastsætte regler om, hvilke uddannelser der opfylder kravene om uddannelse nævnt i lovforslagets § 23, stk. 1 og 2. Med bestemmelsen kan ministeren fastsætte regler om, hvilke uddannelser eller dele heraf der kan opfylde kravene om uddannelse. Af lovforslagets § 23, stk. 3, 2. pkt., fremgår endvidere, at ministeren kan fastsætte regler om godkendelse af uddannelseskurser og om uddannelsernes indhold og varighed og om krav til undervisere.

Lovforslagets § 23, stk. 3, viderefører og præciserer bemyndigelserne i hestelovens § 28, stk. 2, 2. pkt., og § 29, 2. pkt., samt malkekvæglovens § 11, stk. 2, 2. pkt.

Til § 24

Den foreslåede § 24, stk. 1, indebærer, at miljø- og fødevareministeren for andre dyr, end de, der er omfattet af lovforslagets §§ 21-23, kan fastsætte regler om uddannelseskrav vedrørende dyrevelfærd til personer, som er ansvarlige for erhvervsmæssig handel med og opdræt af dyr, drift af dyrepensioner og dyreinternater eller formidling af dyr. Bemyndigelsen er møntet på virksomheder mv., der beskæftiger sig med dyr på familie- og hobbydyrsområdet, undtagen heste.

Den foreslåede § 24, stk. 2, indebærer, at ministeren kan fastsætte regler om uddannelseskrav for andre personer end de, som er nævnt i stk. 1, og som håndterer dyr eller yder rådgivning om hold af dyr.

Den foreslåede § 24, stk. 3, indebærer, at ministeren kan fastsætte regler om godkendelse af uddannelseskurser og om uddannelsers indhold og varighed og om krav til undervisere.

Det fremgår af dyreværnslovens § 18, stk. 2, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om indretning og drift af virksomheden (som nævnt i § 18, stk. 1), herunder om krav, der kan stilles til personalet, og om tilsyn. Dyreværnslovens § 18, stk. 1-2, omfatter virksomheder, der driver erhvervsmæssig handel med og opdræt af dyr, dyrepensioner og dyreinternater samt formidling af dyr, men gælder dog ikke handel med og opdræt af dyr til landbrugsformål.

Den foreslåede § 24 erstatter den bemyndigelse, der fremgår af dyreværnslovens § 18, stk. 2, vedrørende krav til personale. Den foreslåede § 24, stk. 1, retter sig imod den virksomhedsansvarlige, hvorimod lovforslagets § 24, stk. 2, retter sig imod andet personale.

Med lovforslagets § 24 tydeliggøres, at uddannelseskravet angår personer, som er ansvarlige for de virksomheder m.v., der er nævnt i bestemmelsen, dog at der i visse tilfælde kan være behov for at fastsætte regler om uddannelseskrav for andre personer, end den virksomhedsansvarlige, hvor disse personer håndterer dyr eller yder rådgivning om hold af dyr, bl.a. i forbindelse med salg af dyr. Det er desuden tydeliggjort i forslaget § 24, stk. 3, at ministeren kan fastsætte regler om godkendelse af uddannelseskurser og om uddannelsers indhold og varighed og krav til undervisere. Der er tale om sproglige tilretninger, der ikke indebærer nogen ændring af bemyndigelsens anvendelsesområde i forhold til dyreværnslovens § 18, stk. 2.

Bemyndigelsen i dyreværnslovens § 18, stk. 2, er udmøntet i bekendtgørelse nr. 1366 af 1. december 2017 om erhvervsmæssig handel med dyr og bekendtgørelse nr. 132 af 26. februar 2018 om erhvervsmæssig handel med og opdræt af hunde samt hundepensioner og hundeeinternater, hvor der er fastsat krav om uddannelse af den eller de personer, der har det daglige ansvar for visse typer virksomheder, der er omfattet af kravet om tilladelse jf. dyreværnslovens § 18, stk. 1. Endvidere er der i bekendtgørelse om erhvervsmæssig handel med dyr fastsat uddannelseskrav for visse ansatte, som håndterer dyr eller yder rådgivning om hold af dyr. Uddannelseskravene forbliver gældende, indtil reglerne ændres, ophæves eller erstattes af nye regler, der er udstedt med hjemmel i den foreslåede § 24.

Til § 25

Ifølge § 12, stk. 1, i dyreværnsloven, kan miljø- og fødevareministeren fastsætte regler om transport af dyr og om behandling og beskyttelse af dyr i anden særlig retning. Der er tale om bred bemyndigelse til at fastsætte regler om transport af dyr. Med § 12, stk. 1, 1. led, er ministeren således bemyndiget til at fastsætte en bred vifte af regler vedrørende dyrevelfærd i relation til transport af dyr, herunder også om uddannelseskrav.

De foreslåede bestemmelser i § 25 stk. 1-2, viderefører bemyndigelsen i dyreværnslovens § 12, stk. 1, 1. led, for så vidt angår den del af bemyndigelsen, som vedrører uddannelse i transport af dyr.

Med den foreslåede § 25, stk. 1, bemyndiges miljø- og fødevareministeren til at fastsætte regler om uddannelseskrav vedrørende transport af dyr for personer som er ansat i transportvirksomheder og på samlesteder og for førere og ledsagere på vejkøretøjer, der transporterer dyr.

Efter den foreslåede § 25, stk. 2, bemyndiges miljø- og Fødevareministeren til at fastsætte regler om suspension, fragtage og inddragelse af uddannelsesbeviser.

Transportforordningen er på mange områder overordnet formuleret, og § 25 giver mulighed for dels at fastsætte supplerende og/eller præciserende bestemmelser til forordningen, dels at kunne ajourføre lovgivningen i forbindelse med nye videnskabelige udtalelser på området, for at fremme både dyrevelfærd under transport og retssikkerheden i håndhævelsen af forordningens bestemmelser, samt at fastsætte rent nationale bestemmelser med udgangspunkt i transportforordningens artikel 1, stk. 3, hvoraf følger, at transportforordningen ikke udelukker, at der på nationalt plan kan træffes strengere foranstaltninger med henblik på at forbedre dyrenes velfærd under transport, der fuldt ud afvikles i Danmark.

Som et eksempel på fastsættelse af supplerende bestemmelser til transportforordningen kan nævnes bekendtgørelse nr. 1471 af 8. december 2015 om uddannelse i transport af dyr (uddannelsesbekendtgørelsen), som er fastsat idet forordningen kun stiller meget overordnede krav.

Det er på nuværende tidspunkt hensigten, at videreføre gældende ret.

Til § 26

Af lovforslagets § 26, stk. 1, fremgår, at den, der vil aflive et dyr, skal sikre sig, at dyret aflives så hurtigt og så smertefrit som muligt.

Af dyreværnslovens § 13, stk. 1, fremgår, at den, der vil aflive et dyr, skal sikre sig, at dyret aflives så hurtigt og så smertefrit som muligt. Det fremgår endvidere, at aflivning ved drukning ikke må finde sted.

Lovforslagets § 26, stk. 1, er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 13, stk. 1, 1. pkt. Dyreværnslovens § 13, stk. 1, 2. pkt., om forbud mod aflivning ved drukning, videreføres ikke, idet regler om forbud mod aflivning ved drukning af hvirveldyr, undtagen fisk, påtænkes fastsat i en bekendtgørelse med hjemmel i lovforslagets § 26, stk. 2.

Bestemmelsen har til formål at lovfæste den almindeligt udbredte anskuelse vedrørende forsvarlig behandling af dyr. Det betyder f.eks., at aflivning ved strangulering anses for at være i strid med bestemmelsen. Med udtrykket "så hurtigt og smertefrit som muligt" signaleres, at der kan være situationer, hvor det kan være nødvendigt at fravige udgangspunktet om at anvende den hurtigste og mest smertefri aflivningsform. Der kunne f.eks. være tale om aflivning af skadedyr som f.eks. rotter eller aflivning af et stort antal dyr i forbindelse med bekæmpelse af en alvorlig smitsom sygdom. I disse og lignende situationer kan hensynet til at forhindre smittespredning, herunder til mennesker, veje tungere end at anvende den dyrevelfærdsmæssigt mest optimale aflivningsmetode.

Af lovforslagets § 26, stk. 2, fremgår, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om aflivning, herunder slagtning, af dyr. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om forbud mod visse former for aflivning, herunder slagtning samt regler om, at aflivning, herunder slagtning af visse dyr kun må foretages af en dyrlæge eller en anden særligt uddannet person.

Af dyreværnslovens § 13, stk. 2, fremgår, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om aflivning af dyr, herunder regler om slagtning og forbud mod visse aflivningsformer samt regler om, at aflivning af dyr kun må foretages af en dyrlæge eller en anden autoriseret person.

Der er tale om en videreførelse af dyreværnslovens § 13, stk. 2, dog med en sproglig tilpasning, idet aflivning med nutidig sprogbrug også dækker slagtning, ligesom det foreslås, at "autoriseret person" ændres til "særligt uddannet person".

Bemyndigelsen i dyreværnslovens § 13, stk. 2, til at fastsætte regler om, at aflivning, herunder slagtning af visse større dyr kun må foretages af en dyrlæge eller anden autoriseret person, skal bl.a. ses i lyset af, at den europæiske konvention om beskyttelse af kæledyr foreskriver, at aflivning som udgangspunkt skal foretages af en dyrlæge eller anden kompetent person. Med baggrund i konventionens formulering "kompetent person" er det fundet hensigtsmæssigt at anvende formuleringen "særligt uddannet person" i forslaget § 26, stk. 2, idet visse af de personer, som skal kunne aflive, herunder slagte, visse dyr, ikke nødvendigvis er autoriserede.

Med hjemmel i dyreværnslovens § 13, stk. 2, er udstedt bekendtgørelse nr. 135 af 14. februar 2014 om slagtning og aflivning af dyr, hvorefter dyr af hesteslægten, kvæg, strudsefugle samt hunde og katte (undtagen hundehvalpe og kattekillinger) kun må aflives eller slagtes af dyrlæger, slagtere, personer med jagttegn eller andre personer, der har modtaget uddannelse i slagtning eller aflivning. Af de nævnte personer er det kun dyrlæger, der er autoriserede, hvorimod de øvrige har modtaget uddannelse.

Bemyndigelsen i lovforslagets § 26, stk. 2, vil blive brugt til i bekendtgørelsesform at fastsætte et forbud mod at aflive hvirveldyr, undtagen fisk, ved drukning. Dyreværnslovens § 13, stk. 1, 2. pkt., om forbud mod aflivning ved drukning gælder alle dyr uanset art og størrelse. Det er imidlertid ikke fundet hensigtsmæssigt at lade et kommende forbud gælde alle dyrearter, da der for en række laverestående dyrearters vedkommende, f.eks. insekter og snegle ikke ses at være videnskabelig dokumentation for at disse føler smerte og lidelse ved drukning. Såfremt der senere kommer videnskabelig dokumentation for andre dyrearters mulige evne til at føle smerte og lidelse ved drukning, kan der i takt hermed fastsættes regler for disse.

Bemyndigelsen i dyreværnslovens § 13, stk. 2, er brugt til at fastsætte regler om slagtning og aflivning af dyr, herunder forbud mod slagtning af dyr uden forudgående bedøvelse i bekendtgørelse nr. 135 af 14.

februar 2014 om slagtning og aflivning af dyr samt til at fastsætte regler om uddannelse af personer, der på slagteri beskæftiger sig med dyr fra disses ankomst til slagteriet til de er aflivet ved afblødning, jf.

bekendtgørelse nr. 1424 af 3. december 2015 om uddannelse af personer der beskæftiger sig med aflivning af dyr og dermed forbundne aktiviteter på slagteri.

Regler om aflivning, herunder slagtning af dyr, der holdes til landbrugsmæssige formål er fastsat i Rådets forordning (EF) Nr. 1099/2009 om beskyttelse af dyr på aflivningstidspunktet. Forordningen giver mulighed for fastsættelse af strengere nationale regler om bl.a. aflivning af dyr udenfor slagteri og ved slagtning i forbindelse med religiøse ritualer. Denne mulighed er udnyttet til at fastsætte regler herom, jf. ovenfor.

Bemyndigelsen i lovforslagets § 26, stk. 2, forventes endvidere udnyttet, såfremt anerkendte praktiske eller videnskabelige erfaringer tilsiger, at der bør fastsættes yderligere regler om aflivning, herunder slagtning af dyr.

Bestemmelsen tager herudover sigte på, at der kan fastsættes regler om aflivning af skadedyr som led i skadedyrsbekæmpelse. Aflivning af skadedyr bør ske ud fra grundnormen i lovforslagets § 26, stk. 1, hvorefter dyret skal aflives så hurtigt og så smertefrit som muligt. Formuleringen ”som muligt” signalerer, at der kan være situationer, hvor det ikke altid er muligt at aflive dyr på den dyrevelfærdsmæssige mest optimale måde. For skadedyrs vedkommende vil hensynet til effektivitet i skadedyrsbekæmpelsen i praksis ofte veje tungere end hensynet til skadedyret.

Til § 27

Med den foreslåede § 27, stk. 1, bemyndiges miljø- og fødevareministeren til at fastsætte regler om forbud mod aflivning, herunder slagtning af drægtige landbrugsdyr og heste. Herudover kan ministeren fastsætte regler om, i hvilken periode af drægtigheden forbuddet skal gælde, og om, hvordan og af hvem aflivning, herunder slagtning, skal foretages.

Det fremgår af § 1 i lov om forbud mod slagtning og aflivning af drægtige produktionsdyr og heste i den sidste tiendedel af drægtighedsperioden, at slagtning og aflivning af drægtige produktionsdyr og heste i den sidste tiendedel af drægtighedsperioden er forbudt. Det gældende forbud omfatter produktionsdyr, hvorved forstås kvæg, svin, får, geder og andre produktionsdyr, som f.eks. farmede hjorte, kaniner, og pelsdyr.

Lov om forbud mod slagtning og aflivning af drægtige produktionsdyr og heste i den sidste tiendedel af drægtighedsperioden omfatter – ud over produktionsdyr – specifikt heste, idet de fleste heste i dag ikke holdes som produktionsdyr (dvs. til landbrugsmæssigt formål, jf. nedenfor).

I §§ 2 og 3 lov om forbud mod slagtning og aflivning af drægtige produktionsdyr og heste i den sidste tiendedel af drægtighedsperioden er der fastsat undtagelser fra slagteforbuddet, når der er tale om nødslagtning af dyr på bedriften eller slagtning af dyr, der er blevet transporteret til slagteri med henblik på slagtning, samt aflivning af dyr med injektion af bedøvelsesmiddel (barbiturater), aflivning som led i offentlig sygdomsbekæmpelse eller aflivning som led i tekniske eller videnskabelige undersøgelser, der udføres under tilsyn af Dyreforsøgstilsynet. Den praktiske konsekvens heraf er således, at alene hjemmeslagtning er forbudt.

Slagteforbuddet gælder ikke, hvis der er tale om nødslagtning, hvor dyret aflives på bedriften, jf. lovens § 2, stk. 1. Det fremgår af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) Nr. 853/2004 af 20. april 2004 om særlige hygiejnebestemmelser for animalske fødevarer, bilag III, afsnit I, kapitel VI, at det blandt andet er en forudsætning for at tale om nødslagtning, at der har været tale om et i øvrigt sundt dyr, og at det har været udsat for en ulykke, der har haft til følge, at dyret af hensyn til dets velfærd ikke har kunnet bringes til slagteriet. Dyret skal underkastes inspektion af en dyrlæge før slagtning.

Det bemærkes, at i den situation, hvor det højdrægtige dyr er transporteret til slagteri med henblik på slagtning, er dette sket i strid med forbuddet mod at transportere højdrægtige dyr, jf. Rådets Forordning (EF) Nr. 1/2005 af 22. december 2004 om beskyttelse af dyr under transport og dermed forbundne aktiviteter og om ændring af direktiv 64/432/EØF og 93/119/EF og forordning (EF) nr. 1255/97.

Af den foreslåede § 27, stk. 1, fremgår, at bemyndigelsen angår landbrugsdyr og heste. Dette indebærer en ændring af terminologien i det gældende forbud, som angår "produktionsdyr" og heste. Der er med den ændrede terminologi ikke tilsigtet nogen indholdsmæssig ændring, men udelukkende en sproglig præcisering.

Ved "landbrugsdyr" forstås dyr, som holdes med henblik på produktion af fødevarer, uld, skind eller pels eller med henblik på andre landbrugsmæssige formål. Forbuddet omfatter således både traditionelle landbrugsdyr som kvæg, svin, får, geder og andre dyr, som holdes til landbrugsmæssig formål, som f.eks. farmede hjorte, kaniner, og pelsdyr. I lighed med de gældende regler omfatter den foreslåede § 27, stk. 1, – ud over landbrugsdyr – specifikt heste, idet de fleste heste i dag ikke holdes til landbrugsmæssigt formål.

I forhold til gældende regler vil der ifølge den foreslåede § 27, stk. 1, 2. pkt., også kunne udstedes forbud mod slagtning og aflivning af drægtige landbrugsdyr og heste i andre perioder end den sidste tiendedel af drægtigheden, og der vil kunne fastsættes bestemmelser om, at andre end dyrlæger, eller personer under en dyrlæges tilsyn, kan foretage nødslagtning eller slagtning efter indtransport til slagteri. Dette skal ses i lyset af, at ny viden på området kan betinge fornyede overvejelser vedrørende disse forhold.

Med lovforslagets § 27, stk. 2, bemyndiges miljø- og fødevarerministeren til at fastsætte regler om håndtering af fostre i forbindelse med aflivning, herunder slagtning af drægtige landbrugsdyr og heste i den sidste tiendedel af drægtighedsperioden

Det fremgår af § 2, stk. 3, i lov om forbud mod slagtning og aflivning af drægtige produktionsdyr og heste i den sidste tiendedel af drægtighedsperioden, at ministeren kan fastsætte regler om håndtering af fostre, i forbindelse med slagtning af drægtige produktionsdyr eller heste i den sidste tiendedel af drægtighedsperioden.

Lovforslagets § 27, stk. 2, viderefører § 2, stk. 3, i lov om forbud mod slagtning og aflivning af drægtige produktionsdyr og heste i den sidste tiendedel af drægtighedsperioden, idet der dog er foretaget visse sproglige justeringer.

Da fostre, som udgangspunkt ikke er omfattet af lovforslaget, herunder lovforslagets øvrige bestemmelser om aflivning, herunder slagtning, er en særlig bemyndigelse til at fastsætte regler om håndtering af fostre nødvendig. Bemyndigelsen i lov om forbud mod slagtning og aflivning af drægtige produktionsdyr og heste i den sidste tiendedel af drægtighedsperioden blev indsat i loven med henblik på eventuel fastsættelse af en

minimumsperiode fra slagtning af moderdyret til udtagning af fosteret med henblik på at sikre, at fosteret er dødt ved udtagning. Hvis fostret ikke er dødt, når det tages ud af moderdyret, kan det ikke afvises, at der opstår dyreværnsmæssige problemer, idet fostret muligvis kan opleve smerte. Bemyndigelsen er ikke udnyttet, men det kan ikke udelukkes, at ændrede slagtemetoder kan indebære et behov for at fastsætte regler i fremtiden.

Bemyndigelserne i den foreslåede § 27 vil i første omgang blive anvendt til at udstede en bekendtgørelse, som indeholder de materielle bestemmelser, der i dag er fastsat i lov om forbud mod slagtning og aflivning af drægtige produktionsdyr og heste i den sidste tiendedel af drægtighedsperioden.

Ved vurderingen af, om et dyr er blevet aflivet, herunder slagtet, i den sidste tiendedel af drægtighedsperioden, skal der tages hensyn til, at et dyrs drægtighedsperiode bl.a. afhænger af dyrets art, race og alder, fosterets køn, om moderdyret har født en eller flere gange før og tidspunktet på året. Det er derfor ikke muligt præcist at angive det enkelte dyrs drægtighedsperiode.

Ved håndhævelse af lov om forbud mod slagtning og aflivning af drægtige produktionsdyr og heste, jf. lovbekendtgørelse nr. 258 af 8. marts 2013, er der derfor taget udgangspunkt i den for den enkelte dyreart gennemsnitlige drægtighedsperiode.

Nedenfor gengives i skematisk form en oversigt over den gennemsnitlige længde af forskellige dyrearters drægtighedsperioder og den sidste tiendedel heraf afrundet til hele dage.

Dyreart	Drægtighedsperiodens længde	En tiendedel af drægtighedsperioden
Heste	340 dage	34 dage
Kvæg	282 dage	28 dage
Får	148 dage	15 dage
Geder	150 dage	15 dage
Svin	114 dage	11 dage
Hjorte	234 dage	23 dage
Kaniner	31 dage	3 dage
Mink	50 dage	5 dage
Ræve	52 dage	5 dage
Ildere/fritter	42 dage	4 dage

Der er ikke nogen dyreværnsmæssige forhold, der tilsiger, at højdrægtige dyr i højere grad end andre dyr udsættes for smerte, lidelse, angst m.v., når de slagtes, forudsat at gældende regler vedrørende aflivning, herunder slagtning, overholdes. Den foreslåede bestemmelse i § 27, som giver ministeren bemyndigelse til

bl.a. at videreføre regler i lov om forbud mod slagtning og aflivning af drægtige produktionsdyr og heste i den sidste tiendedel af drægtighedsperioden i bekendtgørelse, afspejler således dyreetiske hensyn.

Til § 28

Af lovforslagets § 28, stk. 1, fremgår, at operative indgreb, der kan påføre dyret lidelse bortset fra uvæsentlig smerte af forbigående beskaffenhed, kun må foretages af en dyrlæge, medmindre indgrebet er uopsætteligt. Lidelse og smerte skal begrænses i videst muligt omfang.

Lovforslagets § 28, stk. 1, viderefører uændret dyreværnslovens § 14, stk. 1.

Bestemmelsen gælder alle dyr, herunder landbrugsdyr, familie- og hobbydyr og vilde dyr. Udgangspunktet for bestemmelsen er, at operative indgreb kun må udføres af en dyrlæge. Mindre indgreb, der kun medfører uvæsentlig smerte og uopsættelige indgreb, kan dog foretages af andre end dyrlæger. Ved mindre indgreb, der kun medfører uvæsentlig smerte, tænkes f.eks. på injektioner i muskulatur og under huden samt mærkning, forudsat denne ikke medfører væsentlig smerte. Med uopsættelige indgreb tænkes f.eks. på isætning af vomspyd ved livstruende trommesyge hos kreaturer. Desuden vil bestemmelsen kunne fraviges, når der i bekendtgørelsesform er fastsat bestemmelser om, at også indgreb, der medfører andet end en uvæsentlig smerte kan foretages af andre end dyrlæger og evt. uden bedøvelse. Dette gælder f.eks. halekupering og kastration af pattegrise og lam. Bestemmelsen om, at lidelse og smerte skal begrænses i videst muligt omfang indebærer ikke et generelt krav om bedøvelse, men den forudsætter, at dyrlægen i en konkret situation, hvor andet ikke er fastsat i lovgivningen, vurderer om bedøvelse eller smertelindring kan begrænse smerte og lidelse for dyret. Er dette tilfældet, skal dyret bedøves enten lokalt eller totalt afhængig af situationen samt gives smertelindrende medicin.

Af lovforslagets § 28, stk. 2, fremgår, at operative og lignende indgreb, som har til formål at ændre et dyrs udseende, ikke må foretages.

Lovforslagets § 28, stk. 2, viderefører uændret dyreværnslovens § 14, stk. 2.

Bestemmelsen indebærer, at ethvert indgreb, herunder halekupering, ørekupering og fjernelse af ulvekløer, er forbudt, når indgrebet er begrundet i kosmetiske hensyn. Da bestemmelsen er begrænset til kosmetiske hensyn, betyder det, at indgreb, der er veterinært begrundet eller har til formål at forhindre senere smertevoldende skader, er tilladt. Dette gælder f.eks. kupering af halerne på visse jagthunderacer, som risikerer at pådrage sig haleskader, når de senere i livet anvendes til jagt, eller kupering af pattegrises haler for at forhindre eller begrænse halebid. Det vil endvidere gælde f.eks. fjernelse af en del af en hunds hale eller øre, såfremt halen eller øret er så alvorligt skadet, at der ved en veterinærfaglig vurdering skønnes, at hundens velfærd er kompromitteret, hvis ikke der fjernes en del af halen eller øret. Det forudsættes her, at så lidt som muligt fjernes.

Det kan ikke udelukkes, at indgreb, der er af forebyggende karakter, kan være veterinært begrundet, især for så vidt angår fjernelse af vildt- og ulvekløer på hunde. Disse kan i sjældne tilfælde være så store, nedhængende eller dobbelte, at de på et tidspunkt i hundens liv kan forårsage smertevoldende skader, f.eks. ved at de hænger fast i noget og rives af. Om en fjernelse kan begrundes med veterinære hensyn, må overvejes nøje i den konkrete situation.

I lovforslagets § 28, stk. 3, bemyndiges miljø- og fødevareministeren til at fastsætte regler om operative og lignende indgreb, herunder regler om kastration, halekupering, afhorning, mærkning, isætning af ring m.m. i næsen eller trynen, fjernelse af kløer, tænder og andre legemsdele og beskæring af næb.

Det fremgår af dyreværnslovens § 14, stk. 3, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte nærmere regler om operative og lignende indgreb, herunder regler om kastration, afhorning, mærkning, fjernelse af kløer og andre legemsdele og beskæring af næb samt klove og hove. Endvidere kan ministeren fastsætte nærmere regler om halekupering af visse hunderacer, der anvendes til jagt.

Af dyreværnslovens § 16 fremgår, at der ikke må sættes ringe og andet i trynen på svin. Dog må der sættes en glat ring i for at forhindre svinet i at rode i jorden.

Af § 10 i lov om værn for dyr, jf. lovbekendtgørelse nr. 335 af 8. juli 1983, fremgår, at fjernelse af mælketænder hos heste er forbudt, medmindre den blivende tand er i frembrud og kan ses. I andre tilfælde, hvor fjernelse af tænder hos heste er nødvendig, må denne kun foretages af en dyrlæge.

Lovforslagets § 28, stk. 3, er en videreførelse af bestemmelsen i dyreværnslovens § 14, stk. 3, dog foreslås bemyndigelsen udvidet således, at den giver mulighed for at fastsætte regler om isætning af ring m.m. i næsen eller trynen på dyr og fjernelse af tænder. Den særskilte bemyndigelse i dyreværnslovens § 14, stk. 3, 2. pkt., til at fastsætte nærmere regler om halekupering af visse hunderacer, der anvendes til jagt, videreføres ikke særskilt, idet den anses for at være omfattet af bemyndigelsen i forslagets § 28, stk. 3. Bemyndigelsen til at fastsætte regler om beskæring af klove og hove foreslås videreført med lovforslagets § 17, hvorom der henvises til bemærkningerne til § 17.

Med udvidelse af bemyndigelsen i lovforslagets § 28, stk. 3, bliver der hjemmel til at fastsætte regler i bekendtgørelsesform om, at der ikke må sættes ringe eller andet i trynen på svin samt regler om undtagelse herfra. Bemyndigelsen erstatter således dyreværnslovens § 16, hvorefter der ikke må sættes ringe og andet i trynen på svin. Dog må der sættes en glat ring i for at hindre svinet i at rode i jorden. Det samme gælder bestemmelsen i § 10 i lov om værn for dyr (fra 1950), jf. lovbekendtgørelse nr. 335 af 8. juli 1983, hvorefter fjernelse af mælketænder hos heste er forbudt, medmindre den blivende tand er i frembrud og kan ses. I andre tilfælde, hvor fjernelse af tænder hos heste er nødvendig, må denne kun foretages af en dyrlæge. For begge bestemmelsers vedkommende findes det mest hensigtsmæssigt, at de videreføres i bekendtgørelsesform.

I lovforslagets § 28, stk. 4, bemyndiges miljø- og fødevareministeren til at fastsætte regler om, at visse typer af operative og lignende indgreb kun må foretages af en dyrlæge eller andet særligt uddannet personale.

Lovforslagets § 28, stk. 4, viderefører dyreværnslovens § 14, stk. 4.

Bemyndigelserne i dyreværnslovens § 14, stk. 3 og stk. 4, er udnyttet til fastsættelse af en række administrative regler, herunder om hvilke indgreb der kun må foretages af dyrlæger, og hvilke indgreb der kan foretages af andre end dyrlæger og uden bedøvelse. Dette er sket ved bekendtgørelse nr. 627 af 29. august 1991 om halekupering af visse hunderacer, bekendtgørelse nr. 1324 af 29. november 2017 om halekupering og kastration af dyr, bekendtgørelse nr. 828 af 7. november 1997 om afhorning af dyr, bekendtgørelse nr. 804 af 22. juni 2017 om identifikation af dyr af hestefamilien, bekendtgørelse nr. 881 af 28. juni 2016 om beskyttelse af æglæggende høner (næbtrimning), bekendtgørelse nr. 1591 af 11. december 2015 om hold af slagtekyllinger og rugetænder (næbtrimning og amputation af tæer,

sporer og kam) og bekendtgørelse nr. 658 af 11. juni 2011 om hold af slagtekalkuner (næbtrimning). Der er derudover i bekendtgørelse nr. 17 af 7. januar 2016 om beskyttelse af svin et forbud mod klipning af orners og pattegrises hjørnetænder, samt regler om, at såfremt reduktion af orners og pattegrises hjørnetænder er nødvendig, skal dette ske ved slibning.

Bemyndigelserne i lovforslagets § 28, stk. 3 og stk. 4, vil desuden i fremtiden kunne danne hjemmel for nye eller ændrede regler i bekendtgørelsesform om de nævnte operative og lignende indgreb, såfremt dette findes hensigtsmæssigt på baggrund af anerkendte praktiske eller videnskabelige erfaringer.

I lovforslagets § 28, stk. 5, bemyndiges miljø- og fødevareministeren til at forbyde visse typer operative og lignende indgreb.

Lovforslagets § 28, stk. 5, er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 14, stk. 5.

Bemyndigelsen er udmøntet i bekendtgørelse nr. 1169 af 8. oktober 2010 om forbud mod hel eller delvis fjernelse af hundes stemmebånd og bekendtgørelse nr. 125 af 2. februar 2010 om forbud mod brændemærkning af heste. Det er hensigten, at bekendtgørelsernes regler fremover vil fremgå af de artsspecifikke bekendtgørelser, jf. afsnit 1.1. i de almindelige bemærkninger.

Det Veterinære Sundhedsråd har i en udtalelse af 19. december 2003 givet udtryk for, at det er rådets opfattelse, at følgende indgreb påfører dyrene varigt men og væsentlig ulempe: fjernelse af stemmebånd hos hunde, amputation af kløer på katte, fjernelse af duftkirtler på stinkdyr, fjernelse af analsække, slibning, klipning og udtrækning af hjørnetænder på ildere og fritter samt blodig stækning af fugle. Fjernelse af stemmebånd hos hunde er allerede forbudt.

Det kan ikke udelukkes, at det i fremtiden findes hensigtsmæssigt også at forbyde andre af de af rådet nævnte indgreb, der har det fællestræk, at formålet er en tilpasning og modifikation af dyrenes adfærd og egenskaber for at lette menneskers samvær med samt håndtering og pasning af dyrene. Bemyndigelserne vil desuden i fremtiden kunne danne hjemmel for regler om forbud mod andre operative eller lignende indgreb, såfremt dette findes nødvendigt på baggrund af anerkendte praktiske eller videnskabelige erfaringer.

Det fremgår af § 4, nr. 3, i lov om værn for dyr, jf. lovbekendtgørelse nr. 335 af 8. juli 1983, at det er forbudt at bruge andre levende hvirveldyr end fisk som agn. Anvendelse af levende fisk som agn indebærer, at de får sat en krog igennem følsomt væv. Dette må anes for at være omfattet af begrebet ”operative og lignende indgreb”. Forbuddet er gældende, jf. dyreværnsloven, § 32, stk. 2, indtil det afløses af regler fastsat i medfør af loven. , jf. lovforslagets § 73, stk. 2. Bemyndigelsen i den foreslåede § 28, stk. 5, vil kunne anvendes til at fastsætte regler om brug af levende hvirveldyr som agn, som kan afløse bestemmelserne i § 4, nr. 3, i lov om værn for dyr, jf. lovbekendtgørelse nr. 335 af 8. juli 1983. Forbuddet i § 4, nr. 3, i lov om værn for dyr, jf. lovbekendtgørelse nr. 335 af 8. juli 1983, forbliver med dette lovforslag gældende, indtil der fastsættes regler i medfør af loven.

Bemyndigelsen i § 28, stk. 5, kan endvidere anvendes til at fastsætte forbud mod randklipning af ørerne på f.eks. kalve og svin, hvor dyrene får et nummer ved hjælp af klipning af hak forskellige steder i ørets kant. Der findes i dag andre metoder, til at mærke dyr, som ikke indebærer den samme ulempe for dyret som randklipning, og det kan ikke afvises, at det vil findes hensigtsmæssigt at fastsætte et forbud mod denne mærkningsmetode.

Til § 29

Det følger af lovforslagets § 29, stk. 1, at dyr ikke må dresseres eller bruges til fremvisning, cirkusforestillinger, filmoptagelser eller lignende, hvis dyret herved påføres væsentlig ulempe.

Lovforslagets § 29, stk. 1, viderefører uændret dyreværnslovens § 17, stk. 1.

Bestemmelsen angår alle dyr, dvs. både domesticerede dyrearter og vilde dyrearter. Med hensyn til begrebet ”væsentlig ulempe” henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 2.

Det følger af lovforslagets § 29, stk. 2, at dyr ikke må fremvises i omrejsende menagerier.

Forslagets § 29, stk. 2, viderefører uændret dyreværkslovens § 17, stk. 2.

Ved begrebet ”menagerier” forstås en samling af levende – især eksotiske – dyr, der transporteres rundt i bur og vises frem, men hvor dyrene ikke samtidig optræder for publikum. Bestemmelsen omfatter principielt alle dyrearter. Om der er tale om et menageri må dog bero på et skøn, hvori indgår dyrenes art og antal.

Det følger af lovforslagets § 29, stk. 3, at zoologiske haver, dyreparker og lignende ikke må oprettes uden tilladelse fra miljø- og fødevareministeren. Ministeren kan fastsætte regler om indretning og drift af sådanne virksomheder og om tilsyn. Ved meddelelse af tilladelse efter 1. pkt., kan ministeren fastsætte vilkår med henblik på at sikre overholdelse af bestemmelser fastsat i medfør af 2. pkt.

Lovforslagets § 29, stk. 3, viderefører dyreværnslovens § 17, stk. 3, dog således at det fremgår af den foreslåede § 29, stk. 3, 3. pkt., at ministeren kan fastsætte vilkår med henblik på at sikre overholdelse af bestemmelserne i den foreslåede § 29, stk. 3, 2. pkt. Bestemmelsen indebærer, at der kan fastsættes individuelle vilkår, som relaterer sig til forhold, som ikke fremgår af regler udstedt i medfør af lovforslagets § 29, stk. 3, 2. pkt., og at tilsidesættelse af de fastsatte vilkår i tilladelsen kan straffes, jf. lovforslagets § 59, stk. 4, nr. 5. Det kan f.eks. dreje sig om vilkår om indretning og drift af den zoologiske have, eksempelvis specifikke vilkår om indretning af karantæne faciliteter for vilde fugle.

I medfør af dyreværnslovens § 17, stk. 3, er der fastsat regler om indretning, drift og tilsyn af zoologiske anlæg i bekendtgørelse nr. 1397 af 2. december 2015 om zoologiske haver m.v. Udover dyrevelfærdsmæssige hensyn indeholder bekendtgørelsen også bestemmelser, der vedrører dyresundhed, formidling og deltagelse i avlsprogrammer, der er udstedt i medfør af anden lovgivning.

Det fremgår af bekendtgørelsen, at en zoologisk have skal være godkendt af Fødevarestyrelsen inden åbning for publikum. Godkendelsen meddeles, hvis en række nærmere angivne krav er opfyldt, herunder krav vedrørende indretning af dyreanlæg, personale, formidling og bevaring af dyrearter, registrering af dyrebestanden, avlsprogrammer, fodring, håndtering af undslupne dyr, til- og fraførsel af dyr samt bortskaffelse af døde dyr. Fødevarestyrelsen kan tilbagekalde en tilladelse, hvis der sker en grov eller gentagen overtrædelse af kravene til en godkendelse eller de i forbindelse med en godkendelse fastsatte vilkår.

Det følger af den foreslåede § 29, stk. 4, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om hold og fremvisning af dyr i cirkus, forlystelsesparker og lignende virksomheder, herunder om forbud mod hold og

fremvisning af visse dyrearter. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om anmeldelse til Fødevarestyrelsen af turné med dyr, herunder arten og antallet af dyr samt turnéplan. Med lovforslagets § 29, stk. 4, videreføres dyreværnslovens § 17, stk. 4, dog foretages enkelte justeringer.

Med den foreslåede § 29, stk. 4, uddybes det bl.a. med bestemmelsens 2. pkt., at ministeren kan fastsætte regler om anmeldelse til Fødevarestyrelsen af turné med dyr, herunder arten og antallet af dyr samt turnéplanen. Et sådant krav er allerede fastsat i bekendtgørelsesform med hjemmel i dyreværnslovens § 17, stk. 4, men det er Miljø- og Fødevareministeriets opfattelse, at der er behov for at uddybe, at bemyndigelsen også omfatter anmeldelse af turné med dyr. Lovforslagets § 29, stk. 4, 1. pkt., foreslås endvidere ændret således, at bemyndigelsen til ministeren til at kunne fastsætte forbud mod hold og fremvisning af visse dyrearter i cirkus m.v. også omfatter elefanter og søløver, ligesom bemyndigelsen vil omfatte såvel vilde dyrearter som domesticerede dyreartersom vanskeligt kan holdes i fangenskab på dyreværnsmæssigt forsvarlig måde.

Dyreværnslovens § 17, stk. 4, omfatter dyr, der optræder i egentlige omrejsende cirkus, fremvisning af rovfugle eventuelt med optræden, hvor fuglene viser flyvefærdigheder, eller hvor der formidles viden vedrørende ugle, høge, falke eller andre rovfugle, som vises frem på naturdage, middelaldermarkeder eller lignende uden egentlig at optræde.

I medfør af dyreværnslovens § 17, stk. 4, er udstedt bekendtgørelse nr. 1494 af 10. december 2015 om hold og fremvisning af dyr i cirkus mv. Bekendtgørelsen omfatter hold og fremvisning af dyr i cirkus, forlystelsesparker og lignende virksomheder, der som led i deres virksomhed fremviser levende dyr, som optræder for et publikum. Bekendtgørelsen indeholder bl.a. en negativliste over dyrearter, der ikke må holdes og fremvises i cirkus, forlystelsesparker og lignende virksomheder, og en positivliste over dyrearter, der må holdes og fremvises i cirkus, forlystelsesparker og lignende virksomheder, hvis visse krav til hold og fremvisning er opfyldt. Bekendtgørelsen indeholder endvidere en bestemmelse om, at Fødevarestyrelsen kan meddele tilladelse til fremvisning af vilde dyrearter, der ikke er omfattet af bekendtgørelsens positiv- eller negativliste, hvis det ud fra dyrevelfærdsmæssige hensyn er ubetænkeligt.

I medfør af lovforslagets § 29, stk. 4, kan ministeren fastsætte regler om hold og fremvisning af dyr i cirkus, forlystelsesparker og lignende, herunder forbud mod hold og fremvisning af visse dyrearter. Bestemmelsen indebærer blandt andet, at ministeren kan fastsætte krav i bekendtgørelsesform om tilladelse til hold og fremvisning af dyr, herunder vilde dyrearter, hvor der ikke er fastsat regler, der forbyder hold og fremvisning af disse dyr, f.eks. visse rovfugle. Denne tilladelse vil kunne indeholde individuelle vilkår, som relaterer sig til forhold, der ikke fremgår af regler udstedt i medfør af lovforslagets § 29, stk. 4, 1. pkt. Der kan f.eks. være tale om vilkår, som relaterer sig til transport af dyret, dyrets opholdssted og fremvisningens karakter. Tilsidesættelse af de fastsatte vilkår i tilladelsen kan straffes, jf. lovforslagets § 62, stk. 4, nr. 5.

Bekendtgørelsens positivliste omfatter primært domesticerede dyrearter, men tre vilde dyrearter: zebraer, søløver og elefanter, er også på positivlisten. I de senere år har blandt andet danske og udenlandske dyreværnsorganisationer givet udtryk for, at de finder det problematisk, at vilde dyr holdes og fremvises i cirkus, især fordi dyrene ikke får tilgodeset deres naturlige, adfærdsmæssige behov.

Ifølge bemærkningerne til dyreværnslovens § 17, stk. 4, jf. 2008 / 1 LF 162 A, er elefanter og søløver ikke omfattet af bemyndigelsen til at fastsætte forbud mod hold og fremvisning af visse vilde dyrearter.

Bemyndigelsen i lovforslagets § 29, stk. 4, foreslås således udvidet til, at der også kan fastsættes forbud mod hold og fremvisning af elefanter og søløver i cirkus.

Det er hensigten at udnytte bemyndigelsen til at fastsætte regler i bekendtgørelse om hold og fremvisning af dyr i cirkus mv., således at det fremover forbydes at holde og fremvise elefanter, søløver og zebraer i cirkus m.v. Der er ikke tilsigtet øvrige ændringer i forhold de gældende regler med hensyn til, hvilke dyrearter der må holdes og fremvises i cirkus, forlystelsesparker og lignende virksomheder.

Det forudsættes, at der i forbindelse med indførelse af et forbud vil blive fastsat passende overgangsregler for de virksomheder, der i dag driver virksomhed med hold og fremvisning af disse dyr i henhold til de gældende regler herom, så det sikres, at forbuddet ikke kommer til at udgøre et ekspropriativt indgreb.

Overgangsperioden vil også gøre det muligt at klarlægge de dyrevelfærdsmæssige hensyn for dyrene.

Det påtænkte forbud mod fremvisning af elefanter, søløver og zebraer i cirkus m.v. vil skulle gælde både for cirkus m.v., der er bosiddende i Danmark, og udenlandsk baserede cirkus og lignende, der turnerer i Danmark.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.9.2.

Til § 30

Det fremgår af lovforslagets § 30, at miljø- og fødevareministeren bemyndiges til at fastsætte regler om, herunder om forbud mod, at hunde, som er blevet underkastet operative og lignende indgreb, der har til formål at ændre hundens udseende, udstilles eller på anden måde fremvises med henblik på bedømmelse af hundens ydre, dens brugsegenskaber eller færdigheder.

Det fremgår af dyreværnslovens § 11, stk. 2, at hale- eller ørekuperede hunde ikke må udstilles eller på anden måde fremvises med henblik på bedømmelse af hundens ydre, dens brugsegenskaber eller færdigheder. Forbuddet gælder dog ikke for hunde, der er halekuperet i overensstemmelse med de regler, der er fastsat i medfør af dyreværnslovens § 14, stk. 3, 2. pkt. Det fremgår af dyreværnslovens 11, stk. 3, at miljø- og fødevareministeren i ganske særlige tilfælde kan meddele undtagelse fra bestemmelsen i § 11, stk. 2. Der er i medfør af dyreværnslovens § 14, stk. 3, fastsat regler om halekupering af hunde i bekendtgørelse nr. 627 af 29. august 1991 om halekupering af visse hunderacer.

Ved udtrykket "udstilles" forstås bedømmelse af hundens ydre med henblik på præmiering. Ved "anden måde fremvises" forstås bedømmelse af hundens brugsegenskaber eller færdigheder i forbindelse med udholdenhedsprøver, lydighedsprøver, mental – og karaktertest, markprøver, sporhundep prøver, politihundep prøver, redningshundep prøver m.v.

Det eksisterende udstillingsforbud retter sig mod hunde, der er øre- eller halekuperet, medmindre de tilhører én af de 5 jagthunderacer, som tillades halekuperet i medfør af reglerne i bekendtgørelse om halekupering af visse hunderacer. Forbuddet skal hindre, at hunde, der er ørekuperet i modstrid med dyreværnslovens § 14, stk. 2, eller halekuperet i modstrid med bestemmelserne i bekendtgørelse om halekupering af visse hunderacer, udstilles med henblik på præmiering af deres udseende eller egenskaber.

Forud for indførelse af udstillingsforbuddet kunne det konstateres, at ejere eller opdrættere selv foretog kupering af hunde, som ikke måtte kuperes, eller at udenlandske dyrlæger foretog kupering. De kuperede hunde blev ofte udstillet med henblik på præmiering. Udstillingsforbuddet understøtter således forbuddene mod henholdsvis ørekupering og halekupering.

Det er hensigten at udnytte bemyndigelsen i den foreslåede § 30 til at udstede en bekendtgørelse med et materielt indhold, der svarer til dyreværnslovens § 11, stk. 2 og 3.

Den foreslåede § 30 skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 28, stk. 2, hvoraf det fremgår, at operative og lignende indgreb, som har til hensigt at ændre et dyrs udseende, ikke må foretages.

Muligheden for at dispensere fra udstillingsforbuddet, jf. dyreværnslovens § 11, stk. 3, er hidtil blevet administreret restriktivt. Der er således meddelt afslag på en række ansøgninger om dispensation, medmindre der har været tale om helt særlige tilfælde, hvor det har været nødvendigt at halekupere hunde, som i øvrigt var ved at gennemgå et træningsforløb med henblik på gennemførelse af en prøve, hvor hundens egnethed til politihund eller servicehund til handicappede skulle bedømmes.

Fremover er det hensigten, at det skal være muligt at meddele dispensation fra udstillingsforbuddet, hvis der ikke kan herske tvivl om, at øre- eller halekupering er udført af veterinære årsager. I vurderingen af sådanne ansøgninger skal der indgå en udførlig dokumentation, herunder billeddokumentation af skadernes omfang fra den dyrlæge.

Til § 31

Med lovforslagets § 31, stk. 1, foreslås det, at erhvervsmæssig handel med og opdræt af dyr kun må drives med tilladelse fra miljø- og fødevareministeren. Det samme gælder for drift af dyrepensioner og dyreinternater samt formidling af dyr. I medfør af bestemmelsen skal en tilladelse angive, hvilke dyr den omfatter. Endvidere kan tilladelsen tilbagekaldes, når særlige forhold taler derfor.

Det fremgår af dyreværnslovens § 18, stk. 1, at erhvervsmæssig handel med og opdræt af dyr kun må drives med tilladelse fra Fødevarestyrelsen. Det samme gælder for drift af dyrepensioner og dyreinternater samt formidling af dyr. I medfør af bestemmelsen skal en tilladelse angive hvilke dyr, den omfatter. Endvidere kan tilladelsen tilbagekaldes, når særlige forhold taler derfor.

Lovforslagets § 31, stk. 1, er en videreførelse af dyreværnslovens § 18, stk. 1.

Kravet om tilladelse i lovforslagets § 31, stk. 1, omfatter erhvervsmæssig handel med dyr, uanset hvorfra virksomheden drives. Kravet omfatter eksempelvis både hundehandlere, der rejser fra sted til sted, hundeopdrættere eller hundehandlere med fast salgssted og dyrehandlere, som sælger fra fast butik. Endvidere kræves tilladelse til drift af dyrepensioner og dyreinternater, uanset om driften har erhvervsmæssig karakter samt formidling af dyr, jf. lovforslagets § 31, stk. 1, 2. pkt. Dyreinternater, der er drevet af dyreværnsorganisationer, hvor frivillige ulønnet tilser dyrene, og køberne kun betaler, de omkostninger, som internatet har haft (f.eks. vaccination eller sterilisation af dyr), kræver således også tilladelse, selvom internatet ikke tjener på driften. En ren lejlighedsvis formidling er dog ikke omfattet af bestemmelsen.

Det fremgår af lovforslagets § 31, stk. 2, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om indretning og drift af virksomheden (virksomheder m.v. som nævnt i stk. 1), herunder om krav, der kan stilles til personalet, og om tilsyn.

Lovforslagets § 31, stk. 2, viderefører dyreværnslovens § 18, stk. 2. Dog er bemyndigelsen til at fastsætte krav om uddannelse for personale indeholdt i lovforslagets § 24.

Med den foreslåede § 31, stk. 2, kan der fastsættes regler om bl.a. krav om visse kompetencer, uden at der er tale om et egentligt uddannelseskrav, der kan stilles til personalet, dvs. den gruppe af personale, som ikke har det daglige ansvar for virksomheden, og som heller ikke skal give vejledning til købere af dyr, f.eks. personale, som skal have den fornødne erfaring med andre dele af virksomhedens drift. Herudover kan der være tale om andre krav end uddannelse, som stilles til den virksomhedsansvarlige, som f.eks. instruktionspligt overfor andet personale i virksomheden. For uddannelseskrav til den virksomhedsansvarlige og visse andre personer, der håndterer dyr eller yder rådgivning om hold af dyr, henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 24.

For så vidt angår tilsyn kan der stilles krav om, at der til virksomheden tilknyttes en tilsynsførende dyrlæge, typisk en praktiserende dyrlæge.

Bemyndigelsen i dyreværnslovens § 18, stk. 2, er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 132 af 26. februar 2018 om erhvervsmæssig handel med og opdræt af hunde samt hundepensioner og hundehoteller samt bekendtgørelse nr. 1366 af 1. december 2017 om erhvervsmæssig handel med dyr, som forbliver i kraft indtil de ændres, ophæves eller erstattes med nye regler, der er fastsat i medfør af den foreslåede § 31.

Lovforslagets § 31, stk. 3, er ny og indebærer, at miljø- og fødevareministeren ved meddelelse af tilladelser efter stk. 1 kan fastsætte vilkår med henblik på at sikre overholdelse af bestemmelser fastsat i medfør af den foreslåede § 31, stk. 2. Bestemmelsen indebærer, at der kan fastsættes individuelle vilkår, som relaterer sig til forhold, som ikke fremgår af regler udstedt i medfør af lovforslagets § 31, stk. 2, og at tilsidesættelse af de fastsatte vilkår i tilladelsen kan straffes, jf. lovforslagets § 59, stk. 4, nr. 5. Det kan f.eks. dreje sig om vilkår om, at den virksomhedsansvarlige skal oplyse den tilsynsførende dyrlæges navn til Fødevarestyrelsen inden for en given frist, såfremt dyrlægen ikke er kendt ved meddelelse af tilladelse til virksomhed.

Ifølge dyreværnslovens § 18, stk. 4, finder § 18, stk. 1 og 2, ikke anvendelse på handel med og opdræt af dyr til landbrugsformål.

Lovforslagets § 31, stk. 4, går videre end dyreværnslovens § 18, stk. 4, idet den for landbrugsdyr udover handel og opdræt også undtager pensioner, hoteller og formidling af disse dyr. Heste har ikke tidligere været undtaget fra kravet om tilladelse, jf. dyreværnslovens § 18, stk. 1. Det foreslås, at heste ikke længere skal være omfattet af kravet om tilladelse, jf. lovforslagets § 31, stk. 1, idet der siden dyreværnslovens vedtagelse er vedtaget lov om hold af heste, som finder anvendelse på alle hestehold, herunder hestepensioner m.v. Disse indgår allerede i Fødevarestyrelsens velfærdskontrol, hvorfor det er Miljø- og Fødevareministeriets vurdering, at der ikke er behov for at stille yderligere krav til disse erhvervsmæssige hestehold. Bestemmelserne i hesteloven, med undtagelse af bestemmelserne om ansvarsforsikring af løsgående heste, påtænkes videreført i en bekendtgørelse.

Til § 32

Med lovforslagets § 32 bemyndiges miljø- og fødevareministeren til at fastsætte regler om, at der i forbindelse med erhvervsmæssigt salg af dyr, bortset fra landbrugsdyr og heste, til private skal udleveres skriftlig information til køberen om forsvarlig pasning og pleje af dyret.

Dyreværnslovens § 18, stk. 3, indeholder en bemyndigelse til miljø- og fødevareministeren til at fastsætte regler om, at der i forbindelse med erhvervsmæssigt salg af dyr til private skal udleveres skriftlig information til køberen om forsvarlig pasning og pleje af dyret. Dyreværnslovens § 18, stk. 4, fastsætter, at § 18, stk. 1 og 2 ikke finder anvendelse på handel med og opdræt af dyr til landbrugsformål.

Lovforslagets § 32 er en videreførelse af dyreværnslovens § 18, stk. 3 og 4, dog således at forslaget også undtager salg af heste fra kravet om skriftlig information.

Baggrunden for bestemmelsen er, at en privat køber af et familie- eller hobbydyr også kan have behov for uddybende, skriftlig information (pasningsvejledninger), som vedkommende kan sætte sig mere grundigt ind i hjemme. Sådanne pasningsvejledninger kan f.eks. indeholde retningslinjer for størrelsen og indretningen af dyreanlæg og bure, de enkelte dyrearters behov for fodersammensætning, stimulation, særlige temperaturforhold m.v. Pasningsvejledninger kan således medvirke til at sikre, at dyret passes forsvarligt, også selv om ejeren ikke har særlige forudsætninger. Bestemmelsen er udmøntet i Bekendtgørelse nr. 132 af 26. februar 2018 om erhvervsmæssig handel med og opdræt af hunde samt hundepensioner og hundeeinternater samt i bekendtgørelse nr. 1366 af 1. december 2017 om erhvervsmæssig handel med dyr, som begge indeholder krav om udlevering af en skriftlig pasningsvejledning senest på tidspunktet for aftalens indgåelse.

De hensyn, der ligger til grund for bestemmelsen i dyreværnslovens § 18, stk. 3, gør efter Miljø- og Fødevareministeriets opfattelse sig fortsat gældende.

Til § 33

Det fremgår af lovforslagets § 33, at dyr kun må overdrages til børn under 16 år, hvis forældremyndighedsindehaveren samtykker.

Lovforslagets § 33 er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 19.

Bestemmelsen stammer fra den europæiske konvention om beskyttelse af kæledyr, som Danmark har ratificeret. Bestemmelsen har til hensigt, at børn under 16 år erhverver dyr uden, at forældremyndighedsindehaveren har givet sit fulde samtykke, idet dette kunne føre til, at dyret ikke behandles forsvarligt i overensstemmelse med lovforslagets §§ 2 og 3.

Til § 34

Efter lovforslagets § 34 kan miljø- og fødevareministeren fastsætte regler om forbud mod salg af visse dyr på markeder og andre samlinger af dyr.

Dyreværnslovens § 19 a indeholder forbud mod salg af hunde på markeder.

Lovforslagets § 34 er en bemyndigelsesbestemmelse til at fastsætte regler i bekendtgørelsesform om salg af visse dyr på markeder m.v., herunder bl.a. hunde. I forhold til forbuddet i lovens § 19 a er anvendelsesområdet for den foreslåede bemyndigelse udvidet til at omfatte alle dyr. Bemyndigelse i § 34 vil i første omgang blive anvendt til i bekendtgørelse at fastsætte forbud mod salg af hunde på markeder, sådan som dette fremgår af dyreværnslovens § 19 a.

Ved et marked forstås en samling af dyr, hvor formålet er at fremvise dyrene med henblik på salg. Forbuddet omfatter kun fysiske markeder, og altså ikke markeder i en bredere forstand, såsom salg over internettet, eller andre medier såsom avisannoncer og lignende.

Baggrunden for lovforslagets § 34 er, at hvalpe både fysisk og mentalt er sårbare, og især salg på markeder kan give anledning til impulskøb, hvor køber måske ikke har gennemtænkt de krav, der stilles til det at have hund. Bemyndigelsen foreslås udvidet, således at den i fremtiden også kan anvendes i tilfælde af, at der skulle vise sig behov for et tilsvarende forbud for andre dyr, som f.eks. dyr, som er særligt fysisk sårbare eller stiller særlige pasningsmæssige krav, der vanskeligt kan tilgodeses på et marked og formentlig heller ikke i forbindelse med nogle impulskøb. Dette gør sig især gældende for meget unge dyr, der ikke har opnået voksne dyrs fysiske og mentale robusthed.

Til § 35

Efter lovforslagets § 35 bemyndiges miljø- og fødevareministeren til at fastsætte regler om avl af familie- og hobbydyr.

Den foreslåede § 35 viderefører uændret dyreværnslovens § 12, stk. 3.

Bemyndigelsen i dyreværnsloven er ikke udnyttet, men foreslås bibeholdt. Bemyndigelse påtænkes ikke anvendt på nuværende tidspunkt, men giver mulighed for at fastsætte regler baseret på målbare parametre for negative avlsegenskaber, såfremt fremtidig videnskabelig viden giver mulighed for at fastlægge sådanne parametre. Bestemmelse sender endvidere et vigtigt signal om, at enhver, der avler familie- og hobbydyr, skal have fokus på dyrenes velfærd og sundhed. Formålet med at fastsætte regler i medfør af den foreslåede bemyndigelse er at sikre bedre velfærd for hunde og andre familie- og hobbydyr, som på grund af modetrends avles med fokus på visse karakteristika f.eks. lange ører eller meget flad snue, der kan give sundhedsproblemer for dyrene, som kan kompromittere deres velfærd.

Til § 36

Det følger af lovforslagets § 36, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om forbud mod reklame for og salg af genstande, der ikke må anvendes ved behandlingen eller håndteringen af dyr.

Efter dyreværnslovens § 12 a, 1. pkt., kan miljø- og fødevareministeren fastsætte regler om, at reklame og salg af genstande, der ikke må anvendes ved behandlingen af dyr, ikke er tilladt. Efter dyreværnslovens § 12 a, 2. pkt., kan ministeren i den forbindelse fastsætte regler om, at forsøg kan straffes.

Baggrunden for dyreværnslovens § 12 a er, at der på trods af et forbud mod brug af visse halsbånd og fjernbetjente eller automatisk virkende aggregater, der hæftes på dyr, og som påfører dyret elektrisk stød eller anden væsentlig ulempe, når det aktiveres, stadig fandt reklame for og salg af sådanne produkter sted.

Dette fandtes i strid med god markedsføringsskik, idet produkterne ikke lovligt kunne anvendes på dyr, ligesom det kan tilskynde til anvendelse af disse genstande, selvom de er forbudt.

Lovforslagets § 36 viderefører uændret dyreværnslovens § 12 a, 1. pkt., idet de hensyn, der ligger til grund for bestemmelsen, efter Miljø- og Fødevareministeriets opfattelse fortsat gør sig gældende. Bemyndigelsen i dyreværnslovens § 12 a, 2. pkt., til at kunne fastsætte regler om, at forsøg kan straffes, foreslås videreført i straffebestemmelsen, jf. den foreslåede § 59, stk. 5.

Bemyndigelsen i dyreværnslovens § 12 a er udmøntet i bekendtgørelse nr. 607 af 25. juni 2009 om forbud mod brug af visse aggregater, halsbånd m.v. til dyr. Denne bekendtgørelse forbliver i kraft indtil den ændres, ophæves eller erstattes med nye regler, der er fastsat i medfør af den foreslåede § 36.

Til § 37

Med den foreslåede § 37 bemyndiges ministeren til at fastsætte regler om forbud mod markedsføring m.v. samt indførsel og udførsel af skind og skindprodukter fra hunde og katte.

Det fremgår af § 1, stk. 1, i lov om forbud mod markedsføring m.v. samt indførsel og udførsel af skind og skindprodukter fra hunde og katte, jf. lovbekendtgørelse nr. 257 af 8. marts 2013, at det er forbudt erhvervsmæssigt at indføre, producere og handle med andre skind fra hunde (*Canis lupus familiaris*) og katte (*Felis silvestris*), end de pelsskind og pelsskindprodukter, der er omfattet af Europaparlamentets og Rådets forordning om forbud mod markedsføring og indførsel i og udførsel fra Fællesskabet af pelsskind fra hunde og katte samt produkter, hvori sådanne pelsskind indgår.

Efter § 1, stk. 2, i lov om forbud mod markedsføring m.v. samt indførsel og udførsel af skind og skindprodukter fra hunde og katte, kan ministeren meddele undtagelse fra bestemmelsen i stk. 1 og fastsætte nærmere regler herom.

Det fremgår endvidere af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) Nr. 1523/2007 af 11. december 2007 om forbud mod markedsføring og indførsel i og udførsel fra Fællesskabet af pelsskind fra hunde og katte samt produkter, hvori sådanne pelsskind indgår, at indførsel og udførsel af pelsskind fra hunde og katte, samt produkter, hvori sådanne skind indgår, er forbudt. Uanset dette kan EU-Kommissionen undtagelsesvis vedtage foranstaltninger, der tillader at markedsføre, indføre eller udføre pelsskind fra hunde og katte eller produkter, hvori sådanne pelsskind indgår, til uddannelsesformål eller med henblik på udstopning. Sådanne foranstaltninger er ikke vedtaget.

Hvor forordningen udelukkende omhandler pelsskind og produkter heraf, omfatter det danske forbud enhver form for skind og skindprodukter, der stammer fra hunde og katte, og som ikke er omfattet af forordningen, dvs. skind og skindprodukter uden pels. De danske regler er således et supplement til EU-reglerne.

Forbuddet i lov om forbud mod markedsføring m.v. samt indførsel og udførsel af skind og skindprodukter fra hunde og katte omfatter skind fra hunde og katte uanset race. Forbuddet omfatter de nævnte skind og produkter, hvori sådanne skind indgår, jf. lovens § 1, stk. 1. Det er således uden betydning, om der er tale om hele skind eller stykker af skind, om skindene er rå eller forarbejdede. Produkter, hvori sådanne skind indgår, omfatter også varer med selv små skinddetaljer, f.eks. som besætning på beklædningsgenstande,

nøgleringe og legetøjsfigurer. Forbuddet gælder udelukkende erhvervsmæssig indførsel, produktion og handel med de omhandlede skind og skindprodukter. Indførsel m.v. er således tilladt for privatpersoner. Loven omfatter skind fra hunde (*Canis lupus familiaris*) samt katte (*Felis silvestris*) uanset race. Dyrets artsbetegnelse er afgørende. Det er således uden betydning, om der er tale om kæledyr eller herreløse hunde og katte. Det er endvidere uden betydning, om skindet stammer fra dyr, som er opdrættet med henblik på pelsproduktion, ligesom der ikke sondres mellem, om dyret er afgået ved en naturlig død eller er blevet aflivet.

Forbuddet forbyder indførsel og produktion af og handel med de nævnte skind og produkter. Der er alene tale om indførsel, hvis varerne bringes ind i landet, hvorimod transport inden for rigets grænser, herunder fra Grønland til Danmark, ikke er omfattet. Forbuddet berører således ikke mulighederne for at medtage f.eks. produkter, hvori der indgår skind fra grønlandske slædehunde, fra Grønland til Danmark. Det er derimod forbudt erhvervsmæssigt at afsætte sådanne varer i Danmark, jf. nedenfor.

Produktion af de nævnte skind og produkter omfatter opdræt, hold og aflivning af hunde og katte, når formålet er erhvervsmæssig pelsproduktion. Herudover er bl.a. den videre forarbejdning af hunde- og katteskind og endelig fremstilling af produkter, hvori sådanne skind indgår, omfattet.

Handel med de nævnte skind og produkter omfatter såvel salg som køb og bytte.

Kun den erhvervsmæssige indførsel, produktion og handel er omfattet af forbuddet, jf. lovens § 1, stk. 1, 1. led. Private kan således lovligt indføre og forarbejde de nævnte skind og produkter.

Der kan foreligge et erhvervsmæssigt forhold, selv om der ikke er tale om den pågældendes hovederhverv. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis en person under ferieophold i udlandet indkøber partier af skind med henblik på videresalg med fortjeneste i Danmark.

Det er hensigten at anvende bemyndigelsen i forslagens § 37 til uændret at videreføre i bekendtgørelsesform af de materielle regler i § 1 i lov om forbud mod markedsføring m.v. samt indførsel og udførsel af skind og skindprodukter fra hunde og katte. Det kan endvidere ikke udelukkes, at der sker ændringer på området, f.eks. ændrede EU-regler, som betinger, at der vil være behov for at fastsætte andre bestemmelser end dem, der i dag fremgår af § 1 i lov om forbud mod markedsføring m.v. samt indførsel og udførsel af skind og skindprodukter fra hunde og katte. Bekendtgørelsen vil endvidere indeholde regler om straf for overtrædelse af reglerne i ovennævnte forordning samt overtrædelse af de supplerende nationale regler. Disse strafbemmelser findes i lovens § 2 og videreføres uændret.

En bekendtgørelse udstedt i medfør af bemyndigelsen i den foreslåede § 37 vil have et dyreetisk sigte, idet der bliver tale om et generelt forbud, der omfatter alle hunde- og katteskind, uanset om dyrene har været holdt og aflivet på dyrevelfærdsmæssig forsvarlig vis eller ej. Endvidere har det spillet ind, at hunde og katte er meget almindelige familiedyr i Danmark, hvilket betyder, at erhvervsmæssig produktion af skind fra hunde og katte er i modstrid med den særstilling, som hunde og katte indtager i mange menneskers bevidsthed.

Til § 38

Efter dyreværnsloven § 12, stk. 1, kan miljø- og fødevarerministeren fastsætte regler om transport af dyr og om behandling og beskyttelse af dyr i anden særlig retning. Der er tale om bred bemyndigelse til at

fastsætte regler om transport af dyr. Med § 12, stk. 1, 1. led, er ministeren således bemyndiget til at fastsætte en bred vifte af regler vedrørende dyrevelfærd i relation til transport af dyr, herunder om såvel godkendelse og indretning af transportmidler, autorisation af transportvirksomheder, indretning og konstruktion af transportmidler, som transportegnethed, pladsforhold, adgang til foder og vand, forsendelsestider og hvil, planlægning af transport, uddannelseskrav, tilbagekaldelse af transportvirksomhedsautorisationer og godkendelsescertifikater for transportmidler m.m.

Der er i dag fastsat regler i bekendtgørelse om beskyttelse af dyr under transport (transportbekendtgørelsen) og bekendtgørelse om uddannelse i transport af dyr (uddannelsesbekendtgørelsen). Desuden gælder Rådets forordning (EF) nr. 1/2005 af 22. december 2004 om beskyttelse af dyr under transport og dermed forbundne aktiviteter (transportforordningen). Transportforordningens regler er beskrevet nærmere i vejledning nr. 145 af 21. december 2006.

De foreslåede bestemmelser i § 38, stk. 1-7, viderefører indholdet i den brede bemyndigelse i dyreværnslovens § 12, stk. 1, 1. led. Bestemmelsen opdeles dog i stykker og beskriver i højere grad bemyndigelsens rækkevidde, i modsætning til den nuværende bestemmelse, der er meget overordnet formuleret. Bemyndigelsen til at fastsætte uddannelseskrav vedrørende transport af dyr videreføres i en særskilt bestemmelse, jf. lovforslagets § 25, hvortil der henvises.

Således opretholdes miljø- og Fødevareministerens generelle bemyndigelse til at fastsætte regler om dyrevelfærd i forbindelse med transport af dyr.

Den foreslåede § 38, stk. 1, vil medføre at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om transport af dyr, herunder syn af dyr, dyrs velbefindende og transportegnethed, håndtering af dyr under transport, forsendelsestider og hvil og adgang til vand og foder.

Hensigten med bemyndigelsen er, at der kan fastsættes regler, som sikrer, at ingen dyr bliver transporteret under sådanne forhold, at de kan komme til skade eller blive påført unødigt lidelse, herunder at ingen dyr transporteres, medmindre de er egnede til den påtænkte transport. Med transport forstås planlægning og udførelse af transport af dyr, herunder selve transporten og alle med transporten forbundne aktiviteter fra pålæsning til den endelige aflæsning på bestemmelsesstedet. Således skal dyrevelfærden sikres i alle henseender og i forbindelse med alle aktiviteter, der er forbundet med transporten. Dyrene skal derfor bl.a. synes for kontrol af, at de er egnede til transport og håndteres hensigtsmæssigt under transport, ligesom det skal sikres, at dyrene alene transporteres over tidsmæssige strækninger, der ikke påfører dyrene skade eller unødigt lidelse, og at de har tilstrækkelig adgang til vand og foder ved hjælp af passende udstyr, på passende måde og af en passende hyppighed, kvalitet og mængde i forhold til deres art, alder, størrelse og den påtænkte forsendelse, samt får passende hvile.

Den foreslåede § 38, stk. 2, indebærer, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om kontrol, godkendelse og syn af transportmidler og containere, herunder gyldighed og vilkår for godkendelser samt tilbagekaldelse, annullering og suspension af godkendelser.

Hensigten med bestemmelsen er, at der kan fastsættes regler om, at transportmidler og containere forud for vejtransport af dyr, og under opfyldelse af nogle nærmere specificerede betingelser, godkendes og

synes af en godkendt synsvirksomhed. Derudover er det hensigten, at bemyndige miljø- og fødevareministeren til at fastsætte regler, som regulerer nærmere vilkår for og anvendelse af godkendelsescertifikater, som eksempelvis nummerering, sprogudformning, gyldighed og anvendelse m.v. Endelig vil bemyndigelsen medføre, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om tilbagekaldelse, suspension og annullering af godkendelsescertifikater i nogle nærmere angivne tilfælde.

Den foreslåede § 38, stk. 3, indebærer, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om autorisation af transportvirksomheder, herunder gyldighed og vilkår for autorisationer samt tilbagekaldelse, annullering og suspension af autorisationer.

Hensigten med bestemmelsen er, at der kan fastsættes regler om autorisation af transportvirksomheder, der udfører transport af dyr, herunder ansøgnings- og sagsbehandlingsprocedurer og nærmere betingelser for, at autorisation kan gives. Derudover er det hensigten, at bemyndige miljø- og fødevareministeren til at fastsætte regler, som regulerer nærmere vilkår for og anvendelse af autorisationer, eksempelvis nummerering, sprogudformning, og evt. begrænsninger i autorisationen. Endelig vil bemyndigelsen medføre, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om tilbagekaldelse, suspension og annullering af autorisationer i nogle nærmere angivne tilfælde.

Den foreslåede § 38, stk. 4, indebærer, at der kan fastsættes midlertidigt forbud mod transport af dyr for transportvirksomheder og transportmidler.

Hensigten med bestemmelsen er, at der kan fastsættes regler om nedlæggelse af midlertidigt forbud mod at dyr transporteres af en transportvirksomhed eller et transportmiddel, herunder ved gentagne eller alvorlige overtrædelser af reglerne om transport af dyr.

Den foreslåede § 38, stk. 5, indebærer, at der kan fastsættes regler om indretning, konstruktion og udformning af transportmidler, containere og på- og aflæsningsfaciliteter samt disses udstyr, herunder vedligeholdelse og anvendelse, inventar, ventilations- og temperaturovervågningssystemer, anvendelse af navigationssystem, pladsforhold og arealkrav for dyr, adgang til dyrene, forhold vedrørende materiale på transportmidlets gulv, forhold vedrørende tag eller overdække på transportmidler og beskyttelse af dyr mod vejret.

Hensigten med bestemmelsen er, at der kan fastsættes regler, som sikrer, at transportmidler, containere og på- og aflæsningsfaciliteter og disses udstyr er udformet og indrettet, samt vedligeholdes og anvendes på en sådan måde, at dyrene ikke kommer til skade eller påføres lidelser, deres ophidselse og ængstelse begrænses mest muligt og deres sikkerhed tilgodeses, samt at dyrene skal råde over pladsforhold, herunder gulvareal og ståhøjde, som er passende for deres størrelse og den påtænkte forsendelse.

Transportmidler, containere og på- og aflæsningsfaciliteter og disses udstyr skal bl.a. være indrettet således, at dyrene forhindres i at undslippe eller falde ud, og således, at de kan modstå bevægelsesrelaterede stresspåvirkninger. Herudover skal eksempelvis eventuelle skille vægge være tilstrækkeligt solide til at modstå pres fra dyrenes vægt og transportmidlets udstyr kunne betjenes hurtigt og nemt. Transportmidler, containere og på- og aflæsningsfaciliteter skal endvidere indrettes således, at der ydes beskyttelse mod barske vejrforhold, ekstreme temperaturer og ugunstige klimatiske forandringer

og under transporten sikres ventilation ved hjælp af passende og funktionsdygtige ventilations- og temperaturovervågningssystemer og en luftkvalitet og -mængde, som er passende for deres art. Transportmidler, containere og på- og aflæsningsfaciliteter og disses udstyr skal nemt kunne rengøres, ligesom gulvene skal forsynes med passende strøelse eller tilsvarende materiale, som giver dyrene den fornødne komfort og absorption af urin og ekskrementer og være skridsikre med en overflade, der begrænser udslip af urin og ekskrementer. Der skal være adgang til dyrene, så det er muligt at tilse og passe dem og en passende belysning til udførelse af tilsyn, pålæsning, aflæsning m.m.

Bestemmelsen sigter derudover til fastsættelse af regler om håndteringen af dyr i forbindelse med transport, herunder om eksempelvis procedurer for pålæsning- og aflæsning, forbud mod eller begrænsning af nærmere bestemte måder at behandle dyr på, f.eks. slå og sparke, trykpåvirke, anvende piggede eller spidse redskaber eller elektriske støddapparater, forhindre dyrs fremfærd, opbinding m.m. Det kan eksempelvis også være særlige regler vedrørende adskillelse af dyr når forskellige forhold vedr. bl.a. dyrenes art, størrelse, alder og andre særlige karakteristika taler for det.

Vedrørende dyrenes pladsforhold er det hensigten, at der skal kunne fastsættes regler om indvendig højde, arealkrav for dyrene o. lign., herunder under hensyntagen til at der skal være plads nok til at der er mulighed for tilstrækkelig ventilation over dyrene og at deres naturlige bevægelser ikke hindres.

Den foreslåede § 38, stk. 6, indebærer, at der kan fastsættes regler om planlægning af transport, herunder udførelse og tilendebringelse af transport, beredskabsplaner til brug i nødsituationer, foranstaltninger til at undgå forsinkelse og føring og kontrol af logbog, udveksling af information mellem aktører og varetagelse af dyr før, under og efter transport.

Hensigten med bestemmelsen er, at der kan fastsættes regler om de planlægningsmæssige foranstaltninger, som skal være til stede når dyr transporteres. Bestemmelsen kan således bruges til at udstede regler der sikrer, at transporten bliver tilstrækkeligt koordineret, under hensyntagen til forsendelsens forskellige dele, vejrforhold og øvrige omstændigheder, at alle foranstaltninger er truffet for at gøre forsendelsestiden så kort som mulig, samt at oplysninger om planlægning, udførelse og tilendebringelse af transporten stilles til rådighed for myndighederne, herunder ved føring af logbog og udarbejdelse af beredskabsplan o. lign.

Den foreslåede § 38, stk. 7, indebærer, at der kan fastsættes regler om dokumentation og ledsagedokumenter, herunder forevisning på forlangende, oplysningspligt og registrering og opbevaring af oplysninger, som relaterer sig til transport af dyr.

Transportforordningen er på mange områder overordnet formuleret, og § 38 giver mulighed for dels at fastsætte supplerende og/eller præciserende bestemmelser til forordningen, dels at kunne ajourføre lovgivningen i forbindelse med nye videnskabelige udtalelser på området, for at fremme både dyrevelfærd under transport og retssikkerheden i håndhævelsen af forordningens bestemmelser, samt at fastsætte rent nationale bestemmelser med udgangspunkt i transportforordningens artikel 1, stk. 3, hvoraf følger, at transportforordningen ikke udelukker, at der på nationalt plan kan træffes strengere foranstaltninger med henblik på at forbedre dyrenes velfærd under transport, der fuldt ud afvikles i Danmark.

Som et eksempel på fastsættelse af supplerende bestemmelser til transportforordningen kan nævnes, at forordningen, for så vidt angår transport af svin, overordnet foreskriver, at dyrene som minimum skal have

tilstrækkelig plads til at kunne ligge ned og stå op i deres naturlige stilling, og at lastetætheden for svin på ca. 100 kg under transport ikke bør overstige 235 kg pr. kvadratmeter. Dette krav præciseres i bekendtgørelse nr. 1729 af 21. december 2006 om beskyttelse af dyr under transport (transportbekendtgørelsen), bilag 2, jf. § 10, som indeholder mere specifikke minimumskrav til arealet under transport for alle vægtklasser af svin.

Lovforslagets § 38 indebærer en videreførelse af den nuværende bemyndigelse til miljø- og fødevareministeren til at fastsætte regler om transport af dyr.

Det er på nuværende tidspunkt hensigten, at videreføre gældende ret.

Til § 39

Af lovforslagets § 39, stk. 1, fremgår, at miljø- og fødevareministeren nedsætter et råd, der ud fra en etisk vurdering skal følge udviklingen inden for dyrevelfærd. Rådet kan afgive udtalelser om spørgsmål inden for dyrevelfærd. Rådet skal endvidere på ministerens begæring afgive udtalelse om særlige spørgsmål vedrørende lovgivningen om dyrevelfærd, herunder rådgive ministeren i forbindelse med fastsættelsen af regler efter denne lov.

Lovforslagets § 39, stk. 1, er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 25, stk. 1, dog med en sproglig ændring, hvormed dyreværn ændres til dyrevelfærd.

Det Dyreetiske Råd blev nedsat i januar 1992. Det Dyreetiske Råds kompetence omfatter alle dyr.

Rådet er uafhængigt, dvs. rådet er under udførelsen af sine funktioner som råd ikke undergivet tjenestebefalinger fra Miljø- og Fødevareministeriet eller anden administrativ myndighed.

Det Dyreetiske Råds arbejde er koncentreret om udtalelser, hvor både dyreetiske, dyrevelfærdsmæssige og relevante samfundsmæssige forhold er taget i betragtning. Rådets udtalelser indeholder ofte konkrete anbefalinger, herunder om behov for ny eller ændret lovgivning, men rådet giver ikke konkrete forslag til lovgivning. Rådet forholder sig til et bestemt emne, særligt ud fra etiske betragtninger. Det Dyreetiske Råd har således afgivet en række udtalelser, som er offentlig tilgængelige. Udtalelserne omhandler alle former for brug af dyr. Det gælder husdyrproduktion (fx om svin, malkekvæg, æglæggende høner, slagtefjerkræ, pelsdyr), brug af forsøgsdyr og bioteknologi, hold af heste, hold og avl af familie- og hobbydyr, vildtlevende dyr (fx om jagt og lysfiskeri), eller mere tværgående emner (fx om skadedyrsbekæmpelse, rituelle slagtninger, markedsdrevet dyrevelfærd og dyreværnsloven).

Rådet kan endvidere på begæring af miljø- og fødevareministeren afgive udtalelse om særlige spørgsmål om lovgivningen om dyrevelfærd. Det Dyreetiske Råd afgiver desuden løbende hørings svar i forbindelse med konkrete lovforslag og andre lovmæssige initiativer inden for sit område.

Der er knyttet en faglig sekretær til rådet, og Miljø- og Fødevareministeriet stiller derudover juridisk og almindelig sekretariatsbistand til rådighed.

Det fremgår af lovforslagets § 39, stk. 2, at rådet på eget initiativ eller på ministerens begæring varetager informations- og debatskabende aktiviteter inden for sit virksomhedsområde, jf. stk. 1.

Lovforslagets § 39, stk. 2, er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 25, stk. 2.

Rådet kan give anbefalinger, som rækker ud over lovgivning, som f.eks. anbefalinger om oplysningskampagner eller opfordringer til detailhandlen om at stille dyrevelfærdsmæssige krav til hold af fødevareproducerende dyr.

Det Dyreetiske Råd har mulighed for på eget initiativ at iværksætte informations- og debatskabende aktiviteter, såsom offentlige høringer, foredrags- og debatmøder, arrangementer, udarbejdelse af debat- og undervisningsmateriale til anvendelse i skoler og gymnasier, konkurrencer etc. Ministeren kan pålægge rådet at iværksætte sådanne aktiviteter og opgaver.

Som eksempel på en sådan aktivitet kan nævnes, at rådet i juni 2016 afholdt en konference på Københavns Universitet i anledning af fejringen af dyreværnslovens 100 års fødselsdag: "100 år med dyrenes lov – udvikling, udfordringer og nye veje frem". Rådet har også deltaget ved flere offentlige arrangementer som fx Kulturnatten i København og Naturmødet i Hirtshals. Rådets medlemmer deltager desuden jævnligt i diverse offentlige debatter og skriver blogindlæg på Rådets hjemmeside.

Lovforslagets § 39, stk. 3, fastsætter, at Det Dyreetiske Råd består af en formand og mindst 10 andre medlemmer. Medlemmerne beskikkes for 3 år ad gangen.

Lovforslagets § 39, stk. 3, er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 25, stk. 3.

Bemyndigelse i lovforslagets § 39, stk. 4, giver miljø- og fødevareministeren mulighed for at udpege rådets formand og de øvrige medlemmer. Heraf udpeges to medlemmer efter udtalelse fra dyreværnsorganisationer, to medlemmer efter udtalelse fra landbrugets organisationer og ét medlem efter udtalelse fra Forbrugerrådet Tænk.

Lovforslagets § 39, stk. 4, er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 25, stk. 4, bortset fra en opdatering af Forbrugerrådets navn til Forbrugerrådet Tænk.

Lovforslagets § 39, stk. 5, fastsætter, at miljø- og fødevareministeren ved sammensætningen af rådet så vidt muligt skal sikre, at der blandt rådets medlemmer er personer med indsigt i de faglige discipliner, der har særlig betydning for løsningen af de opgaver, som er tillagt Det Dyreetiske Råd.

Lovforslagets § 39, stk. 5, er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 25, stk. 5.

Bestemmelserne i lovforslagets § 39, stk. 3-5, indeholder regler om rådets sammensætning. Miljø- og fødevareministeren er ikke retligt forpligtet til at følge en indstilling fra de organisationer, som er nævnt i stk. 4, men de skal have lejlighed til at udtale sig.

Bemyndigelse i lovforslagets § 39, stk. 6, giver miljø- og fødevareministeren mulighed for at fastsætte en forretningsorden for rådets virksomhed.

Lovforslagets § 39, stk. 6, er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 25, stk. 6.

Med hjemmel i § 25, stk. 6, er udstedt bekendtgørelse nr. 1260 af 16. november 2015 om forretningsorden for Det Dyreetiske Råd, som forbliver i kraft indtil den ændres, ophæves eller erstattes af nye regler, der er fastsat i medfør af den foreslåede § 39.

Til § 40

Det følger af lovforslagets § 40, stk. 1, at en dyrlæge, der bliver bekendt med, at et dyr behandles uforsvarligt, skal anmelde forholdet til politiet. Dette gælder dog ikke, hvis forholdet ikke er groft og i øvrigt straks rettes.

Lovforslagets § 40, stk. 1, er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 20, stk. 1.

Bestemmelsen er rettet mod autoriserede dyrlæger. Denne begrænsning er fundet naturlig under hensyn til de forpligtelser, der i henhold til bekendtgørelse nr. 48 af 11. januar 2017 af lov om dyrlæger (dyrlægeloven) følger af autorisationen. Det findes ikke fornødent i forslagens tekst at anvende udtrykket autoriseret dyrlæge, idet det følger af dyrlægelovens § 2, stk. 2, at ret til at betegne sig som dyrlæge har kun den, der har modtaget autorisation som dyrlæge.

Hensigten med bestemmelsen er i første række at give støtte til den dyrlæge, som konstaterer, at et dyrehold bliver misrøgtet, og som af hensyn til forholdet mellem dyrlægen og dyreejeren, som typisk er dyrlægens kunde, kan være fristet til ikke at anmelde forholdet.

En dyrlæge, der bliver bekendt med, at et dyr behandles uforsvarligt, skal som udgangspunkt anmelde forholdet til politiet, anmeldepligten gælder dog ikke, hvis forholdet ikke er groft, og hvis det straks rettes. Begge betingelser skal således være opfyldt, for at dyrlægen kan undlade at anmelde forholdet. Dyrlægen skal i den situation sikre sig, at forholdet rettes. Der er en vis fleksibilitet i ordet "straks". Hvor lang tid, det er forsvarligt at lade gå, før forholdet rettes, må bero på en konkret vurdering af dyrets situation. Hvis der er tale om groft uforsvarlig behandling af dyr, herunder vanrøgt og mishandling, skal dyrlægen anmelde forholdet, også selv om det straks rettes.

Bestemmelsen gælder i de tilfælde, hvor dyrlægen har tilset, undersøgt eller behandlet de(t) pågældende dyr, eller personligt på anden måde har konstateret uforsvarlig behandling af dyr. Dette kunne f.eks. være observation af dyr på en mark uden for dyrlægens bolig eller ved analyse af indsendt materiale fra dyr. Bestemmelsen gælder derimod ikke, hvis en dyrlæge informeres om uforsvarlig behandling af dyr af tredjemand eller f.eks. ser dette på fjernsyn. En dyrlæge kan opfordre tredjemand til selv at anmelde forholdet eller dyrlægen kan vælge selv at anmelde det, uanset denne ikke er forpligtet til det.

Som følge af det individuelle strafferetlige ansvar som en dyrlæge har i medfør af lovforslagets § 62, stk. 7, er det ikke muligt for en arbejdsgiver at pålægge ansatte dyrlæger at forelægge alle anmeldelser for en overordnet med henblik på godkendelse. En forvaltningsmyndighed kan imidlertid godt udstede retningslinjer for medarbejdernes opgavevaretagelse, herunder retningslinjer, om reaktionsmuligheder ved formodede overtrædelser af dyreværnslovgivningen, retningslinjer som har til opgave at sikre en ensartet praksis på myndighedens sagsområde. Dette kunne være retningslinjer, der giver vejledning i fortolkningen af begrebet "uforsvarlig behandling", eller om forudgående orientering af en overordnet i sager, hvor anmeldepligten i lovforslagets § 40, stk. 1, tages i anvendelse. En dyrlæge vil således som en del af sin myndighedsudøvelse kunne varetage anmeldepligten i lovforslagets § 40, stk. 1. Vælger en dyrlæge

imidlertid at anvende anmeldepligten uden for myndighedsudøvelsen, er det dyrlægens personlige afgørelse og ansvar.

Det følger af lovforslagets § 40, stk. 2, at, at en dyrlæge, der tilser et tilskadekommet eller sygt dyr, skal opfordre den ansvarlige til at lade dyret aflive, hvis det ikke kan helbredes, og det vil medføre unødigt lidelse at lade det leve. Aflives dyret ikke, skal dyrlægen indberette forholdet til politiet.

Lovforslagets § 40, stk. 2, er en videreførelse af dyreværnslovens § 20, stk. 2.

Bestemmelsen pålægger en dyrlæge, der tilser et sygt eller tilskadekommet dyr, at sørge for, at dyret aflives, hvis det ikke kan helbredes og det vil medføre unødigt lidelse at lade dyret leve. Aflivningen, der forudsætter, at begge betingelser (uhelbredelighed og unødigt lidelse) er til stede, forudsættes at skulle ske inden for en kort frist. Såfremt den ansvarlige for dyret, trods dyrlægens opfordring, ikke vil lade dyret aflive, skal dyrlægen indberette dette til politiet, jf. forslaget § 40, stk. 2, 2. pkt. Politiets mulighed i en sådan situation er omfattet af lovforslagets § 41.

Med den ansvarlige tænkes på den, der har det daglige ansvar for dyret. Det kan f.eks. være ejeren af dyret, den, der i et dyrehold udfører opgaver i forbindelse med dyret, eller en nabo, der har påtaget sig af passe en hund, medens ejeren er bortrejst.

Dyrlægens opfordring behøver ikke at være skriftlig, men det kan være hensigtsmæssigt at notere de faktiske forhold, da dyrlægen kan blive indkaldt som vidne i en evt. efterfølgende retssag.

Dyrlægen skal sikre sig, at opfordringen til at aflive dyret bliver fulgt. Dyrlægens pligt til at underrette politiet kan ikke tilsidesættes ved, at dyrlægen undlader at sikre sig, at dyret bliver aflivet.

Det følger af lovforslagets § 40, stk. 3, at dyrlægen kan aflive dyret straks, hvis den ansvarlige nægter at efterkomme en opfordring efter stk. 2, og hvis det vil medføre unødige alvorlige lidelser for dyret at følge fremgangsmåden i lovforslagets § 41, jf. § 40, stk. 2, 2. pkt.

Lovforslagets § 40, stk. 3, er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 20, stk. 3.

Det følger af bestemmelsen, at dyrlægen kan aflive dyret, selv om den ansvarlige har nægtet af efterkomme en opfordring herom. Det er en forudsætning, at det vil medføre unødige alvorlige lidelser for dyret at aflivningen udsættes til efter, at politiet har givet påbud i medfør af lovforslagets § 41.

Til § 41

Det følger af lovforslagets § 41, stk. 1, at behandles et dyr uforsvarligt, kan politidirektøren give den ansvarlige pålæg om dyrets behandling. Er dyret sygt eller kommet uhelbredeligt til skade, kan politidirektøren meddele pålæg om aflivning af dyret, hvis det vil medføre unødigt lidelse at lade det leve.

Lovforslagets § 41, stk. 1, er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 21, stk. 1.

Bestemmelsen giver politidirektøren mulighed for at meddele den ansvarlige for et dyr eller et dyrehold pålæg om dyrets eller dyrenes behandling. Pålægget kan anvendes bredt og kan eksempelvis være rettet mod fodring, vanding, opstaldningsforhold, beskyttelse mod vejr og vind, sygdomsbehandling m.m. Er et dyr sygt eller kommet uhelbredeligt til skade, kan der meddeles påbud om aflivning af dyret.

Med den ansvarlige tænkes på den, der har det daglige ansvar for dyret. Det kan f.eks. være ejeren af dyret, den, der i et dyrehold udfører opgaver i forbindelse med dyret, eller en nabo, der har påtaget sig af passe

en hund, medens ejeren er bortrejst. Den ansvarlige for dyret kan straffes med bøde eller fængsel, såfremt et pålæg ikke efterkommes, jf. lovforslagets § 62, stk. 6.

Det følger af lovforslagets § 41, stk. 2, at pålæg skal meddeles skriftligt. Inden der meddeles pålæg, skal politidirektøren indhente en erklæring fra en dyrlæge fra Fødevarestyrelsen eller om fornødent en praktiserende dyrlæge. Endvidere skal den, der har ansvaret for dyret, have lejlighed til at udtale sig.

Det fremgår af dyreværnslovens § 21, stk. 2, at pålæg skal meddeles skriftligt. Inden der meddeles pålæg, skal politidirektøren indhente en erklæring fra en dyrlæge og om fornødent fra Fødevarestyrelsen. Endvidere skal den, der har ansvaret for dyret, have lejlighed til at udtale sig.

Lovforslagets § 41, stk. 2, er en videreførelse af dyreværnslovens § 21, stk. 2, dog således at det i lovforslagets § 41, stk. 2, fremgår, at den dyrlæge, som politiet skal indhente en erklæring fra før, der udstedes et pålæg, som udgangspunkt skal være fra Fødevarestyrelsen.

Det er i dag almindelig praksis, at politiet som udgangspunkt indhenter erklæring fra en dyrlæge fra Fødevarestyrelsen. Dette skal ses i lyset af, at det er Fødevarestyrelsens dyrlæger, der udfører kontroller på dyrevelfærdsområdet, hvilket indebærer, at der dermed løbende er fokus på at ensarte kontrollen. I situationer, hvor politiet ikke indhenter erklæring fra Fødevarestyrelsens dyrlæger, kan der være en risiko for, at vurderingen af overtrædelsen afviger fra den normale praksis, som er lagt på området. Dertil kommer, at der kunne opstå habilitetsproblemer, hvis en praktiserende dyrlæge har eller har haft den dyreejer, som sagen drejer sig om, som kunde. Der kan dog i ganske særlige situationer være hensigtsmæssigt, at politiet har mulighed for at indhente erklæringen fra en praktiserende dyrlæge, der kunne f.eks. være behov for en ganske særlig ekspertise i forbindelse med eksotiske dyr, særlige smittemæssige hensyn eller evt. en tidsmæssig faktor.

Det fremgår, at pålægget skal meddeles skriftligt, og at den ansvarlige for dyret skal have lejlighed til at udtale sig.

Af hensyn til retsvirkningerne af pålægget er det hensigtsmæssigt, at der i pålægget meddeles en konkret frist for den ansvarlige for dyret eller dyrene til at iværksætte fornødne foranstaltninger. Såfremt pålægget ikke efterkommes, vil fristen tydeliggøre, hvornår politiet kan skride ind, jf. lovforslagets § 42. Ved fastsættelse af fristen skal der tages hensyn til forholdene for dyrene, og fristen kan således variere fra få timer til dage eller uger. Pålægget skal indeholde en klagevejledning, hvoraf det skal fremgå, at en klage over pålægget skal indgives til Rigspolitichefen. Det skal endvidere fremgå, at pålægget kan indbringes for domstolene, og at begæring herom skal fremsættes overfor politiet inden for 14 dage, jf. lovforslagets § 43. Indbringelse for domstolene har ikke opsættende virkning, jf. lovforslagets § 43. At der klages til Rigspolitichefen har heller ikke opsættende virkning. En klage vil i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretslige principper ikke have opsættende virkning, medmindre Rigspolitichefen beslutter at tillægge klagen opsættende virkning. Det vil bl.a. være relevant, hvis politiets afgørelse medfører uoprettelige følger, f.eks. aflivning af dyr. Der vil alene være tale om aflivning af dyr i medfør af lovforslagets § 42, stk. 2, såfremt, at aflivningen af dyret sker af andre årsager end for at afværge væsentlig lidelse for dyret eller dyrene.

Det følger af lovforslagets § 41, stk. 3, at stk. 2 kan fraviges i det omfang, det er nødvendigt for at afværge en væsentlig lidelse for dyret.

Lovforslagets § 41, stk. 3, er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 21, stk. 3.

Lovforslagets § 41, stk. 3, giver mulighed for at en eller flere af procedurerne i lovforslagets § 41, stk. 2, kan undlades, hvis det vil forsinke sagen til væsentlig lidelse for dyret. Det kunne f.eks. være nødvendigt med et øjeblikkeligt pålæg om fodring og vanding af dyr uden at afvente en dyrlægeerklæring. Bestemmelsen giver også mulighed for mundtligt at give et aflivningspålæg, hvis det vil medføre væsentlig lidelse for dyret at afvente et skriftligt pålæg. Pålæg vil også kunne meddeles uden, at den ansvarlige for dyret har haft lejlighed til at udtale sig, hvis denne f.eks. er bortrejst.

Det følger af lovforslagets § 41, stk. 4, at politidirektøren afholder omkostningerne ved sagens behandling, men kan kræve beløbet refunderet af den, der har fået pålæg. Refusionskravet tillægges udpantningsret.

Lovforslagets § 41, stk. 4, er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 21, stk. 4.

Det følger af bestemmelsen, at omkostningerne i forbindelse med sagen i første omgang afholdes af politidirektøren. Der kan f.eks. være tale om udgifter til indkøb af foder, udgifter til dyrlæge ved aflivning af dyr, udgifter til pasning af dyr mm. Det følger endvidere af bestemmelsen, at politiet kan kræve beløbet refunderet af den, der har fået pålæg.

Til § 42

Det følger af lovforslagets § 42, stk. 1, at såfremt pålægget efter § 41, stk. 1, 1. pkt., ikke efterkommes, skal politidirektøren sørge for dyrenes pasning og kan herunder anbringe dyrene et andet sted. Efterkommes pålæg efter § 41, stk. 1, 2. pkt., ikke, skal politidirektøren sørge for, at dyret aflives.

Lovforslagets § 42, stk. 1, er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 22, stk. 1.

Hvis et pålæg, der er meddelt efter lovforslagets § 41, stk. 1, 1. eller 2. pkt., ikke efterkommes, skal politidirektøren sørge for dyrenes pasning, herunder anbringe dyrene et andet sted, eller foranstalte aflivning. Hensigten med bestemmelsen er, at der kan gribes hurtigt ind i sager med uforsvarlig behandling af dyr, når den ansvarlige for dyret eller dyrene ikke efterkommer et pålæg inden for en given frist. Politiet kan således hverken fjerne eller aflive dyr efter bestemmelsen, hvis der ikke forinden er meddelt den ansvarlige et pålæg om dyrets eller dyrenes behandling.

Det følger af lovforslagets § 42, stk. 2, at politidirektøren straks eller senere kan bestemme, at dyrene skal sælges eller aflives, hvis forholdene taler derfor, herunder dyrenes tilstand, udsigten til, at ejeren kan passe dyrene igen, og udgifterne ved dyrenes placering andetsteds.

Lovforslagets § 42, stk. 2, er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 22, stk. 2.

Bestemmelsen indebærer, at politidirektøren kan bestemme, at dyr skal aflives eller sælges, hvis særlige forhold taler for det. I stk. 2 er givet en række eksempler på forhold, der kan betinge aflivning eller salg af dyr. Det er hensigten, at politiet skal kunne gribe ind før en evt. frist i et pålæg er udløbet, såfremt disse betingelser er opfyldt. Det forudsættes, at dyret eller dyrene ikke kan sælges eller på anden måde overdrages til ejeren selv, ligesom ejeren af dyrene ikke vil kunne beholde dem efter salg. Politidirektøren kan efter bestemmelsen træffe beslutning om aflivning af dyr, selvom der ikke er meddelt pålæg om aflivning, men om nærmere behandling af dyret eller dyrene, jf. lovforslagets § 41, stk. 1, 1. pkt., med henblik på at undgå uforsvarlige forhold. Dette kan f.eks. være, hvis der ikke er udsigt til, at ejeren vil kunne

passe dyret eller dyrene, eller hvor udgifterne til et salg overstiger det, dyret eller dyrene forventes at kunne indbringe ved salg.

Det følger af lovforslagets § 42, stk. 3, at § 41, stk. 4, om at politidirektøren afholder omkostningerne ved sagens behandling, men kan kræve beløbet refunderet af den, der har fået et pålæg i medfør af § 41, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse på udgifterne efter denne bestemmelse.

Lovforslagets § 42, stk. 3, er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 22, stk. 3. Der henvises til bemærkningerne til § 41.

Til § 43

Det følger af lovforslagets § 43, at den, der har fået et pålæg efter § 41, stk. 1, og den, hvis dyr er solgt eller aflivet efter § 42, stk. 2, kan begære sagen indbragt for domstolene. Anmodning herom skal fremsættes over for politidirektøren inden 14 dage efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Sagen indbringes for retten efter reglerne i retsplejelovens kapitel 80. Indbringelse for domstolene har ikke opsættende virkning.

Lovforslagets § 43 er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 23.

Begæring om at få sagen indbragt for domstolene skal fremsættes overfor politiet inden 14 dage efter, at politiet har meddelt pålæg efter lovforslagets § 41, stk. 1 eller meddelt beslutning om salg eller aflivning efter forslagens § 42, stk. 2. Politiet har således pligt til at sørge for, at sagen indbringes for retten. Den, der har fået meddelt påbud behøver derfor ikke selv at anlægge sag og betale retsafgift mv. Indbringelse kan ske som en selvstændig sag eller under en straffesag. Denne fremgangsmåde sikrer, at både private dyreejere og erhvervsdrivende kan få prøvet politiets administrative afgørelser, der ofte anses som et alvorligt indgreb, på en nem og betryggende måde.

En indbringelse for domstolene af pålæg efter lovforslagets § 41, stk. 1 eller beslutning om salg eller aflivning efter lovforslagets § 42, stk. 2, har ikke opsættende virkning, men hvis politiets pålæg eller beslutning senere underkendes i retten, vil der kunne tilkendes erstatning.

Til § 44

De gældende bestemmelser om betaling for kontrol og andre ydelser inden for lovens område er fastsat i § 24 f og § 31 a i dyreværnsloven, § 7 c og § 18 i lov om hold af slagtekyllinger samt tekstanmærkning nr. 158 ad § 24 på finansloven. De gældende bestemmelser indeholder dels bemyndigelser til at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte bestemmelser om betaling for kontrol og ydelser inden for lovenes områder og dels et antal faste takster for kontrol, som har stikprøvelignende karakter. Det foreslås med lovforslagets § 44, at de gældende bestemmelser videreføres, således at bestemmelserne i forslagens § 44 ligesom de tilsvarende bestemmelser i lov om fødevarer og lov om hold af dyr er udtryk for princippet om brugerbetaling og giver hjemmel til opkrævning af afgifter og gebyrer på de af loven omfattede områder til hel eller delvis dækning af kontrolomkostninger og omkostninger ved andre ydelser. Taksterne for afgifter og gebyrer fastlægges, medmindre andet er bestemt, således at der opnås fuld dækning for de omkostninger, der er forbundet med det pågældende kontrolområde og således, at der tilstræbes balance over en 4-årig periode. På den anden side må de principielt heller ikke være mindre. I visse tilfælde kan der være behov for at kunne undlade at opkræve en afgift eller alene opkræve en delvist dækkende afgift. Bestemmelsen giver ministeren mulighed for at udstede regler herom.

Med lovforslagets § 44, stk. 1, foreslås, at ministeren kan fastsætte regler om betaling for omkostninger ved kontrolopgaver, der udføres efter loven eller regler fastsat i medfør af loven eller af Den Europæiske Unions forordninger. Bestemmelsen svarer til bemyndigelsen i første del af § 31 a i dyreværnsloven, § 18, stk. 2, nr. 1 og 3, i lov om hold af slagtekyllinger og stk. 3 i tekstanmærkning nr. 158 på finansloven.

Med stk. 2 foreslås, at ministeren kan fastsætte regler om betaling for særlige ydelser og ekspeditioner, herunder autorisationer, godkendelser, registreringer, tilladelser, anmeldelser, undersøgelser, attestationer og dispensationer, der ydes i henhold til loven eller regler udstedt i medfør af loven eller i henhold til forordninger udstedt af Den Europæiske Union vedrørende de af loven omfattede forhold. Bestemmelsen svarer til bemyndigelsen i anden del af § 31 a i dyreværnsloven samt § 7 c, stk. 2, og § 18, stk. 2, nr. 2, i lov om hold af slagtekyllinger. Teksten er sprogligt tilpasset de tilsvarende bestemmelser i lov om hold af dyr og lov om fødevarer.

Med stk. 3 foreslås, at der fastsættes takster for den ordinære kontrol af dyrevelfærd i dyrehold, som udføres stikprøvebaseret i dyrehold, som i Miljø- og Fødevareministeriets Centrale Husdyrbrugsregister er registreret med en besætningsstørrelse på mindst 10 dyr, for fjerkræ dog 2.000 dyr. Den foreslåede bestemmelse vedrører ikke akvakulturbrug, fordi der ikke udføres ordinær dyrevelfærdskontrol i disse. Bestemmelsen svarer til den gældende bestemmelse i stk. 1 i tekstanmærkning nr. 158 på finansloven og § 18, stk. 1, 2. pkt. i lov om hold af slagtekyllinger. Taksterne foreslås fastsat i loven fordi det jf. afsnit 2.13.2. i de almindelige bemærkninger, kun er en mindre del af de omfattede besætninger, der årligt udtages til en stikprøvebaseret kontrol, hvorfor den økonomiske byrde ved kontrolordningen ikke bør bæres alene af de besætningsejere, der udtages til kontrolbesøg.

Med stk. 4 foreslås, at producenter, der leverer slagtekyllinger til slagterier her i landet betaler et beløb på [772 kr.], for hver levering og pr. hus, hvorfra kyllingerne leveres, til dækning af udgifterne i forbindelse med kontrollen på slagterierne af slagtekyllingernes trædepuder og fjerdragt med henblik på identifikation af velfærdsproblemer. Bestemmelsen svarer til stk. 4 i tekstanmærkning nr. 158 på finansloven og § 18, stk. 1, 1. pkt. i lov om hold af slagtekyllinger. Taksten foreslås fastsat i loven jf. afsnit 2.13.2. i de almindelige bemærkninger.

Med stk. 5 foreslås, at ministeren kan fastsætte regler om opkrævning af de i stk. 3-4 nævnte beløb.

Med stk. 6 foreslås, at ministeren kan fastsætte regler om, at betaling for kontrol, der udføres efter lov om hold af dyr eller lov om fødevarer, sker efter stk. 1-2, når kontrollen indgår som en del af et overordnet kontrolområde omfattet af denne lov. Bestemmelsen påregnes anvendt til at forenkle administration samt opkrævnings- og betalingsprocedure, når kontrol efter lov om fødevarer eller lov om hold af dyr udføres som en integreret del af kontrol efter denne lov, jf. afsnit 2.15.2. i de almindelige bemærkninger.

Til § 45

Med lovforslagets § 45 foreslås, at der fastsættes bestemmelser om renter ved forsinket eller udeblivende betaling samt gebyr for erindringsskrivelse. Reglerne er enslydende med dem, der er fastsat i andre love på miljø- og fødevareministeriets område, f.eks. i § 55 i lov om hold af dyr, § 45, stk. 10, i lov om fødevarer og § 4 a i lov om foderstoffer.

Til § 46

I henhold til dyreværnslovens § 24 a, stk. 1, har miljø- og fødevareministeren hjemmel til at fastsætte regler for den dyrevelfærdsmæssige kontrol, som udføres af personer ansat i eller under Miljø- og Fødevareministeriet og privatpraktiserende dyrlæger, der af Fødevarestyrelsen er bemyndiget til at udføre kontrol. Der er med hjemmel i denne bestemmelse udstedt en række bekendtgørelser, herunder bekendtgørelse nr. 1366 af 1. december 2017 om erhvervsmæssig handel med dyr og bekendtgørelse nr. 31 af 20. januar 2015 om veterinær kontrol.

Indholdet i denne bestemmelse foreslås videreført med lovforslagets § 46, hvorefter miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om tilsyn og kontrol med, at loven eller regler fastsat i medfør af loven eller Den Europæiske Unions forordninger om forhold, som er omfattet af denne lov, overholdes.

Der kan med hjemmel i den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse fastsættes nærmere regler for, hvordan tilsynsmyndighederne skal prioritere, planlægge, gennemføre og følge op på kontrollen. Den foreslåede bestemmelse vil således være væsentlig som grundlag for, at tilsynsmyndighederne lever op til en række af de centrale krav i kontrolforordningen, såsom kravene i artikel 3 om, at kontrollen skal foretages regelmæssigt på grundlag af en risikovurdering og med passende hyppighed, samt at den som udgangspunkt skal foretages uanmeldt, og artikel 9, hvorefter der som led i kontrollen skal udarbejdes kontrolrapporter, som den kontrollerede skal have adgang til.

Med hjemmel i den foreslåede bestemmelse er det hensigten at videreføre de gældende regler i bekendtgørelse om veterinær kontrol, hvorefter anmærkninger ved veterinærkontrollen, herunder dyrevelfærdskontrollen, som udgangspunkt medfører opfølgning i form af et gebyrfinansieret kontrolbesøg, og der vil med hjemmel i bestemmelsen kunne indføres yderligere kontrolmæssige tiltag over for besætningsejere og virksomheder med dårlig regelefterlevelse, således som det kendes fra fødevareområdet.

Til § 47

I dyreværnslovens § 24 a, stk. 4, er det fastsat, at indehaveren, de i virksomheden beskæftigede personer, føreren af det pågældende transportmiddel og andre, der udfører opgaver i forbindelse med behandling af dyr og beskyttelse af dyrs velfærd, skal yde tilsynsmyndigheden fornøden vejledning og hjælp i forbindelse med foretagelsen af kontrol efter § 24 a, stk. 1-3.

I lovens § 24 a, stk. 6, er det fastsat, at tilsynsmyndigheden kan medtage dokumenter, herunder udskrift af elektroniske data eller kopier heraf, samt medtage hele dyr eller udtage prøver fra levende og døde dyr mod kvittering. Hvis det skønnes nødvendigt for at undersøge, om der foreligger en overtrædelse af regler i dyreværnsloven eller regler fastsat i medfør heraf, kan dyrlæger ansat i tilsynsmyndigheden aflive et dyr med henblik på at udtage prøver af dette.

I lovens § 24 a, stk. 7, er det fastsat, at ejeren, hvis dyr er blevet aflivet ned henblik på udtagelse af prøve, har krav på erstatning for den derved tilføjede skade, hvis der ikke efterfølgende rejses påtale, påtale opgives eller tiltalte frifindes. Erstatning ydes for økonomisk skade. Erstatning kan nedsættes eller nægtes, såfremt den pågældende selv har givet anledning til foranstaltningerne.

Af hensyn til en effektiv og målrettet kontrol på dyrevelfærdsområdet er det nødvendigt at videreføre disse regler.

Med lovforslagets § 47, stk. 1, foreslås, at ejere af dyrehold, virksomheder og andre, der udfører opgaver i forbindelse med behandling af dyr og beskyttelse af dyrs velfærd, efter anmodning fra tilsynsmyndigheden skal give alle oplysninger, som har betydning for tilsynet, samt vederlagsfrit yde tilsynsmyndigheden fornøden bistand ved tilsyn, undersøgelser og udtagning af prøver samt andre foranstaltninger, der iværksættes i henhold til loven eller regler fastsat i medfør af loven eller i henhold til Den Europæiske Unions forordninger om forhold, som er omfattet af denne lov.

Efter bestemmelsen har både personer, som er ansvarlig for dyrehold, og andre, som udfører opgaver i forbindelse med behandling af dyr og beskyttelse af dyrs velfærd, pligt til at medvirke ved kontrollen. Dette omfatter såvel afgivelse af oplysninger, som tilsynsmyndigheden anser nødvendige for kontrollen, som praktisk bistand i forbindelse med kontrollen. Bistanden kan bl.a. omfatte håndtering af dyr i forbindelse med undersøgelse og prøveudtagning, identifikation og kopiering af dokumenter samt udtagning, indpakning og forsendelse af prøver. Bestemmelsen præciserer, at den fornødne bistand skal ydes vederlagsfrit.

Af lovforslagets § 47, stk. 2, 1. pkt., fremgår, at tilsynsmyndigheden som led i kontrol kan medtage dokumenter, herunder udskrift af elektroniske data eller kopier heraf, samt medtage hele dyr eller udtage prøver fra levende og døde dyr mod kvittering. Hvis det skønnes nødvendigt for at undersøge, om der foreligger en overtrædelse af regler i denne lov eller regler, som er fastsat i medfør af loven, eller Den Europæiske Unions forordninger om forhold, som er omfattet af denne lov, kan tilsynsmyndigheden foranledige et dyr aflivet med henblik på at udtage prøver af dette.

Med den bestemmelse opretholdes tilsynsmyndighedens mulighed for som led i kontrollen med dyrevelfærden i besætninger, på samlesteder mv., at medtage materiale med henblik på at undersøge og dokumentere overtrædelser af dyreværnslovgivningen.

Dette er eksempelvis tilfældet, hvis der under en besætningskontrol konstateres sygelige tilstande hos et eller flere døde dyr, der skal sendes til destruktion. Som eksempler kan nævnes kraftig afmagring, skuldersår, alvorlige halebid, store komplicerede brok eller voldsomme hævelser på lemmerne, der kan indikere en ældre ledbetændelse eller et gammelt brud. I sådanne tilfælde er der behov for, at tilsynsmyndigheden kan medtage hele eller dele af dyret med henblik på yderligere undersøgelse og eventuel bevisførelse i en efterfølgende straffesag for overtrædelse af dyreværnsloven. Undersøgelsen vil kunne dokumentere både tilstandens karakter og ofte også give et ret præcist bud på tilstandens varighed.

Af lovforslagets § 47, stk. 2, 2. pkt., fremgår, at tilsynsmyndigheden, hvis det skønnes nødvendigt for at undersøge, om der foreligger en overtrædelse af regler i denne lov eller regler, som er fastsat i medfør af loven, eller Den Europæiske Unions forordninger om forhold, som er omfattet af denne lov, kan foranledige et dyr aflivet med henblik på at udtage prøver af dette.

Med bestemmelsen bibeholdes tilsynsmyndigheden hjemmel til om nødvendigt at aflive dyr med henblik på at udtage prøver til kontrol. Det vil eksempelvis kunne være tilfældet, hvis der i forbindelse med en besætningskontrol, ved det levende syn på et slagteri eller ved afgangskontrol på et samlested konstateres en eller flere af de ovennævnte sygelige tilstande. Sker kontrollen på et afgangssted, er situationen ofte den, at de pågældende dyr ikke er transportegnede og af den grund må aflives, men særligt hvis der er tale om såkaldte ophælede skuldersår, er situationen en anden. Søerne vil oftest være transportegnede, og skuldersårene er ikke umiddelbart synlige og kan derfor ikke dokumenteres ved fotografier. Der vil derfor kunne være behov for at aflive dyret for at udtage en prøve fra dyrets skulder.

I de tilfælde, hvor dyr aflives i medfør af stk. 2, 2. pkt., fastsætter lovforslagets § 47, stk. 3, at personer, hvis dyr er blevet aflivet i medfør af stk. 2, 2. pkt. har krav på erstatning for den derved tilføjede skade, hvis der ikke efterfølgende rejses påtale, påtale opgives eller tiltalte frifindes. Erstatning ydes for økonomisk skade. Erstatning kan nedsættes eller nægtes, såfremt den pågældende selv har givet anledning til foranstaltningerne.

Sager om erstatning for uberettiget aflivning behandles af den myndighed, der har foretaget indgrebet.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger i afsnit 2.16.

Til § 48

Dyreværnsloven § 24 b, stk. 1, 1. pkt., giver miljø- og fødevareministeren hjemmel til at meddele de påbud og forbud, der anses for nødvendige til at sikre overholdelsen af loven eller regler fastsat i medfør af loven eller af Den Europæiske Unions forordninger om forsvarlig behandling af dyr og om beskyttelse af dyrs velfærd. Efter dyreværnsloven § 24 b, stk. 1, 2. og 3. pkt., skal påbud og forbud som udgangspunkt meddeles skriftligt, og der skal forinden ske en høring af den ansvarlige. I henhold til § 24 b, stk. 2, kan disse krav fraviges, hvis det er nødvendigt af hensyn til dyrevelfærden.

Efter dyreværnsloven § 24 b, stk. 3, har politiets pålæg, meddelt efter § 21 vedrørende samme forhold, fortrinsret i forhold til påbud og forbud meddelt efter § 24 b, stk. 1. Det skal dog bemærkes, at hjemlen i § 24 b, stk. 1, til at meddele påbud vil kunne anvendes i forhold til enhver overtrædelse af dyreværnsloven eller regler fastsat i medfør heraf, mens politiets hjemmel til pålæg efter § 21 er forbeholdt situationer, hvor der er tale om uforsvarlig behandling af dyr.

Det foreslås at videreføre disse bestemmelser om påbud og forbud, idet dog de udtrykkelige krav om skriftlighed og høring udgår, da de ikke afviger fra forvaltningslovens generelle regler. Desuden foreslås indsat hjemmel til at tilsynsmyndigheden kan gennemføre påbud eller forbud for den ansvarliges regning.

Den foreslåede § 48, stk. 1, giver miljø- og fødevareministeren hjemmel til at meddele de påbud og forbud, der anses for nødvendige for at sikre overholdelsen af loven eller regler fastsat i medfør af loven eller af Den Europæiske Unions forordninger om forhold, som er omfattet af denne lov.

Med bestemmelsen, som indholdsmæssigt svarer til bl.a. § 63 i lov om hold af dyr og § 34 i dyrlægeloven, foreslås det, at tilsynsmyndighedernes muligheder for at meddele påbud og forbud videreføres, idet den dog udvides, så den også vil kunne omfatte myndigheder uden for miljø- og fødevareministerens ressort, når disse har fået delegeret kontrolopgaver, jf. lovforslagets § 56, stk. 2.

Indholdet i de enkelte påbud og forbud vil afhænge af den konkrete situation.

Et påbud er en afgørelse, der præciserer, hvordan den ansvarlige skal overholde lovgivningen. Påbud meddeles som udgangspunkt skriftligt med angivelse af frist for efterkommelse. Som eksempel kan nævnes påbud om at overføre dyr til sygesti og iværksætte behandling og påbud om at nedsætte belægningen i et kyllingehus.

Forbud er, ligesom påbud, afgørelser, der præciserer, hvad landmanden skal undlade at gøre for at overholde lovgivningen. Som eksempel kan nævnes forbud mod at transportere et dyr, som ved kontrollen vurderes ikke-transportegnet, og forbud mod at anvende en stald indtil nødvendige reparationer er

gennemført. Som illustreret ved det sidste eksempel kan et forbud være midlertidigt, og i den situation vil det typisk blive ophævet, når tilsynsmyndigheden har konstateret, at forholdene er bragt i orden.

Ud over påbud om helt konkrete handlinger vil der eksempelvis også kunne gives påbud om at fremsende dokumentation for, at der vil blive rettet op på overtrædelser. Således vil der som led i sanktioneringen af dyrevelfærdsmæssige problemer i et kyllingehus som hidtil kunne gives den ansvarlige producent påbud om at fremsende en redegørelse for de nødvendige tiltag. Der kan i den forbindelse både fastsættes en frist for indsendelse af redegørelse og en frist for gennemførelse af de nødvendige tiltag.

Som yderligere eksempel kan nævnes påbud om aflivning af et dyr, hvis det skønnes nødvendigt for at undgå unødige lidelser. Dyr læger ansat hos en tilsynsmyndighed skal således i disse situationer meddele påbud om aflivning i medfør af denne bestemmelse og ikke give pålæg om aflivning, jf. lovforslagets § 40, stk. 2, hvis vedkommende på myndighedens vegne vurderer, at aflivning er nødvendig. På samme måde som anført under bemærkninger til lovforslagets § 40, stk. 1, i relation til anmeldepligten kan disse dyrlæger vælge at give pålæg, men dette vil givet fald være uden for myndighedsudøvelsen, og være dyrlægens personlige afgørelse og ansvar.

Som udgangspunktet skal påbud og forbud meddeles til den ansvarlige for dyreholdet, altså typisk besætningsejeren eller den driftsansvarlige. Dog kan tilsynsmyndigheden i nødvendigt omfang meddele påbud og forbud til personer, der repræsenterer besætningsejeren, slagteriet eller et samlested, for eksempel en ansat, der i kontrolsituationen håndterer dyrene, uden at disse personer som sådan er ansvarlige for dyreholdet. Muligheden for at meddele påbud og forbud til den person, som aktuelt håndterer et dyr, gælder også i tilfælde, hvor tilsynsmyndigheden ikke umiddelbart kan fastslå det formelle ejer- eller ansvarsforhold.

I de fleste tilfælde forudsætter påbud og forbud, at tilsynsmyndigheden har konstateret en overtrædelse. Det vil dog fortsat være muligt at meddele påbud og forbud allerede på det tidspunkt, hvor det er åbenlyst, at der vil ske en overtrædelse af reglerne, hvis forholdet ikke rettes. Som eksempel kan nævnes et tilfælde, hvor den tilsynsførende ved indladningskontroller i forbindelse med transport af dyr ud fra besigtigelse af antal dyr og dokumentkontrol vurderer, at en gennemførelse af den planlagte transport vil indebære en overtrædelse af dyrevelfærdsreglerne. I en sådan situation vil der, før transporten er startet, eksempelvis kunne gives påbud om at reducere antal dyr i den planlagte transport.

De udtrykkelige bestemmelser i dyreværnslovens § 24 b, stk. 1, om skriftlighed og høring i relation til påbud og forbud foreslås ikke videreført i lovforslaget. Der er dog ikke derved tilsigtet en ændring i retstilstanden, da disse krav til myndighedernes sagsbehandling allerede følger af de generelle forvaltningsretlige regler.

Med hjemmel i forslaget § 48, stk. 2, kan ministeren bestemme, at påbud eller forbud meddelt i henhold til stk. 1 skal gennemføres for den ansvarliges regning.

Med bestemmelsen gives der tilsynsmyndighederne hjemmel til at gennemføre de foranstaltninger, som er nødvendige for helt eller delvis at leve op til et meddelt forbud eller påbud, og at pålægge den ansvarlige at refundere tilsynsmyndigheden de dermed forbundne udgifter.

Bestemmelsen, der indholdsmæssigt svarer til retstilstanden i relation til politiets pålæg efter lovforslagets §§ 41 og 42, vil kunne anvendes i situationer, hvor det er dyrevelfærdsmæssigt nødvendigt at gennemføre foranstaltningerne, og den ansvarlige enten ikke kan eller ikke vil gøre dette inden for en rimelig frist.

Bestemmelsen vil eksempelvis kunne anvendes i en situation, hvor det for at undgå unødigt lidelse vurderes nødvendigt at aflive et dyr omgående, men hvor ejeren ikke er til stede og derfor ikke kan foretage det nødvendige. Bestemmelsen giver således på samme måde, som lovforslagets § 40, stk. 3, hjemmel til aflivning, hvis det er nødvendigt for at hindre unødige alvorlige lidelser for dyret. Dyrlæger ansat hos en tilsynsmyndighed skal således anvende hjemlen i lovforslagets § 48, stk. 2, når vedkommende handler på myndighedens vegne. Det henvises i den forbindelse til bemærkningerne til lovforslagets § 40, hvorefter disse dyrlæger ikke er underlagt det særlige ansvar for dyrlæger efter § 40, når der handles på tilsynsmyndighedens vegne.

Forslagets § 48, stk. 3 indebærer, at der ikke kan meddeles påbud eller forbud efter stk. 1, hvis politidirektøren i forvejen har meddelt den ansvarlige for dyreholdet pålæg efter lovforslagets § 41 vedrørende samme forhold. Et påbud eller forbud meddelt i medfør af stk. 1 bortfalder, hvis politidirektøren efterfølgende meddeler den ansvarlige for dyreholdet pålæg efter § 41 vedrørende samme forhold.

Med bestemmelse opretholdes forrangen for politiets pålæg, og det sikres således, at der ikke kan opstå situationer, hvor den ansvarlige i relation til samme forhold er underlagt pålæg fra politiet og påbud eller forbud meddelt af tilsynsmyndigheden, som strider mod hinanden.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger i afsnit 2.16.

Til § 49

Dyreværnslovens § 24 c giver miljø- og fødevareministeren hjemmel til at fastsætte regler om, at Fødevarestyrelsen kan meddele den ansvarlige for et dyrehold påbud om at modtage rådgivning samt at udarbejde og gennemføre en handlingsplan med henblik på at rette op på dyrevelfærdsmæssige problemer i besætningen. En sådan handlingsplan vil bl.a. kunne indeholde en oversigt over indsatsområder og initiativer - herunder f.eks. ændring af staldindretning og kompetenceløft hos personalet. Endvidere bør handlingsplanen indeholde en tidsfrist for gennemførelse af initiativerne. Hjemlen har endnu ikke været udnyttet.

Bemyndigelsen i lovens § 24 c forslås videreført med lovforslagets § 49, hvorefter miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at den ansvarlige for et dyrehold kan meddeles påbud om at modtage rådgivning samt at udarbejde og gennemføre en handlingsplan med henblik på at rette op på dyrevelfærdsmæssige problemer i dyreholdet.

Med hjemmel i bestemmelsen kan der således fastsættes regler om, at tilsynsmyndighederne kan give påbud til eksempelvis besætningsejere om i samarbejde med en ekstern ekspert at udarbejde og gennemføre en handlingsplan med henblik på at løse konkrete dyrevelfærdsmæssige problemer i besætningen. Denne påbudsmulighed vil især være relevant i situationer, hvor der på enten grund af overtrædelserne karakter vurderes at være tale om manglende viden eller på grund af varigheden vurderes at være mangelfuld styring.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger i afsnit 2.16.

Til § 50

Dyreværnslovens § 24 g giver miljø- og fødevareministeren hjemmel til at etablere offentliggørelsesordninger for kontrolresultater inden for dyreværnslovens område. Med bestemmelsen, som i alt væsentligt er udformet som tilsvarende bestemmelser på den øvrige veterinær- og fødevarelovgivning, er der skabt mulighed for at etablere ordninger med offentliggørelse med navns nævnelse af resultater samt art og omfang af sanktioner på grundlag af kontrol, som gennemføres i henhold til dyreværnslovgivningen eller Den Europæiske Unions forordninger om forhold, som er omfattet af denne lov. Det kan fastsættes, at klage ikke har opsættende virkning.

Med hjemmel i § 24 g, stk. 2, kan der fastsættes regler om, på hvilken måde og i hvilken form registreringspligtige virksomheder med erhvervsmæssig handel med dyr, opdræt af dyr eller formidling af dyr samt dyrepensioner og dyreinternater skal gøre kontrolresultater efter stk. 1 tilgængelige for offentligheden, herunder på hvilke betingelser virksomheder kan fritages for pligten til at gøre kontrolresultater tilgængelige.

Dyreværnslovens § 24 g, stk. 3, giver hjemmel til at fastsætte regler om formen for og omfanget af offentliggørelsen, herunder at offentliggørelsen kan ske i elektronisk form, samt at visse resultater ikke skal offentliggøres.

Efter § 24 g, stk. 4, kan miljø- og fødevareministeren bestemme, at offentliggørelse skal ske på grundlag af et af ministeren oprettet elektronisk informationssystem vedrørende kontrolresultater. Til brug for offentliggørelse kan ministeren på ethvert tidspunkt, herunder periodisk, videregive såvel enkeltstående oplysninger som masseoplysninger fra informationssystemet til en ubestemt kreds af modtagere. Af bestemmelsen fremgår, at enhver har adgang til fra informationssystemet at få meddelt oplysninger, som enten har været offentliggjort, eller som skal offentliggøres, og at adgangen omfatter såvel enkeltstående oplysninger som masseoplysninger.

Med hjemmel i § 24 g blev offentliggørelsesordningen for kontrolresultaterne på hundeområdet indført med bekendtgørelse nr. 132 af 26. februar 2018 om erhvervsmæssig handel med og opdræt af hunde samt hundepensioner og hundeeinternater, og ordningen trådte i kraft den 1. marts 2018.

Med lovforslagets § 50 videreføres dyreværnslovens § 24 g uændret som en generel hjemmel, der omfatter alle kontrolresultater på dyrevelfærdsområdet. Ordninger omfattet af bestemmelsen skal som hidtil være forbrugerorienterede og bidrage til relevant forbrugeroplysning og derigennem understøtte fair konkurrencevilkår.

Vurdering af, om bemyndigelsesbestemmelsen skal udnyttes til at etablere en offentliggørelse på et bestemt område, vil ske med udgangspunkt i de kriterier, som er anbefalet i betænkning nr. 1516/2010 om offentlige myndigheders offentliggørelse af kontrolresultater, afgørelser m.v., således som det også var tilfældet ved etableringen af offentliggørelsesordningen for kontrolresultaterne på hundeområdet. Disse kriterier fremgår i form af en "tjekliste" i betænkningens kapitel 4, punkt 6, som opregner seks spørgsmål, som det i betænkningen anbefales, at man gennemgår forud for indførelse af nye ordninger med systematisk offentliggørelse af oplysninger om kontrolresultater og afgørelser m.v. på internettet i ikke-anonymiseret form.

Som det fremgår af betænkningen skal der være et konkret behov for, at der sker offentliggørelse på en sådan måde, at navne på fysiske eller juridiske personer fremgår eller kan udledes af det offentliggjorte.

Hvis der under ordningen forventes offentliggjort oplysninger om den enkelte fysiske eller juridiske person, hvis offentliggørelse i almindelighed må betragtes som værende særligt indgribende, taler det imod at etablere ordningen.

Der skal være samfundsmæssige hensyn, som taler for at etablere ordningen, og disse samfundsmæssige interesser skal være så tungtvejende, at ordningen – på trods af karakteren af de oplysninger om fysiske og juridiske personer, som kan forventes offentliggjort under ordningen – bør etableres.

Der skal være klar lovhjemlen til at etablere ordningen, og det skal fremgå, hvordan der med den påtænkte ordning sker eller vil kunne ske fravigelse af persondataloven og de almindelige regler om tavshedspligt. Det skal i den forbindelse understreges, at databeskyttelsesforordningen (Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF) og databeskyttelsesloven (lov nr. 502 af 23. maj 2018 om supplerende bestemmelser til forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger) fastlægger de retlige rammer for de offentliggørelsesordninger, som kan etableres med hjemmel i lovforslagets § 50.

Det skal i den forbindelse bemærkes, at den iværksatte offentliggørelsesordning for kontrolresultater på hundeområdet efter Miljø- og Fødevareministeriets vurdering er i overensstemmelse med disse databeskyttelsesregler. Endvidere blev ordningen forinden udstedelsen forelagt Datatilsynet til udtalelse.

Som led i etableringen af en offentliggørelsesordning skal det slutteligt tages stilling til, hvilke regler der af retssikkerhedsmæssige grunde bør opstilles administrativt for forvaltningsmyndighedens behandling af sager, som falder ind under den påtænkte offentliggørelsesordning.

Den foreslåede bestemmelse er udformet således, at de nævnte seks kriterier kan opfyldes.

Lovforslagets § 50, stk. 1, 1. pkt., giver miljø- og fødevareministeren udtrykkelig hjemmel til at fastsætte regler om offentliggørelse med navns nævnelse af resultater samt art og omfang af sanktioner på grundlag af kontrol, som gennemføres i henhold til dyrevelfærdslovgivningen eller EU forordninger på dyreværnsområdet. Hjemmel til at offentliggøre omfatter resultaterne fra såvel ordinær offentlig kontrol som andre relevante offentlige kontroller, f.eks. resultater fra kontrolkampagner. Offentliggørelsen kan omfatte kontrol med både national lovgivning og fællesskabslovgivning inden for dyrevelfærdsområdet. Bestemmelsen vil også kunne finde anvendelse i relation til kontrol udført i medfør af de til dyreværnsloven knyttede særlove for specifikke dyrearter. Den påtænkte udmøntning af offentliggørelsesordningen på hundeområdet vil omfatte både gode og dårlige kontrolresultater, herunder indskærpelser, påbud, forbud, politianmeldelser m.v.

Lovforslagets § 50, stk. 1, 2. pkt., giver ministeren hjemmel til at fastsætte regler om, at klage ikke har opsættende virkning for offentliggørelsen. Erfaringerne fra fødevareområdet viser, at kontrolresultaterne skal offentliggøres hurtigst muligt efter kontrollen, for at resultaterne er relevante for forbrugerne. Bestemmelsen giver derfor mulighed for, at kontrolresultater kan blive offentliggjort, inden klagemulighederne er udtømte, eller der er faldet endelig dom. Hvis et kontrolresultat påklages eller indbringes for domstolen, vil det offentliggjorte kontrolresultat efterfølgende i relevant omfang blive korigeret, hvis klageren får medhold ved klageinstansen henholdsvis frifindes af domstolene.

Lovforslagets § 50, stk. 2, 1. led, indeholder hjemmel til at fastsætte regler om, på hvilken måde og i hvilken form registreringspligtige virksomheder med erhvervsmæssig handel med dyr, opdræt af dyr eller formidling af dyr samt dyrepensioner og dyreinternater skal gøre kontrolresultater efter stk. 1 tilgængelige for offentligheden. Som led i offentliggørelsesordningen på hundeområdet er det fastsat, at virksomhederne ved markedsføringen på egen hjemmeside og eventuelt de sociale medier skal gøre kontrolrapporterne tilgængelige for forbrugerne, da en stor del af markedsføringen på området sker på disse medier.

Virksomhederne kan anvende i øvrigt frit anvende kontrolresultaterne i markedsføringen, så længe det ikke er vildledende. Herved får virksomhederne et positivt incitament til at sikre overholdelse af lovgivningen.

Lovforslagets § 50, stk. 2, 2. led, giver hjemmel til at fritage virksomheder fra pligten til at gøre kontrolresultater tilgængelige. På fødevareområdet er virksomheder uden fast kontrolfrekvens således fritaget fra at offentliggøre deres kontrolrapporter på deres hjemmeside, da de kan være adskillige år gamle og derfor ikke aktuelle.

Lovforslagets § 50, stk. 3, 1. pkt., giver hjemmel til at fastsætte regler om formen for og omfanget af offentliggørelsen, herunder at offentliggørelsen kan ske i elektronisk form. Ligesom på fødevareområdet offentliggør Fødevarestyrelsen løbende kontrolresultaterne på hundeområdet på internettet. Kontrolresultaterne på hundeområdet bliver også sammenfattet i en lettilgængelig kategorisering på basis af objektive kriterier, som bliver anskueliggjort ved grafiske symboler, de såkaldte hundesmilejer.

Lovforslagets § 50, stk. 3, 2. pkt., giver miljø- og fødevareministeren hjemmel til at bestemme, at visse resultater ikke skal offentliggøres. Formålet med offentliggørelsen er at sikre forbrugerne relevant og aktuel information, og der kan være kontrolresultater, der vil være mindre relevante for forbrugerne. Offentliggørelse kan eksempelvis være vildledende, hvis den er baseret på en enkelt observation og ikke et egentligt kontrolbesøg. Som eksempel kan nævnes en situation, hvor Fødevarestyrelsen kontrollerer, om en kennel er registreret hos Fødevarestyrelsen som erhvervsmæssig. I et sådant tilfælde vil en kontrolrapport uden anmærkninger kunne forlede forbrugerne til at tro, at Fødevarestyrelsen havde gennemført kontrol i kennelen og fundet alt i orden. Resultatet af sådanne administrative kontroller uden anmærkninger vil derfor ikke blive omfattet af offentliggørelsen.

Lovforslagets § 50, stk. 4, 1. pkt., giver miljø- og fødevareministeren hjemmel til at bestemme, at offentliggørelse skal ske på grundlag af et af ministeren oprettet elektronisk informationssystem vedrørende kontrolresultater. Under offentliggørelsesordningen på hundeområdet bliver kontrolrapporterne således løbende offentliggjort på internettet i søgbar form.

Af lovforslagets § 50, stk. 4, 2.-4. pkt., fremgår, at ministeren til brug for offentliggørelse på ethvert tidspunkt, herunder periodisk, kan videregive såvel enkeltstående oplysninger som masseoplysninger fra informationssystemet til en ubestemt kreds af modtagere, at enhver har adgang til fra informationssystemet at få meddelt oplysninger, som enten har været offentliggjort, eller som skal offentliggøres, og at adgangen omfatter såvel enkeltstående oplysninger som masseoplysninger.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, afsnit i 2.16.

Til § 51

Efter dyreværnslovens § 24 har politiet, hvis det skønnes nødvendigt, til enhver tid mod behørig legitimation adgang uden retskendelse til et dyrehold. Politiet kan om fornødent tage en sagkyndig med.

I henhold til dyreværnslovens § 24 a, stk. 3, har personer ansat i eller under Miljø- og Fødevarerministeriet og privatpraktiserende dyrlæger, der af Fødevarestyrelsen er bemyndiget hertil, i det omfang varetagelsen af kontrolopgaver, som nævnt i lovens § 24, stk. 1 og 2, kræver det, til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse adgang til offentlige og private ejendomme, lokaliteter, transportmidler og dokumenter. Det samme gælder sagkyndige fra Europa-Kommissionen i samarbejde med de nævnte personer. Det fremgår endvidere af dyreværnslovens § 24 a, stk. 5, at politiet om nødvendigt yder bistand hertil, og at miljø- og fødevarerministeren kan fastsætte nærmere regler herom.

Lovforslagets § 51, stk. 1, viderefører indholdsmæssigt dyreværnslovens § 24 og 24 a, stk. 3, dog er formuleringen tilpasset den tilsvarende bestemmelse i § 65, stk. 1, i lov om hold af dyr. Der vil således som hidtil være tale om en tilsynsbeføjelse uden for strafferetsplejen.

Med lovforslagets § 51, stk. 1, foreslås, at tilsynsmyndigheden og personer, som er særligt bemyndiget hertil, til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse har adgang til offentlige og private ejendomme, lokaliteter, transportmidler, forretningsbøger, papirer m.v., herunder elektroniske data, for at tilvejebringe oplysninger til brug for løsning af opgaver i henhold til loven eller til regler, som er fastsat i medfør af loven eller Den Europæiske Unions forordninger om forhold, som er omfattet af denne lov.

Opgaven som tilsynsmyndighed på dyrevelfærdsområdet er aktuelt fordelt på 3 statslige myndigheder: Fødevarestyrelsen, Landbrugsstyrelsen og politiet. Fødevarestyrelsen varetager som udgangspunkt kontrolopgaverne på dyrevelfærdsområdet, jf. § 3 i bekendtgørelse nr. 777 af 19. juni 2017 om Fødevarestyrelsen opgaver og beføjelser, Landbrugsstyrelsen varetager enkelte dyrevelfærdsmæssige kontrolopgaver, som har relation til EU-reglerne om landbrugsstøtte, jf. § 2, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 800 af 20. juni 2017 om Landbrugs- og Fiskeristyrelsens opgaver og beføjelser, og endvidere varetager politiet tilsynsopgaver i medfør af lovforslagets § 9, stk. 2, og §§ 41 og § 42 samt §§ 5 og 31 i bekendtgørelse nr. 1729 af 21. december 2006 om beskyttelse af dyr under transport.

Med udtrykket "personer, der er særligt bemyndiget hertil" gives der mulighed for, at andre, såsom repræsentanter for EU-Kommissionen og EU's Revisionsret, ifølge med repræsentanter for danske myndigheder kan medvirke ved kontrollen. Denne mulighed indebærer ikke, at de pågældende EU-repræsentanter kan træffe beslutninger inden for lovens område. Sådanne beslutninger kan kun træffes af de danske myndigheder. Bestemmelsen giver ligeledes mulighed for, at tilsynsmyndigheden i nødvendigt omfang kan inddrage personer med særlig fagkundskab i kontrollen. Eksempelvis vil politiet ved varetagelsen af dyrevelfærdsmæssige opgaver som hidtil kunne lade sig bistå af en dyrlæge eller anden sagkyndig.

Repræsentanter for tilsynsmyndigheden og bemyndigede personer skal forevise nødvendig legitimation for den ansvarlige eller en repræsentant for denne. Som udgangspunkt skal det ske, inden kontrollen påbegyndes, men er ejeren eller en repræsentant for denne ikke til stede, kan kontrollen gennemføres uden at forevise legitimation. Kommer ejeren eller en repræsentant for denne til stede senere, forevises legitimationen på det tidspunkt.

Kontrollen kan ske uden retskendelse. Hvis der før eller i forbindelse med kontrolbesøget foreligger eller opstår begrundet mistanke om et strafbart forhold, kan der ikke som led i kontrollen ske adgang uden retskendelse med henblik på at dokumentere det strafbare forhold. Spørgsmålet om adgang skal i så fald behandles af domstolene efter retsplejelovens regler om ransagning.

Retten til adgang uden retskendelse omfatter såvel offentlige og private ejendomme, lokaliteter og transportmidler, såsom landbrugsbedrifter og virksomheder m.v., herunder lokaler og køretøjer, der anvendes som led i virksomheden. Tilsynsmyndighederne har endvidere ret til at gøre sig bekendt med alt skriftligt materiale, herunder materiale, der opbevares i elektronisk form, i det omfang det skønnes nødvendigt for at udøve kontrol efter loven og uanset opbevaringssted. Det bemærkes, at kontrollen ofte gennemføres på lokaliteter, hvor en opdeling i en privat og en forretningsmæssig del ikke er mulig. Det er derfor ikke muligt i at begrænse adgangen til kontrol inklusive retten til at gennemse dokumenter m.v. til den forretningsmæssige del. Dette gælder også i situationer, hvor kontrollen gennemføres for at vurdere, om der på stedet er erhvervsmæssige aktiviteter omfattet af dyrevelfærdslovgivningen.

Bestemmelsen finder også anvendelse i situationer, hvor det af dyrevelfærds-mæssige grunde skønnes nødvendigt for tilsynsmyndigheden at skaffe sig hurtig adgang til privat ejendomme med hold af familie- og hobbydyr. Dette omfatter blandt andet tilfælde, hvor der fra offentligheden er modtaget oplysninger om mulige dyrevelfærds-mæssigt betænkelige forhold. Sådanne oplysningerne kan være tilstrækkelig troværdige til at kræve opfølgning fra tilsynsmyndigheden, uden at være tilstrækkeligt underbyggede til en ransagningskendelse efter retsplejeloven. I sådanne tilfælde kan der opstå akut behov for tilsynsmyndigheden til at skaffe sig adgang, hvis der eksempelvis ikke er personer til stede i private ejendom.

Offentlige myndigheder har som udgangspunkt ikke ret til at anvende magt. I den forbindelse omfatter magtanvendelse også tilsynsmyndigheders ret til at skaffe sig adgang til privat ejendom, hvis det forudsætter behov for at gennembryde eller fjerne hindringer som eksempelvis en låst dør eller en ejer, som nægter tilsynsmyndigheden adgang. I sådanne situationer er det kun politiet, som er tillagt magtanvendelsesbeføjelser til at gennemtvunge retten til adgang uden retskendelse.

Da der kan opstå situationer, hvor sådan magtanvendelse er nødvendig, fastsætter lovforslagets § 51, stk. 2, der er en videreførelse af den gældende lovs § 24 a, stk. 5, at politiet om nødvendigt yder bistand hertil, og at miljø- og fødevareministeren efter forhandling med justitsministeren kan fastsætte regler herom. Med bestemmelsen gives der således mulighed for, at tilsynsmyndigheden med bistand fra politiet kan få adgang, hvis det er nødvendigt at gennembryde eller fjerne hindringer for at kunne varetage opgaver inden for dyrevelfærdslovens anvendelsesområde.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, afsnit i 2.16.

Til § 52

Med lovforslagets § 52 gives miljø- og fødevareministeren hjemmel til at indhente de oplysninger hos andre offentlige myndigheder, der er nødvendige for at kontrollere, at denne lov overholdes, bl.a. med henblik på registersamkøring og sammenstilling af oplysninger i kontroløjemed, herunder oplysninger om skatteforhold, eventuelt i elektronisk form. Sådanne bestemmelser findes i en række andre love på miljø- og fødevareministerens område, herunder § 65 a i lov om hold af dyr og § 16 a i dyrlæge-loven.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at ministeren kan bestemme, hvilke oplysninger, herunder fortrolige oplysninger, som andre offentlige myndigheder skal udlevere. Udleveringen af oplysninger forudsættes dog at ske inden for rammerne af databeskyttelsesforordningen (Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF)

Bestemmelsen tænkes primært anvendt til at indhente oplysninger fra skattemyndighederne om virksomhedernes indberettede aktiviteter. Efter en konkret vurdering vil bestemmelsen også kunne blive anvendt til at indhente oplysninger fra andre offentlige myndigheder.

Under alle omstændigheder vil der i hvert enkelt tilfælde skulle foretages en vurdering af behovet for at indhente oplysninger fra andre myndigheder. Det er endvidere en forudsætning, at sagsbehandlere kun får adgang til de nævnte data i det omfang, det er nødvendigt for deres opgavevaretagelse.

Miljø- og Fødevarerministeriet er opmærksom på, at der inden iværksættelse af samkøring af registre i kontroløjemed, skal indhentes udtalelse fra Datatilsynet, idet der kan blive tale om anmeldelsespligtige behandlinger af persondata, og at Datatilsynet skal have mulighed for at vurdere lovligheden af en eventuel samkøring.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.16.

Til § 53

Det følger af lovforslagets § 53, stk. 1, at ejeren af en hest er forpligtet til at erstatte den skade, hesten forvolder, når den er løsgående. Har skadelidte medvirket til skaden, kan erstatningen dog nedsættes eller bortfalde.

Lovforslagets § 53, stk. 1, viderefører uændret § 30 a, stk. 1, i lov om hold af heste, jf. lovbekendtgørelse nr. 304 af 30. marts 2017.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1, indebærer, at der indføres et objektivi ansvar for ejere af heste, således at hesteejere bliver forpligtet til at erstatte de skader, som en hest forvolder, mens den er løsgående, selv om der ikke er noget at bebrejde ejeren. Erstatningen kan nedsættes eller bortfalde, hvis skadelidte har medvirket til skaden.

Det objektive ansvar påhviler ejeren af hesten og omfatter både personskaade og tingsskaade.

Det objektive ansvar er begrænset til skader forvoldt af løsgående heste. Som løsgående anses heste, der har revet sig løs, heste, der går i en indhegning, samt heste, der bryder ud af en fold eller et indelukke. Heste med rytter anses derimod ikke for løsgående.

Ved sammenstød med en bil mv. vil begge parter være omfattet af et objektivi ansvar, jf. færdselslovens § 101. I sådanne tilfælde må det afgøres på baggrund af en vurdering af begge parters uagtsomhed, om der er grundlag for at nedsætte erstatningen hos en af parterne som følge af egen skyld, men udgangspunktet vil være, at hver part bærer ansvaret for de skader, som modparten har lidt.

I det omfang en skade er dækket af en tingsforsikring, er der i henhold til erstatningsansvarslovens § 19, som ikke foreslås ændret, intet erstatningsansvar for skadevolderen, medmindre den erstatningsansvarlige har forvoldt skaden forsætligt eller ved grov uagtsomhed, eller skaden er forvoldt ved udøvelse af offentlig eller erhvervsmæssig virksomhed mv.

Bestemmelsen i erstatningsansvarslovens § 19 indebærer, at skadelidte i disse tilfælde må rejse sit erstatningskrav mod det forsikringsselskab, hvor tingsforsikringen er tegnet, men skadevolder vil ifalde erstatningsansvar for et beløb svarende til en eventuel selvrisiko, der ikke er omfattet af forsikringsdækningen, jf. herved Vestre Landsrets afgørelse refereret i Ugeskrift for Retsvæsen 1998, s. 1606.

Erstatningsansvarslovens § 19 gælder dog ikke for erstatningsansvar, der er omhandlet i færdselslovens regler om ansvar for motordrevne køretøjer, eller som i øvrigt er dækket af den for køretøjet lovpligtige ansvarsforsikring, jf. samme lovs § 21.

Det følger af lovforslagets § 53, stk. 2, at det påhviler ejeren af en hest at tegne forsikring, der dækker ansvaret i henhold til stk. 1. Forsikringsselskabet hæfter umiddelbart over for skadelidte for erstatning efter stk. 1. Undtaget fra forsikringspligten er heste, der holdes af det offentlige.

Lovforslagets § 53, stk. 2, viderefører uændret § 30 a, stk. 2, i lov om hold af heste.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 2, om, at der skal være tegnet en ansvarsforsikring for hesten, indebærer ikke, at der nødvendigvis skal være tegnet en særskilt forsikring. Kravet om tegning af en ansvarsforsikring vil derfor også være opfyldt i tilfælde, hvor erstatningskrav omfattet af ejerens objektive ansvar er dækket af f.eks. en landbrugsforsikring, familieforsikring eller anden bredere form for forsikring, der dækker erstatningsansvaret i henhold til lovforslaget.

Det følger af lovforslagets § 53, stk. 3, at ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan fastsætte nærmere regler om forsikringspligtens gennemførelse. § 31 finder ikke anvendelse ved fastsættelse af regler i medfør af denne bestemmelse.

Lovforslagets § 53, stk. 3, viderefører uændret § 30 a, stk. 3, 1. pkt., i lov om hold af heste.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 3, indeholder en bemyndigelse til miljø- og fødevareministeren til at fastsætte nærmere regler om forsikringspligtens gennemførelse, eksempelvis mindstebeløb for person- og tingsskadedækning, forsikringsselskabers pligt til under visse forudsætninger at overtage forsikring for enhver forsikringspligtig samt indførelse af en puljeordning, hvorfra der udredes erstatning i tilfælde, hvor en skade forvoldes af hest, der ikke er omfattet af en forsikring. Der vil dermed kunne indføres en ordning svarende til den, der gælder vedrørende hunde.

Til § 54

Det følger af § 54, at bestemmelser i anden lovgivning om objektivt ansvar for skade forvoldt af løsgående heste, som påhviler hestens ejer eller andre, finder ikke anvendelse, hvis der kan pålægges ansvar i medfør af § 53, stk. 1.

Lovforslagets § 54, viderefører uændret § 30 b, i lov om hold af heste. Danske Lov 6-10-2 indeholder en regel om objektivt ansvar for personskade, der forvoldes af visse større husdyr, herunder heste.

Mark- og vejfredsloven indeholder i § 3 en regel om objektivt ansvar for visse tingsskader forvoldt af husdyr, herunder heste.

Den foreslåede bestemmelse i § 54, indebærer, at det objektive ansvar i medfør af § 53 skal gå forud for bestemmelsen i Danske Lov 6-10-2 og § 3 i mark- og vejfredsloven. Dette indebærer, at DL 6-10-2 og mark- og vejfredsloven ikke vil finde anvendelse i de situationer, hvor både en besidder og en hesteejer ellers ville kunne pålægges et objektivt ansvar for den forvoldte person- eller tingsskade. Er besidderen en anden end ejeren, vil besidderen dog i disse situationer kunne pålægges et ansvar i medfør af dansk rets almindelige ulovbestemte erstatningsregel (culpa-reglen), hvis vedkommende har handlet uagtsomt eller forsætligt. Der vil endvidere kunne pålægges besidderen af en hest ansvar efter reglerne i Danske Lov og mark- og vejfredsloven i de tilfælde, hvor ingen ejer kan holdes ansvarlig efter den foreslåede regel.

I tilfælde, hvor både en hesteejer (på objektivt grundlag) og en besidder (på culpagrundlag) er erstatningsansvarlige for en tings- eller personskade, vil de som udgangspunkt hæfte solidarisk over for skadelidte, jf. herved Østre Landsrets afgørelse refereret i Ugeskrift for Retsvæsen 1937, s. 158.

Den indbyrdes fordeling af erstatningsbyrden mellem hestens besidder og ejeren af hesten, vil blive fastlagt i medfør af erstatningsansvarslovens § 25, som ikke foreslås ændret.

Dette indebærer, at hesteejeren - der i modsætning til besidderen skal have tegnet en lovpligtig ansvarsforsikring - kun kan gøre et regreskrav gældende, hvis besidderen har handlet forsætligt eller groft uagtsomt, eller hvis skaden er forvoldt ved udøvelse af offentlig eller privat erhvervsvirksomhed mv. Der kan dog også i disse tilfælde ved den indbyrdes fordeling af erstatningsbyrden mellem ejeren og besidderen tages hensyn til foreliggende ansvarsforsikringer mv.

Er også besidderen dækket af en ansvarsforsikring, vil den indbyrdes fordeling af erstatningsbyrden skulle foretages efter, hvad der under hensyn til ansvarets beskaffenhed og omstændighederne i øvrigt må anses for at være rimeligt. Det forsikringsselskab, som hæfter på objektivt grundlag og i kraft af en lovpligtig ansvarsforsikring, vil dog som udgangspunkt skulle bære den samlede erstatningsbyrde i den indbyrdes fordeling af ansvaret. Der henvises i den forbindelse til Højesterets afgørelse refereret i Ugeskrift for Retsvæsen 1998, s. 83.

Til § 55

Det følger af § 55, stk. 1, at anlægger skadelidte sag mod forsikringsselskabet, skal selskabet tilsige ejeren af hesten til ethvert retsmøde med det varsel, som efter retsplejelovens § 175 gælder for vidner i borgerlige sager. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 2.

Lovforslagets § 55, stk. 1, viderefører uændret § 30 c, stk. 1, i lov om hold af heste.

Bestemmelsen i den foreslåede § 55, stk. 1, indebærer, at en hesteejer, der tilsiges efter det foreslåede stk. 1, på begæring kan indtræde som part i en sådan sag. Sker en sådan indtrædelse ikke, skal afgørelsen af erstatningsspørgsmålet ved dom eller retsforlig være bindende for ejeren.

Det følger af § 55, stk. 2, at enhver part, der tilsiges efter stk. 1, kan ved at fremsætte begæring herom til retsbogen indtræde som part i sagen. Indtræder parten ikke, er afgørelsen af erstatningsspørgsmålet ved dom eller forlig bindende for vedkommende.

Lovforslagets § 55, stk. 2, viderefører uændret § 30 c, stk. 2, i lov om hold af heste.

Bestemmelsen i det foreslåede stk. 2 indebærer, at en hesteejer, der tilsiges efter det foreslåede stk. 1, på begæring kan indtræde som part i en sådan sag. Sker en sådan indtrædelse ikke, skal afgørelsen af erstatningsspørgsmålet ved dom eller retsforlig være bindende for ejeren.

Til § 56

I henhold til den gældende dyreværnslovs § 24 d, stk. 1, har miljø- og fødevareministeren hjemmel til at fastsætte regler om adgang til at klage over afgørelser efter loven eller efter de i medfør heraf udstedte regler, herunder om afskæring af klageadgangen, og om remonstration, dvs. at den myndighed, som har truffet en afgørelse, der kan påklages, kan genoptage sagen, selv om der er indgivet klage, og eventuelt træffe en ny afgørelse. Der er endvidere hjemmel til at fastsætte regler om indgivelse af klager, herunder om formkrav til klagen. Bestemmelsen er udmøntet i §§ 18-20 i bekendtgørelse nr. 1592 af 15. december 2017 om Fødevarestyrelsens opgaver og beføjelser.

Dyreværnslovens § 24, stk. 2, fastlægger, at afgørelser i henhold til denne lov eller regler udstedt i medfør heraf som udgangspunkt kan påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet, jf. lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

Af dyreværnslovens § 24 d, stk. 3, følger, at klager til Miljø- og Fødevareklagenævnet skal indgives skriftligt via første instans ved anvendelse af digital selvbetjening. Hvis myndigheden fastholder sin afgørelse, skal klagen som udgangspunkt videresendes til nævnet senest 3 uger efter modtagelsen. I nogle tilfælde har første instans dog behov for længere tid, f.eks. hvis klagepunkterne vedrører komplicerede forhold.

Som en udtagelse fra hovedreglen om, at afgørelser kan påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet, er denne klagemulighed udtrykkeligt afskåret i dyreværnslovens § 10, stk. 3, for så vidt angår afgørelser truffet af politiet i medfør af § 10, stk. 2, om aflivning af farlige dyr. Disse afgørelser kan i stedet påklages til Rigspolitichefen i henhold til retsplejelovens regler om klage over politiets dispositioner og afgørelser uden for strafferetsplejen. I forbindelse med vedtagelsen af lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevareklagenævnet blev det endvidere understøttet, at dette også gælder for øvrige afgørelser, som træffes af politiet efter dyreværnsloven eller efter de i medfør heraf udstedte regler, herunder bekendtgørelse nr. 1729 af 21. december 2006 om beskyttelse af dyr under transport.

Det foreslås at videreføre disse regler i den nye dyrevelfærdslov, men at tilpasse formulering og struktur til de tilsvarende bestemmelser i på veterinærområdet, herunder lov om hold af dyr.

Det fremgår af lovforslagets § 56, stk. 1, at henlægger miljø- og fødevareministeren sine beføjelser efter loven til en myndighed under ministeriet, kan ministeren fastsætte regler om adgangen til at klage over

myndighedens afgørelser, herunder om, at klage ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed, og om myndighedernes adgang til at genoptage en sag, efter at der er indgivet klage. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om indgivelse af klager, herunder om formkrav til klagen.

Med lovforslagets § 56, stk. 2, får miljø- og fødevareministeren hjemmel til efter forhandling med vedkommende minister eller vedkommende kommunale organisation at fastsætte regler om andre offentlige myndigheders eller institutioners medvirken ved varetagelse af opgaver efter loven. Ministeren kan i forbindelse hermed fastsætte regler om adgangen til at klage over disse myndigheders eller institutioners afgørelser, herunder om, at klage ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed, og om myndighedens eller institutionens adgang til at genoptage en sag, efter at der er indgivet klage. Den udtrykkelige hjemmel til delegation til myndigheder uden for ministerens ressort, der i forhold til den gældende dyreværnslov er ny, er nødvendig for at bibeholde politiets beføjelser efter bekendtgørelse nr. 1729 af 21. december 2006 om beskyttelse af dyr under transport.

Med § 56, stk. 3, videreføres indholdet i dyreværnslovens § 24 d om, at afgørelser truffet i henhold til loven eller regler udstedt i medfør heraf kan, hvis ikke andet er fastsat i loven eller i henhold til regler udstedt i medfør heraf, påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet, som behandler sagen i afdelingen omhandlet i § 3, stk. 1, nr. 8, i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet, og kan dermed ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Af lovforslagets § 56, stk. 4, fremgår, at klage til Miljø- og Fødevareklagenævnet skal indgives skriftligt til den myndighed, der har truffet afgørelsen, ved anvendelse af digital selvbetjening, jf. dog § 21, stk. 2-4, i lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevareklagenævnet. Myndigheden skal, hvis den vil fastholde afgørelsen, snarest og som udgangspunkt ikke senere end 3 uger efter modtagelsen af klagen videresende klagen til klageinstansen. Klagen skal ved videresendelsen være ledsaget af den påklagede afgørelse, de dokumenter, der er indgået i sagens bedømmelse og en udtalelse fra myndigheden med dennes bemærkninger til sagen og de i klagen anførte klagepunkter. Som udgangspunkt skal første instans således sende klagen med tilhørende materiale til nævnet senest 3 uger efter modtagelsen. I nogle tilfælde har første instans dog behov for længere tid, f.eks. hvis klagepunkterne vedrører komplicerede forhold, eller hvis det kræver nærmere undersøgelser for at afgøre, om der er grundlag for at genoptage sagen.

Lovforslagets § 56, stk. 5, vil indebære, at afgørelser truffet af politiet i medfør af § 9, stk. 2, § 41, stk. 1, § 42, stk. 2, eller regler udstedt i medfør af loven ikke kan indbringes for Miljø- og Fødevareklagenævnet. Dette gælder også i tilfælde, hvor en afgørelse er påklaget til og afgjort af Rigspolitiet. Med forslaget lovfæstes den generelle undtagelse af politiets afgørelser fra klageadgangen til Miljø- og Fødevareklagenævnet. Ud over de aktuelle typer af afgørelser, vil undtagelsen også omfatte afgørelser ved eventuelle henlæggelse af opgaver til politiet i medfør af den foreslåede § 56, stk. 2, i dyrevelfærdsloven. Som hidtil vil de af bestemmelsen omfattede afgørelser truffet af politiet i stedet kunne påklages til Rigspolitichefen i henhold til retsplejelovens regler om klage over politiets dispositioner og afgørelser uden for strafferetsplejen.

Til § 57

Med lovforslagets § 57, stk. 1, bemyndiges miljø- og fødevareministeren til at kunne fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra Miljø- og Fødevareministeriet om forhold, som er omfattet af loven eller af regler udstedt i medfør af denne, skal foregå digitalt.

Den foreslåede bestemmelse viderefører uændret dyreværnslovens § 27 a.

På dyreværnslovens område er bestemmelserne hidtil udmøntet i §§ 34 a–34 c i bekendtgørelse nr. 1729 af 21. december 2006 om beskyttelse af dyr under transport, som blev indsat ved bekendtgørelse nr. 40 af 12. januar 2016 om ændring af bekendtgørelse om beskyttelse af dyr under transport. Disse bestemmelser, der har hjemmel i dyreværnslovens § 27 a, stk. 1, fastsætter, at organisatorer af dyretransport og transportvirksomheder skal anvende Fødevarestyrelsens digitale IT-system, Eksportportalen, på eksportportalen.fvst.dk, ved indberetninger og ansøgninger.

Bemyndigelsen påtænkes fortsat udnyttet således, at pligten til at kommunikere digitalt også omfatter kommunikation mellem styrelsen og en rådgiver, f.eks. en konsulent, advokat eller lignende, som optræder på virksomhedens eller borgerens vegne over for styrelsen.

Bemyndigelsen indebærer bl.a., at skriftlige henvendelser m.v. om forhold, som er omfattet af loven eller af regler, som er udstedt i medfør af loven, ikke anses for behørigt modtaget, hvis de indsendes på anden vis end den foreskrevne digitale måde.

Hvis oplysninger m.v. sendes på anden måde end den foreskrevne digitale måde, eksempelvis pr. brev, følger det af den almindelige vejledningspligt, jf. forvaltningslovens § 7, at der vejledes om reglerne på området, herunder om pligten til at kommunikere på den foreskrevne digitale måde.

Der vil kunne stilles krav om, at virksomheder og borgere oplyser en e-mailadresse, som Fødevarestyrelsen kan anvende til kontakt i forbindelse med behandlingen af en konkret sag eller henvendelse. I den forbindelse kan der også pålægges den pågældende virksomhed eller borger en pligt til at underrette om en eventuel ændring i e-mailadressen, inden den konkrete sag afsluttes eller henvendelsen besvares, medmindre e-mails automatisk bliver videresendt til den nye e-mailadresse.

Med den foreslåede udformning af bestemmelsen er det muligt på bekendtgørelsesniveau at fastsætte regler om, at visse grupper i en overgangsperiode ikke skal være omfattet af kravet om pligtmæssig digital kommunikation.

Undtagelsesmuligheden tænkes at have en begrænset rækkevidde. Det vil f.eks. være tilfældet for mindre grupper af virksomheder og borgere, som ikke er i besiddelse af digitale kompetencer eller ikke tidligere har anvendt it, hverken i virksomheden eller privat, og som ikke har mulighed for at lade andre varetage den digitale kommunikation.

Herudover vil det være muligt for virksomheder eller borgere efter ansøgning at opnå dispensation fra kravet om digital kommunikation. Dispensation vil kun undtagelsesvist blive givet. Det kunne f.eks. være handicappede eller stærkt ordblinde, der ikke kan betjene en computer eller personer, som bor i dele af Danmark, hvor det ikke er teknisk muligt at koble sig på internettet.

Det forhold, at en virksomhed eller en borger oplever, at den pågældendes egen computer ikke fungerer, at den pågældende har mistet koden til sin digitale signatur eller oplever lignende hindringer, som det er op til den pågældende at overvinde, kan ikke føre til fritagelse for pligten til digital kommunikation. I så fald må den pågældende eksempelvis anmode en rådgiver om at varetage kommunikationen på den pågældendes vegne.

Lovforslaget § 57, stk. 2, bemyndiger ministeren til at kunne fastsætte nærmere regler om digital kommunikation, herunder om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og digital signatur eller lignende.

Med stk. 3 fastlægges, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Dette indebærer, at meddelelsen anses for at være tilgængelig for adressaten fra det tidspunkt, hvor adressaten har mulighed for at gøre sig bekendt med indholdet af meddelelsen. Det er således uden betydning, om eller hvornår adressaten gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen. Det vil sige med samme retsvirkninger som fysisk post, der anses for at være kommet frem, når den pågældende meddelelse m.v. er lagt i modtagerens fysiske postkasse.

En meddelelse vil normalt være tilgængelig for myndigheden på det tidspunkt, hvor denne kan behandle meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i en modtagelsesanordning eller et datasystem. En meddelelse, der først er tilgængelig efter kl. 24.00, anses normalt først for modtaget den dag, meddelelsen er tilgængelig. Kan modtagelsestidspunktet for en digital meddelelse ikke fastlægges som følge af problemer med it-system eller andre lignende problemer, må meddelelsen anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen blev afsendt, hvis der kan fremskaffes pålidelige oplysninger om afsendelsestidspunktet.

IT-problemer hos myndigheden (nedbrud, midlertidig kapacitetsnedgang m.v.) kan betyde, at en digital meddelelse ikke kan afleveres. Opstår problemer tæt på fristen for indgivelsen af meddelelsen, og kan problemerne føre til, at fristen for indgivelse af meddelelsen ikke kan overholdes, anses meddelelsen for at være kommet frem inden for fristen, hvis den gøres tilgængelig for myndigheden inden for en rimelig tid efter, at forhindringen er ophørt.

Bestemmelsen finder anvendelse både på meddelelser, som frivilligt sendes digitalt, og på meddelelser, som det er obligatorisk at sende digitalt.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.19.2. i de almindelige bemærkninger.

Til § 58

Lovforslagets § 58 giver miljø- og fødevareministeren hjemmel til at fastsætte regler om, at afgørelser og andre dokumenter, der udelukkende er truffet eller udstedt på grundlag af elektronisk databehandling, kan udstedes alene med angivelse af ministeriet som afsender.

Lovforslagets § 58 viderefører uændret dyreværnslovens § 27 b.

Bestemmelsen finder anvendelse både på dokumenter, som sendes digitalt, og på dokumenter, som sendes fysisk, dvs. på papir med almindelig post, hvis dokumentet undtagelsesvist ikke sendes digitalt.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.19.2. i de almindelige bemærkninger.

Til § 59

Med lovforslagets § 59, stk. 1, fastlægges, at krav efter denne lov eller regler udstedt i medfør heraf om, at et dokument, som er udstedt af andre end miljø- og fødevareministeren, skal være underskrevet, kan opfyldes ved anvendelse af en teknik, der sikrer entydig identifikation af den, som har udstedt dokumentet. Sådanne dokumenter sidestilles med dokumenter med personlig underskrift. Af lovforslagets § 59, stk. 2, fremgår, at ministeren kan fastsætte regler om fravigelse af underskriftskrav, herunder krav om, at personlig underskrift ikke kan fraviges for visse typer af dokumenter.

Lovforslagets § 59 viderefører uændret dyreværnslovens § 27 c.

Underskriftskravet kan fremgå udtrykkeligt eller forudsætningsvist af de pågældende regler.

Forslagets § 59, stk. 2, giver miljø- og fødevareministeren hjemmel til at fastsætte nærmere regler om fravigelse af underskriftskrav. Det kan herunder bestemmes, at krav om personlig underskrift ikke kan fraviges for visse typer af dokumenter. Dette kan f.eks. være aktuelt i de tilfælde, hvor det er nødvendigt at fremlægge originaldokumenter, som eksempelvis visse typer af certifikater, med originale underskrifter.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.19.2. i de almindelige bemærkninger.

Til § 60

Af lovforslagets § 60, stk. 1, fremgår, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler med henblik på opfyldelse af Den Europæiske Unions direktiver og beslutninger om forhold, der er omfattet af denne lov. Ministeren kan endvidere fastsætte regler eller træffe de bestemmelser, som er nødvendige for anvendelsen af Den Europæiske Unions forordninger om forhold, der er omfattet af denne lov. Ministeren kan fastsætte regler om fravigelse af reglerne i de ovennævnte retsakter, i det omfang disse indeholder adgang hertil.

Det fremgår af dyreværnslovens § 4 a, stk. 1, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler med henblik på at opfyldelse af De Europæiske Fællesskabers direktiver om forsvarlig behandling af dyr og om beskyttelse af dyrs velfærd.

Af dyreværnslovens § 4 a, stk. 2, fremgår, at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler, der er nødvendige for anvendelsen af Den Europæiske Fællesskabers forordninger om forsvarlig behandling af dyr om dyrs velfærd.

Lovforslagets § 60, stk. 1, svarer indholdsmæssigt til dyreværnslovs § 4 a, men hvor der er foretaget en sproglig tilpasning af formuleringen.

Lovforslagets § 60, stk. 2, er en ny bestemmelse, som skal sikre hjemmel til at fastsætte regler på områder, hvor Danmark har påtaget sig forpligtelser til opfyldelse af internationale traktater, konventioner og aftaler indenfor lovforslagets område.

Den foreslåede formulering af lovforslagets § 60 bidrager til at opnå en ensartethed i formuleringen af generelle bestemmelser i veterinær- og fødevarelovgivningen.

Til § 61

Med lovforslagets § 61 fastlægges, at inden miljø- og fødevareministeren fastsætter regler i henhold til bestemmelser i denne lov, skal dyreværnsorganisationer og andre organisationer, der særlig berøres af reglerne, have lejlighed til at udtale sig.

Lovforslagets § 61 er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 27.

Ved udarbejdelsen af administrative regler skal der således foretages en høring af dyreværnsorganisationer og af andre organisationer, der berøres af reglerne. Herved sikres, at dyreværnsmæssigt begrundede synspunkter tages i betragtning i forbindelse med udmøntningen af bemyndigelsesbestemmelser.

Selvom krav om inddragelse fremgår af dyreværnslovens § 27, så er det i dag praksis på alle områder under Miljø- og Fødevareministeriets ressort at inddrage eksterne interessenter og andre myndigheder i form af en høring over ministeriets udkast til bekendtgørelser. Et bekendtgørelsesudkast vil blive sendt i høring, hvis udkastet indeholder materielle ændringer. Derved sikres, at de berørte interessenter inddrages i udarbejdelsen af bekendtgørelser, som vedrører deres forhold.

Til § 62

Det følger af lovforslagets § 62, stk. 1, at den, som ved overanstrengelse, vanrøgt eller på anden måde behandler dyr uforsvarligt, straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år.

Det følger endvidere af forslaget § 62, stk. 2, at har det i stk. 1 nævnte forhold haft karakter af grovere uforsvarlig behandling af dyr, er straffen bøde eller fængsel indtil 2 år.

Derudover følger det af lovforslagets § 62, stk. 3, at har det i stk. 2, jf. stk. 1, nævnte forhold haft karakter af mishandling, er straffen fængsel indtil 2 år.

De omtalte bestemmelser viderefører uændret bestemmelserne i dyreværnslovens § 28, stk. 1-3, og sanktionsniveauet for overtrædelse af disse regler forudsættes fastholdt.

For så vidt der ikke findes grundlag for fængselsstraf, gælder nedenstående strafpositioner som udgangspunkt for strafudmålingen. Spørgsmålet om, hvilken bøde der skal udmåles i den enkelte konkrete sag, beror på domstolenes samlede vurdering af sagens foreliggende omstændigheder.

Overtrædelser udenfor erhvervsforhold (privates hold af dyr):

Overtrædelse	1. gang	2. gang
Uforsvarlig behandling af dyr	2.000 kr.	6.000 kr.
Grovere uforsvarlig behandling af dyr	10.000 kr.	15.000 kr.

Overtrædelser i erhvervsforhold:

Overtrædelse	1. gang	2. gang
Ikke uforsvarlig behandling af dyr (væsentlig ulempe)	3.000 kr.	4.500 kr.
Uforsvarlig behandling af dyr	5.000 kr.	15.000 kr.
Grovere uforsvarlig behandling af dyr	20.000 kr.	30.000 kr.

I sager, hvor der er tale om erhvervsforhold, vil der kunne være grundlag for absolut kumulation, dvs. sammenlægning af de bøder, der isoleret set er forskyldt i de enkelte tilfælde. Det beror på en konkret vurdering i den enkelte sag, i hvilket omfang dette udmålingsprincip om absolut kumulation bør anvendes.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger afsnit 2.22.1.1.1.

Den foreslåede § 62, stk. 4, fastsætter strafferamme for overtrædelse af visse af lovens bestemmelser. Det fremgår således af det foreslåede stk. 4, at medmindre højere straf er forskyldt efter stk. 1-3, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder den, der

- 1) overtræder §§ 2-3, § 4, stk. 1, §§ 5-7, § 8, stk. 1, § 10, stk. 1-3, § 14, § 18, § 26, stk. 1, § 28, stk. 1-2, § 29, stk. 1-2, og § 33.
- 2) uden tilladelse efter § 29, stk. 3, opretter zoologiske haver, dyreparker eller lignende,
- 3) uden tilladelse driver virksomhed som omhandlet i § 31, stk. 1,
- 4) undlader at yde tilsynsmyndigheden fornøden vejledning og hjælp efter § 47, stk. 1,
- 5) tilsidesætter et vilkår for en tilladelse eller
- 6) undlader at efterkomme et påbud eller forbud efter § 48, stk. 1.

Den foreslåede § 62, stk. 4, nr. 1, er en delvis videreførelse af dyreværnslovens § 28, stk. 4, 1. pkt., idet den uændret viderefører straf for overtrædelse af dyreværnslovens § 1-3, § 3 a, stk. 1, § 5, § 9, § 13, stk. 1, § 14, stk. 1-2, § 17, stk. 1-2, og § 19. Bestemmelserne i dyreværnslovens § 11, stk. 2, og § 16 vil blive fastsat administrativt efter den nye dyrevelfærdslov og straf for overtrædelse af disse bestemmelser vil således også blive fastsat i bekendtgørelserne. Der er således tale om en opretholdelse af gældende retstilstand, ligesom sanktionsniveauet forudsættes videreført. Uanset at strafferammen for § 7 vil være bøde eller fængsel op til 4 måneder, vil uforsvarlig behandling af dyr i forbindelse med dyrekampe kunne straffes med bøde eller fængsel i op til 1 år.

Den foreslåede § 62, stk. 4, nr. 2, fastsætter, at den, der uden tilladelse efter den foreslåede § 29, stk. 3, opretter zoologiske haver, dyreparker eller lignende, kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder.

I medfør af dyreværnslovens § 28, stk. 4, nr. 1, kan overtrædelse af § 17, stk. 3, ligeledes straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder. Dyreværnslovens § 17, stk. 3, fastsætter, at zoologiske haver, dyreparker og lignende ikke må oprettes uden tilladelse fra Fødevarestyrelsen.

Der er således tale om videreførelse af gældende ret ligesom sanktionsniveauet forudsættes videreført.

Med lovforslagets § 62, stk. 4, nr. 3, kan den der driver virksomhed, som omhandlet i den foreslåede § 31, stk. 1, uden tilladelse, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder.

Efter dyreværnslovens § 28, stk. 4, nr. 1, kan overtrædelse af § 18, stk. 1, ligeledes straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder. Dyreværnslovens § 18, stk. 1, fastsætter, at erhvervsmæssig handel med og opdræt af dyr må kun drives med tilladelse fra Fødevarestyrelsen. Det samme gælder for drift af dyrepensioner og dyreinternater samt formidling af dyr. Der er således tale om videreførelse af gældende ret ligesom sanktionsniveauet forudsættes videreført.

Efter lovforslagets § 62, stk. 4, nr. 4, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder den, der undlader at yde tilsynsmyndigheden fornøden vejledning og hjælp efter den foreslåede § 47, stk. 1.

Dyreværnslovens § 28, stk. 4, nr. 1, fastsætter tilsvarende straf for overtrædelse af lovens § 24 a, stk. 4, og der er således tale om videreførelse af gældende ret, ligesom sanktionsniveauet forudsættes videreført.

Med lovforslagets § 62, stk. 4, nr. 5, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder den, der tilsidesætter et vilkår for en tilladelse. Efter lovforslaget kan der bl.a. meddeles tilladelse efter den foreslåede § 29, stk. 3, hvorefter oprettelse af zoologiske haver, dyreparker eller lignende kræver tilladelse og § 31, stk. 1, hvorefter erhvervsmæssig handel med og opdræt af dyr kun må drives med tilladelse. Det samme gælder for drift af dyrepensioner og dyreinternater samt formidling af dyr.

Dyreværnslovens § 28, stk. 4, nr. 2, fastsætter tilsvarende straf for tilsidesættelse af vilkår for en tilladelse, og lovforslaget indebærer således ingen ændring i forhold til gældende ret.

Med lovforslagets § 62, stk. 4, nr. 6, fastsættes, at den, der undlader at efterkomme et påbud eller forbud efter lovforslagets § 48, stk. 1, kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder. Den foreslåede § 48, stk. 1, bemyndiger miljø- og fødevareministeren til at kunne meddele de påbud og forbud, der anses for nødvendige for at sikre overholdelse af loven eller regler fastsat i medfør af loven eller af Den Europæiske Unions forordninger om forsvarlig behandling af dyr og om beskyttelse af dyrs velfærd. Lovforslagets § 62, stk. 4, nr. 6, er en videreførelse af dyreværnslovens § 28, stk. 4, nr. 3, og indebærer således ingen ændring i forhold til gældende ret.

Lovforslagets § 62, stk. 5 fastsætter, at forsøg på overtrædelse af §§ 6-7 kan straffes.

Det fremgår af lovforslagets § 6, at det er forbudt at anvende levende dyr som mål ved øvelses- og kapskydninger. Forsøg på overtrædelse af forbuddet kan ikke i dag straffes, idet strafferammen er bøde eller fængsel i indtil 4 måneder. Miljø- og Fødevareministeriet finder det hensigtsmæssigt, at forsøg på overtrædelse af bestemmelsen vil kunne straffes, idet anvendelse af levende dyr til øvelses- og kapskydning må forventes at kunne påføre dyrene væsentlig smerte og lidelse.

Det fremgår af lovforslagets § 7, at det er forbudt at lade et dyr deltage i dyrekampe, og det er endvidere forbudt at afholde dyrekampe. Af hundelovens § 6 d fremgår, at det er forbudt for en ejer eller besidder at lade en hund deltage i hundekampe, og at det er forbudt at afholde hundekampe. Hundelovens § 12, stk. 3, fastsætter, at med bøde eller fængsel indtil 1 år straffes den, der overtræder hundelovens § 6 d. Hundelovens strafferamme indebærer, at forsøg kan straffes, idet det af straffelovens § 21, stk. 3, fremgår,

at for så vidt andet ikke er bestemt straffes forsøg kun, når der for lovovertrædelsen kan idømmes en straf, der overstiger fængsel i 4 måneder. Med lovforslagets stk. 5 videreføres således hundelovens mulighed for at kunne straffe forsøg på at lade en hund deltage i hundekampe og afholdelse af hundekampe, dog således, at dette udvides til at gælde for alle dyr.

Lovforslagets § 62, stk. 6, fastsætter, at den, der overtræder et pålæg efter den foreslåede § 41, stk. 1, straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år. Efter bestemmelsen kan politidirektøren give den ansvarlige pålæg om dyrets behandling, hvis dyr behandles uforsvarligt. Er dyret sygt eller kommet uheldigt til skade, kan politidirektøren meddele pålæg om aflivning af dyret, hvis det vil medføre unødigt lidelse at lade det leve.

Bestemmelsen er en videreførelse af dyreværnslovens § 28, stk. 5, hvorefter den, der overtræder et pålæg efter § 21, stk. 1, som videreføres med lovforslagets § 41, stk. 1, kan straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år, og medfører således ingen ændring i forhold til gældende ret.

Lovforslagets § 62, stk. 7, fastsætter, at den dyrlæge, som tilsidesætter sin anmeldelsespligt efter lovforslagets § 40, straffes med bøde. Ifølge lovforslagets § 40 skal en dyrlæge, der bliver bekendt med, at et dyr behandles uforsvarligt, anmelde forholdet til politiet. Dette gælder dog ikke, hvis forholdet ikke er groft og i øvrigt straks rettes.

Lovforslagets § 62, stk. 7, viderefører uændret dyreværnslovens § 28, stk. 6.

Lovforslagets § 62, stk. 8, viderefører uændret hestelovens § 35, stk. 2, hvorefter den der undlader at tegne forsikring, der dækker ansvaret i henhold til hestelovens § 30 a, stk. 1, straffes med bøde.

Det fremgår af lovforslagets § 62, stk. 9, 1. pkt., at der i forskrifter, der udfærdiges efter loven, kan fastsættes straf af bøde eller fængsel indtil 4 måneder for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne. Med lovforslagets § 62, stk. 9, 2. pkt., fastsættes endvidere, at ministeren i den forbindelse kan fastsætte regler om, at forsøg på overtrædelse af regler udstedt i medfør af lovforslagets § 34 og § 36 kan straffes.

Lovforslagets § 62, stk. 9, 1. pkt., viderefører uændret dyreværnslovens § 28, stk. 7, hvorefter der i forskrifter, der udfærdiges efter loven, kan fastsættes straf af bøde eller fængsel indtil 4 måneder for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

Lovforslagets § 62, stk. 9, 2. pkt., er ny og medfører, at der administrativt kan fastsættes regler om, at forsøg kan straffes. Bestemmelsen har til hensigt at sikre, at forsøg på overtrædelse af lovforslagets § 34 og § 36 kan straffes.

Lovforslagets § 34 bemyndiger ministeren til at fastsætte regler om forbud mod salg af visse dyr på markeder og andre samlinger af dyr. Et forbud mod salg af hunde på markeder er i dag fastsat i dyreværnslovens § 19 a. Forsøg på overtrædelse af forbuddet kan ikke i dag straffes, idet strafferammen er bøde eller fængsel i indtil 4 måneder. Det er hensigtsmæssigt, at forsøg kan straffes, da der er tale om dyr, som er særligt fysisk sårbare eller stiller særlige pasningsmæssige krav, der vanskeligt kan tilgodeses på et marked. Endvidere kan især salg på markeder give anledning til impuls køb, hvor køber måske ikke har gennemtænkt de krav, der stilles til at have det pågældende dyr.

Lovforslagets § 36 bemyndiger ministeren til at fastsætte regler om, at reklame for og salg af genstande, der ikke må anvendes ved behandlingen af dyr, ikke er tilladt. Bestemmelsen findes i dag i dyreværnslovens § 12 a, 1. pkt. Det fremgår af dyreværnslovens § 12 a, 2. pkt., at miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om, at forsøg på reklame for og salg af visse aggregater, halsbånd m.v. til dyr kan straffes. Bemyndigelsen til at fastsætte straf for forsøg er udmøntet i bekendtgørelse om forbud mod brug af visse aggregater, halsbånd m.v. til dyr.

Efter lovforslagets § 62, stk. 10, kan miljø- og fødevareministeren fastsætte regler om straf af bøde eller fængsel indtil 4 måneder for overtrædelse af bestemmelser i forordninger udstedt af De Europæiske Fællesskaber.

Lovforslagets § 62, stk. 10, er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 28, stk. 8, i dyreværnsloven.

Med lovforslagets § 62, stk. 11, fastsættes, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Lovforslagets § 62, stk. 11, er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 28, stk. 11.

Endelig skal bemærkes, at dyreværnslovens § 28, stk. 9-10, ikke videreføres med dette lovforslag, idet de allerede er omfattet af straffelovens 9. kapitel. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.22.2.

Til § 63

Med lovforslagets § 63 fastsættes, at den, som uretmæssigt afliver et dyr, der benyttes under udførelsen af offentlig tjeneste eller hvern eller i anledning af samme, straffes med fængsel indtil 2 år, såfremt aflivningen er begået forsætligt. Dette gælder, uanset at aflivningen er sket i overensstemmelse med den foreslåede § 26, stk. 1.

Den foreslåede § 63 er en videreførelse af dyreværnslovens § 28 a og indebærer således ingen ændring i forhold til gældende ret.

Til § 64

Med lovforslagets § 64, stk. 1, fastsættes, at den, der ved dom findes skyldig i mishandling eller grovere uforsvarlig behandling af dyr, ved dommen for bestandig eller for et nærmere fastsat tidsrum kan frakendes retten til at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele beskæftige sig personligt med dyr. Det samme gælder den, der efter tidligere at have gjort sig skyldig i uforsvarlig behandling af dyr og på ny findes skyldig i sådan overtrædelse. Forbuddet kan begrænses til at angå bestemte arter af dyr. Overtrædelse af forbuddet straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder.

Den foreslåede § 64, stk. 1, er en videreførelse af reglerne i dyreværnslovens § 29, stk. 1, og indebærer således ingen ændring i forhold til gældende ret.

Med lovforslagets § 64, stk. 2, fastsættes, at frakendelse kan ske betinget, hvis ubetinget frakendelse af retten til at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele beskæftige sig personligt med dyr efter stk. 1 vil stå

i misforhold til den begåede lovovertrædelse og omstændighederne ved denne. Frakendelsen kan begrænses til at angå bestemte arter af dyr.

Lovforslagets § 64, stk. 2, er en videreførelse af dyreværnslovens § 29, stk. 2, og medfører således ingen ændring i forhold til gældende ret.

Lovforslagets § 64, stk. 3, fastsætter, at betinget frakendelse sker på vilkår af, at den pågældende i en prøvetid på 3 år, der regnes fra endelig dom, ikke overtræder dyreværnslovgivningen under sådanne omstændigheder, at den pågældende skal frakendes retten til at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele beskæftige sig personligt med dyr, jf. stk. 1 og 2.

Lovforslagets § 64, stk. 3, er en videreførelse af dyreværnslovens § 29, stk. 3, og indebærer således ingen ændring i forhold til gældende ret.

Lovforslagets § 64, stk. 4, fastsætter, at den, der ved dom findes skyldig i mishandling, grovere uforsvarlig behandling eller uforsvarlig behandling af dyr, skal ubetinget frakendes retten til at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele beskæftige sig personligt med dyr, hvis den pågældende tidligere er frakendt retten til at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele beskæftige sig personligt med dyr betinget efter stk. 2 og i prøvetiden har begået et nyt forhold, der indebærer en rettighedsfrakendelse. Forbuddet kan begrænses til at angå bestemte arter af dyr.

Lovforslagets § 64, stk. 4, er en videreførelse af gældende ret i dyreværnslovens § 29, stk. 4, og medfører således ingen ændring i forhold til gældende ret.

Med lovforslagets § 64, stk. 5, fastsættes, at ubetinget frakendelse efter stk. 4 sker for et nærmere fastsat tidsrum, der regnes fra endelig dom, eller for bestandig. Overtrædelse af forbuddet straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder.

Lovforslagets § 64, stk. 5, er en videreførelse af dyreværnslovens § 29, stk. 5, og medfører således ingen ændring i forhold til gældende ret.

Det følger af forslaget § 64, stk. 6, at hvis retten til at beskæftige sig med dyr er frakendt for længere tid end 2 år efter stk. 1 eller stk. 4, jf. stk. 5, eller efter en tidligere lov, kan spørgsmålet om generhvervelse af retten inden frakendelsestidens udløb indbringes for domstolene. Indbringelsen sker efter reglerne i straffelovens § 78, stk. 3, og kan tidligst finde sted, når der er forløbet 2 år af frakendelsestiden. Retten kan kun tilbagegives, når ganske særlige omstændigheder foreligger. Har vedkommende tidligere været frakendt retten til at beskæftige sig med dyr, kan generhvervelse inden frakendelsestidens udløb kun ske rent undtagelsesvis og tidligst, når der er forløbet 5 år.

Lovforslagets § 64, stk. 6, er en videreførelse af dyreværnslovens § 29, stk. 6, og medfører således ingen ændring i forhold til gældende ret.

Med lovforslagets § 64, stk. 7, fastsættes, at retten under behandlingen af de sager, som er nævnt i de foreslåede stk. 1 og 4, ved kendelse kan udelukke den pågældende fra at eje, bruge, passe, slagte eller i det hele beskæftige sig personligt med dyr, indtil sagen er endeligt afgjort. Forbuddet kan begrænses til at angå bestemte arter og antal af dyr. Det kan i kendelsen bestemmes, at kære ikke har opsættende virkning.

Afsiges der med hensyn til rettighedsfrakendelse frifindende dom i sagen, bortfalder forbuddet, selv om dommen ankes. Overtrædelse af forbuddet straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder.

Lovforslagets § 64, stk. 7, er en videreførelse af dyreværnslovens § 29, stk. 7, og medfører således ingen ændring i forhold til gældende ret.

Lovforslagets § 64, stk. 8, fastsætter, at med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 4 måneder straffes den, der med kendskab til et forbud efter § 64, stk. 1, stk. 4 eller stk. 7, overlader dyr i en anden persons varetægt, såfremt der herved etableres en tilstand i strid med forbuddet. Lovforslagets § 62, stk. 10, finder tilsvarende anvendelse.

Lovforslagets § 64, stk. 8, er en videreførelse af dyreværnslovens § 29, stk. 8, og medfører således ingen ændring i forhold til gældende ret.

Til § 65

Det fremgår af lovforslagets § 65, stk. 1, at den, der har tilsyn med et barn under den kriminelle lavalder, straffes for overtrædelse af loven og regler fastsat efter loven for handlinger, der begås af barnet, hvis den pågældende har været vidende om overtrædelsen og ikke har søgt at forhindre den.

Efter dyreværnslovens § 30 straffes den, der har tilsyn med et barn under 15 år, for overtrædelse af loven og regler fastsat efter loven for handlinger, der begås af barnet, hvis den pågældende har været vidende om overtrædelsen og ikke har søgt at forhindre den.

Den foreslåede § 65, stk. 1, er en videreførelse af gældende ret med den modifikation, at den kriminelle lavalder ikke fastsættes i loven med en bestemt alder, men der blot henvises til den til enhver tid værende kriminelle lavalder. Baggrunden herfor er, at det ikke kan udelukkes, at den kriminelle lavalder kan blive ændret i op- eller nedadgående retning. Herved undgås at skulle foretage lovændring alene på den baggrund.

Med den foreslåede § 65, stk. 2, fastsættes, at var den, der førte tilsyn, på grund af grov uagtsomhed uvidende om barnets handling straffes vedkommende med bøde eller fængsel indtil 4 måneder.

Den foreslåede § 65, stk. 2, svarer til dyreværnslovens § 30, stk. 2, og sanktionsniveauet for overtrædelse forudsættes fastholdt.

Til § 66

Lovforslagets § 66 er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 29 a.

Efter lovforslagets § 66, stk. 1, kan den, der driver erhvervsmæssig virksomhed med transport af dyr, og den, der som chauffør eller ledsager udfører erhvervsmæssig transport af dyr, frakendes retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr, hvis den pågældende ved dom findes skyldig i mishandling eller grovere uforsvarlig behandling af dyr i forbindelse med transport, eller hvis den pågældende tidligere har gjort sig skyldig i uforsvarlig behandling af dyr i forbindelse med transport og på ny findes skyldig i en sådan overtrædelse.

Lovforslagets § 66, stk. 1, udgør et supplement til den almindelige frakendelsesadgang i lovforslagets § 64, som imidlertid ikke udtrykkeligt henviser til transport af dyr.

Begrebet »den, der driver erhvervsmæssig virksomhed med transport af dyr« omfatter både transportører og organisatorer i transportforordningens forstand. Med formuleringen »driver erhvervsmæssig virksomhed«, er der i medfør af dette led i bestemmelsen kun adgang til frakendelse i forhold til en ejer, en direktør, et bestyrelsesmedlem eller en anden person – der uanset formel titel – de facto deltager i ledelsen af transportvirksomheden. Chauffører og ledsagere er selvstændigt nævnt i bestemmelsen som personer, der kan frakendes retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr.

Lovforslagets § 66, stk. 1, omfatter således fysiske personer, som enten fungerer som chauffør/ledsager eller som transportør/organisator. Selskaber mv. (juridiske personer), er derimod ikke omfattet af frakendelsesadgangen efter bestemmelsen. Juridiske personer kan i særligt grove tilfælde frakendes retten til at drive erhvervsmæssig virksomhed med transport af dyr efter lovforslagets § 66.

Anvendelse af frakendelsesadgangen er betinget af, at der i den aktuelle sag er tale om erhvervsmæssig transport af dyr. Grovere uforsvarlig behandling af dyr i privat sammenhæng, f.eks. transport af egne kæledyr, er således ikke omfattet af bestemmelsen, men i sådanne tilfælde vil der – afhængig af den konkrete sags omstændigheder – kunne være grundlag for frakendelse efter lovforslagets § 61. Begrebet »erhvervsmæssig« transport af dyr, omfatter ikke kun egentlig vognmandsvirksomhed, men f.eks. også en landmand, der transporterer egne dyr til slagtning, med henblik på salg, eller til en anden landmand med henblik på opfodning, sml. herved om begrebet »transport i forbindelse med økonomisk virksomhed« under punkt 2 i vejledning nr. 145 af 22. december 2007 om transportforordningen.

Frakendelse forudsætter, at der foreligger mishandling eller grovere uforsvarlig behandling af dyr i forbindelse med transport, eller at den pågældende tidligere er dømt for uforsvarlig behandling af dyr i forbindelse med transport og på ny findes skyldig i en sådan overtrædelse. Overtrædelse af transportreglerne, som indebærer ikke-uforsvarlig behandling af dyr, eller uforsvarlig behandling af dyr i 1. gangstilfælde, kan således ikke føre til frakendelse efter den foreslåede bestemmelse.

Ifølge lovforslagets § 66, stk. 2, kan frakendelse ske betinget, hvis ubetinget frakendelse af retten til at transportere dyr vil stå i misforhold til den begåede lovovertrædelse og omstændighederne ved denne.

Det vil bero på domstolenes vurdering af den enkelte sags omstændigheder, om der skal ske betinget eller ubetinget frakendelse af retten til erhvervsmæssigt at transportere dyr, og i denne vurdering kan indgå, om der i sager om mishandling eller grovere uforsvarlig behandling af dyr er tale om en førstegangsovertrædelse. I tilfælde, hvor transportøren eller chaufføren er straffet flere gange tidligere for ligeartet kriminalitet, eller hvor der i mere systematisk eller organiseret form er begået adskillige lovovertrædelser, er det altovervejende udgangspunkt at der sker ubetinget frakendelse.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.22.4. i de almindelige bemærkninger.

Til § 67

Lovforslagets § 67 er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 29 b.

Lovforslagets § 67, stk. 1, indeholder de grundlæggende regler for klippekortordningen for dyretransporter.

Begrebet »den, der driver erhvervsmæssig virksomhed med transport af dyr« omfatter både transportører og organisatorer i transportforordningens forstand. Med formuleringen »driver erhvervsmæssig virksomhed« er der (i medfør af dette led i bestemmelsen) kun adgang til frakendelse i forhold til en ejer, en direktør, et bestyrelsesmedlem eller en anden person – der uanset formel titel – de facto deltager i ledelsen af transportvirksomheden. Chauffører og ledsagere er selvstændigt nævnt i bestemmelsen som personer, der kan frakendes retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr.

Det følger af bestemmelsen, at de pågældende betinget skal frakendes retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr, hvis vedkommende inden for en periode af tre år tre gange har overtrådt en række regler af særlig betydning for dyrs velfærd under transport. Det forudsætter, at disse overtrædelser ikke i sig selv har en sådan grovhed, at de i sig selv vil kunne begrunde en frakendelse efter den foreslåede frakendelsesbestemmelse i § 66.

Svarende til ordningen på færdselsområdet indebærer én overtrædelse af de i bestemmelsen opregnede regler om transport af dyr, at den dømte får et klip. Efter tre klip inden for en periode af tre år regnet fra det første klip sker automatisk betinget frakendelse af retten til at transportere dyr. Flere overtrædelser, der hver især udløser et klip, kan begås under den samme dyretransport, f.eks. i tilfælde, hvor der under transporten sker overtrædelse af arealkravene med mere end 10 pct. og overtrædelse af reglerne om ventilation og vand til dyrene. I en sådan situation får den for transporten ansvarlige chauffør/ledsager og/eller transportør således en betinget frakendelse af retten til at transportere dyr.

De overtrædelser, som efter ordningen udløser et klip, er følgende:

- 1) Overtrædelser af reglerne om arealkrav i bilag 2 til bekendtgørelse nr. 1729 af 21. december 2006 om beskyttelse af dyr under transport, hvis arealet er mindre end 90 procent af det i bekendtgørelsen fastsatte.
- 2) Overtrædelser af reglerne i § 9 i bekendtgørelse nr. 1729 af 21. december 2006 om beskyttelse af dyr under transport om indvendig højde ved transport af svin på 40 kg, hvis den indvendige højde er mindre end 95 procent af det fastsatte.
- 3) Overtrædelser af reglerne om ventilation i bilag 1, kapitel VI, punkt 3.1.-3.3. i Rådets forordning (EF) nr. 1/2005 af 22. december 2004 om beskyttelse af dyr under transport og dermed forbundne aktiviteter mv. og overtrædelser af reglerne i § 9, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 1729 af 21. december 2006 om beskyttelse af dyr under transport.
- 4) Overtrædelser af reglerne om vanding og fodring i bekendtgørelse nr. 1729 af 21. december 2006 om beskyttelse af dyr under transport §§ 20-21 (vedrørende transport af fjerkræ, der fuldt ud afvikles her i landet) samt i Rådets forordning nr. 1/2005 (EF) af 22. december 2004 om beskyttelse af dyr under transport og dermed forbundne aktiviteter mv., jf. forordningens artikel 3, litra h, og bilag I, kapitel III, punkt 2.7., kapitel V, punkt 1.3-1.5., jf. punkt 1.1., kapitel V, punkt 2.1., kapitel VI, punkt 1.3.-1.5., og kapitel VI, punkt 2.1.-2.3.
- 5) Overtrædelser af reglerne om hviletid i bilag 1, kapitel V, punkt 1.1.-1.5. i Rådets forordning (EF) nr. 1/2005 af 22. december 2004 om beskyttelse af dyr under transport og dermed forbundne aktiviteter mv.

6) Overtrædelser af kravene til strøelse i bekendtgørelse nr. 1729 af 21. december 2006 om beskyttelse af dyr under transport §§ 17 og 25 og i Rådets forordning nr. 1/2005 (EF) af 22. december 2004 om beskyttelse af dyr under transport og dermed forbundne aktiviteter mv. bilag I, kapitel II, punkt 1.5. (unge dyr) samt bilag 1, kapitel VI, punkt 1.2.

7) Overtrædelser af kravene til transportegnethed i Rådets forordning nr. 1/2005 (EF) af 22. december 2004 om beskyttelse af dyr under transport og dermed forbundne aktiviteter mv. bilag I, kapitel 1, punkt 1, 2, 3 og 6 og bilag I, kapitel VI, punkt 1.9. om lange transporter af unge dyr samt reglerne om transportegnethed i bekendtgørelse nr. 1729 af 21. december 2006 om beskyttelse af dyr under transport §§ 7-8 (udsætterdyr) og § 18 (nationale transporter af kvier umiddelbart efter kælvning).

Med lovforslagets § 67, stk. 2, bemyndiges miljø- og fødevareministeren til ved bekendtgørelse – inden for rammerne af stk. 1 og de forudsætninger, der fremgår af dette lovforslag – at fastsætte, hvilke bestemmelser i »lovgivningen om transport af dyr« (det vil i denne sammenhæng sige transportforordningen og transportbekendtgørelsen), der omfattes af klippekortordningen, som sket i bekendtgørelse nr. 23 af 14. januar 2009 om visse forhold vedrørende betinget frakendelse af retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.22.4. i de almindelige bemærkninger.

Til § 68

Lovforslagets § 68 er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 29 c.

Lovforslagets § 68, stk. 1, regulerer de tilfælde, hvor der skal ske ubetinget frakendelse af retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr som følge af, at der i prøvetiden for en betinget frakendelse – inden for eller uden for klippekortordningen – er begået et eller flere forhold, der enten hver for sig eller tilsammen isoleret set ville føre til en betinget frakendelse.

§ 68, stk. 1, nr. 1, angår den situation, hvor der i prøvetiden for en betinget frakendelse (inden for eller uden for klippekortordningen), begås et nyt forhold, som isoleret set ville føre til en betinget frakendelse uden for klippekortordningen, jf. § 66, stk. 2.

§ 68, stk. 1, nr. 2, angår den situation, hvor der i prøvetiden for en betinget frakendelse uden for klippekortordningen er »optjent« tre klip efter klippekortordningen, jf. § 67, stk. 1.

§ 68, stk. 1, nr. 3, angår den situation, hvor der i prøvetiden for en betinget frakendelse inden for klippekortordningen er »optjent« yderligere et klip efter klippekortordningen.

Under særligt formildende omstændigheder kan der ske betinget frakendelse i tilfælde, hvor frakendelse efter stk. 1 ellers skulle ske ubetinget. Bestemmelsen anvendes kun i helt særlige tilfælde.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.22.3.7. og 2.22.4. i de almindelige bemærkninger.

Til § 69

Lovforslagets § 69 er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 29 d.

I medfør af lovforslagets § 69 kan et selskab mv. (en juridisk person) ubetinget frakendes retten til at drive erhvervsmæssig virksomhed med transport af dyr, hvis selskabet gentagne gange eller under i øvrigt skærpende omstændigheder har overtrådt lovgivningen om transport af dyr.

Lovgivningen om transport af dyr omfatter transportforordningen og transportbekendtgørelsen.

De gældende regler om frakendelse i lovforslagets § 64 og §§ 66-68 omfatter kun fysiske personer.

Adgangen til rettighedsfrakendelse i forhold til juridiske personer er et supplement til den almindelige frakendelsesregel på dyretransportområdet i lovforslagets § 66 og klippekortordningen i lovforslagets § 67, og er forbeholdt særlig grove tilfælde. Rettighedsfrakendelse i forhold til en juridisk person træder således ikke i stedet for, men skal idømmes i tillæg til, rettighedsfrakendelse i forhold til de ansvarlige (fysiske) personer.

Bestemmelsen kan navnlig anvendes i tilfælde, hvor der tidligere er sket udskiftning af enkeltpersoner i ledelsen, som er frakendt retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr, dvs. hvor selskabet som sådant må siges at danne rammen om gentagne, alvorlige overtrædelser.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.22.4. i de almindelige bemærkninger.

Til § 70

Lovforslagets § 70 er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 29 e.

Det fremgår af lovforslagets § 70, stk. 1, at ubetinget frakendelse efter lovens § 66, stk. 1, § 68, stk. 1, eller § 69 sker for et nærmere fastsat tidsrum, der regnes fra endelig dom, eller for bestandig. En uden- eller indenretlig vedtagelse af en betinget frakendelse har i denne henseende samme virkning som en dom, jf. lovforslagets § 72, stk. 3. Lovforslagets § 70, stk. 1, regulerer varigheden af ubetinget rettighedsfrakendelse både inden for og uden for klippekortordningen.

Lovforslagets § 64, stk. 6, og § 70, stk. 2, regulerer spørgsmålet om generhvervelse af retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr inden frakendelsestidens udløb. Det fremgår af bestemmelsen, at spørgsmålet om generhvervelse af retten inden frakendelsestidens udløb kan indbringes for domstolene, hvis retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr er frakendt for længere tid end 2 år. Indbringelsen sker efter reglerne i straffelovens § 78, stk. 3, og kan tidligst finde sted, når der er forløbet 2 år af frakendelsestiden. Retten kan kun tilbagegives, når der foreligger ganske særlige omstændigheder. Har vedkommende tidligere ubetinget været frakendt retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr, kan generhvervelse inden frakendelsestidens udløb kun ske rent undtagelsesvis og tidligst, når der er forløbet 5 år.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.22.4. i de almindelige bemærkninger.

Til § 71

Lovforslagets § 71 er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 29 f.

Efter lovforslagets § 71, stk. 1, sker betinget frakendelse både inden for og uden for klippekortordningen med en prøvetid tre år, der regnes fra endelig dom. En uden- eller indenretlig vedtagelse af en betinget

frakendelse har også i denne henseende samme virkning som en dom, jf. lovforslagets § 72, stk. 3. Det er et vilkår for frakendelsen, at den pågældende i prøvetiden ikke overtræder reglerne om transport af dyr på en sådan måde, at den pågældende skal frakendes retten til at transportere dyr. I givet fald vil vedkommende stå til en ubetinget frakendelse af retten til at transportere dyr, jf. den foreslåede bestemmelse i § 68, stk. 1.

Af lovforslagets § 71, stk. 2, fremgår, at en betinget frakendelse desuden indebærer, at den pågældende chauffør/ledsager eller transportør skal bestå en kontrollerende prøve, der omfatter beskyttelse af dyr under transport.

Prøven er den samme, som chauffører/ledsagere efter reglerne i transportforordningen og bekendtgørelse nr. 1728 af 21. december 2006 om uddannelse i transport af dyr skal bestå for at opnå det såkaldte kompetencebevis. Det følger endvidere af bestemmelsen, at prøven skal bestås inden for en frist, der fastsættes af Fødevarestyrelsen. Fristen skal fastsættes på en sådan måde, at vedkommende chauffør eller transportør får en reel mulighed for at aflægge prøven inden for rimelig tid, men at der samtidig sikres den fornødne konsekvens i administrationen af ordningen, således at prøven skal aflægges snarest muligt efter den endelige afgørelse i straffesagen.

Efter lovforslagets § 71, stk. 3, kan miljø- og fødevareministeren fastsætte nærmere regler om indholdet og gennemførelsen af den kontrollerende prøve.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.22.4. i de almindelige bemærkninger.

Til § 72

Lovforslagets § 72 er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 29 h.

Lovforslagets § 72 regulerer adgangen til udenretlig vedtagelse af bøde for overtrædelse af »lovgivningen om transport af dyr« (dvs. transportforordningen og transportbekendtgørelsen) og betinget frakendelse af retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr i henhold til klippekortordningen.

Det fremgår af lovforslagets § 72, stk. 1, at i sager om overtrædelse af lovgivningen om transport af dyr, der ikke skønnes at ville medføre højere straf end bøde, kan anklagemyndigheden i et bødeforlæg tilkendegive sigtede, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis sigtede erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en i bødeforlægget angivet bøde samt vedtage en betinget frakendelse af retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr, jf. § 67, stk. 1. Reglerne i retsplejelovens § 834, stk. 1, nr. 2 og 3, om krav til indholdet af et anklageskrift finder tilsvarende anvendelse på bødeforlæg.

Det fremgår af lovforslagets § 72, stk. 2, at sager, hvori der ikke opstår spørgsmål om anvendelse af højere straf end bøde, kan, når retten ikke finder grund til at betvivle tiltaltes skyld, afgøres ved, at den tiltalte i retten vedtager at betale en nærmere bestemt bøde eller vedtager en betinget eller ubetinget frakendelse af retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr.

En ubetinget frakendelse af retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr kan, grundet den meget indgribende karakter af en ubetinget frakendelse, kun pålægges ved dom eller i forbindelse med indenretlig vedtagelse. Tilsvarende er der ikke adgang til udenretligt at vedtage en betinget frakendelse

efter den meget skønsprægede bestemmelse i lovforslagets § 66, stk. 2, jf. formuleringen "ved dom" i § 66, stk. 1.

Endvidere følger det af § 72, stk. 3, at uden- og indenretlige vedtagelser efter stk. 1 og 2 med hensyn til fuldbyrdelse og gentagelsesvirkning har samme virkning som en dom. Det vil bl.a. sige, at prøvetiden for en betinget frakendelse og frakendelsestiden for en ubetinget frakendelse, der er vedtaget efter § 72, stk. 1 eller stk. 2, regnes fra vedtagelsen, sammenlignet med § 70, stk. 1 og 2.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.22.4. i de almindelige bemærkninger.

Til § 73

Lovforslagets § 73 er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 29 i.

Med lovforslagets § 73 fastsættes, at såfremt overtrædelsen er omfattet af § 67, stk. 1, skal dette fremgå af anklagemyndighedens tilkendegivelse ved en udenretlig vedtagelse, retsbogen ved en indenretlig vedtagelse eller dommen.

Af hensyn til at sikre en korrekt registrering af klip i Det Centrale Kriminalregister og til at vejlede den pågældende transportør eller chauffør/ledsager om, at vedkommende »får et klip«, skal det af bødeforelægget (ved udenretlig vedtagelse), af retsbogen (ved indenretlig vedtagelse) eller af dommen tydeligt fremgå, at overtrædelsen er omfattet af klippekortordningen.

Klippet er derfor, jf. dets obligatoriske karakter, ikke en retsfølge, der skal vedtages eller idømmes. Det skal blot objektivt konstateres, at det forhold, som den pågældende tilstår eller findes skyldig i, er omfattet af klippekortordningen.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.22.4. i de almindelige bemærkninger.

Til § 74

Lovforslagets § 74 er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 29 j.

Lovforslagets § 74, stk. 1 og 2, indeholder regler om domsmænds medvirken i sager om overtrædelse af »lovgivningen om transport af dyr« (dvs. transportforordningen og transportbekendtgørelsen).

For andre sager om overtrædelse af dyrevelfærdslvgivningen gælder de almindelige bestemmelser om domsmænds medvirken i retsplejelovens § 689, stk. 3 og 4.

Med forslagens § 74, stk. 1, fastsættes, at domsmænd medvirker i sager om overtrædelse af lovgivningen om transport af dyr, hvis der er spørgsmål om højere straf end bøde, der er spørgsmål om ubetinget frakendelse af retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr eller hvis sagen i øvrigt skønnes at være af særlig indgribende betydning for tiltalte eller af særlig offentlig interesse.

Af forslagens § 74, stk. 2, fremgår, at domsmænd ikke medvirker i sager, der behandles efter reglen i retsplejelovens § 831 eller kan afgøres med indenretlig vedtagelse, jf. § 72, stk. 2.

Af forslaget § 74, stk. 3, fremgår, at offentlig forsvarer beskikkes efter reglerne i retsplejelovens § 731 og § 732. Hvis tiltalte anmoder om det, beskikkes i byretten tillige offentlig forsvarer i sager, hvor der bliver spørgsmål om betinget eller ubetinget frakendelse af retten til at beskæftige sig med erhvervsmæssig transport af dyr og der ikke medvirker domsmænd. Tiltalte skal vejledes om adgangen til forsvarerbeskikkelse. Som konsekvens af reglerne i stk. 1 og 2 om domsmænds medvirken i sager om overtrædelse af lovgivningen om transport af dyr skal der – hvis tiltalte anmoder om det – i byretten beskikkes forsvarer i sager, hvor der bliver tale om betinget eller ubetinget rettighedsfrakendelse og der ikke medvirker domsmænd. Således kan der ske forsvarerbeskikkelse i de sager, hvor der ikke længere skal medvirke domsmænd.

Tiltalte skal vejledes om adgangen til forsvarerbeskikkelse.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.22.4. i de almindelige bemærkninger.

Til § 75

Lovforslagets § 75 er en uændret videreførelse af dyreværnslovens § 29 k.

Det fremgår af lovforslagets § 75, stk. 1, at politiet kan tilbageholde et køretøj, der anvendes til transport af dyr, i de tilfælde, hvor såvel chaufføren som det køretøj, der anvendes til transporten af dyr og med hvilken en overtrædelse er begået, er hjemmehørende i udlandet. Tilbageholdelse kan ske, indtil forskyldte bøder er betalt, eller der er stillet sikkerhed for betalingen. Er beløbet ikke betalt inden 2 måneder efter sagens endelige afgørelse, kan der søges fyldestgørelse i køretøjet.

Det følger af lovforslagets § 75, stk. 2, at retsplejelovens regler om beslaglæggelse med henblik på konfiskation finder tilsvarende anvendelse, ligesom det følger af bestemmelsen, at tilbageholdelsen kun kan ske, hvis det er nødvendigt for at sikre betaling af de nævnte beløb. Var chaufføren uberettiget i besiddelse af køretøjet, kan tilbageholdelse ikke ske.

Endelig følger det af lovforslagets § 75, stk. 3, at stk. 1 ikke finder anvendelse med hensyn til chauffører, der er hjemmehørende i Finland, Island, Norge eller Sverige.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.22.4. i de almindelige bemærkninger.

Til § 76

Det følger af lovforslagets § 76, stk. 1, at miljø- og fødevareministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden.

Det vil være mest hensigtsmæssigt, at tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af ministeren, således at lovforslaget og samtlige nye bekendtgørelser kan træde i kraft samtidig. Det er begrundet i, at der kan opstå tidskrævende og evt. uforudsete problemstillinger i forbindelse med udarbejdelse af bekendtgørelserne, bl.a. notifikationer, som kan medføre, at en fast ikrafttrædelsesdato vil være uhensigtsmæssig.

Det fremgår af lovforslagets § 76, stk. 2, at dyreværnsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 20 af 11. januar 2018, ophæves, idet dog § 32, stk. 2, 2. pkt., for så vidt angår § 4 og § 10, forbliver i kraft, indtil de afløses af

regler fastsat i medfør af denne lov. Der er tale om paragraffer i lov om værn for dyr, jf. lovbekendtgørelse nr. 335 af 8. juli 1983. § 4 fastsætter, at det er forbudt: 1) at transportere levende fisk ved hjælp af stænger, vidjer, kroge eller snore, anbragt gennem gællerne, kæberne eller lignende, 2) ved vejning af levende fisk at stikke den til vægtredskabet hørende krog gennem nogen del af dyret, og 3) at bruge andre levende hvirveldyr end fisk som agn. Det er på sigt hensigten, at disse regler vil blive indarbejdet i bekendtgørelser. Indholdet af bestemmelsen i § 10 vedrørende fjernelse af tænder hos heste påtænkes umiddelbart indarbejdet/fastsat i en artsspecifik bekendtgørelse om heste, der forventes at blive sat i kraft samtidig med, at det vedtagne lovforslag sættes i kraft. Bestemmelsen i § 10 vil hermed blive ophævet.

Endvidere forbliver § 3, stk. 2, i lov nr. 1552 af 19. december 2017 om ændring af dyreværnsloven og lov om hold af dyr i kraft for så vidt angår bekendtgørelse nr. 1510 af 10. december 2015 om uddannelse m.v. af personer, der er beskæftiget i minkfarme, samt uddannelse af personer, der fører direkte tilsyn med aflivning af pelsdyr i pelsdyrfarme. Denne bekendtgørelse er holdt i kraft ved § 3, stk. 2, i lov nr. 1552 af 19. december 2017 om ændring af dyreværnsloven og lov om hold af dyr, hvorfor ændringslovens § 3, stk. 2, skal bibeholdes.

I medfør af den foreslåede § 76, stk. 3, ophæves følgende love:

- 1) Lov om indendørs hold af gylte, goldsøer og drægtige søer, jf. lovbekendtgørelse nr. 49 af 11. januar 2017.
- 2) Lov om indendørs hold af smågrise avls- og slagtesvin, jf. lovbekendtgørelse nr. 56 af 11. januar 2017.
- 3) Lov om udendørs hold af svin, jf. lovbekendtgørelse nr. 51 af 11. januar 2017.
- 4) Lov om hold af slagtekyllinger, jf. lovbekendtgørelse nr. 54 af 11. januar 2017.
- 5) Lov om forbud om markedsføring m.v. samt indførsel og udførsel af skind og skindprodukter fra hunde og katte, jf. lovbekendtgørelse nr. 257 af 8. marts 2013.
- 6) Lov om forbud mod slagtning og aflivning af drægtige produktionsdyr og heste i den sidste tiendedel af drægtighedsperioden, jf. lovbekendtgørelse nr. 258 af 8. marts 2013.
- 7) Lov om forbud mod hold af ræve, jf. lovbekendtgørelse nr. 469 af 15. maj 2014.
- 8) Lov om slagtekalkuner, jf. lovbekendtgørelse nr. 57 af 11. januar 2017.
- 9) Lov om hold af malkekvæg og afkom af malkekvæg, jf. lovbekendtgørelse nr. 58 af 11. januar 2017.
- 10) Lov om hold af heste, jf. lovbekendtgørelse nr. 304 af 30. marts 2017.

Lovene ophæves som konsekvens af, at de regler, som er indeholdt i lovene er indarbejdet i lovforslaget enten direkte eller som bemyndigelser til at fastsætte regler herom.

Den foreslåede § 76, stk. 4, 1. pkt., fastsætter, at regler udstedt i medfør af de love, der er nævnt i stk. 2, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler fastsat efter denne lov. Den foreslåede 2. pkt. fastsætter, at overtrædelse af reglerne straffes efter de hidtil gældende regler.

Den foreslåede § 76, stk. 5, fastsætter, at tilladelser meddelt i medfør af de hidtil gældende regler, som nævnt i stk. 2 og 3, nr. 7, bevarer deres gyldighed på de meddelte vilkår. Dette indebærer f.eks., at tilladelser til zoologiske haver m.v. og erhvervsmæssigt hundehold fortsætter på uændrede vilkår. Den foreslåede § 76, stk. 6, fastsætter, at ansøgninger om tilladelser efter regler, som nævnt i stk. 2, der er

modtaget inden lovens ikrafttræden, behandles efter de hidtidige regler, medmindre andet aftales med ansøgerne.

Den foreslåede § 76, stk. 7, fastsætter, at personer, der har etableret selvstændig virksomhed med hold af ræve før d. 26. november 2008, og som på dette tidspunkt havde denne virksomhed som deres hovederhverv, og som efter ansøgning har fået meddelt tilladelse af Justitsministeriet til at fortsætte deres virksomhed indtil den 31. december 2023, kan fortsætte deres virksomhed indtil dette tidspunkt.

Til § 77

Med den foreslåede § 77, stk. 1, ophæves § 2, § 5 og § 6 d i lov om hunde. Bestemmelserne i § 2 om tilladelse til hold af hunde på steder, hvor der ikke er beboelse, og § 5 om forbud mod til stadighed at holde en hund bundet og om at når en hund holdes bundet, skal dens lænke mindst være 5 m lang, og den skal have adgang til et opholdsrum, der kan yde den forsvarligt læ mod regn, blæst og kulde, der er af dyrevelfærdsmæssig karakter, vil blive videreført i en bekendtgørelse om hunde, som udstedes med hjemmel i den foreslåede dyrevelfærdslov. Hundelovens § 6 d om forbud mod at lade en hund deltage i hundekampe eller at afholde hundekampe, der ligeledes er af dyrevelfærdsmæssig karakter, videreføres med lovforslagets § 7, dog foreslås bestemmelsen udvidet til at omfatte alle dyr.

Efter lovforslagets § 77, stk. 2, bevarer tilladelser til hold af hunde på steder, hvor der ikke er beboelse, meddelt i medfør af § 2 i lov om hunde deres gyldighed på de meddelte vilkår.

Lov om hunde jf. lovbekendtgørelse nr. 1371 af 30. november 2017, har ikke til formål at regulere dyrevelfærd, men indeholder enkelte bestemmelser, der er af dyreværns-mæssig karakter, som med lovforslaget foreslås flyttet til dyrevelfærdslovgivningen.

Til § 78

Lovforslagets § 78 fastsætter lovens territoriale anvendelsesområde og indebærer, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland. Det skyldes, at regulering om dyrevelfærd i begge disse dele af riget er et anliggende for henholdsvis det færøske hjemmestyre og det grønlandske selvstyre.